

Ледяная принцесса

Камилла Лэкберг

Перевод: А. Степанова

Η παγωμένη πριγκίπιοοα

Camilla Lackberg

Метάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Κονδύλης

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.

Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

2

	Глава 04
Ηταν απερίγραπτα μόνος. Ο κόσμος ήταν άδειος και ψυχρός δίχως εκείνη, και δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσε να κάνει για να λιώσει τον πάγο. Αυτό τον πόνο θα τον κουβαλούσε ευκολότερα αν μπορούσε να τον μοιραστεί μαζί της. Από τότε που εκείνη είχε εξαφανιστεί ήταν σαν να κουβαλούσε μόνος τον πόνο και των δυο τους, ταυτόχρονα, και αυτό ήταν παραπάνω απ' όσο πίστευε ότι μπορούσε ν' αντέξει.	Он был неслыханно одинок. Без нее мир опустел и заледенел. И ничто на свете не могло растопить этот лед. Боль было легче переносить, когда он мог делить ее с нею. Когда она исчезла, боль стала вдвое сильнее и тяжелее, чем он мог вынести.
Κάθε μέρα που περνούσε έσερνε το σαρκίο του λεπτό προς λεπτό, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο. Η πραγματικότητα έξω από αυτόν δεν υπήρχε• το μόνο που του είχε απομείνει ήταν η συναίσθηση ότι εκείνη είχε χαθεί για πάντα.	День за днем, минуту за минутой, секунду за секундой он заставлял себя жить дальше. Действительности не существовало: единственное, что по-настоящему имело значение, — то, что она ушла навсегда.
Το φταίζιμο μπορούσε να τεμαχιστεί σε ακριβώς ίσια κομμάτια και να μοιραστεί στους ενόχους. Δεν είχε σκοπό να το επωμιστεί όλο μόνος του. Με τίποτα δεν θα το επωμίζοταν μόνος του.	Вину можно разделить поровну между виноватыми. Он не хотел нести весь этот груз в одиночку. Никогда не хотел.
Κοίταξε τα χέρια του. Πόσο μισούσε τα χέρια	Он посмотрел на свои руки. Он ненавидел

του. Κουβαλούσαν και ομορφιά και θάνατο σε μια ασύμβατη διπλή υπόσταση, με την οποία είχε μάθει να ζει αναγκαστικά.

Μόνο όταν τη χάιδευε ήταν καλά τα χέρια του. Το δέρμα του πάνω στο δέρμα της έδιωχνε καθετί κακό, το έκανε να φύγει μακριά για λίγο.

Ταυτόχρονα, έτρεφαν ο ένας τα κρυφά μίση του άλλου. Έρωτας και θάνατος, μίσος και ζωή. Τα αντίθετα που τους είχαν μετατρέψει σε πεταλούδες της νύχτας, οι οποίες πετούσαν όλο και πιο κοντά γύρω από τη φλόγα. Εκείνη κάηκε πρώτη. Ένιωσε τη θέρμη της φωτιάς στον αυχένα του. Πλησίαζε τώρα.

* * *

Ήταν κουρασμένη. Κουρασμένη να καθαρίζει τις βρομιές των άλλων. Κουρασμένη από τη θλιβερή ζωή της.

Η μια μέρα διαδεχόταν την άλλη δίχως καμία διαφορά. Κουρασμένη να κουβαλά την ενοχή που τη βάραινε καθημερινά.

Κουρασμένη να ξυπνάει κάθε πρωί και να πηγαίνει στο κρεβάτι κάθε βράδυ και να σκέφτεται πώς περνούσε ο Άντερς.

Η Βέρα έβαλε τον καφέ στο μάτι για να βράσει. Το μονότονο τικ τακ του ρολογιού στην κουζίνα ήταν ο μόνος ήχος που ακουγόταν. Κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας περιμένοντας να γίνει ο καφές.

Σήμερα είχε πάει να καθαρίσει στην οικογένεια Λόρεντς. Το σπίτι ήταν τόσο μεγάλο που της έπαιρνε όλη τη μέρα. Μερικές φορές τύχαινε να νοσταλγεί τον παλιό καιρό.

Να της λείπει η ασφάλεια μιας δουλειάς στο ίδιο πάντα μέρος. Να της λείπει το κύρος που συνόδευε τη θέση της οικονόμου στην αριστοκρατικότερη φαμίλια του βόρειου Μπουχούς.

Их. Они принесли красоту и смерть в несовместимом сочетании, которое заставило его научиться жить с этим.

Только когда они гладили ее, только тогда они были добрыми. Прикосновение его кожи к ее коже куда-то на время уносило прочь все зло.

И вместе с тем, когда они были рядом, они скрывали зло. Любовь и смерть, ненависть и жизнь — противоположности, которые превратили их в мотыльков, кружящихся вокруг огня и подлетающих все ближе и ближе. Она сгорела первой. Он чувствовал жар. Огонь был близко.

* * *

Она устала. Устала отскребать чужое дерьмо, устала от своей безрадостной жизни.

День следовал за днем, они накладывались друг на друга и сливались в одну бесконечную вереницу. Она замучилась нести груз своей вины, потому что с этим она начинала день, с этим же и заканчивала.

Она устала просыпаться каждое утро и ложиться вечером в кровать, беспокоясь о том, что происходит с Андерсом.

Вера поставила кофейник на плиту. Кухонные часы разбивали своим тиканьем тишину, а она сидела за кухонным столом и ждала, когда кофе будет готов.

Вчера она прибиралась у Лоренсов; дом у них такой огромный, что на это ушел целый день. Иногда ей вспоминались старые времена.

Она тосковала по стабильности, когда она каждый день приходила в одно и то же место и работала, она тосковала по своему былому статусу, потому что, как ни посмотри, а ведь она служила экономкой в самой известной семье Бохусланда.

Αλλά ένιωθε έτσι μόνο μερικές φορές. Τις περισσότερες ήταν ευτυχισμένη που δεν χρειαζόταν να πηγαίνει εκεί καθημερινά. Που δεν ήταν πια αναγκασμένη να κάνει τεμενάδες στη Νέλι Λόρεντς. Τον άνθρωπο που μισούσε πέρα από κάθε λογική.

Κι όμως, είχε συνεχίσει να δουλεύει για κείνη χρόνια και χρόνια, μέχρι που άλλαξαν οι καιροί και η οικονόμος έπαψε να είναι στη μόδα.

Πάνω από τριάντα χρόνια έσκυβε το κεφάλι
και μουρμούριζε: «Ναι, μάλιστα, κυρία
Λόρεντς. Βεβαίως, κυρία Λόρεντς. Αμέσως,
κυρία Λόρεντς»

και ταυτόχρονα να καταπνίγει τη διάθεση να πιάσει με τα γεροδεμένα χέρια της τον εύθραυνστο λαιμό της Νέλι και να τον σφίξει μέχρι να σταματήσει ν' αναπνέει. Ορισμένες φορές ήταν τόσο καταπιεστική αυτή η διάθεση που αναγκαζόταν να κρύβει τα χέρια της κάτω από την ποδιά της για να μη βλέπει η Νέλι πόσο έτρεμαν.

Η καφετιέρα σφύριξε για να δείξει ότι ο καφές ήταν έτοιμος. Η Βέρα σηκώθηκε με δυσκολία και τέντωσε την πλάτη της πριν βγάλει ένα παλιό ραγισμένο φλιτζάνι και το γεμίσει με καφέ.

Το φιλιτζάνι ήταν το τελευταίο απομεινάρι από το νυφικό σερβίτσιο που της είχαν δωρίσει οι γονείς του Άρβιντ όταν τον παντρεύτηκε. Από φίνα δανέζικη πορσελάνη. Ένας λευκός πάτος με μπλε άνθη που δεν είχαν χάσει σχεδόν καθόλου το χρώμα τους όλ' αυτά τα χρόνια. Τώρα είχε απομείνει τούτο το φιλιτζάνι.

Όσο ζόντε ο Άρβιντ, χρησιμοποιούσαν το σερβίτσιο μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, αλλά μετά τον θάνατό του εκείνη δεν έβλεπε τον λόγο να ξεχωρίζει τις καθημερινές από τις σχόλες.

Η φυσική φθορά είχε κάνει μερικά κομμάτια του σερβίτσιου να σπάσουν, ενώ τα υπόλοιπα τα είχε σπάσει ο Άντερς σε μια κρίση τρομώδους παραληρήματος πριν από δέκα χρόνια και βάλε. Τούτο το τελευταίο φλιτζάνι

Но тосковала только иногда. А по большей части Вера была довольна, что ей не надо больше ходить туда каждый день, не надо кланяться и отчитываться перед Нелли Лоренс — особой, которую она ненавидела всей душой.

Хотя Вера и проработала на них неизвестно сколько времени, ее в итоге выставили, потому что экономки вышли из моды.

Больше тридцати лет Вера опускала глаза и лепетала: «Да, спасибо, госпожа Лоренс», «Конечно, госпожа Лоренс», «Сию минуту, госпожа Лоренс».

И при этом изо всех сил сдерживалась, чтобы не вцепиться руками в ее тонкую шею и держать до тех пор, пока она наконец не обмякнет. Иногда это желание было настолько непереносимым, что Вере приходилось прятать руки под фартуком, чтобы Нелли не заметила, как они дрожат.

Кофейник засвистел и доложил, что кофе готов. Вера с трудом поднялась и, с усилием выпрямив спину, достала старую, хорошо послужившую чашку и налила себе кофе.

Эта чашка — все, что осталось от сервиса, который родители Арвида подарили им на свадьбу. Он был из отличного датского фарфора с синими цветами, которые со временем выцвели.

Когда Арвид был жив, они пользовались этим сервисом только по праздникам. Но после его смерти праздники уже не отмечались, все дни превратились в сплошные будни.

Время шло своим чередом. Чашек оставалось все меньше, а те, что сохранились, лет десять назад в приступе белой горячки переколотил Андерс.

ήταν το πιο αγαπημένο της κομμάτι.

Ρούφηξε με απόλαυση τον καφέ της. Μόλις απέμεινε μόνο μια γουλιά, έχυσε τον καφέ στο πιατάκι και τον ήπιε με ένα κομματάκι ζάχαρη ανάμεσα στα δόντια, μέσα από το οποίο φιλτραριζόταν ο καφές. Τα πόδια της ήταν κουρασμένα και πονεμένα έπειτα από δουλειά μιας ολάκερης μέρας και τα είχε απλώσει πάνω στην καρέκλα για να τα ανακουφίσει.

Το σπίτι ήταν μικρό και απλό. Εδώ είχε ζήσει κοντά σαράντα χρόνια και εδώ σκεφτόταν να παραμείνει μέχρι τη μέρα που θα πέθαινε. Εδώ που τα λέμε, δεν θα ήταν και πολύ πρακτικό αυτό.

Το σπίτι βρισκόταν στην κορυφή ενός απότομου λόφου, και η ίδια αναγκαζόταν πολλές φορές να σταματάει για να πάρει μια ανάσα όταν επέστρεφε στο σπίτι. Επίσης, ο χρόνος είχε αφήσει πάνω στο σπίτι τα χνάρια του, που έμοιαζε να έχει το κακό του χάλι τόσο απέξω όσο κι από μέσα. Οι καταστάσεις, ωστόσο, ευνοούσαν την πώλησή του, και η ίδια θα κέρδιζε αρκετά χρήματα αν το πουλούσε και μετακόμιζε σ' ένα διαμέρισμα, αλλά αυτό δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό της.

Κάλλιο να σάπιζαν όλα γύρω της παρά να μετακόμιζε. Εδώ είχε ζήσει με τον Άρβιντ τα λίγα και ευτυχισμένα χρόνια που πρόλαβαν αντάμα. Στο κρεβάτι του υπνοδωματίου είχε κοιμηθεί για πρώτη φορά μακριά από το πατρικό της. Την πρώτη νύχτα του γάμου. Στο ίδιο κρεβάτι είχε γεννηθεί ο Άντερς, και, όταν η κοιλιά της είχε φουσκώσει για τα καλά και δεν μπορούσε να ξαπλώσει παρά μόνο στο πλάι, ερχόταν ο Άρβιντ και πλάγιαζε δίπλα της, πίσω της, και της χάιδευε την κοιλιά.

Της ψιθύριζε στο αυτί πώς θα περνούσαν τη ζωή μαζί. Για όλα τα παιδιά που θα μεγάλωναν στο σπίτι αυτό. Για όλα τα χαρούμενα γέλια που θα αντηχούσαν ανάμεσα στους τοίχους του σπιτιού στα χρόνια που έμελλε να έρθουν.

Και όταν θα γερνούσαν και τα παιδιά θα είχαν πετάξει μακριά από τη φωλιά, θα κάθονταν ο καθένας σε μια κουνιστή πολυθρόνα μπροστά στη σόμπα και θα μιλούσαν για την υπέροχη

Ονα с удовольствием пила кофе. Когда в чашке остался последний глоток, Вера вылила кофе на блюдце, зажала между зубами кусочек сахара и выщедила остатки кофе через него. В ногах чувствовалась тяжесть после целого дня уборки. Она вытянула их перед собой и положила на стул, чтобы немного снять напряжение.

Дом был маленький и очень незатейливый. Вера прожила в нем уже сорок лет и собиралась жить до самой смерти. Это, наверное, было не очень практично.

Дом стоял на высоком крутом холме, и ей часто приходилось останавливаться и переводить дух, возвращаясь домой. Дом, конечно, здорово обветшал за годы и выглядел старым и обшарпанным, да он таким и был — и снаружи и внутри. Вообще-то она запросто могла продать его, получив неплохие деньги, и переехать в квартиру, но эта мысль ее совсем не прельщала.

Скорее крыша обвалится ей на голову, чем она отсюда уедет. Вера жила здесь с Арвидом. У них был счастливый брак, и им было здесь хорошо. И кроме своей девичьей кровати в родительском доме, она спала только здесь, на той самой кровати, которая стоит в спальне. В этой же кровати они зачали Андерса. И когда Вера на последних месяцах беременности уже не могла лежать иначе, кроме как на боку, Арвид крепко прижимался к ее спине и гладил ее живот.

Она до сих пор слышала слова Арвида о том, как они будут жить, обо всех детях, которых они вырастят, и как с годами вместе с детьми в доме будет прибавляться счастливый смех и радость.

А когда они состарятся и дети разъедутся кто куда, они с Арвидом будут сидеть перед камином, неспешно покачиваясь в своих креслах-качалках, и говорить о том, какую

<p>ζωή που είχαν ζήσει μαζί.</p>	чудесную жизнь они прожили вместе.
<p>Ήταν τότε είκοσι και κάτι, ανίκανοι να σκεφτούν τι μπορεί να υπήρχε πέρα από τον ορίζοντα.</p>	Им было по двадцать с небольшим лет, и никто из них не мог предвидеть, что ждет их впереди.
<p>Σε αυτό εδώ το τραπέζι καθόταν όταν ήρθε το μαντάτο. Ο χωροφύλακας Πολ είχε χτυπήσει την πόρτα κρατώντας το καπέλο του στο χέρι, και, μόλις εκείνη τον είδε, ήξερε τι θα άκουγε. Είχε φέρει το δάχτυλό της στα χείλη και του είχε πει απλώς ένα «σουτ» όταν εκείνος πήγε να μιλήσει. Μετά, του έκανε νόημα να περάσει στην κουζίνα.</p>	Она все узнала, сидя за этим столом. Раздался стук в дверь: на крыльце стоял констебль Поль, держа фуражку в руке. И как только Вера его увидела, то все сразу поняла. Он начал было говорить, но Вера молча прижала пальцы к губам, как бы прося его помолчать, и, не говоря ни слова, показала Полю, чтобы он прошел в кухню.
<p>Τον ακολούθησε με δυσκολία, ετοιμόγεννη στον ένατο μήνα, και ετοίμασε ένα κατσαρόλι με καφέ. Όσο περίμεναν τον καφέ να γίνει, εκείνη καθόταν και κοίταζε τον άντρα απέναντι της.</p>	Она была тогда на сносях, на девятом месяце, и не могла двигаться быстро. Медленно, очень тщательно Вера принялась варить кофе. И пока кофе закипал, она сидела и внимательно рассматривала человека по другую сторону стола.
<p>Εκείνος, από τη μεριά του, δεν μπορούσε να την κοιτάξει. Έριχνε απλώς ματιές στους γύρω τοίχους και τραβούσε ψυχαναγκαστικά το κολάρο του.</p>	А он, напротив, старался смотреть куда угодно, только не на Веру, и время от времени поводил головой, будто воротник его душил.
<p>Μόλις πήραν ο καθένας από ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ, εκείνη έκανε νόημα στον χωροφύλακα να συνεχίσει.</p>	Она налила очень горячий кофе, поставила чашку перед Полем и жестом показала ему, что он может говорить дальше.
<p>Η ίδια δεν είχε ακόμη βγάλει ούτε λέξη. Άκουγε απλώς έναν ήχο σαν βοή στο κεφάλι της, ο οποίος όλο και δυνάμωνε.</p>	По-прежнему она не произнесла ни слова. В голове у нее все сильнее и сильнее нарастал какой-то гул.
<p>Είδε τα χείλια του χωροφύλακα να κινούνται, αλλά ούτε μια λέξη δεν μπόρεσε να διαπεράσει εκείνη την οχλοβοή στο μυαλό της. Άλλωστε, δεν ήταν ανάγκη ν' ακούσει.</p>	Она видела, как губы констебля движутся, но ни один звук не мог прорваться сквозь какофонию в ее голове. Она не хотела слышать.
<p>Ήξερε ότι ο Άρβιντ κείτονταν στον πάτο της θάλασσας και κουνιόταν στον ρυθμό των φυκιών.</p>	Она знала, что Арвид сейчас лежит на морском дне и его тело, опутанное водорослями, покачивается в такт волнам.
<p>Δεν υπήρχαν λόγια που θα μπορούσαν να το αλλάξουν αυτό. Δεν υπήρχαν λόγια που θα μπορούσαν να διώξουν τα σύννεφα που συγκεντρώνονταν τώρα στο στερέωμα και που σε λίγο θα το μεταμόρφωναν σε γκρίζο, θεοσκότεινο θόλο.</p>	И никакие слова этого не изменят. Да и не могло быть такого слова, чтобы разогнать серую тучу тоски, отныне и вовеки ставшую ее небом.
<p>Η Βέρα αναστέναξε εκεί που καθόταν τώρα,</p>	Она вздыхала о прошлом — сколько лет

στο ίδιο τραπέζι, πάρα πολλά χρόνια αργότερα.

Άλλοι που είχαν χάσει πρόσωπα δικά τους κι αγαπημένα είπαν ότι η εικόνα τους ξεθώριαζε όσο περνούσαν τα χρόνια. Αλλά για κείνη συνέβαινε το αντίθετο.

Η εικόνα του Άρβιντ γινόταν όλο και καθαρότερη, και καμιά φορά τον έβλεπε τόσο καθαρά μπροστά της που πονούσε η καρδιά της σαν να της την έβαζαν σε μέγγενη.

Το γεγονός ότι ο Άντερς ήταν φτυστός ο Άρβιντ ήταν ευλογία και κατάρα μαζί.

Ήξερε πως, αν ζούσε ο Άρβιντ, το κακό δεν θα συνέβαινε. Εκείνος ήταν η δύναμή της και μαζί του θα μπορούσε να είναι τόσο δυνατή όσο θα έπρεπε να ήταν.

Η Βέρα τινάχτηκε όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Είχε βυθιστεί σε παλιές αναμνήσεις και δεν της άρεσε που τη διέκοψε ο στριγκός ήχος του τηλεφώνου. Χρησιμοποίησε τα χέρια της για να κατεβάσει τα πόδια της από την καρέκλα, μια που είχαν προλάβει να μουδιάσουν, και πήγε κούτσα κούτσα στο τηλέφωνο που ήταν έξω στο χολ.

«Μάνα, εγώ είμαι».

Τον άκουσε να ψευδίζει ελαφρώς. Με την πείρα που είχε αποκτήσει όλ' αυτά τα χρόνια, ήξερε ακριβώς σε ποιο στάδιο μέθης βρισκόταν. Περίπου στα μισά του δρόμου προς τη λιποθυμία. Αναστέναξε.

«Γεια σου, Άντερς. Πώς είσαι;»

Εκείνος αγνόησε την ερώτηση. Η Βέρα είχε δεχτεί άπειρα τέτοια τηλεφωνήματα.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του χολ, εκεί που στεκόταν με το ακουστικό στο αυτί. Ο καθρέφτης ήταν παλιός και φθαρμένος, με μαύρες κηλίδες στο γυαλί, και σκέφτηκε πως αυτή και ο καθρέφτης είχαν πολλές ομοιότητες.

миновало, — сидя все за тем же кухонным столом.

Другие, кому, как и ей, довелось потерять близких и любимых, говорили, что с годами память выцветает и дорогие лица видишь уже не так отчетливо. У Веры все было наоборот.

Она видела Арвида все ближе и ближе. Иногда настолько ясно, что боль сжимала ей сердце безжалостным железным кольцом.

А то, что Андерс был живой копией Арвида, стало для нее и проклятием, и благословением.

Вера знала — будь Арвид жив, не случилось бы ничего плохого. Он был ее опорой, и вместе с ним она чувствовала себя такой могучей, что могла справиться с чем угодно.

Вера подпрыгнула на стуле от телефонного звонка. Она глубоко погрузилась в свои воспоминания, и трезвон телефона раздался совсем некстати. Ноги затекли, и ей пришлось помочь себе руками опустить их на пол, чтобы дойти до прихожей и ответить на звонок.

— Мамулёк, это я.

Язык у Андерса заплетался, и благодаря опыту, накопленному за долгие годы, Вера точно знала, в какой стадии опьянения он сейчас пребывает — аккурат на полпути к тому, чтобы отрубиться. Вера вздохнула:

— Привет, Андерс. Как дела?

Он не отреагировал на вопрос. Сколько она перетерпела таких бесед.

Вера посмотрела на себя в зеркало в прихожей, как она стоит, прижав трубку к уху. Зеркало было старое, потускневшее, с черными пятнами на месте побитой амальгамы. Вера подумала, что она сама очень похожа на это старое зеркало.

Τα μαλλιά της ήταν αφρόντιστα και γκρίζα, με την αρχική σκούρα απόχρωση να διακρίνεται εδώ κι εκεί. Πάντα χτένιζε τα μαλλιά της προς τα πίσω και τα έκοβε μόνη της μ' ένα ψαλίδι για τα νύχια στον καθρέφτη του μπάνιου.

Δεν υπήρχε λόγος να πετάει λεφτά σε κομμωτήρια. Το πρόσωπό της ήταν αυλακωμένο, με τα χρόνια προβλήματα να έχουν αποτυπωθεί στις ρυτίδες και στις πτυγές του.

Τα ρούχα της ήταν σαν την ίδια. Άχρωμα και πρακτικά, συχνά γκρίζα ή πράσινα. Τα πολλά χρόνια σκληρής δουλειάς και η έλλειψη ενδιαφέροντος για το φαγητό την είχαν εμποδίσει ν' αποκτήσει την ευσαρκία που διέθεταν οι άλλες συνομήλικές της. Αντιθέτως, έδειχνε λεπτή, νευρώδης και δυνατή. Σαν καματερό.

Κατέγραψε έξαφνα τι της είπε ο Άντερς από το τηλέφωνο και πήρε σοκαρισμένη το βλέμμα της από τον καθρέφτη.

«Μάνα, έχει περιπολικά εδώ απέξω. Απόσπασμα ολόκληρο έφτιαξαν οι μαλάκες. Μάλλον για μένα ψάχνουν. Έτσι πρέπει να 'ναι. Τι διάβολο να κάνω;»

Η Βέρα άκουγε τη φωνή του να δυναμώνει και τον πανικό να εισβάλλει σε κάθε συλλαβή. Μια παγωνιά αγκάλιασε το κορμί της. Είδε στον καθρέφτη τις αρθρώσεις των χεριών της κάτασπρες. Τόσο σφιχτά κρατούσε το ακουστικό.

«Μην κάνεις τίποτα, Άντερς. Απλώς περίμενε εκεί που είσαι. Έρχομαι».

«Εντάξει, αλλά βιάσου που να πάρει ο διάβολος. Τούτο εδώ δεν είναι από τις συνηθισμένες επισκέψεις των μπάτσων, μάνα. Διότι τότε έρχεται μόνο ένα περιπολικό. Τώρα είναι τρία περιπολικά απέξω και έχουν τους μπλε φάρους αναμμένους και τις σειρήνες στη διαπασών. Γαμώτο...»

«Άντερς, άκουσέ με τώρα. Πάρε μια βαθιά ανάσα και ηρέμησε. Κλείνω τώρα και έρχομαι

Волосы у нее совсем поседели, но местами они все еще оставались темными. Она зачесывала их назад. Стриглась она сама, обычными ножницами, крутясь перед зеркалом в ванной.

О том, чтобы пойти в парикмахерскую, и речи быть не могло. Годы тяжелой жизни не пощадили ее лица.

Одежду она носила себе под стать — невзрачную, но практичную. Чаще всего сероватую или зеленоватую. В отличие от других женщин, которые с годами толстеют или, по крайней мере, слегка округляются, из-за многолетней тяжелой работы и полного отсутствия интереса к еде Вера была сухопарой и жилистой. Как рабочая лошадь.

До нее внезапно дошло то, что ей говорит сейчас Андерс, и она в шоке посмотрела в зеркало.

— Мамулёк, перед домом стоят полицейские машины. Тут, блин, целая облава по мою душу. Ну, чё мне делать?

На последних словах он уже почти кричал, и Вера поняла, что он паникует все больше и больше. Ее прошиб холодный пот, и в зеркале она видела, как ее рука все крепче и крепче сжимает телефонную трубку.

— Ничего не делай, Андерс. Сиди, где сидишь. Я иду.

— О'кей. Но пошустрей, блин. Зацени, мамулёк, это не то, что всегда, — одна телега, один легавый, — тут их, блин, три штуки, при всех делах, с сиренами. Во черт...

— Андерс, слушай меня. Помолчи, глубоко вздохни и успокойся. Я сейчас что-нибудь

εκεί, κοντά σου, όσο πιο γρήγορα μπορώ».

Άκουσε ότι τον είχε ηρεμήσει κάπως, αλλά, μόλις άφησε κάτω το ακουστικό, φόρεσε το πανωφόρι της, έτρεξε προς την πόρτα και βγήκε δίχως να ενδιαφερθεί να την κλειδώσει.

Διέσχισε τρέχοντας το πάρκινγκ πίσω από την παλιά πιάτσα των ταξί και έκοψε δρόμο πίσω από την αποθήκη του μίνι μάρκετ της Εύας. Αναγκάστηκε να επιβραδύνει τον ρυθμό της λίγο μετά και της πήρε σχεδόν δέκα λεπτά για να φτάσει στο διαμέρισμα που νοίκιαζε ο Άντερς.

Έφτασε έγκαιρα ώστε να προλάβει να δει δύο γεροδεμένους αστυνομικούς να παίρνουν τον Άντερς φορώντας του χειροπέδες.

Μια κραυγή άρχισε να σχηματίζεται στο στέρνο της, αλλά την κατέπνιξε όταν είδε όλους τους περιέργους γείτονες που κρέμονταν από τα παράθυρα σαν γύπες.

Δεν υπήρχε περίπτωση να τους κάνει το χατίρι και να δημιουργήσει σκηνή. Αρκούσαν αυτά που είχαν δει.

Η περηφάνια ήταν το μόνο που της είχε απομείνει. Η Βέρα μισούσε τις φήμες και τα κουνσομπολιά για την ίδια και για τον Άντερς. Ήταν σαν τσίχλα που είχε κολλήσει πάνω τους και δεν έβγαινε.

Τα σχόλια έδιναν κι έπαιρναν και ήταν σίγουρο πως τώρα θ' αποκτούσαν νέα ορμή. Ήξερε τι έλεγαν:

«Κακόμοιρη Βέρα, πρώτα πνίγεται ο άντρας της και μετά πνίγεται κι ο γιος της στο ποτό. Κι αυτή η ταλαίπωρη είναι τύπος και υπογραμμός».

Φυσικά, ήξερε τι έλεγαν. Άλλά ήξερε, επίσης, πως θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να περιορίσει τις ζημιές. Αρκεί να είχε τη δύναμη να μην καταρρεύσει τώρα. Τότε θα κατέρρεαν και όλα γύρω της σαν πύργος από τραπουλόχαρτα.

на себя накину и побегу к тебе.

Она услышала, что он немного успокоился, и, едва положив трубку, схватила пальто и, надевая его на ходу, помчалась к двери, забыв ее запереть.

Она бежала через парковку позади старого гаража такси и еще сократила путь, воспользовавшись тропинкой за складами универсама Евы. Вера запыхалась, и ей пришлось немного снизить темп, но все же примерно минут через десять она оказалась перед многоквартирным домом, где жил Андерс.

Она подоспела как раз вовремя для того, чтобы увидеть, как двое крепких полицейских уводят Андерса в наручниках.

Вера почувствовала, что из ее груди рвется крик, но она подавила его, когда увидела всех соседей, которые, как любопытные воробы, повисли на подоконниках.

Ни за что на свете ей не хотелось доставить им удовольствие насладиться спектаклем, на который они рассчитывали.

Гордость — пожалуй, единственное, что у нее осталось. Вера ненавидела сплетни, которые, как неотдираемая жвачка, пралипали к ней и Андерсу.

О них и так шептались на каждом углу, а уж теперь-то и подавно. Вера хорошо представляла, какие пойдут разговоры:

«Бедная Вера: сначала в море утонул ее муж, а потом сын решил утонуть в бутылке. Бедная Вера! Она ведь такой хороший человек».

Она дословно знала, что будут говорить. Вера собиралась сделать все, что только возможно, чтобы не навредить, а, напротив, хоть как-то улучшить ситуацию. Но все, что она сейчас могла сделать, — так это не вмешиваться. Иначе все посыплется, как карточный домик.

Η Βέρα στράφηκε στον πλησιέστερο αστυνομικό, μια μικρόσωμη, ξανθιά γυναίκα, που κατά την άποψη της Βέρας η αστυνομική στολή δεν της πήγαινε. Άλλωστε, δεν είχε συνηθίσει ακόμη στα δεδομένα της νέας εποχής, όπου οι γυναίκες μπορούσαν να κάνουν οποιαδήποτε δουλειά.

«Είμαι η μαμά του Άντερς Νίλσον. Τι συμβαίνει; Πού τον πάτε;»

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να δώσω καμία πληροφορία. Μπορείς να απευθυνθείς στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε. Τον συλλαμβάνουμε».

Η καρδιά της βούλιαζε σε κάθε λέξη. Κατάλαβε ότι αυτή τη φορά δεν επρόκειτο για κάποιον τσακωμό πάνω στο μεθύσι. Τα περιπολικά άρχισαν ν' αναχωρούν το ένα μετά το άλλο. Στο τελευταίο είδε τον Άντερς να κάθεται ανάμεσα σε δύο αστυνομικούς. Καθώς έφευγαν, εκείνος στράφηκε και κάρφωσε το βλέμμα του πάνω της, μέχρι που εξαφανίστηκαν.

* * *

Ο Πάτρικ είδε το περιπολικό με τον Άντερς Νίλσον να απομακρύνεται παίρνοντας τον δρόμο για το Τανουμσχέντε. Εκείνη η ισχυρή αστυνομική δύναμη που πήγε να τον συλλάβει παραήταν υπερβολική κατά τη γνώμη του, αλλά ο Μέλμπεργ ήθελε θέαμα, κι έτσι έγινε.

Είχαν καλέσει αστυνομικούς κι από την Ουντεβάλα για να συμμετάσχουν στη σύλληψη.

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι από τους έξι αστυνομικούς που βρίσκονταν εκεί τουλάχιστον οι τέσσερις ήταν αχρείαστοι κι ότι ανώφελα σπαταλήθηκε ο χρόνος τους.

Στο πάρκινγκ είχε απομείνει μια γυναίκα που κοιτούσε για πολλή ώρα προς την κατεύθυνση που είχαν εξαφανιστεί τα περιπολικά.

«Η μαμά του δράστη» είπε η αστυφύλακας

Вера повернулась к ближайшему полицейскому, маленькой изящной блондинке, которая, на взгляд Веры, совершенно не смотрелась в строгом полицейском мундире. Она так и не смогла привыкнуть к веяниям новых времен, когда женщины могут заниматься всем, что им придет в голову, и работать где угодно.

— Я мать Андерса Нильссона. Что здесь происходит? Куда вы его забираете?

— К сожалению, я не могу дать никаких объяснений. Тебе лучше обратиться в полицейский участок в Танумсхеде. Он арестован, мы везем его туда.

Сердце Веры упало. Она поняла, что на этот раз речь не идет о пьяной разборке. Полицейские машины начали одна за другую отъезжать от дома. В заднем стекле последней машины она увидела Андерса, зажатого между двумя полицейскими. Он повернулся к ней и не отрываясь смотрел, пока не скрылся из виду.

* * *

Патрик взглянул вслед машине, в которой Андерса Нильссона увозили в направлении Танумсхеде, и подумал, что усиленный полицейский наряд — это чересчур, явный перебор. Но Мелльберг хотел сделать из этого шоу.

Он вызвал подкрепление из Уддеваллы как совершенно необходимое для проведения задержания.

По мнению Патрика, из шести полицейских, которые занимались всем этим, по крайней мере четверо потратили время попусту.

На парковке стояла женщина и смотрела в сторону уехавших машин.

— Мать преступника, — сказала ассистент

Λένα Βαλτίν από την αστυνομία της Ουντεβάλλα, η οποία είχε, επίσης, μείνει πίσω με τον Πάτρικ για να κάνουν κατ' οίκον έρευνα στο διαμέρισμα του Άντερς Νίλσον.

«Θα έπρεπε να ξέρεις πολύ καλά, Λένα, ότι δεν είναι «ο δράστης» μέχρι να περάσει από δίκη και να καταδικαστεί. Μέχρι τότε, είναι εξίσου αθώος μ' εμάς τους υπόλοιπους».

«Σιγά μη δεν είναι αυτός ο δράστης. Βάζω στοίχημα τους μισθούς μιας χρονιάς ότι είναι ένοχος».

«Αφού είσαι τόσο σίγουρη, μπορείς να ποντάρεις λίγο παραπάνω από αυτό τον ετήσιο μισθό της πλάκας που παίρνεις».

«Χα, χα, πολύ αστείο. Κοίτα, το να κάνεις αστεία για τον μισθό ενός αστυνομικού είναι σαν να βάζεις τρικλοποδιά σε σακάτη που να πάρει».

Ο Πάτρικ αναγκάστηκε να συμφωνήσει.

«Ναι, όντως. Δεν είναι δα και καμιά περιουσία. Θ' ανέβουμε πάνω;»

Είδε ότι η μαμά του Άντερς στεκόταν ακόμη εκεί και κοίταζε προς την κατεύθυνση που είχαν φύγει τα περιπολικά, αν και είχαν χαθεί από το οπτικό της πεδίο εδώ και πολλή ώρα.

Τη λυπήθηκε, πραγματικά, και για μια στιγμή σκέφτηκε μήπως έπρεπε να πάει και να της πει μερικά λόγια παρηγοριάς. Η Λένα όμως τον τράβηξε από το μπράτσο και έγνεψε προς τη μεριά της κεντρικής εισόδου της πολυκατοικίας.

Εκείνος αναστέναξε, ανασήκωσε τους ώμους και την ακολούθησε για να εκτελέσουν την απόφαση για κατ' οίκον έρευνα. Δοκίμασαν ν' ανοίξουν την πόρτα του διαμερίσματος του Άντερς. Ήταν ξεκλειδωτή, κι έτσι μπήκαν κατευθείαν στο χολ.

Ο Πάτρικ κοίταξε γύρω του και αναστέναξε για δεύτερη φορά μέσα σε λίγα λεπτά. Η κατάσταση που επικρατούσε στο διαμέρισμα ήταν θλιβερή και αναρωτήθηκε πώς θα

полиции Лена Валтин из Уддеваллы, которая тоже осталась, чтобы вместе с Патриком провести обыск в квартире Андерса Нильссона.

— Пора бы тебе знать, Лена, — он никакой не преступник до тех пор, пока его не осудили. А сейчас он такой же человек, как и мы.

— Да дерьмо все это. Кладу на бочку годовую зарплату, что он влип по уши.

— Ну если ты настолько уверена, то могла бы поставить на бочку и не такую ерунду.

— Ха-ха, очень смешно. Насмехаться над зарплатой полицейского — все равно что издеваться над костылями убогого.

Патрику оставалось только согласиться.

— Ну ладно, ждать здесь больше нечего. Пошли наверх.

Он видел, что мать Андерса продолжает стоять и смотреть вслед машинам, хотя они уже давно пропали из виду.

Ему стало жаль ее. И на какой-то момент Патрику захотелось подойти к ней и сказать несколько слов в утешение, но Лена потянула его за рукав и кивнула, указывая в сторону подъезда.

Патрик вздохнул, расправил плечи и пошел за ней проводить обыск. Они поднялись к квартире Андерса Нильссона; дверь была не заперта, и они беспрепятственно вошли в прихожую.

Патрик неторопливо огляделся и во второй раз за последние несколько минут тяжело вздохнул. Квартира находилась в весьма печальном состоянии, и он подумал, что им

κατάφερναν να βρουν κάποιο στοιχείο της προκοπής σε αυτό το συνονθύλευμα.

Δρασκέλισαν πάνω από άδεια μπουκάλια στο χολ και προσπάθησαν να αποκομίσουν μια γενική εικόνα από το καθιστικό και την κουζίνα.

«Ω διάολε». Η Λένα κούνησε το κεφάλι της αηδιασμένη.

Φόρεσαν τα λεπτά πλαστικά γάντια που είχαν στις τσέπες τους. Σαν να είχαν συνεννοηθεί στα βουβά, ο Πάτρικ άρχισε από το καθιστικό και η Λένα από την κουζίνα. Όποιος έμπαινε στο καθιστικό του Άντερς Νίλσον ένιωθε να του δημιουργείται μια ελαφριά αίσθηση σχιζοφρένειας.

Ήταν βρόμικο και γεμάτο σκουπίδια, ενώ η σχεδόν παντελής έλλειψη επίπλωσης και προσωπικών αντικειμένων θύμιζε κλασικό τεκέ ναρκομανή, κάτι που ο Πάτρικ είχε δει πολλές φορές στην επαγγελματική του ζωή.

Αλλά ποτέ δεν είχε μπει σε τεκέ με τους τοίχους γεμάτους από έργα τέχνης. Οι πίνακες κρέμονταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλο που κάλυπταν κυριολεκτικά τους τοίχους από το πάτωμα ίσαμε το ταβάνι. Ήταν μια χρωματική έκρηξη που έκανε τα μάτια του Πάτρικ να πονέσουν και έπρεπε να καταπνίξει μια παρόρμηση που είχε να φέρει το χέρι του μπροστά στα μάτια του για να τα προστατεύσει.

Όλοι οι πίνακες ήταν αφηρημένη τέχνη, ζωγραφισμένοι μόνο με θερμά χρώματα. Στη θέα τους, ο Πάτρικ ένιωσε σαν να δεχόταν κλοτσιά στο στομάχι.

Η αίσθηση αυτή ήταν τόσο απτή που έπρεπε να παλέψει πολύ για να σταθεί όρθιος. Έπρεπε να αναγκάσει τον εαυτό του να στρέψει το βλέμμα του αλλού, μακριά από τους πίνακες, που έμοιαζαν να ξεπηδούν από τους τοίχους και να κατευθύνονται καταπάνω του.

Αρχισε με προσοχή να κοιτάζει τα πράγματα του Άντερς. Δεν υπήρχαν και πολλά να δει. Για μια στιγμή, ο Πάτρικ ένιωσε μεγάλη

οчень повезет, если они найдут что-то стоящее в таком бардаке.

Они переступали через пустые бутылки, разбросанные в прихожей, и смогли заглянуть в комнату и кухню.

— Ну и дерьмо. — Лена неодобрительно покачала головой.

Они надели перчатки. По молчаливому согласию Патрик начал осматривать гостиную, а Лена взяла на себя кухню. Если комнаты способны пробуждать чувства, то комната Андерса Нильссона пробуждала чувства явно шизофренические.

Загаженная, с практически полным отсутствием мебели и личных вещей — классический пример квартиры наркомана. За время работы в полиции Патрику уже довелось на такое полюбоваться.

Но никогда прежде он не видел берлоги наркомана, полной картин. Они покрывали все стены целиком — начиная где-то в метре от пола и до самого потолка. Это был световой взрыв, который буквально резал глаза, и Патрик едва удержался от желания прикрыть их рукой.

Картинами были абстрактными. Поразительно теплые цвета рвались со стен и ошеломляли. Патрик почувствовал, как у него что-то зажглось в животе.

Чувство было физическим, почти как удар, и ему пришлось заставить себя стоять прямо. И в то же время было очень трудно отвернуться от картин, которые, казалось, вот-вот выпрыгнут из рам и набросятся на него.

Патрик осторожно начал осматривать вещи Андерса, хотя смотреть было особенно не на что. И Патрик на секунду с большой

ευγνωμοσύνη για την προνομιούχα ζωή που ζούσε σε σύγκριση με αυτή του Άντερς.

Τα δικά του προβλήματα φάνηκαν μεμιάς μικρά κι ασήμαντα. Τον εξέπληττε το πόσο δυνατή ήταν η θέληση του ανθρώπου για επιβίωση· και παρόλο που δεν υπήρχε ίχνος από ποιότητα ζωής, ιδού κάποιος που επέλεγε να συνεχίσει τη ζωή αυτή μέρα με τη μέρα, χρόνο με τον χρόνο.

Υπήρχε άραγε λόγος να χαίρεται ο Άντερς Νίλσον για τη ζωή που έκανε; Βίωνε άραγε ποτέ του τα συναισθήματα που άξιζαν να ζει κανείς μια τέτοια ζωή: προσδοκία, ευτυχία, κέφρι;

Ή μήπως ήταν όλα μια διαδρομή μέχρι το επόμενο ποτήρι;
Ο Πάτρικ έκανε φύλλο και φτερό ό,τι υπήρχε στο καθιστικό. Ψηλάφησε το στρώμα για να δει μήπως υπήρχε εκεί μέσα τίποτα κρυμμένο, έβγαλε όλα τα συρτάρια από το μοναδικό έπιπλο που υπήρχε και τα κοίταξε αποκάτω. Τίποτα. Απολύτως τίποτα δεν κέντρισε το ενδιαφέρον του.

Πήγε στην κουζίνα για να δει αν η Λένα είχε περισσότερη τύχη.

«Τι αχούρι είναι αυτό εδώ; Πώς μπορεί να ζει κανείς έτσι;»

Με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπο, έλεγξε το περιεχόμενο μιας σακούλας απορριμμάτων την οποία είχε αδειάσει πάνω σε μια εφημερίδα.

«Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Και ναι και όχι. Βρήκα μερικούς λογαριασμούς στα σκουπίδια. Η αναλυτική παρουσίαση των τηλεφωνημάτων που έγιναν μπορεί να έχει κάτι ενδιαφέρον. Όλα τ' άλλα φαίνονται να είναι βρομιές». Όπως έβγαλε τα πλαστικά γάντια της ακούστηκε σαν ήχος μαστιγώματος. «Τι λες κι εσύ; Τα παρατάμε για τώρα;»

благодарностью подумал, какая у него неплохая, можно сказать, привилегированная жизнь в поселке.

Сейчас собственные проблемы казались ему совершенно ничтожными. Патрик удивился тому, насколько у человека силен инстинкт выживания. Казалось, если посмотреть, жить тут вообще невозможно, но тем не менее жизнь здесь все же продолжалась день за днем, год за годом.

А было ли что-нибудь радостное, счастливое в таком существовании, как у Андерса Нильссона? Ощущал ли он хоть иногда те чувства, из-за которых стоит жить: счастье, ожидание, радость, веселье?

Или все, что у него было, — передышки между запоями?
Патрик осмотрел все, что было в комнате. Он прощупал матрас, стремясь убедиться в том, что в нем ничего не спрятано, и выдвинул ящики комода — единственного предмета мебели, который был в комнате. Он аккуратно снимал картины со стены и смотрел, нет ли чего с обратной стороны. Он не заметил абсолютно ничего интересного.

Он пошел в кухню, чтобы посмотреть — может быть, Лене повезло больше.

— Какой свинарник! Как только можно жить в таком дерьме.

С отвращением на лице она копалась в мусоре, который вытряхнула из помойного ведра на газету.

— Нашла что-нибудь интересное? — спросил Патрик.

— И да и нет. Я нашла несколько счетов, которые лежали среди мусора. Все остальное по большей части ерунда. — Лена начала стаскивать с себя перчатку, и та с хлопком слетела с руки. — Ну а ты что скажешь? Может быть, с нас хватит на этот раз?

Ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι του. Είχαν ήδη δύο ώρες εκεί μέσα· έξω είχε σκοτεινιάσει πια.

«Ναι, όπως φαίνεται, μάλλον δεν μπορούμε να κάνουμε περισσότερα σήμερα. Πώς θα πας στο σπίτι; Θέλεις να σε πάω;»

«Ηρθα με δικό μου αμάξι, οπότε είμαι εντάξει. Ευχαριστώ πάντως.»

Εγκατέλειψαν το διαμέρισμα φανερά ανακουφισμένοι. Φρόντισαν, εντούτοις, να μην το αφήσουν ξεκλείδωτο, όπως το είχαν βρει.

Όταν έφτασαν στο πάρκινγκ, είδαν ότι είχαν ανάψει ήδη τα φανάρια του δρόμου. Όσο ήταν μέσα, είχε αρχίσει να πέφτει ένα απαλό χιόνι, και αναγκάστηκαν, και οι δύο, να καθαρίσουν τα παρμπρίζ των αυτοκινήτων τους πριν ξεκινήσουν.

Καθώς ο Πάτρικ κατευθυνόταν προς το βενζινάδικο, ένιωσε κάτι ν' ανεβαίνει στην επιφάνεια- κάτι που τον έτρωγε όλη την ώρα.

Μέσα στην ησυχία που επικρατούσε στο αυτοκίνητο, χαμένος σε σκέψεις, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τη σύλληψη του Άντερς Νίλσον.

Δεν μπορούσε να εμπιστευτεί το γεγονός ότι ο Μέλμπεργ είχε κάνει τις σωστές ερωτήσεις στη μάρτυρα από το τηλέφωνο, κάτι που τελικά οδήγησε στην προσαγωγή του Άντερς για ανάκριση. Ισως θα έπρεπε να το ψάξει ο ίδιος.

Καταμεσής στη διασταύρωση για το βενζινάδικο, πήρε την απόφαση. Έστριψε τέρμα το τιμόνι και άλλαξε κατεύθυνση. Αντί να πάει στο Τανουμσχέντε, συνέχισε για να φτάσει στο κέντρο της Φιελμπάκα. Ευχήθηκε να βρει την Ντάγκμαρ Πετρέν στο σπίτι της.

Патрик посмотрел на часы. Они провели в квартире почти два часа, и снаружи уже стемнело.

— Да, похоже, нам сегодня здесь делать больше нечего. Как ты доберешься домой — может, тебя подвезти?

— Я приехала на своей машине, так что все о'кей, но спасибо.

Они с облегчением вышли из квартиры и позаботились о том, чтобы запереть дверь, а не оставить настежь, как перед их приходом.

Когда они вышли на стоянку, уличные фонари уже зажглись. За то время, пока они были в квартире, выпал снег, и его пришлось счищать с ветрового стекла.

Пока Патрик ехал в сторону заправки ОКQ-8, он почувствовал какую-то занозу, которая саднила целый день и не давала ему покоя.

В машине, один на один со своими мыслями, он признался сам себе, что в задержании Андерса Нильссона было что-то неправильное, даже совсем неправильное.

У Патрика появились сомнения относительно тех вопросов, которые Мелльберг задавал свидетелю. А ведь именно в результате этих показаний Андерса потащили на допрос. Патрик подумал, что, может быть, ему стоит убедиться во всем самому.

На середине перекрестка у бензозаправки он принял окончательное решение. Патрик решительно развернулся в противоположном направлении и, вместо того чтобы взять курс на Танумсхеде, поехал обратно во Фьељбаку. Он надеялся застать Дагмар Петрен дома.

* * *

Η Ερίκα σκεφτόταν τα χέρια του Πάτρικ. Τα χέρια και οι καρποί ήταν αυτά που κοιτούσε πρώτα σ' έναν άντρα. Είχε την άποψη ότι τα χέρια μπορούσαν να είναι απίστευτα ερωτικά.

Δεν θα έπρεπε να είναι μικρά αλλά ούτε και μεγάλα σαν κουπιά. Αρκετά μεγάλα, πάντως, και νευρώδη, δίχως τρίχες, δυνατά και ευέλικτα. Τα χέρια του Πάτρικ ήταν τα σωστά χέρια.

Πίεσε τον εαυτό της να σταματήσει τις ονειροπολήσεις. Ήταν εντελώς ανώφελο να σκέφτεται κάτι που το ένιωθε ακόμη σαν ένα ανάλαφρο τρέμουλο στην κοιλιακή χώρα. Κι έπειτα, δεν ήταν καν σίγουρο για πόσο καιρό θα ήταν ακόμη εκεί.

Αν το σπίτι πουλιόταν, δεν θα υπήρχε τίποτα να την κρατάει στη Φιελμπάκα, και τότε το μόνο που θα την περίμενε θα ήταν το διαμέρισμα στη Στοκχόλμη, όπως και η ζωή που είχε εκεί με τους φίλους της.

Και το διάστημα που είχε περάσει στη Φιελμπάκα θα ήταν, πιθανότατα, μόνο ένα σύντομο διάλειμμα στη ζωή της. Από την άποψη αυτή, θα ήταν τουλάχιστον ανόητο να χτίζει ρομαντικά κάστρα στην άμμο με έναν παλιόφιλο της παιδικής ηλικίας.

Η Ερίκα κοίταξε έξω το μούχρωμα που είχε αρχίσει να σκεπάζει τον ορίζοντα, παρόλο που η ώρα ήταν μόλις τρεις το απόγευμα, και αναστέναξε βαθιά.

Είχε χωθεί κυριολεκτικά μέσα σε ένα μεγάλο, ξεχειλωμένο πουλόβερ με χοντρή πλέξη, το οποίο φορούσε ο πατέρας της όταν έβγαινε στη θάλασσα τις κρύες μέρες.

Ζέσταινε τα δάχτυλά της κρατώντας τα βαθιά μέσα στα μανίκια, που τα δίπλωνε στο κάτω μέρος. Προς το παρόν, λυπόταν λίγο τον εαυτό της. Δεν έβρισκε πολλά να τη χαροποιούν αυτή την περίοδο.

* * *

Эрика думала о руках Патрика. Обычно она в первую очередь смотрела на руки и ладони. Эрика считала, что руки могут быть необыкновенно сексуальными;

мужские руки не должны быть маленькими и, уж конечно, не должны быть широченными, как крышка унитаза. Не очень большие, не чересчур жилистые, не волосатые, не грубые, ловкие. У Патрика были как раз такие руки.

Эрика заставила себя оторваться от мечтаний. Хотя от этих мыслей у нее внутри что-то подрагивало, все эти думы были, мягко говоря, бесполезны. Хотя бы потому, что Эрика и сама не знала, сколько она еще останется во Фьельбаке.

После продажи дома ее больше ничто не будет здесь удерживать. И кроме того, ее ждет квартира в Стокгольме, друзья, привычная городская жизнь.

Ее нынешнее житье-бытье во Фьельбаке можно с полным правом считать своего рода антрактом, после которого спектакль продолжится и все вернется на круги своя. И при таких обстоятельствах затевать романтические отношения с другом детства было идеей, в общем-то, дурацкой.

Эрика посмотрела вдаль — над линией горизонта уже начали прорисовываться сумерки, хотя часовая стрелка едва перевалила за цифру 3, — и глубоко вздохнула.

Она завернулась в большой свитер крупной плотной вязки, который ее отец надевал в холодные дни, когда шел к морю.

Эрика опустила длинные рукава, чтобы согреть окоченевшие руки, а потом вложила рукав в рукав, как в муфту. Она сидела и жалела себя. Вообще-то, как ни посмотри, ей сейчас особенно нечему было

Ο θάνατος της Άλεξ, η φασαρία για το σπίτι, ο Λούκας, το βιβλίο που δεν έλεγε να τελειώσει, όλα της πλάκωναν το στήθος σαν μια μεγάλη πέτρα.

Επίσης, ένιωθε ότι μετά τον θάνατο των γονιών της χρειαζόταν να ξεκαθαρίσει πολλά πράγματα, πρακτικής και συναισθηματικής φύσης.

Τον τελευταίο καιρό δεν άντεχε να συνεχίσει το συμμάζεμα του σπιτιού, και παντού υπήρχαν μισογεμάτες σακούλες σκουπιδιών και κιβώτια. Ακόμα και μέσα της υπήρχαν μισογεμάτοι χώροι, με άκρες λυτές και μπερδεμένα κουβάρια συναισθημάτων.

Όλο το απόγευμα, επίσης, σκεφτόταν τη σκηνή ανάμεσα στον Νταν και την Πενίλα. Απλώς δεν μπορούσε να καταλάβει προς τι η σκηνή αυτή. Είχαν περάσει τόσα πολλά χρόνια από τότε που υπήρχε κάποια τριβή ανάμεσα στην ίδια και την Πενίλα, και έκτοτε το θέμα θεωρούνταν λήξαν.

Τουλάχιστον αυτό πίστευε η Ερίκα. Τότε όμως γιατί αντέδρασε όπως αντέδρασε η Πενίλα; Σκέφτηκε μήπως έπρεπε να τηλεφωνήσει στον Νταν, αλλά δεν τολμούσε. Κι αν σήκωνε το τηλέφωνο η Πενίλα; Δεν θα άντεχε τώρα άλλη μια σύγκρουση κι αποφάσισε να μη συνεχίσει να το σκέφτεται, αλλά να το αφήσει να περάσει με την ελπίδα ότι η Πενίλα είχε απλώς ξυπνήσει στραβά και ότι όλα θα ήταν μέλι γάλα την επομένη φορά που θα συναντιόντουσαν. Αν και μέσα της κάτι συνέχισε να την τρώει.

Δεν ήταν τυχαίο αυτό το ξέσπασμα της Πενίλα· ήταν σίγουρα κάτι πολύ βαθύτερο. Μόνο που δεν μπορούσε να καταλάβει με τίποτα τι μπορεί να ήταν.

Η αναβλητικότητά της με το βιβλίο την άγχωνε αφάνταστα κι αποφάσισε να δουλέψει

радоваться.

Смерть Алекс, неприятности с домом, Лукас, книга, которая шла очень тяжело, — все навалилось на Эрику и давило тяжким грузом.

Кроме того, она понимала, что после смерти родителей ей еще очень во многом нужно разобраться.

Последние дни ей хронически не хватало времени на то, чтобы продолжать разбирать вещи, и по всему дому стояли пакеты на выброс и полупустые коробки с вещами, которые она хотела сохранить. Да и сама Эрика ощущала себя как бы наполовину пустой — в ней осталась лишь боль от оборвавшейся связи с родителями и беспорядочный клубок перепутанных чувств.

Она полдня размышляла о сцене между Даном и Перниллой, невольной свидетельницей которой ей довелось стать. Эрика терялась в догадках. Да, конечно, в свое время у нее возникали некоторые трения с Перниллой, но все разъяснилось давным-давно.

Так, по крайней мере, думала сама Эрика. Но почему же тогда Пернилла так среагировала? У Эрики появилось желание позвонить Дану, но потом она подумала: а что будет, если трубку возьмет Пернилла? — и решила не звонить. Конечно, можно прибегнуть к самому простому объяснению и сказать себе, что на самом деле это не имеет никакого отношения к ней, что Пернилла просто встала не с той ноги и через пару дней все уляжется само собой. Но ее грызли сомнения.

Она не верила, что это могла быть секундная вспышка спонтанного раздражения со стороны Перниллы. Причина наверняка лежала намного глубже. Но если бы она понимала, в чем тут дело.

Эрику совершенно выбивало из колеи то, что она опаздывает с книгой. Поэтому

λίγο για ν' αλαφρώσει τη συνείδησή της.

Κάθισε στον υπολογιστή που είχε στο γραφείο και κατάλαβε ότι έπρεπε να βγάλει το πουλόβερ για να δουλέψει. Ξεκίνησε με πολύ αργό ρυθμό, αλλά λίγο αργότερα κατάφερε ν' ανεβάσει και τη θερμοκρασία του σώματός της και τον δημιουργικό πυρετό.

Ζήλευε τους συγγραφείς που μπορούσαν να τηρούν μια αυστηρή πειθαρχία όταν έγραφαν. Η ίδια έπρεπε να πιέσει τον εαυτό της για να κάτσει να γράψει. Όχι από τεμπελιά αλλά από έναν βαθιά ριζωμένο φόβο ότι θα είχε χάσει την ικανότητά της από την τελευταία φορά που είχε γράψει κάτι.

Ότι θα έμενε εκεί, με τα χέρια στο πληκτρολόγιο και τα μάτια στην οθόνη, και τίποτα δεν θα συνέβαινε. Μόνο κενό θα υπήρχε, οι λέξεις δεν θα έρχονταν και θα ήξερε πια ότι δεν μπορούσε να ξαναγράψει ούτε μια σωστή φράση.

Κάθε φορά που αυτό δεν συνέβαινε, η ανακούφιση ήταν απόλυτη. Τώρα, τα δάχτυλά της πετούσαν πάνω στο πληκτρολόγιο, και είχε γράψει δυο ολόκληρες σελίδες μέσα σε μία και μόνο ώρα.

Υστερα από άλλες τρεις σελίδες, θεώρησε πως της άξιζε μια ανταμοιβή και αποφάσισε ν' αφιερώσει λίγο χρόνο στο βιβλίο για την Άλεξ.

* * *

Το κελί ήταν γνώριμο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν εκεί μέσα. Τις νύχτες μέθης με τα ξερατά στο πάτωμα του κελιού τις είχε σχεδόν ψωμοτύρι στις δύσκολες περιόδους. Αν κι αυτή εδώ τη φορά ήταν διαφορετικά. Αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν σοβαρά.

Ξάπλωσε στο πλάι πάνω στο σκληρό κρεβάτι του κελιού, κουλουριάστηκε σε στάση εμβρύου και ακούμπησε το κεφάλι στα χέρια

вместо того, чтобы заниматься самокопанием, подумала она, лучше бы пойти и поработать хоть немного.

Она пошла в кабинет, села перед компьютером и тут же сообразила, что для того, чтобы печатать, придется вынуть руки из нагретых теплых рукавов. Задача была непростая, но в конце концов она исхитрилась и рыбку съесть, и ноги не замочить.

Эрика очень завидовала дисциплинированным писателям, которые могли придерживаться строгого распорядка в своей работе. Ей каждый раз приходилось тащить себя за шиворот к компьютеру, чтобы писать, но совсем не из-за лени. На самом деле в ней всегда жил страх, что она внезапно разучилась писать.

Она сидит перед компьютером, смотрит на экран, пальцы лежат на клавишах, и ничего не происходит — полная пустота, в голове ни одного слова, лишь абсолютная уверенность в том, что она никогда больше не сможет слепить ни одного предложения.

И всякий раз, когда этого не происходило и она начинала писать, Эрика безумно радовалась. Сейчас ее пальцы просто летали, и она быстро набросала две страницы всего за час.

Потом она напечатала еще три страницы и решила, что заслужила награду и может теперь немного поработать над книгой об Алекс.

* * *

Камера была ему хорошо знакома. Да, он сидел здесь не первый раз. Когда дела шли совсем плохо, он частенько оказывался здесь. Но на этот раз все было по-другому. И похоже, на полном серьезе.

Он лежал на боку на жестких нарах, свернувшись в клубок и положив голову на руки, чтобы не елозить лицом по

του για ν' αποφύγει την αίσθηση του πλαστικού που κολλούσε στο πρόσωπο. Παγωμένα ρίγη διαπερνούσαν το κορμί του, ένας συνδυασμός του κρύου που επικρατούσε στο κελί και του αλκοόλ που έβγαινε από τον οργανισμό του.

Το μόνο που του επέτρεψαν να μάθει ήταν ότι τον θεωρούσαν ύποπτο για τον φόνο της Άλεξ. Μετά, τον έχωσαν στο κελί και του είπαν να περιμένει μέχρι να 'ρθουν να τον πάρουν.

Μα τι άλλο πίστευαν ότι θα μπορούσε να κάνει μέσα σε αυτό το παγωμένο κελί; Να παραδώσει μαθήματα σχεδίου; Ο Αντερς χαμογέλασε ξινισμένα στον εαυτό του.

Οι σκέψεις του περιπλανιόντουσαν βαριεστημένα, μια που δεν υπήρχε τίποτα ν' απασχολεί το βλέμμα του. Κάτω από το απαλό πράσινο των τοίχων που είχαν ξεφλουδίσει μπορούσες να διακρίνεις τις γκρίζες κηλίδες από το φαγωμένο μπετόν.

Ζωγράφισε στη σκέψη του τους τοίχους με έντονα χρώματα. Μια πινελιά κόκκινο εδώ, μια πινελιά κίτρινο εκεί. Πινελιές δυνατές, που καταβρόχθισαν γοργά το φθαρμένο πράσινο. Με το βλέμμα της σκέψης του, ο χώρος μετατράπηκε σύντομα σε μια πυρακτωμένη κακοφωνία χρωμάτων. Μόνο τότε μπόρεσε να συμμαζέψει τις σκέψεις του.

Η Άλεξ ήταν νεκρή. Κι αυτό δεν ήταν μια σκέψη που μπορούσε ν' αποδιώξει, αν ήθελε, αλλά ένα αδιαφιλονίκητο γεγονός. Εκείνη ήταν νεκρή, και μαζί της ήταν νεκρό και το μέλλον του.

Σύντομα θα έρχονταν να τον πάρουν. Θα τον τραβούσαν. Θα τον έσπρωχναν βίαια, θα τον χλεύαζαν, θα τον έσκιζαν, μέχρις ότου ξεγυμνωθεί η αλήθεια και πέσει τρεμάμενη στα πόδια τους.

Δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Δεν ήξερε καλά καλά αν ήθελε να τους σταματήσει. Ήταν πολλά αυτά που δεν ήξερε πια. Όχι ότι ήξερε και πολλά πριν. Δεν υπήρχαν πολλά πράγματα που είχαν τη δύναμη να διαπεράσουν τις λυτρωτικές ομίχλες του οινοπνεύματος.

пластмассе. И хотя он и был хорошо проспиртован, его уже потихоньку потряхивало лихорадочной дрожью от холода в камере и от того, что он начал трезветь.

Единственное, что он понял, — что его подозревают в убийстве Александры. Потом его заперли в камере и сказали, чтобы он ждал, когда его выведут на допрос.

Смешно, а чем еще, по их мнению, он мог здесь заниматься? Организовать курсы вязания? Андерс усмехнулся про себя.

Мысли становятся очень тяжелыми и мечутся беспорядочно, когда не на чем остановить глаз: вокруг лишь светло-зеленые бетонные стены, порядком обшарпанные, с серыми пятнами в тех местах, где отвалилась краска.

Андерс начал раскрашивать камеру чистыми сильными цветами: мазок красного цвета — здесь, желтой краски — там. И перед его внутренним взором камера скоро наполнилась сияющей какофонией цветов, и только после этого он смог наконец сосредоточиться и начать думать.

Алекс была мертва. Даже если бы он очень хотел, то все равно не мог не думать об этом. Это был неоспоримый факт. Она умерла, и вместе с ней умерло его будущее.

Скоро за ним придут и потащат на допрос. Будут на него давить, издеваться, пока не добьются своего.

Тут он ничего сделать не может, он не в силах их остановить. И он совсем не уверен в том, хочет ли он сам, чтобы его остановили. С некоторых пор он не понимал очень и очень многое. А еще раньше понимал ли он хоть что-нибудь вообще? Очень немногое имело для него

Μόνο η Άλεξ. Μόνο η γνώση ότι κι εκείνη ανάσαινε κάπου τον ίδιο αέρα, ότι έκανε τις ίδιες σκέψεις, ότι ένιωθε τον ίδιο πόνο.

Αυτό ήταν το μόνο πράγμα που είχε αρκετή δύναμη και μπορούσε να τρυπώσει στο παρελθόν του και να περάσει αποκάτω, αποπάνω, παρακάμπτοντας τις ύπουλες ομίχλες που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να θάψουν όλες τις αναμνήσεις σ' ένα σκοτάδι παρηγοριάς.

Τα πόδια του άρχισαν να μουδιάζουν όπως ήταν ξαπλωμένος στην κουκέτα, αλλά αγνόησε τα σήματα του κορμιού του και αρνήθηκε πεισματικά να το κουνήσει από εκεί.

Αν μετακινούνταν, ίσως να έχανε τον έλεγχο των χρωμάτων που κάλυπταν τον τοίχο και να ήταν αναγκασμένος να ατενίζει ξανά τη γυμνή ασχήμια.

Σε πιο καθαρές στιγμές της ζωής του, μπορούσε να διακρίνει καμιά φορά λίγο χιούμορ, ή έστω κάποια ειρωνεία, σε όλ' αυτά.

Ότι γεννήθηκε, δηλαδή, με μια ακόρεστη δίψα για ομορφιά και καταδικάστηκε ταυτόχρονα να ζει μέσα στη βρομιά και την ασχήμια.

Ίσως η μοίρα του να ήταν γραμμένη στα άστρα από τη στιγμή που γεννήθηκε, ίσως η μοίρα του να ξαναγράφτηκε εκείνη την αποφράδα μέρα.

Μόνο αν. Πόσες φορές δεν οδήγησε τις σκέψεις του σε κύκλους γύρω από το «αν», παίζοντας με τη σκέψη για το πώς θα ήταν η ζωή του «αν».

Ίσως μια καλή και τίμια ζωή με φαμίλια, με σπίτι και την τέχνη σαν πηγή χαράς αντί για πηγή απόγνωσης. Παιδιά να παίζουν στον κήπο έξω από το ατελιέ του, κι από την κουζίνα να φτάνουν εξαίσιες μυρωδιές.

значение и обладало достаточной силой, чтобы пробиться в его вечно полупьяные мозги.

Только Александра. Сознание того, что она где-то там дышит тем же самым воздухом, думает о том же, ощущает ту же боль.

Наверное, это было единственное, что обладало достаточной силой, чтобы оставаться рядом с ним, вокруг него, над ним, под ним и раздирать предательски обманчивую дымку, которая изо всех сил старалась погрузить его память в милосердную тьму.

Он продолжал лежать, ноги затекли. Но он старался не обращать внимания на протесты своего тела и упрямо не двигался.

Если он, не дай бог, пошевельнется, то краски исчезнут и ему заново придется расцвечивать камеру.

Иногда, в редкие минуты просветления, он видел во всем этом какой-то извращенный юмор или по крайней мере иронию.

Угораздило же его родиться с ненасытной, неутолимой жаждой красоты и в то же время быть обреченным на жизнь пьяного отребья.

Говорят, что судьбу можно прочитать по звездам на небе, и, может быть, она была там написана еще задолго до его рождения, а может быть, и нет, и она была переписана в тот роковой день.

Если бы. Его думы бесчисленное множество раз прокручивали это «если». Он буквально забавлялся, размышляя о том, как могла сложиться его жизнь, «если бы».

Может быть, нормальное, вполне почтенное существование, семья и искусство, и он бы писал картины от радости, а не от отчаяния и безысходности. Во дворе перед его студией играли бы дети, а из кухни тянулись бы вкусные запахи.

Ειδύλλιο αλά Καρλ Λάρσον στο τετράγωνο με ρόδινες ανταύγειες γύρω από το πλαίσιο της φαντασίας.

Και πάντα να υπάρχει η Άλεξ στη μέση του σκηνικού. Πάντα στο κέντρο, με τον ίδιο να περιστρέφεται σαν πλανήτης γύρω της, παντού ολόγυρά της.

Αυτές οι φαντασιώσεις ζέσταιναν πάντοτε την ψυχή του. Ξαφνικά, αυτή η εικόνα θαλπωρής αντικαταστάθηκε από μια ψυχρή εικόνα με μπλε τόνους και παγωμένη ανατριχίλα. Την ήξερε καλά αυτή την εικόνα.

Καθόταν πολλές νύχτες και τη μελετούσε με την ησυχία του, με αποτέλεσμα να γνωρίζει και την παραμικρή λεπτομέρειά της. Αυτό που τον τρόμαζε περισσότερο ήταν το αίμα.

Το κόκκινο που ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το μπλε. Ήταν κι ο θάνατος εκεί, ως συνήθως. Κρεμόταν στις άκρες και έτριβε τα χέρια του γεμάτος ικανοποίηση.

Περίμενε αυτόν να κάνει την κίνησή του, να κάνει κάτι, οτιδήποτε. Το μόνο που είχε καταφέρει να κάνει ήταν να μην τον λαμβάνει υπόψη του. Να τον αγνοεί μέχρι να εξαφανιστεί.

Ίσως τότε η εικόνα ν' ανακτούσε τη ρόδινη λάμψη της. Ίσως η Άλεξ να του χαμογελούσε ξανά μ' εκείνο το χαμόγελο που του ξερίζωνε τα σωθικά.

Αλλά ο Θάνατος ήταν πολύ παλιός γνώριμος για να επιτρέψει να τον αγνοήσουν. Είχαν γνωριστεί πριν από πολλά χρόνια οι δύο τους, και η γνωριμία δεν είχε γίνει καλύτερη με τα χρόνια. Ακόμα και στις ομορφότερες στιγμές που είχε μοιραστεί με την Άλεξ, ο Θάνατος είχε μπει σαν σφήνα ανάμεσά τους, επίμονος, φορτικός.

Η σιωπή στο κελί τού δημιουργούσε μια αίσθηση ασφάλειας. Μπορούσε ν' ακούσει κάπου μακριά τον ήχο ανθρώπων που κινούνταν, αλλά τους άκουγε πολύ

Идиллия Карла Ларссена в квадрате. Осталось только вставить фантазии в рамочки с розочками.

Алекс всегда была в центре картины, всегда в самой середине. А он, как какой-то планер, задевал виражи вокруг нее — круг, еще круг.

Фантазии всегда согревали его, но внезапно теплая радужная картина сменилась холодной, совершенно ледяной. Он хорошо понимал, что это значит.

В ночной тиши и покое он тщательно изучал ее снова и снова и помнил эту картину до мельчайших деталей. Самым страшным для него была кровь.

Резкий, непримиримый контраст красного и голубого. Конечно, смерть там тоже присутствовала, как обычно: она свисала с края ванны и в восторге потирала костлявые руки.

Смерть ждала, когда он сделает свой ход, сделает хоть что-нибудь, но единственное, что он мог, — так это перестать притворяться, что он что-нибудь делает, игнорировать, пока все не исчезнет само собой.

Может быть, тогда радостная картина в рамке с розочками опять вернется к нему. И может быть, Алекс опять ему улыбнется своей замечательной улыбкой, которую он так любил.

Но смерть была слишком близко, чтобы позволить себе игнорировать. Они знакомы уже много лет, но с годами эта дружба не стала приятнее. Даже в самые светлые минуты смерть вклинивалась между ними настойчиво и неотвязно.

В камере была давящая тишина. Где-то снаружи он слышал звуки, там разговаривали люди, что-то двигалось, но почему-то казалось, что все это очень и

απόμακρους για να μπορέσει να τους κατατάξει σε έναν άλλο κόσμο.

Μόνο όταν άκουσε έναν από τους πολλούς ήχους να πλησιάζει βγήκε από τον κόσμο των ονειροπολήσεών του. Βήματα στον διάδρομο, που κινούνταν αποφασιστικά προς την πόρτα του κελιού του.

Το κροτάλισμα της κλειδαριάς και το άνοιγμα της πόρτας: στο κατώφλι, εκείνος ο μικρόσωμος, χοντρός αρχιεπιθεωρητής. Απαθής, ο Άντερς κατέβασε τα πόδια του από την άκρη της κουκέτας και πάτησε στο πάτωμα. Ωρα για ανάκριση. Ας το έκανε να τελειώνουν μια ώρα αρχύτερα.

* * *

Οι μώλωπες είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν αρκετά ώστε να μπορεί να τους κρύβει με ένα παχύ στρώμα πούδρας.

Η Άννα κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Το πρόσωπο που είδε ήταν ταλαιπωρημένο και λεηλατημένο. Δίχως μακιγιάζ μπορούσε να διακρίνει τα μελανά περιγράμματα κάτω από την επιδερμίδα της.

Το ένα μάτι ήταν ακόμη λίγο κόκκινο. Τα ξανθά μαλλιά ήταν θαμπά, άψυχα και γεμάτα ψαλίδα.

Δεν είχε καταφέρει να κλείσει ραντεβού στο κομμωτήριο, δεν είχε αρκετή ενέργεια μέσα της. Όλη της η δύναμη πήγαινε στην καθημερινή φροντίδα των παιδιών και στο να κρατιέται όρθια.

Πώς είχαν γίνει έτσι τα πράγματα; Τράβηξε πίσω τα μαλλιά της σε μια σφιχτή αλογοσουρά και μετά ντύθηκε με δυσκολία, ενώ προσπαθούσε να αποφύγει κάθε κίνηση που της προκαλούσε πόνο στα πλευρά.

Παλιότερα, εκείνος φρόντιζε να τη χτυπάει μόνο στο κορμί, σε μέρη που μπορούσε να καλύπτει με ρούχα, αλλά το τελευταίο εξάμηνο είχε σταματήσει να είναι προσεχτικός και την είχε χτυπήσει πολλές φορές στο πρόσωπο.

очень далеко, как в мире ином.

Он услышал звук приближающихся шагов и начал выплывать из своего дремотно-мечтательного ступора. Кто-то явно направлялся к двери его камеры.

Ключи забренчали в замке, дверь открылась. На пороге обозначился маленький толстенький комиссарик. Андерс медленно заворачался на нарах и опустил ноги на пол. Пора на допрос. Все равно — лишь бы скорее закончилось.

* * *

Синяки понемногу начали светлеть, по крайней мере, уже можно попробовать замаскировать их толстым слоем пудры.

Анна изучала свое лицо в зеркале. Лицо, которое она видела, было усталым и измученным. Без пудры сразу заметно, что оно не просто бледное, а отливает в синеву.

На одном глазу краснота еще не прошла. Ее светлые волосы потускнели и посеклись, их явно следовало подрезать.

Она никак не могла пойти записаться к парикмахеру, у нее все время не хватало сил. Вся ее энергия уходила на то, чтобы успевать присматривать за детьми, и на то, чтобы не свалиться самой.

Как же это все так вышло? Она опять зачесала волосы назад, собрата их в простой конский хвост и очень осторожно оделась, стараясь поменьше двигаться, потому что ребра у нее очень болели.

Раньше он бил ее только по тем местам, где синяки не видны, но последние полгода перестал осторожничать и уже не один раз ударил по лицу.

Το χειρότερο δεν ήταν το ξυλοφόρτωμα. Το χειρότερο ήταν να ζει συνεχώς στη σκιά της κακοποίησης, να περιμένει την επόμενη φορά, την επόμενη γροθιά. Το πιο τρομακτικό ήταν ότι εκείνος γνώριζε καλά τον φόβο της και έπαιζε μαζί του.

Σήκωνε το χέρι για να χτυπήσει και μετά το γύριζε σε χάδι και σε χαμόγελα. Καμιά φορά τη χτυπούσε χωρίς φανερό λόγο. Έτσι, στα καλά καθούμενα.

Όχι πως χρειαζόταν κανέναν ιδιαίτερο λόγο για να τη χτυπήσει, μπορούσε να συμβεί στη μέση μιας κουβέντας για το τι θα ψώνιζαν για φαγητό ή ποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα θα παρακολουθούσαν. Σήκωνε ξαφνικά τη γροθιά του και τη χτυπούσε στο στομάχι, στο κεφάλι, στην πλάτη ή όπου αλλού ήθελε.

Μετά, μπορούσε, δίχως να χάνει καν τον ειρμό της σκέψης του, να συνεχίζει την κουβέντα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, ενώ εκείνη ήταν πεσμένη στο πάτωμα και προσπαθούσε ν' ανασάνει. Εκείνος απολάμβανε την αίσθηση της δύναμής του.

Τα ρούχα του Λούκας ήταν σκορπισμένα παντού στην κρεβατοκάμαρα: έσκυψε με κόπο και άρχισε να τα μαζεύει. Κάποια τα έβαλε σε κρεμάστρες κι άλλα τα έριξε στα άπλυτα.

Μόνο όταν επικράτησε απόλυτη τάξη στην κρεβατοκάμαρα πήγε να δει τα παιδιά. Ο Άντριαν κοιμόταν ήρεμα, ανάσκελα, με το μπιμπερό στο στόμα.

Η Έμμα καθόταν κι έπαιζε ήσυχα στο κρεβάτι της, και η Άννα στάθηκε για λίγο στο κατώφλι και την κοίταξε. Εμοιαζε τόσο πολύ στον Λούκας. Το ίδιο αποφασιστικό γωνιώδες πρόσωπο, τα ίδια καταγάλανα ψυχρά μάτια. Το ίδιο πείσμα.

Η Έμμα ήταν ένας από τους λόγους που δεν μπορούσε να σταματήσει ν' αγαπάει τον Λούκας.

Αν σταματούσε να τον αγαπάει, θα ήταν σαν να αρνιόταν ένα κομμάτι από την Έμμα. Ο

Ποβοι были не самым страшным. Самым страшным было все время ждать и бояться, что тебя начнут бить, — ждать, когда он грянет, этот следующий раз. А еще хуже — что он прекрасно понимал это и забавлялся, играл этим страхом.

К примеру, он мог резко взмахнуть рукой и мило улыбнуться и погладить ее. А иногда он начинал ее лупить без каких-либо видимых причин — не то для удовольствия, не то под настроение.

Вообще-то он особо в поводах и не нуждался, вполне достаточно оказывалось невинного разговора о том, что приготовить на ужин или какую передачу они будут смотреть по телевизору, — все равно в любой момент кулак мог взлететь в воздух и ударить ее в живот, в голову, в спину или куда там ему еще захочется.

А потом как ни в чем не бывало он совершенно невозмутимо мог продолжить разговор, глядя на то, как она корчится на полу и пытается вдохнуть. Он упивался властью.

Вещи Лукаса валялись по всей спальне, и, осторожно наклоняясь, Анна стала собирать их, одну за одной. Что-то вешала на плечики, а что-то откладывала в стирку.

Приведя спальню в образцовый порядок, она пошла посмотреть на детей. Адриан спокойно спал, посапывая на спине с соской во рту.

Эмма проснулась, сидела в своей кровати и играла. Анна задержалась в дверях, рассматривая свою дочь. Она так похожа на Лукаса — то же четко очерченное, резкое лицо и ледяные глаза и то же упрямство.

Эмма была одной из причин, почему она не могла перестать любить Лукаса.

Перестать его любить — это словно наполовину отказаться от Эммы. Он был

Λούκας ήταν ένα κομμάτι από την κόρη τους και ως εκ τούτου ένα κομμάτι και από την Άννα.

Επιπλέον, ήταν καλός πατέρας για τα παιδιά. Ο Άντριαν ήταν πολύ μικρός ακόμη για να το καταλάβει, αλλά η Έμμα τον λάτρευε, και η Άννα δεν ήθελε να στερήσει από τα παιδιά τον πατέρα τους. Πώς θα μπορούσε να αφαιρέσει από τα παιδιά τη μισή αίσθηση ασφάλειας, να ξεριζώσει ό,τι τους ήταν πολύ οικείο και σημαντικό γι' αυτά;

Έπρεπε να είναι δυνατή για χάρη τους, μόνο αυτό της έμενε, μόνο έτσι θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα. Στην αρχή δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Και θα μπορούσαν να καλυτερέψουν ξανά. Αρκεί να ήταν δυνατή.

Άλλωστε, εκείνος έλεγε ότι δεν ήθελε να τη χτυπάει πραγματικά, ότι το έκανε για το καλό της, επειδή δεν έκανε αυτά που έπρεπε.

Αν μπορούσε μόνο να προσπαθήσει λίγο περισσότερο, να γίνει καλύτερη σύζυγος. Δεν τον καταλάβαινε, της έλεγε.

Μακάρι να μπορούσε να βρει κάποια στιγμή αυτό που θα τον έκανε ευτυχισμένο, μακάρι να μπορούσε να κάνει τα σωστά πράγματα για να μην τον απογοητεύει συνεχώς.

Η Ερίκα δεν καταλάβαινε. Η Ερίκα με την ανεξαρτησία της και τη μοναξιά της. Με το κουράγιο της και με τις υπερβολικές, ασφυκτικές φροντίδες της.

Η Άννα μπορούσε να διακρίνει την περιφρόνηση στη φωνή της Ερίκα και αυτό την εκνεύριζε πάρα πολύ. Τι ήξερε αυτή για τις ευθύνες που έχει ο γάμος και η οικογένεια; Για την ευθύνη που κουβαλούσε στους ώμους της η Άννα, μια ευθύνη που δύσκολα την άφηνε να σταθεί όρθια;

Το μόνο που είχε να φροντίσει η Ερίκα ήταν ο εαυτός της. Πάντα τέτοιος ξερόλας ήταν η Ερίκα. Οι υπερβολικές, μητρικές φροντίδες της έκαναν την Άννα να πνίγεται.

неотъемлемой частью ее — так же, как и сама Анна.

И он был хорошим отцом. Адриан пока еще слишком мал, чтобы это понимать, но Эмма боготворила Лукаса, и Анна просто-напросто не смогла бы заменить ей отца. Она не могла лишить детей половины их безопасного и надежного мира, разорвать все, что было для них привычным и знакомым.

Вместо этого ей надо держаться ради детей и пройти через все это. Вначале он вел себя по-другому. Значит, может быть, все наладится. Ей только надо быть сильной.

Лукас говорил, что на самом деле он не хочет ее бить, что это ради ее же блага, потому что она все делала неправильно.

Если бы ей еще постараться, стать лучшей женой. «Ты меня не понимаешь», — говорил Лукас.

Если бы она только могла понять, как сделать его счастливым и что, по его мнению, правильно, тогда бы, может быть, она, как говорил Лукас, перестала бы разочаровывать его.

Эрика ничего не понимала. Эрика, с ее независимостью и одиночеством, с ее мужеством и всеобъемлющей удушающей заботой.

Анна прекрасно слышала презрение в голосе Эрики, и это бесило ее до сумасшествия. Что она вообще понимала в том, каково это — сохранять брак и семью, нести на своих плечах груз ответственности, тяжелый настолько, что едва можно удержаться на ногах.

Единственным предметом забот Эрики была она сама. Она всегда была не по годам умной. И ее излишняя материнская опека раздражала Анну настолько, что ей хотелось ее придушить.

Όπου κι αν πήγαινε, την ακολουθούσε το ανήσυχο, άγρυπνο βλέμμα της Ερίκα. Κι όμως, το μόνο που επιθυμούσε ήταν να την αφήσει ήσυχη. Τι σημασία είχε αν η μητέρα τους δεν κατάφερε ποτέ της να τους δώσει λίγη στοργή; Είχαν, άλλωστε, τον μπαμπά τους. Τις φρόντιζε ο ένας από τους δύο· δεν ήταν κι άσχημα.

Η διαφορά ανάμεσα στην ίδια και την Ερίκα ήταν ότι αυτή δεχόταν τα πράγματα όπως ήταν, ενώ η Ερίκα έψαχνε να βρει κάποια αιτία. Πολύ συχνά, η Ερίκα έστρεφε τα ερωτήματα στον εαυτό της και προσπαθούσε να βρει την αιτία μέσα της. Γι' αυτό ήταν αγχωμένη όλη την ώρα.

Η Άννα, από τη μεριά της, επέλεγε να μην αγχώνεται καθόλου. Ήταν ευκολότερο να μη σκέφτεσαι, ν' ακολουθεί το ρεύμα και να πάίρνει την κάθε μέρα όπως ερχόταν.

Γι' αυτό ένιωθε τόσο πικραμένη με την Ερίκα. Η Ερίκα ανησυχούσε, ενδιαφερόταν, ήθελε να την περιποιείται, κι αυτό δυσκόλευε πολύ την Άννα να εθελοτυφλεί μπροστά στην αλήθεια και να αγνοεί τους ανθρώπους γύρω της.

Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν μετακόμισε από το πατρικό τους. Και όταν συνάντησε λίγο αργότερα τον Λούκας, πίστευε ότι είχε βρει τελικά τον μόνο άνθρωπο που μπορούσε να την αγαπήσει γι' αυτό που ήταν και, πρωτίστως, να σεβαστεί την ανάγκη της για ελευθερία.

Χαμογέλασε με πίκρα όταν καθάρισε το τραπέζι από το πρωινό του Λούκας. Ελευθερία — δεν ήξερε ούτε πώς γραφόταν η λέξη πια. Η ζωή της αποτελούνταν από τα δωμάτια σε αυτό το διαμέρισμα.

Τα παιδιά ήταν ο μοναδικός λόγος που μπορούσε ν' αναπνέει ακόμη, τα παιδιά και η ελπίδα ότι, αν έβρισκε τη σωστή συνταγή, το σωστό ξόρκι, όλα θα γίνονταν ξανά όπως παλιά.

Куда ни посмотри, она везде видела заботливый и пристальный взгляд Эрики. Хотя все, чего ей хотелось, — это чтобы ее оставили в покое. Подумаешь, большое дело, что маме было на них наплевать. В любом случае у них, по крайней мере, был папа. Ну, пусть не два родителя, а один, но тоже неплохо.

Разница между ними была в том, что Анна принимала такое положение вещей, а Эрика пыталась найти причины. По большей части Эрика не задавала вопросы вслух, а сама, своим умом пыталась докопаться до причин. Поэтому она всегда оставалась слишком напряженной и сосредоточенной.

Анне, со своей стороны, напрягаться никогда не хотелось — выкинуть все из головы, ни о чем не думать, плыть по течению и принимать каждый день таким, как он есть.

Может быть, поэтому она испытывала горькие чувства в отношении Эрики, которая беспокоилась, заботилась, хлопотала над Анной, баловала ее, а в итоге для Анны это оборачивалось тем, что ей становилось труднее закрывать глаза на жестокость грубой реальности.

Когда Анна смогла уехать из дома, то наконец почувствовала несказанную свободу. А потом она встретила Лукаса и решила, что нашла того самого, единственного мужчину, который способен полюбить ее такой, какая она есть, и уважать самое главное, чего ей так долго не хватало, — свободу.

Анна горько улыбнулась, убирай остатки завтрака Лукаса. Что-что, а вот со свободой у нее как-то не складывалось. Вся ее жизнь ограничивалась пространством этой квартиры.

Она продолжала жить только из-за детей и надежды, что если она постарается, найдет правильную линию поведения и все будет делать правильно, то все станет как прежде.

Με αργές κινήσεις, έκλεισε τη συσκευασία με το βούτυρο, έβαλε το τυρί σε πλαστική σακούλα, τοποθέτησε τα πιάτα στο πλυντήριο και σκούπισε το τραπέζι.

Μόλις έλαμψαν όλα από καθαριότητα, η Άννα κάθισε σε μια καρέκλα της κουζίνας και κοίταξε γύρω της. Το μόνο που ακουγόταν ήταν οι παιδιάστικες φλυαρίες της Έμμας από το παιδικό δωμάτιο, και για λίγα λεπτά η Άννα άφησε τον εαυτό της να απολαύσει τις λίγες στιγμές ηρεμίας και γαλήνης.

Π κουζίνα ήταν φωτεινή και ευάερη, όλο ξύλο και ατσάλι σε καλόγουστους συνδυασμούς.

Δεν είχαν υπολογίσει καθόλου τα λεφτά στο θέμα των συσκευών, κάτι που σήμαινε πως οι κυριάρχες μάρκες στην κουζίνα ήταν οι Φίλιπ Σταρκ και Πόγκενπολ. Βέβαια, η ίδια η Άννα θα προτιμούσε μια πιο ζεστή και βολική κουζίνα, αλλά, όταν μετακόμισαν στο όμορφο πεντάρι στο Έστερμαλμ, ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε όταν εξέφραζε τη γνώμη της.

Οι στενοχώριες της Ερίκα για το σπίτι στη Φιελμπάκα ήταν κάτι που δεν είχε όρεξη να σκέφτεται. Η Άννα δεν είχε την πολυτέλεια να γίνει συναισθηματική, και τα χρήματα που θα έπαιρναν από το σπίτι θα σήμαιναν ένα νέο ξεκίνημα για την ίδια και τον Λούκας.

Ήξερε ότι του Λούκας δεν του άρεσε η δουλειά που είχε στη Σουηδία και ότι ήθελε να επιστρέψει στο Λονδίνο· εκεί πίστευε ότι βρισκόταν όλη η δράση και οι ευκαιρίες για καριέρα.

Έβλεπε τη Στοκχόλμη σαν τόπο εξορίας όσον αφορούσε την καριέρα του. Παρόλο που πληρωνόταν καλά, και πολύ καλά μάλιστα, στην παρούσα δουλειά του, με το κέρδος από το σπίτι στη Φιελμπάκα, μαζί με τα λεφτά που ήδη είχαν, θα μπορούσαν ν' αγοράσουν ένα σπίτι στο Λονδίνο που θα ταίριαζε στην κοινωνική τους θέση.

Ήταν σημαντικό αυτό για τον Λούκας, άρα σημαντικό και για την ίδια. Η Ερίκα θα τα κατάφερνε έτσι κι αλλιώς. Είχε μόνο τον εαυτό

Двигаясь осторожно и неторопливо, она аккуратно закрыла масленку, положила сыр в пластиковый мешочек, поставила посуду в посудомоечную машину и протерла стол.

Когда все засияло, Анна опустилась на стул и оглядела кухню. Единственным звуком, который она слышала, был лепет Эммы из детской комнаты. И Анна несколько минут позволила себе наслаждаться тишиной и покоем.

В кухне было много света и воздуха. Куда ни глянь — со вкусом подобранное сочетание дерева и стали.

Денег на кухню не пожалели, и в итоге вокруг был сплошной Филипп Старк и Погген Поль. Сама Анна предпочла бы более скромную обстановку, но, когда они переехали в эту красивую пятикомнатную квартиру на Остермальме, она уже хорошо знала, что свое мнение ей лучше держать при себе.

Анна совершенно не разделяла отношения Эрики к дому во Фье́льбаке. Анна не могла позволить себе роскошь быть сентиментальной, а деньги, которые они получат от продажи дома, могут означать новую жизнь для нее и Лукаса.

Она знала, что он не очень доволен своей работой здесь, в Швеции, и хочет вернуться в Лондон. Он говорил, что там сердце деловой жизни и что только там есть настоящие возможности для карьерного роста.

А свою работу в Стокгольме он считал совершенно бесполезной для карьеры. И хотя он здесь хорошо зарабатывал, тем не менее денежки от продажи дома во Фье́льбаке вместе с уже имеющимися средствами позволили бы им купить очень респектабельное жилье в Лондоне.

А это было важно для Лукаса и поэтому было важным и для Анны. Эрика и так справится, ведь ей надо думать только о

της να σκεφτεί, είχε δουλειά και διαμέρισμα στη Στοκχόλμη, οπότε το σπίτι στη Φιελμπάκα θα ήταν απλώς ένα εξοχικό για τα καλοκαίρια της.

Άλλωστε, τα λεφτά που θα έπαιρνε από την πώληση θα ήταν ό,τι έπρεπε, αφού μια συγγραφέας δεν κερδίζει και πολλά λεφτά, και η Άννα ήξερε ότι η Ερίκα ήταν αρκετές φορές στριμωγμένη οικονομικά. Με τον καιρό, θα καταλάβαινε ότι η πώληση ήταν η καλύτερη λύση. Και για τις δύο τους.

Η σύντομη ανάπτυξη της πήγε περίπατο όταν ακούστηκε η στριγκλιά του Άντριαν από το παιδικό δωμάτιο. Τέλος πάντων, δεν υπήρχε λόγος να κάθεται και να στενοχωριέται. Οι μελανιές θα εξαφανίζονταν, όπως έκαναν πάντα, και αύριο θα ήταν μια καινούργια μέρα.

* * *

Ο Πάτρικ ένιωθε ανεξήγητα εύθυμος καθώς ανέβαινε δύο δύο τα σκαλιά για το σπίτι της Ντάγκμαρ Πετρέν. Όταν έφτασε, αναγκάστηκε, ωστόσο, να σταματήσει για να πάρει μια μικρή ανάσα, σκύβοντας μπροστά, με τις παλάμες στα γόνατα. Δεν ήταν εικοσάρης πια.

Ούτε και η γυναίκα που άνοιξε την πόρτα ήταν κοντά στην ηλικία αυτή. Τέτοιο μικρό και ρυτιδιασμένο πράγμα είχε να δει από τότε που άνοιξε ένα σακουλάκι με αποξηραμένους χουρμάδες.

Όπως ήταν, μάλιστα, σκυφτή και καμπουριασμένη δεν έφτανε ούτε μέχρι τη μέση του, και ο Πάτρικ σκέφτηκε με τρόμο πως θα έσπαζε στα δύο αν φυσούσε λίγος αέρας. Άλλα τα μάτια που τον κοίταζαν ήταν καθαρά και ζωντανά σαν μάτια μικρής κοπέλας.

«Μη στέκεσαι εκεί και λαχανιάζεις, πιτσιρίκο. Έλα μέσα να σου βάλω να πιεις ένα καφεδάκι».

Η φωνή της ήταν απρόσμενα δυνατή, και ο

себе самой. У нее есть работа и квартира в Стокгольме, а дом во Фьељбаке в любом случае — дача на лето.

И потом, она получит свою часть денег. Писатели зарабатывают столько, что об этом и говорить не стоит. Анна знала, что иногда Эрика сидит совсем без денег. Пройдет время, и Эрика поймет, что это было наилучшим решением для них обеих.

В детской истощно завопил Адриан, и краткий миг покоя закончился. «Ну да ладно, какой смысл сидеть и жалеть себя. Синяки пройдут, как обычно, а завтра будет новый день».

* * *

У Патрика было как-то особенно легко на сердце, и, поднимаясь к дому Дагмар Петрен, он перемахивал через две ступеньки за раз, но лестница оказалась длинной, и ему пришлось передохнуть. Он наклонился и отдохнул, опираясь руками о колени. Да, ему уже давно не двадцать лет.

Существо, открывшее дверь на стук, на женщину не походило никоим образом. Последний раз Патрик видел нечто столь же маленькое и сморщенное, когда открывал пакетик с черносливом.

Согнувшаяся в три погибели, вся какая-то скрюченная, она была Патрику примерно по пояс. И он испугался, что если, не дай бог, подует ветер, то ее снесет к чертовой матери. Но глаза, которые рассматривали его с ее низких высот, блестели ясно и живо, как у молодой девушки.

— Чего ты там стоишь и мнешься, паря? Заходи, глядишь, и кофе получишь.

Голос был неожиданно сильным, и Патрик,

Πάτρικ ένιωσε ξαφνικά σαν σκολιαρούδι και την ακολούθησε υπάκουα. Κατέπνιξε μια παρόρμηση για υπόκλιση, ενώ πάσχιζε να κρατήσει κι αυτός τον ρυθμό σαλίγκαρου με τον οποίο κινούνταν η κυρία Πετρέν.

Μόλις πέρασε την πόρτα, σταμάτησε απότομα. Ποτέ άλλοτε στη ζωή του δεν είχε δει τόσα πολλά ξωτικά. Μικρά ξωτικά, μεγάλα ξωτικά, γέρικα ξωτικά, νεαρά ξωτικά, ξωτικά που έκλειναν το μάτι και γκρίζα ξωτικά.

Ένιωσε το μυαλό του να βάζει τα δυνατά του για να απορροφήσει μεμιάς όλες τις οπτικές εντυπώσεις που έρεαν ασταμάτητα μέσα του.

Κατάλαβε ότι είχε μείνει με το στόμα ορθάνοιχτο και έκανε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να το κλείσει.

«Τι λέει ο μικρός; Δεν είναι υπέροχα!»

Ο Πάτρικ δεν ήξερε τι έπρεπε να πει ακριβώς και έπειτα από μερικές στιγμές κατάφερε ν' αρθρώσει μια απάντηση:

«Ναι, απολύτως. Απίστευτα όμορφα».

Κοίταξε αγχωμένος την κυρία Πετρέν για να δει αν κατάλαβε ότι οι λέξεις δεν ταίριαζαν με τον τόνο της φωνής του. Προς μεγάλη του έκπληξη, είδε να σχηματίζεται στο πρόσωπό της ένα κατεργάρικο χαμόγελο, που έκανε τα μάτια της να λάμψουν.

«Ας μην ανησυχεί ο νεαρός. Ξέρω ότι δεν είναι του γούστου του, αλλά, σαν γερνάει κανείς, έρχονται και κάποιες υποχρεώσεις μαζί, όπως θα αντιλαμβάνεσαι».

«Υποχρεώσεις;»

«Όλοι περιμένουν να έχεις μια κάποια εκκεντρικότητα για να είσαι ενδιαφέρων άνθρωπος. Άλλιώς γίνεσαι μια βαρετή γριά γκιόσα που κανείς δεν της δίνει σημασία, όπως καταλαβαίνεις».

почему-то почувствовав себя школьником, послушно пошел следом. Глядя на госпожу Петрен, Патрик испытал сильнейшее желание согнуться самому, но он переборол его и побрел за ней, старательно подлаживаясь под улиточью скорость ее шагов.

Патрик вошел в комнату и замер на пороге. Он в жизни не видел такой прорвы Санта-Клаусов — вся комната была забита ими: большие Санта-Клаусы, маленькие Санта-Клаусы, пожилые Санта-Клаусы, молодые Санта-Клаусы, веселые Санта-Клаусы и серьезные Санта-Клаусы.

У Патрика возникло ощущение, будто его мозги разбегаются в разные стороны: ему казалось, что все Санта-Клаусы рассматривают именно его. И он слегка пришел в себя только после того, как сообразил, что лучше опустить голову и не смотреть вокруг.

— Что он думает? Разве это не здорово?

Патрик не вполне отчетливо понимал, что ему следует отвечать; он слегка помедлил, но все-таки ухитрился сформулировать ответ:

— Ну да, абсолютно, фантастика, здорово.

Он бросил взгляд на госпожу Петрен: заметила ли она, что интонация несколько не соответствовала словам. К своему великому изумлению, Патрик увидел, что глаза у нее засияли и она вовсю улыбается широкой проказливой улыбкой.

— Пусть он не беспокоится. Я прекрасно знаю, что это ему не очень по вкусу. Но он понимает, что в старости имеешь полное право на старческие причуды.

— Причуды?

— Если хочешь быть хоть немного интересной, приходится быть эксцентричной. Иначе станешь обычновенной, никому не нужной старой каргой. Понимает он?

«Εντάξει. Αλλά γιατί ξωτικά;»

Ο Πάτρικ ακόμη δεν είχε καταλάβει τίποτε απ' όλ' αυτά, και η κυρία Πετρέν άρχισε να του εξηγεί σαν να μιλούσε σε μικρό παιδί.

«Να, όπως καταλαβαίνει ο μικρός μου, το ωραίο με τα ξωτικά είναι ότι χρειάζεται ν' ασχολείσαι μαζί τους μόνο μία φορά τον χρόνο, τα Χριστούγεννα. Τον υπόλοιπο καιρό μπορώ να έχω το σπίτι πεντακάθαρο από τέτοια μπιχλιμπίδια, να το βλέπει ο μικρός και να μην το αναγνωρίζει. Ύστερα, αυτή η δουλειά έχει και το πλεονέκτημα ότι έχεις ένα σωρό παιδάκια να τρεχοβολάνε εδώ πέρα τις μέρες των γιορτών. Και για μια γριά γκιόσα σαν κι εμένα που δεν έχει και πολλές επισκέψεις αγαλλιάζει η ψυχούλα της σαν βλέπει τα μικρούλικα να ρχονται αποδώ και να της χτυπάνε την πόρτα για να δουν τα ξωτικά».

«Ναι, αλλά για πόσο καιρό εκθέτει η κυρία Πετρέν αυτά τα ξωτικά; Το λέω επειδή είμαστε στα μέσα Μαρτίου τώρα».

«Να, αρχίζω να τα αραδιάζω τον Οκτώβριο και τα μαζεύω γύρω στον Απρίλη.

Αν και τότε πάλι, πρέπει να καταλάβει ο νεαρός, θέλω κάνα δυο βδομάδες να τα στήσω ή να τα μαζέψω».

Ο Πάτρικ δεν είχε καμιά δυσκολία να καταλάβει ότι χρειαζόταν τόσος χρόνος. Προσπάθησε να κάνει έναν χοντρικό υπολογισμό του αριθμού των ξωτικών, αλλά το μιναλό του δεν είχε προλάβει να συνέλθει από το οπτικό σοκ που είχε υποστεί. Αναγκάστηκε να στραφεί στην κυρία Πετρέν και να τη ρωτήσει ευθέως:

«Πόσα ξωτικά έχει εδώ η κυρία Πετρέν;».

Η απάντηση ήρθε αμέσως και ήταν σύντομη:

«Χίλια τετρακόσια σαράντα τρία, όχι, συγγνώμη, χίλια τετρακόσια σαράντα δύο, μια που έτυχε να σπάσω ένα χτες. Κι από τα καλύτερα μάλιστα» έκανε η κυρία Πετρέν με

— Но почему Санта-Клаусы?

Этого Патрик действительно не понимал, и госпожа Петрен терпеливо, как ребенку, взялась ему объяснять:

— Он понимает, что с Санта-Клаусами все просто здорово, потому что их надо всего лишь раз в год вынуть и расставить. А большую часть года у меня здесь так чисто, как ему и не снилось. Но когда подходит Рождество и здесь везде Санта-Клаусы, то ко мне все время забегают толпы детей, а для старой клюшки вроде меня, у которой бывает не так много гостей, — душевная радость, когда маленькие, едва начавшие жизнь человечки называют мне в дверь, чтобы посмотреть на Санта-Клаусов.

— А могу я спросить, как надолго госпожа Петрен выставляет своих Санта-Клаусов?

— Ну да, я начинаю расставлять их в середине октября, а заканчиваю убирать не раньше апреля.

Хотя, думаю, он должен понимать — на то, чтобы их расставить, нужна минимум неделя, а то и две. Да и убрать выходит ничуть не скорее.

Патрик с легкостью мог себе представить, что эта процедура требует много времени. Он быстренько попробовал подсчитать, сколько их, но опять ошалел от плявившихся на него Санта-Клаусов, повернулся к госпоже Петрен и задал ей прямой вопрос:

А сколько их здесь у вас, госпожа Петрен?

И получил быстрый и определенный ответ:

— Одна тысяча четыреста сорок три. Нет, извини, одна тысяча четыреста сорок два. Я грохнула одного вчера. Между прочим, одного из самых лучших, — сказала

θλιψιμένη όψη.

Όμως, συνήλθε αμέσως και άφησε τον ήλιο να λάμψει ξανά στο βλέμμα της. Με μια απίστευτη δύναμη, τράβηξε τον Πάτρικ από το μανίκι του σακακιού και, λίγο πολύ, τον έσυρε στην κουζίνα, όπου, ευτυχώς, δεν υπήρχε ούτε ένα ξωτικό.

Ο Πάτρικ έσιαξε διακριτικά το σακάκι του, έχοντας την αίσθηση ότι, αν η κυρία Πετρέν τον έφτανε, θα τον είχε αρπάξει από το αυτί.

«Εδώ θα κάτσουμε. Ξέρω ότι πονοκεφαλιάζει κανείς να βλέπει ένα κάρο γέρικα ξωτικά γύρω του. Εδώ, στην κουζίνα, τους έχω απαγορέψει την είσοδο».

Ο Πάτρικ κάθισε στον σκληρό καναπέ, αφού απορρίφθηκαν κοφτά όλες οι προσφορές του να βοηθήσει. Ατσάλωσε την καρδιά του και το πήρε απόφαση ότι τώρα θα αναγκάζοταν να πιει εκείνο το νεροζούμι με το κατακάθι που οι ηλικιωμένοι αποκαλούν βραστό καφέ. Άλλα έμεινε για δεύτερη φορά με τα στόμα ανοιχτό μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, όταν αντίκρισε τη μεγάλη και υπερσύγχρονη μηχανή καφέ από ανοξείδωτο ατσάλι θρονιασμένη στον πάγκο της κουζίνας.

«Τι θα προτιμούσε ο μικρός; Καπουτσίνο; Καφέ ο λε; Έναν διπλό εσπρέσο ίσως, που φαίνεται να τον έχει κι ανάγκη;»

Ο Πάτρικ μόλις που κατάφερε να γνέψει, ενώ η κυρία Πετρέν απολάμβανε φανερά την έκπληξή του.

«Τι περίμενε, δηλαδή, ο μικρός; Κάνα παλιό κατσαρόλι από το '43 και χειρόμυλο για καφέ; Όχι δα. Επειδή κάποια είναι γριά γκιόσα δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί ν' απολαμβάνει τα ωραία της ζωής.

Αυτό εδώ το μηχάνημα μου το έκανε χριστουγεννιάτικο δώρο ο γιόκας μου πριν από κάνα δυο χρόνια και δουλεύει ασταμάτητα, μπορώ να πω. Καμιά φορά, οι κυράδες της γειτονιές κάνουν ουρά για να 'ρθουν και να πιούνε ένα φλιτζανάκι καφέ».

госпожа Петрен с явным огорчением.

Она быстро крутанулась, в ее глазах опять на доли секунды блеснуло солнце. С неожиданной силой она вцепилась в рукав Патрика и более или менее успешно двинулась вместе с ним в кухню.

Да, возраст здорово согнул госпожу Петрен, и она буквально висела у него на рукаве, и в эту минуту Патрик явно предпочел бы, чтобы она лучше оглохла с возрастом.

— Мы сядем здесь. Уж к кому, к кому, а мне парни толпами не шастают, а сюда — на кухню — я их вообще не допускаю.

Патрик спросил, не надо ли помочь, был категорически отвергнут и сел на жесткий кухонный диван. Он уже смирился с мыслью о том, что сейчас его будут поить черт-те как сваренным кофе. Он опять выпучил глаза, когда увидел большую, сверкающую сталью, навороченную кофеварку, которая красовалась на кухонном столе.

— Какой он хочет: капуччино, латте или, может, двойной эспрессо? Похоже, что он в этом нуждается.

В ответ Патрик лишь немо кивнул. Госпожа Петрен явно получила кучу удовольствия от его изумления.

— А что он ожидал? Бабушкину кофемолку и котелок образца сорок третьего года? Не стоит думать, что старая карга вроде меня не получает удовольствия от жизни и от хороших вещей.

А эту кофеварку мне сын подарил на Рождество, пару лет назад. И, должна сказать, здорово получилось. Иной раз окрестные старухи в очередь ко мне выстраиваются, чтобы кофейку попить.

Χάιδεψε τρυφερά τη μηχανή, που τώρα τσίριζε και σφύριζε μετατρέποντας το γάλα σε αφρόγαλα.

Όσο ετοιμαζόταν ο καφές, άρχισαν να παίρνουν σάρκα και οστά τα ομορφότερα γλυκίσματα στον κόσμο και να αραδιάζονται πάνω στο τραπέζι, μπροστά στα μάτια του Πάτρικ.

Δεν επρόκειτο για τα συνηθισμένα φινλανδικά στριφτά κουλουράκια και τα μικρά λουκουμαδάκια, όχι βέβαια: εδώ είχε μπροστά του τεράστια κουλούρια με κανέλα, απίθανους λουκουμάδες, μπισκότα, από τα οποία έρεε η σοκολάτα, και παρασκευάσματα από αεράτη μαρέγκα.

Όλ' αυτά ήταν αρκετά για να κάνουν τον Πάτρικ να γουρλώσει τα μάτια και να νιώσει το στόμα του να γεμίζει σάλια, σάλια που απειλούσαν μάλιστα ν' αρχίσουν να τρέχουν ανεξέλεγκτα.

Η κυρία Πετρέν κακάρισε σαν είδε τη φάτσα του και μετά πήγε και κάθισε απέναντι του σε μία από τις καρέκλες Γουίντσορ, αφού πρώτα σέρβιρε και στους δύο τους από ένα φλιτζάνι καυτό, αρωματικό, φρεσκοκομμένο καφέ.

«Καταλαβαίνω ότι ο νεαρός ήρθε να μου μιλήσει για την κοπελιά στο απέναντι σπίτι. Πάντως, μίλησα με τον αρχιεπίθεωρη τή του και του είπα τα λίγα που ξέρω».

Ο Πάτρικ άφησε κάτω, με βαριά καρδιά, ένα λαχταριστό γεμιστό κουλούρι, το οποίο μόλις είχε δαγκώσει, και αναγκάστηκε να καθαρίσει τα μπροστινά δόντια του με τη γλώσσα πριν ανοίξει το στόμα του.

«Ναι, ακριβώς. Μήπως θα είχε η κυρία Πετρέν την ευγενή καλοσύνη να περιγράψει τι ακριβώς ήταν αυτό που είδε; Θα την παρακαλέσω, επίσης, να μου επιτρέψει να χρησιμοποιήσω και το μαγνητοφωνάκι μου».

Πίεσε το κουμπί της εγγραφής και άρπαξε την

Οна ласково похлопала по сверкающему боку кофеварки, которая жизнерадостно побулькивала, и плеснула еще молока в уже поднявшуюся молочную пенку.

Пока кофе варился, на столе внезапно начала материализоваться фантастическая выпечка разных видов — одна за другой.

И не какая-нибудь ерунда вроде финского хвороста или микроскопических карлсбадских крендельков — ничего подобного: булочки с корицей, пышные маффины, щедро облитые глазурью шоколадные пирожные, воздушные меренги.

И по мере того как вся эта роскошь выстраивалась перед Патриком, глаза у него раскрывались все шире и шире, а рот постепенно наполнялся слюной — настолько, что он уже боялся, как бы она не начала капать на стол.

Госпожа Петрен разулыбалась, когда увидела выражение его лица, поставила перед Патриком чашку горячего, душистого свежеприготовленного кофе и устроилась напротив, на деревянном стуле с высоченной прямой спинкой.

— Я так понимаю, он хочет поговорить со мной о той красоточке из дома через дорогу. Ну да, я же ведь говорила с его комиссаром и рассказала все то немногое, что я знаю.

Патрик заставил себя оторваться от глазированного пирожного, в которое он как раз впился, и ему пришлось облизать зубы, прежде чем он смог открыть рот.

— Да, может быть. Не будет ли госпожа Петрен столь любезна, чтобы рассказать о том, что она видела? Ничего, если я включу диктофон?

Он нажал на кнопку записи и терпеливо

ευκαιρία να ρίξει μια γερή δαγκωνιά στο κουλούρι όσο περίμενε την απάντησή της.

«Και βέβαια μπορείς να το χρησιμοποιήσεις. Να, ήταν Παρασκευή, στις είκοσι πέντε Ιανουαρίου, στις έξι και μισή. Μπορείς να μιλάς σε δεύτερο πρόσωπο. Άλλιώς με κάνεις να νιώθω τόσο γριά».

«

Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρη για την ώρα και την ημερομηνία; Εξάλλου, έχουν περάσει κάνα δυο βδομάδες από τότε».

Ο Πάτρικ τράβηξε άλλη μια δαγκωνιά.

«Να, ήταν που είχα γενέθλια εκείνη τη μέρα και ήταν εδώ ο γιος μου με την οικογένεια και φάγαμε τούρτα και ήρθαν με ένα κάρο δώρα.

Έφυγαν αμέσως μετά τις ειδήσεις των έξι και μισή στο Κανάλι 4 και τότε ήταν που άκουσα να γίνεται χαμός εδώ απέξω. Πήγα στο παράθυρο που βλέπει στον λόφο, προς το σπίτι της κοπελιάς, και τότε τον είδα».

«Τον Άντερς;»

«Ναι, τον Άντερς τον ζωγράφο. Ήταν τύφλα στο μεθύσι και στεκόταν και φώναζε σαν παλαβός και κοπανούσε την πόρτα. Στο τέλος, εκείνη τον άφησε να μπει μέσα και μετά ακολούθησε η συχία. Όχι επειδή αυτός σταμάτησε να φωνάζει, δεν το ξέρω αυτό. Δεν ακούει κανείς τι γίνεται μέσα στα σπίτια».

Η κυρία Πετρέν πρόσεξε ότι το πιάτο του Πάτρικ είχε αδειάσει και έσπρωξε προς το μέρος του τα κουλούρια με την κανέλα για να τον δελεάσει. Ο Πάτρικ δεν ήθελε παρακάλια. Άρπαξε αμέσως αυτό που βρισκόταν στην κορυφή της πυραμίδας.

«Και είναι σίγουρη η κυρία Πετρέν ότι ήταν ο Άντερς Νίλσον; Δεν έχει καμία απολύτως αμφιβολία;»

«Ω, όχι. Αυτό το μούτρο το ξέρω καλά πλέον. Όλο εδώ τριγύριζε και άμα δεν τον έβλεπες εδώ, θα τον έβλεπες με τους άλλους μεθύστακες κάτω στην πλατεία.

ждал, пока госпожа Петрен ответит.

— Да, конечно, само собой. Так, это была пятница, двадцать пятое января, полседьмого. Ты лучше спрашивай, а то мне так трудновато.

— Почему вы так уверены насчет даты и времени? Ведь уже прошло порядочно времени.

Патрик выдержал еще одну паузу.

— Ну, у меня как раз был день рождения. Так что приехал сын с семьей, привез подарки, мы посидели, поели торт.

А потом они уехали, как раз перед новостями полседьмого на четверке. Вот тогда я и услышала, что там снаружи что-то происходит. Я подошла к окну, которое смотрит на холм и выходит на дом той красоточки, и тогда-то я его и увидела.

— Андерса?

— Андерса-художника, да. Пьяный в дым. Орал как сумасшедший и колотил в дверь. Потом она его все же впустила, и стало тихо. А орал он там дальше или перестал орать — я про это ничего не знаю. Из дома ничего слышно не было.

Госпожа Петрен заметила, что тарелка Патрика опустела, и моментально поставила перед ним булочки с корицей. Он не заставил себя упрашивать, а просто взял верхнюю булочку из впечатительной горки на тарелке.

— А госпожа Петрен абсолютно уверена в том, что это был Андерс Нильссон? Никаких сомнений по этому поводу?

— Да нет. Я эту каналью очень хорошо знаю. Он сюда прискакивал что вовремя, что не вовремя. Да и сколько раз я его раньше видела на площади с местной пьянью.

Έτσι είναι, αν και δεν μπορώ να καταλάβω τι δουλειά είχε αυτός με την Αλεξάνδρα Βίκνερ. Είχε στιλ εκείνη η κοπελιά, το ξέρει αυτό ο μικρός. Και όμορφη και ευγενική ήταν.

Όταν ήταν πιτσιρίκα, ερχόταν όλο αποδώ και της έδινα φρέσκο χυμό και κουλουράκια. Εκεί, στον καναπέ που κάθεσαι, συνήθιζε να στρογγυλοκάθεται, συχνά αντάμα με τη μικρή του Τούρε, ξέχασα πώς τη λένε.»

«Ερίκα» είπε ο Πάτρικ μπουκωμένος από το κουλουράκι κανέλας και ένιωσε ένα σκίρτημα στο στομάχι μόλις πρόφερε τ' όνομά της.

«Ερίκα, ναι. Ευχάριστη κοπελούδα κι αυτή, αλλά η Αλεξάνδρα είχε κάτι άλλο πάνω της. Περπατούσε κι έλαμπε. Άλλα μετά κάτι έγινε.

Σταμάτησε να περνάει αποδώ και ούτε που με χαιρετούσε καν. Κάνα δυο μήνες αργότερα μετακόμισαν στο Γέτεμποργ κι έπειτα δεν την ξανάδα, μέχρι που άρχισε, πριν από κάνα δυο χρόνια, να έρχεται πάλι εδώ τα Σαββατοκύριακα.»

Οι Καρλγκρέν δεν έρχονταν ποτέ εδώ όλ' αυτά τα χρόνια;»

«Οχι, ποτέ. Άλλα διατηρούσαν το σπίτι τακτοποιημένο και καθαρό. Περνούσαν αποδώ μάστορες που το έβαφαν και έκαναν κάποιες ξυλουργικές εργασίες, και η Βέρα Νίλσον ερχόταν δύο φορές τον μήνα και το καθάριζε.»

«Και η κυρία Πετρέν δεν έχει ιδέα τι μπορεί να συνέβη πριν μετακομίσουν οι Καρλγκρέν στο Γέτεμποργ; Τι μπορεί να ήταν αυτό που έκανε την Άλεξ ν' αλλάξει; Ήταν μήπως κάποιος τσακωμός στο σπίτι ή κάτι τέτοιο;»

«Κυκλοφόρησαν φήμες, πάντα κυκλοφορούν φήμες εδώ, αλλά σε καμία δεν έδωσα βάση.

Ακόμα κι αν είναι πολλοί αυτοί εδώ, στη Φιελμπάκα, που λένε ότι ξέρουν τα μυστικά των ανθρώπων, ένα πράγμα να ξέρει ο μικρός: κανείς δεν ξέρει ποτέ τι γίνεται πίσω από τους

Только я никак не пойму, что у них могло быть общего с Александрой Вийкнер. Эта красоточка была совершенно не про него: и шикарная, и воспитанная.

Еще девочкой она часто ко мне забегала, я ее поила соком и угождала булочками. Вот как раз на этом диване она обычно и сидела. И с ней дочка Туре, как же там ее зовут...

— Эрика, — сказал Патрик с набитым булочкой ртом и почувствовал, как у него защекотало внутри от одного лишь упоминания ее имени.

— Эрика, ну да, конечно. Очень хорошенькая девочка, но, как ни погляди, в Александре было что-то особенное. Она как будто светилась, но потом что-то случилось...

Она перестала ко мне приходить и не показывалась на глаза. А потом, месяца через два, они переехали в Гётеборг, и я ее не видела до тех пор, пока Алекс не начала пару лет назад приезжать сюда на выходные.

— А за это время Карлгрены здесь появлялись?

— Нет, никогда. Но они содержали дом в порядке. Мастера приходили, маляры, плотники. Вера Нильссон бывала здесь два раза в месяц и прибирались.

— А может быть, госпожа Петрен знает, почему Александра так переменилась, что произошло до того, как Карлгрены переехали в Гётеборг?

— Ну, ходили слухи. Слухи всегда ходят. Но вообще-то ничего такого, чему бы я могла поверить.

Конечно, у нас во Фьельбаке есть такие, которые говорят, что все обо всех знают. Но он должен ясно понимать, что никто и никогда просто не может знать все, что

τοίχους ενός σπιτιού.

Γι' αυτό εγώ δεν θέλω να κάνω εικασίες. Κανείς δεν βγαίνει κερδισμένος από τέτοια πράγματα. Έλα τώρα, πάρε άλλο ένα κέικ. Τα όνειρα μαρέγκας μου δεν τα δοκίμασε ακόμη ο μικρός».

Ο Πάτρικ το σκέφτηκε και. Βέβαια, ήταν σίγουρος πως υπήρχε ακόμη κάποια γωνιά στο στομάχι του που ήταν άδεια, μια γωνιά που θα μπορούσε να γεμίσει με όνειρα μαρέγκας.

«Είδατε τίποτε άλλο μετά; Πότε έφυγε ο Άντερς Νίλσον, για παράδειγμα;»

«Οχι, αυτόν δεν τον είδα ξανά εκείνο το βράδυ. Άλλα τον είδα να μπαίνει στο σπίτι πολλές φορές την εβδομάδα που ακολούθησε. Περίεργο, πρέπει να πω. Διότι, απ' ό,τι άκουσα στο χωριό, εκείνη ήταν ήδη νεκρή τότε, έτσι δεν είναι; Τι δουλειά μπορεί να είχε αυτός εκεί πέρα με μια νεκρή στο σπίτι;»

Αυτό αναρωτιόταν και ο Πάτρικ. Π κυρία Πετρέν τού έριξε ένα διερευνητικό βλέμμα.

«Λοιπόν, πώς του φάνηκαν οι γεύσεις;»

«Μάλλον αυτά εδώ είναι τα καλύτερα γλυκίσματα που έχω φάει στη ζωή μου, κυρία Πετρέν. Πώς έγινε όμως και εμφανίσατε έναν ολόκληρο δίσκο με γλυκίσματα έτσι στο άψε σβήσε; Εννοώ ότι από τότε που τηλεφώνησα μέχρι να φτάσω εδώ δεν πέρασε πάνω από ένα τέταρτο, και η κυρία Πετρέν έπρεπε να είναι ο Σούπερμαν για να προλάβει να τα φτιάξει όλ' αυτά».

Εκείνη απόλαυσε τους επαίνους για λίγο και κούνησε το κεφάλι της περήφανα.

«Επί τριάντα χρόνια, εγώ κι ο σύζυγος είχαμε το ζαχαροπλαστείο εδώ, στη Φιελμπάκα, οπότε ελπίζω να έμαθα κάτι όλ' αυτά τα χρόνια. Δύσκολα παρατάς τις παλιές συνήθειες.

Γι' αυτό σηκώνομαι ακόμη στις πέντε το πρωί και φτιάχνω γλυκίσματα. Όσα δεν πάνε στα

происходит у других дома.

Вот поэтому я и не буду строить догадки — немного это стоит. Пусть он лучше ест, я смотрю, он еще не попробовал мои меренги.

Патрик подумал и прикинул, что у него еще осталось немногого, пожалуй даже совсем немного, места для меренг.

— А потом, после этого, вы что-нибудь видели? Когда, к примеру, Андерс Нильссон ушел?

— Нет, в тот вечер я его больше не видела. Но потом на следующей неделе я примечала: он несколько раз заходил в дом. Не знаю, правда, что и подумать. Как я слышала в деревне, она ведь тогда уже лежала там мертвая. Господи, прости меня, грешную, что он там делал?

Именно об этом Патрик и подумал. Госпожа Петрен выжидательно посмотрела на него:

— Ну и как ему на вкус?

— Это было лучшее, что я вообще когда-нибудь пробовал, госпожа Петрен. Как вы ухитрились испечь все это так быстро? Я хочу сказать, что и пятнадцати минут не прошло после того, как я к вам постучал, и госпожа Петрен должна быть быстрой, как супермен, чтобы успеть испечь всю эту роскошь.

Она расцвела на глазах и гордо приосанилась.

— Мы с мужем тридцать лет здесь, во Фьельбаке, держали кондитерскую. Так что, как он видит, за эти годы я кое-чему научилась. А старые привычки — они, как блохи у пса, — не выведешь.

Я каждый день просыпаюсь в пять часов утра и пеку. А что не съедает ребятня и

παιδιά και στις κυράδες που έρχονται επίσκεψη, τα δίνω στα πουλάκια. Μετά, είναι πολύ ευχάριστο να δοκιμάζεις καινούργιες συνταγές.

Υπάρχουν τόσα πολλά καινούργια γλυκίσματα που είναι πολύ πιο νόστιμα από τα φινλανδικά στριφτά ζεροκούλουρα που φτιάχναμε με τον τόνο μια φορά κι έναν καιρό.

Τις συνταγές τις βρίσκω στα περιοδικά και μετά τις αλλάζω λίγο, όπως μου 'ρχεται».

Έδειξε προς τη μεριά μιας τεράστιας στοίβας με περιοδικά, που ήταν στο πάτωμα δίπλα στον καναπέ

— εκεί υπήρχαν όλα τα γνωστά και άγνωστα περιοδικά συνταγών της Σουηδίας, παλιά και καινούργια. Από την τιμή κάθε τεύχους, ο Πάτρικ κατάλαβε ότι η κυρία Πετρέν πρέπει να είχε βγάλει καλά λεφτά από το ζαχαροπλαστείο όλ' αυτά τα χρόνια. Ξαφνικά, του ήρθε μια λαμπρή ιδέα:

«Μήπως γνωρίζει η κυρία Πετρέν αν υπήρχε κάποια άλλη σχέση ανάμεσα στην οικογένεια Καρλγκρέν και στην οικογένεια Λόρεντς πέρα από το ότι ο Καρλέρικ δούλευε για τους Λόρεντς; Για παράδειγμα, έκαναν παρέα σαν οικογένειες;».

«Θεός φυλάξοι! Οι Λόρεντς παρέα με τους Καρλγκρέν; Όχι, φίλε μου καλέ, αυτό θα συνέβαινε μόνο αν η εβδομάδα είχε δυο Πέμπτες!

Δεν ανήκαν στους ίδιους κύκλους, και το γεγονός ότι η Νέλι Λόρεντς —απ' ό,τι άκουσα— πήγε στη δεξιώση των Καρλγκρέν μετά την κηδεία είναι ειδήση που εγώ θα έλεγα ότι έκανε πάταγο, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο!»

«Και ο γιος; Αυτός που εξαφανίστηκε δηλαδή. Ξέρει η κυρία Πετρέν αν είχε καμία σχέση με τους Καρλγκρέν;»

«Μπα, και δεν το ελπίζω καθόλου. Ήταν κακό παιδί αυτό. Πάντα προσπαθούσε να βουτήξει γλυκίσματα πίσω από την πλάτη μου στο

старухи, которые ко мне заходят, достается птицам. И потом, мне очень нравится пробовать новые рецепты.

Сейчас так много разной новой выпечки — не то что сухой финский хворост, столь модный в свое время.

А рецепты я беру в кулинарных журналах, ну и, конечно, немного меняю, как считаю нужным.

И госпожа Петрен жестом показала на здоровенную стопку журналов, которые лежали на полу, рядом с кухонным диваном.

Похоже, там было все: начиная с «Кухни Амелии» до «Все о еде» за много лет. Насколько Патрик знал, эти журналы стоили совсем не дешево, и у него появилось подозрение, что кондитерская принесла госпоже Петрен неплохие деньги. Вдруг Патрику пришло в голову спросить:

— А не знает ли госпожа Петрен о какой-нибудь связи между семьей Карлгрен и семьей Лоренс, кроме того, что Карл-Эрик на них работал? Общались ли они, к примеру, семьями?

— Да боже меня упаси. Чтобы Лоренсы якшались с Карлгренами? Ну да, конечно, если бы рак на горе свистнул, еще не то могло бы случиться.

Они никакого отношения друг к другу не имели. А вот что касается Нелли Лоренс, ну, если все правильно рассказывают, ну, то, что она пришла на поминки к Карлгренам, то я бы, наверное, сказала, что это сенсация. Ни больше ни меньше.

— Ну а сын — тот самый, который пропал? Что госпожа знает про него? Могло его что-то связывать с Карлгренами?

— Ну да, думаешь одно — выходит по-другому. Паршивый был мальчишка: вечно пытался стянуть у нас в кондитерской

ζαχαροπλαστείο. Αλλά όταν τον πήρε χαμπάρι ο σύζυγος του έδωσε και κατάλαβε. Ρεζίλι τον έκανε.

Μετά, βέβαια, ήρθε η Νέλι κι έβγαζε φωτιές και μας έψαλε τον αναβαλλόμενο. Απείλησε να στείλει την αστυνομία στον σύζυγο, αλλά εκείνος της τον έκοψε τον βήχα όταν της είπε ότι είχε μάρτυρες για τις κλοπές, οπότε ήταν ελεύθερη να πάει στον χωροφύλακα όποια στιγμή ήθελε».

«Καμία, πάντως, σχέση με τους Καρλγκρέν απ' ό,τι γνωρίζει η κυρία Πετρέν, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι.

«Οχι, εντάξει. Απλώς μου πέρασε μια σκέψη από το μυαλό. Εκτός από τη δολοφονία της Άλεξ, η εξαφάνιση του Νίλς είναι ό,τι πιο δραματικό έχει συμβεί εδώ και κανείς δεν ξέρει ποτέ. Καμιά φορά ανακαλύπτεις τις πιο απίθανες συμπτώσεις.

Αλλά όχι, δεν νομίζω ότι έχω κάτι άλλο να ρωτήσω, οπότε απομένει να πω ευχαριστώ.

Πάντως, τα γλυκίσματα ήταν τρομερά νόστιμα. Μάλλον θα τρώω σαλάτα αποδώ και πέρα τουλάχιστον για κάνα δυο βδομάδες» είπε ο Πάτρικ και χτύπησε ελαφρά το στομάχι του.

«Α, δεν χρειάζεται να τρως τέτοια φαγητά που είναι για κουνέλια. Ο μικρός είναι ακόμη στην ανάπτυξη».

Ο Πάτρικ επέλεξε να δεχτεί τη φιλοφρόνηση αντί να της επισημάνει ότι στα τριάντα πέντε το μόνο που αναπτυσσόταν ήταν η μέση.

Σηκώθηκε από τον καναπέ της κουζίνας, αλλά αναγκάστηκε να ξανακαθίσει αμέσως. Ένιωθε σαν να είχε έναν τόνο τσιμέντο στο στομάχι, κι ένα κύμα αναγούλας του έφτασε μέχρι τον λαιμό. Μάλλον δεν ήταν και τόσο συνετό που καταβρόχθισε όλα εκείνα τα γλυκίσματα.

булочки. Но как-то мой муж его застукал и поучил уму-разуму. И хорошо поучил, должна сказать.

Потом, ясное дело, на всех парах примчалась Нелли, чихвостила нас на все корки, грозилась сдать мужа в полицию. Но он ее быстро утихомирил, когда спокойно так объяснил, что есть свидетели, которые видели, как он крал, так что, пожалуйста, госпожа Лоренс, зовите легавых, пусть послушают.

— Но никакой связи с Карлгренами? Что госпожа скажет?

Она покачала головой:

— Нет, но есть у меня на этот счет одна мыслишка. До того как убили Александру, самой большой драмой у нас в округе было исчезновение Нильса, и никогда не знаешь... Хотя я, наверное, слишком тороплюсь с выводами.

— Ну хорошо. Мне кажется, я уже обо всем спросил, так что мне пора сказать спасибо и откланяться.

Потрясающе вкусно вы печете, должен сказать. Теперь буду дня два сидеть на салате, — сказал Патрик и похлопал себя по животу.

— Он бы еще на собачий корм перешел, да это ему пока без надобности. Он еще молодой и растет.

Патрик предпочел согласиться с этим суждением, нежели указывать на то, что в его тридцать пять лет он вряд ли смахивает на растущего юношу.

Он было поднялся с дивана, но тут же плюхнулся обратно: было такое впечатление, что у него в животе тонна бетона. Плюс к горлу подступила благородная отрыжка. Оказалось, что он явно переусердствовал, запихнув в себя все это.

Διασχίζοντας το καθιστικό, προσπάθησε να μισοκλείσει τα μάτια. Τα χήλια τετρακόσια σαράντα δύο ξωτικά του βλεφάριζαν παιχνιδιάρικα, ενώ τα μάτια τους έβγαζαν μια λάμψη.

Η ώρα που χρειάστηκε για να βγει από το σπίτι ήταν ακριβώς η ίδια με αυτή που χρειάστηκε να μπει. Προσπάθησε να κρατηθεί και να μην προσπεράσει τρέχοντας την κυρία Πετρέν, που έσερνε τα πόδια της μπροστά του. Η γυναίκα ήταν σκέτος δυναμίτης, καμία αμφιβολία.

Αξιόπιστη ως μάρτυρας επίσης, και με τη μαρτυρία της ήταν καθαρά θέμα χρόνου να συμπληρώσουν κάνα δυο κομμάτια ακόμα στο παζλ για να ετοιμάσουν μια ακλόνητη κατηγορία κατά του Άντερς Νίλσον.

Μέχρι στιγμής, είχαν μόνο ενδείξεις, αν και φαινόταν πως η υπόθεση φόνου της Αλεξάνδρας Βίκνερ είχε πλέον λυθεί.

Αλλά ο Πάτρικ δεν ένιωθε πέρα για πέρα ικανοποιημένος. Βαθιά μέσα του, εκτός από τα γλυκίσματα, είχε μια αίσθηση που τον ανησυχούσε και ήξερε ότι οι απλές λύσεις δεν ήταν πάντα οι σωστές.

Ήταν υπέροχο να αναπνέει καθαρό αέρα, κάτι που βοήθησε τη ναυτία του να υποχωρήσει κάπως.

Μόλις την ευχαρίστησε άλλη μια φορά και στράφηκε να φύγει, η κυρία Πετρέν, πριν κλείσει την πόρτα, του έβαλε κάτι στο χέρι. Απορημένος, έσκυψε να δει τι ήταν. Μια σακούλα σουπερμάρκετ γεμάτη γλυκίσματα και ένα μικρό ξωτικό. Έπιασε το στομάχι του και μούγκρισε από τον πόνο.

* * *

«Λοιπόν, Άντερς, τα πράγματα δεν φαίνονται και πολύ καλά για σένα».

Патрик сощурил глаза, когда проходил через гостиную, где все одна тысяча четыреста сорок два Санта-Клауса следили за ним.

На выход ушло не меньше времени, чем потребовалось на вход, и Патрик изо всех сил старался не обгонять госпожу Петрен, которая семенила к двери. Про эту старушку никак не скажешь, что у нее нет пороху в пороховницах.

Она была серьезным свидетелем, и при наличии ее показаний найти пару недостающих кусков головоломки — лишь вопрос времени. И тогда они смогут предъявить Андерсу Нильссону обвинение на основе неоспоримых свидетельских показаний.

До сих пор у них имелись только улики, но сейчас, похоже, убийца Александры Вийкнер найден.

И все же полной уверенности у Патрика не было. Помимо булочек, его изнутри донимало навязчивое, беспокоящее чувство, что простые решения — далеко не всегда правильные.

Очутившись на крыльце, он втянул в себя свежий воздух, и ему сразу полегчало.

Когда он взялся благодарить госпожу Петрен и уже совсем было собрался уходить, она ему что-то протянула. Патрик с любопытством посмотрел, что же там такое. Пакет от IKEA, доверху набитый булочками, и Санта-Клаус сверху. Патрик потрогал живот и застонал.

* * *

— Ну так, Андерс. Похоже, для тебя все выглядит довольно мрачно.

«Ετσι ε;;»

«“Ετσι ε;” — αυτό έχεις να πεις όλο κι όλο; Βρίσκεσαι μέχρι τον λαιμό στα σκατά, αν δεν το κατάλαβες! Το κατάλαβες;;»

«Δεν έχω κάνει τίποτα».

«Μαλακίες! Μην κάθεσαι εκεί και μου πετάς ένα σωρό μα-λακίες κατάμουτρα! Ξέρω ότι τη σκότωσες, μπορείς να ομολογήσεις και να μη με σκοτίζεις άλλο. Κι αν με γλιτώσεις από αυτό τον κόπο, γλιτώνεις κι εσύ ένα κάρο κόπους. Καταλαβαίνεις για τι πράγμα μιλάω;;»

Ο Μέλμπεργ και ο Άντερς βρίσκονταν στο μοναδικό δωμάτιο ανακρίσεων του αστυνομικού σταθμού του Τανουμσχέντε, και σε αντίθεση με τα αμερικανικά αστυνομικά σίριαλ το δωμάτιο αυτό δεν είχε τοίχο με καθρέφτη διπλής όψης απ' όπου θα μπορούσαν να παρακολουθούν την ανάκριση και άλλοι συνάδελφοι.

Κάτι που ήταν ό,τι έπρεπε για τον Μέλμπεργ. Ήταν εντελώς παράτυπο να μένει κανείς μόνος του με έναν ανακρινόμενο, αλλά. δεν πάει στον διάβολο. Αν ο Μέλμπεργ κατάφερνε τον Άντερς να ομολογήσει, ποιος θα καθόταν να ενδιαφερθεί για γελοιόνυς κανονισμούς;

Άλλωστε, ούτε ο Άντερς είχε ζητήσει δικηγόρο ή κάποιον άλλο να είναι παρών. Οπότε, δεν υπήρχε λόγος να επιμείνει και ο Μέλμπεργ.

Το δωμάτιο ήταν μικρό και αραιά επιπλωμένο, με γυμνούς τοίχους. Τα μοναδικά επιπλα ήταν ένα τραπέζι και δύο καρέκλες, που τώρα ήταν κατειλημμένες από τον Άντερς Νίλσον και τον Μπέρτιλ Μέλμπεργ.

Ο Άντερς ήταν μισοξαπλωμένος στην καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα στο γόνατο και τα μακριά πόδια του τεντωμένα κάτω από το τραπέζι. Ο Μέλμπεργ, αντιθέτως, ήταν μισοσκυμμένος πάνω από το τραπέζι, με το πρόσωπό του όσο κοντά γινόταν στο πρόσωπο του Άντερς, μια που η ανάσα του υπόπτου δεν θα μπορούσε να περηφανεύεται για τη φρεσκάδα της. Άλλα ήταν αρκετά κοντά ώστε

— Нуда.

— «Ну да» — это все, что ты можешь сказать? Говорю для ясности: ты по уши в дерьме. Это ты понимаешь?

— Я ничего не сделал.

— Не сделал? Сидишь тут прямо передо мной и гонишь чушь. Я знаю, что ты ее убил. Так что тебе лучше признаться и не тратить мое время. А чем проще все это будет для меня, тем легче обернется и для тебя. Понятно я выражаюсь?

Мелльберг и Андерс сидели в единственной во всем участке Танумсхеде комнате для допросов. Комната была совсем не похожа на таковую в американских полицейских сериалах, где на стене обязательно висит одностороннее зеркало, чтобы коллеги-полицейские могли полюбоваться допросом из соседнего помещения.

Что-что, а это Мелльберга более чем устраивало. Допрос подозреваемого в одиночку — грубейшее нарушение процедуры, но Мелльберг всегда и во всем устанавливал свои правила, а все остальное изящно называл дерьмом.

Тем более что Андерс и словом не заикнулся об адвокате или о том, чтобы при допросе присутствовал еще кто-нибудь. А сам Мелльберг, естественно, не собирался ему на это указывать.

В маленькой, по-спартански обставленаой комнате с голыми стенами из мебели были только стол и два стула, занятые сейчас Андерсом Нильссоном и Бертелем Мелльбергом.

Андерс небрежно развалился на стуле, сцепив пальцы на колене, другую ногу он вытянул перед собой прямо под стол Мелльберга; Мелльберг, напротив, стоял, наклоняясь через стол, насколько это было возможно, поэтому Андерс мог в полной мере наслаждаться мятым запахом его лосьона. Мелльберг не переставая орал так, что его слюна долетала до лица Андерса.

να μπορεί να ραντίζει τον Άντερς με σάλιο κάθε φορά που ούρλιαζε τις λέξεις.

Ο Άντερς δεν έμπαινε στον κόπο να σκουπιστεί, είχε απλώς επιλέξει να βλέπει τον αρχιεπιθεωρητή σαν μια ενοχλητική μύγα τόσο ασήμαντη που δεν άξιζε τον κόπο να τη διώξει.

«Και οι δύο γνωρίζουμε καλά ότι εσύ σκότωσες την Αλεξάνδρα Βίκνερ. Την ξεγέλασες και της έδωσες υπνωτικά χάπια, την έβαλες στην μπανιέρα και της έκουψες τις φλέβες για να κάτσεις μετά και να την παρακολουθείς με την ησυχία σου να αιμορραγεί μέχρι θανάτου. Οπότε, τι λες;

Δεν το τελειώνουμε αυτό εδώ με τον απλούστερο και ευκολότερο τρόπο και για τους δυο μας; Εσύ ομολογείς, κι εγώ κρατάω σημειώσεις».

Ο Μέλμπεργ ένιωσε πολύ ικανοποιημένος με αυτό που θεωρούσε ως δυναμική αρχή της ανάκρισης. Έγειρε στην καρέκλα του και σταύρωσε τα χέρια πάνω στη μεγάλη κοιλιά του. Περίμενε.

Ο Άντερς δεν αντέδρασε. Είχε το κεφάλι σκυμμένο, και τα μαλλιά του, που έπεφταν μπροστά, έκρυβαν όλες τις πιθανές εκφράσεις του προσώπου του.

Μια σύσπαση στην άκρη του στόματος του Μέλμπεργ αποκάλυψε ότι η αδιαφορία δεν ήταν αυτό που περίμενε έπειτα από μια τέτοια αρχή.

Έπειτα από λίγες στιγμές σιωπηρής αναμονής, χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι μήπως και κατάφερνε να ξυπνήσει τον Άντερς από το αποκάρωμα. Ουδεμία αντίδραση.

«Που να σε πάρει ο διάβολος, παλιομεθύστακα! Νομίζεις ότι θα γλιτώσεις από αυτό εδώ με το να κάθεσαι και να μη μιλάς; Αν νομίζεις ότι μπορείς να συμπεριφέρεσαι έτσι, σε λάθος αστυνομικό έπεσες, να το ξέρεις! Την αλήθεια θα μου την πεις ακόμα κι αν καθίσουμε εδώ όλη τη μέρα!»

Но Андерс сидел совершенно неподвижно, он не сделал ни малейшей попытки вытереть брызги с лица и вел себя так, будто комиссар был не более чем назойливой мухой, от которой ему даже лень отмахнуться.

— Мы оба — и ты, и я — знаем, что это ты убил Александру Вийкнер. Обманом запихал в нее снотворное, положил в ванну, перерезал вены, а потом спокойненько сидел и любовался, как она истекает кровью.

Я предлагаю: давай по максимуму облегчим друг другу жизнь — ты признаешься, а я составляю протокол.

Мелльберг считал, что он добрался до ключевого момента в допросе, и от удовольствия блаженно сложил руки на пузе. Он ждал.

Со стороны Андерса не последовало ни малейшей реакции. Он продолжал сидеть, опустив голову; его длинные неопрятные волосы упали вниз и закрыли все лицо.

Угол рта Мелльберга недовольно дернулся: признаться, он ждал чего угодно, но только не того, что все его игрища оставят Андерса безразличным.

После не очень продолжительного молчаливого ожидания Мелльберг грохнул кулаком по столу, пытаясь вывести Андерса из прострации. Никакой реакции.

— Черт тебя побери, пьянь! Ты что, думаешь, так будешь здесь сидеть и время тянуть? Ну так знай: тебе не повезло — не на того напал. Либо ты говоришь мне правду, либо мы сидим здесь целый день.

Οι λεκέδες του ιδρώτα στις μασχάλες του Μέλμπεργ μεγάλωναν με κάθε συλλαβή που ξεστόμιζε.

«Ζήλευες, έτσι δεν είναι; Βρήκαμε πίνακες που ζωγράφισες μ' εκείνη μοντέλο και είναι, βέβαια, πολύ ξεκάθαρο ότι πηδιόσασταν. Και για να διαλύσω οποιεσδήποτε αμφιβολίες, σου λέω ότι βρήκαμε τα γράμματα που της έστελνες. Τα γλυκερά, αξιοθρήνητα ερωτικά σου γράμματα. Τι σιχασιά που να πάρει ο διάβολος.

Τι στο καλό σου βρήκε; Θέλω να πω, κοίτα πώς είσαι. Βρομιάρης, αηδιαστικός και σίγουρα δεν είσαι και κανένας Δον Ζουάν, σε καμία περίπτωση.

Η μόνη εξήγηση είναι ότι η γυναίκα αυτή πρέπει να είχε τα βίτσια της, κατά κάποιον τρόπο. Την άναβαν τα σκατά και οι αηδιαστικοί παλιομεθύστακες. Πήγαινε και με τ' άλλα μεθούκλια της Φιελμπάκα ή εξυπηρετούσε εσένα αποκλειστικά;»

Γρήγορος σαν νυφίτσα, ο Άντερς σηκώθηκε και όρμησε πάνω από το τραπέζι, αρπάζοντας και με τα δυο του χέρια τον λαιμό του Μέλμπεργ.

«Καριόλη, θα σε σκοτώσω, γαμημένε μπάτσε!»

Ο Μέλμπεργ προσπάθησε μάταια να ξεφύγει από τα χέρια του Άντερς. Το πρόσωπό του γινόταν όλο και πιο κόκκινο και τα μαλλιά του έπεσαν από τη φωλιά τους, στην κορφή του κρανίου, και κρεμάστηκαν σαν τσαμπιά πάνω στο δεξί του αυτί.

Από την έκπληξη, ο Άντερς χαλάρωσε τη λαβή στον λαιμό του Μέλμπεργ, και ο αρχιεπιθεωρητής ρούφηξε όσον αέρα μπορούσε. Ο Άντερς σωριάστηκε ξανά στην καρέκλα του αγριοκοιτάζοντας τον Μέλμπεργ.

«Αυτό μην το ξανακάνεις ποτέ! Ακούς τι λέω; Ποτέ!» Ο Μέλμπεργ αναγκάστηκε να βήξει και να καθαρίσει πολλές φορές τον λαιμό του για να μπορέσει ν' ανακτήσει τη φωνή του.

«Τώρα θα μείνεις εντελώς ακίνητος, αλλιώς σε

Казалось, круга пота под мышками рубашки Мелльберга расплывались все шире и шире после каждой фразы.

— Ты у нас ревнивенький или как? Мы нашли картину, которую ты намалевал с нее, так что совершенно ясно, что вы друг с дружкой трахались. А уж после того как мы нашли твоё письмо ей, вообще никаких сомнений не осталось. Твоё жалкое сопливое сюсюканье. Мне от этого тошно.

Чего она в тебе нашла? Да ты только посмотри на себя: грязный, облезлый — во, блин, донжуан хренов.

Она что, извращенка какая-то была? И кайф ловила от шелудивой и вонючей алкашни? Она как: всю пьянь во Фельбаке перепробовала или только тебе обломилось?

Молниеносным, как у кобры, броском Андерс вскочил на ноги, перелетел через стол и схватил Мелльберга за горло.

— Ну ты, тварь, ща я из тебя, легаша, все соки выжму.

Мелльберг безуспешно пытался разжать руки Андерса, его лицо становилось все краснее и краснее, а воронье гнездо на голове окончательно повисло на одном ухе.

С явной неохотой Андерс разжал руки и отпустил Мелльберга, комиссар смог вздохнуть и перевести дух. Андерс опять хлопнулся на свой стул, дикими глазами с ненавистью поглядывая на Мелльберга.

— Не вздумай еще раз так сделать, слышишь меня, не вздумай! — Мелльберг прокашлялся, чтобы вернуть голос.

— Ты, зараза, будешь сидеть очень

χώνω ξανά στο κελί και πετάω το κλειδί, τ' ακούς!»

Ο Μέλμπεργ κάθισε ξανά στην καρέκλα του, αλλά κοιτούσε τον Άντερς με βλέμμα άγρυπνο και κάπως φοβισμένο, ένας φόβος που δεν υπήρχε εκεί προηγουμένως. Αντιλήφθηκε πως το επιμελώς τακτοποιημένο χτένισμά του είχε πάθει γερή ζημιά· με μια κίνηση καθαρής ρουτίνας, έστρεψε τα μαλλιά πάνω στη λεία επιφάνεια, καταμεσής στο κρανίο του, ενώ ταυτόχρονα καμωνόταν πως δεν είχε συμβεί τίποτα.

«Λοιπόν, ας επιστρέψουμε στην τάξη. Είχατε, συνεπώς, ερωτική σχέση με τη δολοφονημένη Αλεξάνδρα Βίκνερ, έτσι δεν είναι;»

Ο Άντερς κάτι μουρμούρισε προς τη μεριά του γονάτου του.

«Συγγνώμη, τι είπες;»

Ο Μέλμπεργ έσκυψε μπροστά στο τραπέζι, με τα χέρια πλεγμένα μπροστά του.

«Είπα ότι αγαπούσαμε ο ένας τον άλλο!»

Οι λέξεις αντήχησαν και αναπήδησαν στους γυμνούς τοίχους. Ο Μέλμπεργ χαμογέλασε κοροϊδευτικά.

«Εντάξει, αγαπούσατε ο ένας τον άλλο. Π πεντάμορφη και το τέρας αγαπιόντουσαν. Τι χαριτωμένο. Πόσο καιρό “αγαπούσατε” ο ένας τον άλλο λοιπόν;»

Ο Άντερς μουρμούρισε ξανά κάτι ακατάληπτο, και ο Μέλμπεργ αναγκάστηκε να του ζητήσει να το επαναλάβει.

«Από τότε που ήμασταν μικροί.»

«Α, μάλιστα, μάλιστα. Ωραία. Αλλά υποθέτω ότι δεν πηδίσασταν σαν τα κουνέλια από πέντε ετών, οπότε επίτρεψε μου να αναδιατυπώσω την ερώτηση:»

Πόσο καιρό είχατε σεξουαλικές σχέσεις; Πόσο καιρό την έβρισκε μαζί σου εκτός συζυγικής στέγης; Πόσο καιρό χορεύατε οριζόντιο ταγκό; Να συνεχίσω ή κατάφερες να καταλάβεις την ερώτηση;»

спокойно, а то я шваркну тебя в камеру, а ключ выкину. Слышишь меня, ты?

Комиссар сел, внимательно рассматривая Андерса. На лице Мелльберга появилось нечто новое — испуг, которого раньше не было. Кроме того, он чувствовал, что его тщательно воздвигнутая волосяная конструкция здорово пострадала; отработанным движением он нахлобучил ее на лысину и попытался сделать вид, что ничего особенного не произошло.

— Ну так все по порядку: таким образом, у вас была сексуальная связь с убитой Александрой Вийкнер?

Андерс пробормотал что-то себе под нос.

— Извини, что ты сказал? — Мелльберг сложил руки и перегнулся через стол.

— Я сказал, что мы любили друг друга.

Слова отскочили от стен, оставив после себя в комнате эхо. Мелльберг издевательски ухмыльнулся:

— О'кей. Вы любили друг друга. Красавица и чудовище — кто бы мог подумать. Ну и как долго «любили вы друг друга»?

Андерс опять что-то невнятно пробормотал, и Мелльберг попросил его повторить.

— С самого детства.

— Так-так-так, хорошо-хорошо. Но я все-таки надеюсь, что, когда вам было лет по пять, вы еще как кролики не трахались. Так что сформулирую вопрос по-другому.

Как долго вы имели половую связь? Сколько вы друг о дружку шебуршились? Когда вы начали лежа плясать? Мне еще раз повторить или я имею счастье надеяться, что вопрос до тебя все-таки доехал?

Ο Άντερς κάρφωσε τον Μέλμπεργ μ' ένα βλέμμα όλο μίσος, αλλά κατάφερε, με περισσή δυσκολία, να μείνει ήρεμος.

«Δεν ξέρω. Συναντιόμασταν από καιρό σε καιρό όλ' αυτά τα χρόνια. Ειλικρινά, δεν ξέρω. Δεν καθόμουν να κρατάω ημερολόγιο». Έπιασε κάποιες αόρατες κλωστές από το παντελόνι του.

«Δηλαδή, δεν ερχόταν εδώ τόσο συχνά παλιότερα, οπότε δεν γινόταν τόσο συχνά. Τις περισσότερες φορές ερχόταν και τη ζωγράφιζα μόνο. Ήταν τόσο όμορφη».

«Τι έγινε το βράδυ που πέθανε; Είχαμε ερωτικό καβγαδάκι; Δεν ήθελε να σου κάτσει;

Ή μήπως σου την έδωσε που ήταν γκαστρωμένη; Αυτό ήταν, έτσι; Ήταν γκαστρωμένη, κι εσύ δεν ήξερες αν ήταν δικό σου ή του άντρα της. Σίγουρα θα σε απείλησε ότι θα σου έκανε τον βίο αβίωτο, ε;»

Ο Μέλμπεργ ήταν πολύ ικανοποιημένος με τον εαυτό του. Ήταν πεπεισμένος ότι ο Άντερς ήταν ο δολοφόνος και ότι, αν πατούσε αρκετά δυνατά μερικά σωστά κουμπιά, θα του αποσπούσε σίγουρα μια ομολογία. Εκατό τοις εκατό σίγουρα πράγματα.

Μετά, θα το βούλωναν όλοι και θα του ζητούσαν να επιστρέψει στο Γέτεμποργ. Θα τους άφηνε να το κρατούν βουλωμένο για πολύ καιρό.

Θα κατέληγε οπωσδήποτε σε προαγωγή και σε μεγαλύτερο μισθό αν τους κρατούσε σε αναμμένα κάρβουνα για λίγο. Χάιδεψε γεμάτος ικανοποίηση την κοιλιά του και αμέσως τότε αντιλήφθηκε ότι ο Άντερς τον κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια.

Το πρόσωπό του ήταν άσπρο σαν πανί και όλο το αίμα φαινόταν να έχει χαθεί από εκεί. Τα χέρια του κουνιόντουσαν σαν να είχε σπασμούς. Όταν ο Άντερς σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε για πρώτη φορά κατάματα τον Μέλμπεργ, ο αρχιεπιθεωρητής είδε το κάτω χείλος του να τρέμει και τα μάτια του να είναι

Андерс с ненавистью посмотрел на Мелльберга, но сдержал себя.

— Я не знаю. Где-то, наверное, год. Я точно не помню. Я не подсчитывал и в календаре не отмечал. — Он снял несколько несуществующих ниток со своих брюк.

— Но вообще-то она здесь не очень часто бывала, так что мы виделись довольно редко. Обычно я ее просто рисовал, она была такая красивая.

— А что случилось в тот вечер, когда она умерла? Такая махонькая любовная скора? Она тебе не дала? Или ты взбесился оттого, что она залетела? Что, так оно и было? Ну да, она тебе сказала, что ее обрюхатили, а ты не знал кто: ты или муж. Но в любом случае она наверняка пообещала, что тебе мало не покажется. Правильно?

Мелльберг был ужасно доволен собой. Он совершенно убедил себя в том, что Андерс убийца, и если поднажать на него посильнее и задеть за живое, то Андерс гарантированно признается, и к гадалке не ходи.

А потом у него в ногах будут валяться, умоляя вернуться в Гётеборг. Долго им его уговаривать придется. Он их еще и потомит.

Ясное дело, без повышения и большей зарплаты Бертель Мелльберг и пальцем не пошевелит. Он довольно похлопал себя по пузу и заметил, что Андерс смотрит на него остановившимися, широко раскрытыми глазами.

Кровь отхлынула от его лица, и оно стало совершенно белым. Руки свело. Андерс за все время разговора первый раз поднял голову и посмотрел прямо в глаза Мелльбергу. Комиссар неожиданно заметил, что нижняя губа Андерса дрожит, а глаза наполнились слезами.

γεμάτα δάκρυα.

«Λες ψέματα! Δεν μπορεί να ήταν έγκυος!»

Μύξες έτρεχαν από τη μύτη του, και ο Άντερς τις καθάρισε με το μανίκι του πουλόβερ του. Κοιτούσε τον Μέλμπεργ σχεδόν ικετευτικά.

«Τι πάει να πει δεν μπορεί; Οι καπότες δεν είναι εκατό τοις εκατό σίγουρες, όπως θα ξέρεις. Στον τρίτο μήνα ήταν, οπότε μην έρχεσαι εδώ και μου παίζεις θέατρο.

Ήταν γκαστρωμένη, και ξέρεις πολύ καλά πώς έγινε. Τώρα, αν ήσουν εσύ ή ο ντε-λικάτος σύζυγος που τη φούσκωσε, τι να πω εγώ, ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις, έτσι δεν είναι;

Η κατάρα των αντρών, άκου κι εμένα που σου μιλάω. Κόντεψα κι εγώ να την πατήσω μερικές φορές, αλλά καμία μαλακισμένη δεν κατάφερε μέχρι στιγμής να με κάνει να υπογράψω τίποτα κωλόχαρτα».

Ο Μέλμπεργ κακάρισε.

«Οχι πως σε αφορά, αλλά είχαμε πάνω από τέσσερις μήνες να κάνουμε έρωτα. Τώρα όμως δεν θέλω να μιλάω άλλο μαζί σου. Πήγαινέ με πίσω στο κελί, γιατί άλλη κουβέντα δεν πρόκειται να πω!»

Ο Άντερς ρουφούσε ηχηρότατα τη μύτη του, και τα δάκρυα απειλούσαν ανά πάσα στιγμή να πλημμυρίσουν τα πάντα. Έγειρε πίσω στην καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, και απέμεινε να κοιτάζει προκλητικά, πίσω από μια τούφα μαλλιά, τον Μέλμπεργ, ο οποίος αναστέναξε βαθιά, αλλά εισάκουσε το αίτημά του.

«Εντάξει λοιπόν. Θα συνεχίσουμε σε κάνα δυο ώρες. Αλλά ένα να ξέρεις: δεν πιστεύω ούτε μία από τις μαλακίες που μου σερβίρεις! Σκέψου το καλά αυτό όσο θα κάθεσαι στο κελί σου. Όταν θα μιλήσουμε ξανά, θέλω μια πλήρη ομολογία εκ μέρους σου».

Συνέχισε να κάθεται εκεί λίγο ακόμα, αφότου ο Άντερς οδηγήθηκε στο κελί του. Ο βρομερός μεθύστακας δεν είχε ομολογήσει, και αυτό του φαινόταν απολύτως ακατανόητο. Το ατού του, ωστόσο, δεν το είχε παίξει ακόμη, το κρατούσε

— Ты врешь! Не могла она залететь.

У него потекли сопли и повисли на кончике носа. Андерс смахнул их рукавом. Он смотрел на Мелльберга почти умоляюще.

— А чего не могла-то? Ты ж знаешь, гондоны стопроцентной гарантии не дают. У нее третий месяц пошел. Так что не надо мне тут народный театр устраивать.

Она была в залете, и кому, как не тебе, знать, как это вышло. Так что тут либо ты постарался, либо ее шикарный муженек.

Хотя, конечно, дело темное — беда для нас, мужиков. Я сам несколько раз чуть не погорел, но ни одной ушлой бабе меня до магистрата дотащить не удалось.

— И Мелльберг довольно закудахтал.

— Тебя вообще-то это не касается, но у нас с ней секса не было месяцев шесть. А сейчас хватит, я больше не хочу с тобой разговаривать. Давай меня обратно в камеру, я больше ни слова не скажу.

Андерса здорово пробрали, и слезы вперемешку с соплями текли не переставая. Он опять откинулся на стуле, скрестил руки на груди и с упрямой ненавистью поглядывал из-под упавших волос на Мелльберга. Мелльберг тяжело вздохнул, но был вынужден согласиться.

— Ну ладненько, тогда продолжим через пару часиков. Но чтоб ты знал: я во все это не верю. Ни капли. Так что подумай, пока сидишь в камере. В следующий раз мне от тебя будет нужно полное признание.

Андерса увели обратно в камеру. Мелльберг сидел и размышлял: «Этот вонючий алкаш не признался — совершенно непонятно почему». Мелльберг досадовал. Но у него были козыри на руках,

κρυφό.

Η τελευταία φορά που κάποιος άκουσε την Αλεξάνδρα Βίκνερ ζωντανή ήταν στις επτά και τέταρτο την Παρασκευή, στις είκοσι πέντε Ιανουαρίου, ακριβώς μία εβδομάδα πριν βρεθεί νεκρή. Τότε είχε μιλήσει στο τηλέφωνο με τη μητέρα της για πέντε λεπτά και πενήντα δευτερόλεπτα, σύμφωνα με την τηλεφωνική εταιρεία Τέλια. Αυτό συμφωνούσε, επίσης, απόλυτα με το χρονικό πλάισιο που είχε ορίσει ο ιατροδικαστής.

Χάρη στη γειτόνισσα Ντάγκμαρ Πετρέν, είχε μια μαρτυρία ότι ο Άντερς Νίλσον όχι μόνο είχε επισκεφτεί το θύμα την ίδια Παρασκευή βράδυ, λίγο πριν από τις εφτά, αλλά και ότι είχε μπει στο σπίτι πολλές φορές κατά την εβδομάδα που ακολούθησε. Τότε όμως η Αλεξάνδρα Βίκνερ βρισκόταν ήδη νεκρή στην μπανιέρα.

Μια ομολογία θα διευκόλυνε πολύ το έργο του Μέλμπεργ, αλλά και στην περίπτωση που ο Άντερς θα αποδεικνύοταν σκληρό καρύδι ήταν πεπεισμένος ότι θα έβρισκε τρόπο να τον παραπέμψει.

Δεν είχε μόνο τη μαρτυρία της κυρίας Πετρέν, αλλά πάνω στο γραφείο του είχε, επίσης, μια αναφορά από την κατ' οίκον έρευνα στο σπίτι της Άλεξ Βίκνερ.

Τα πιο ενδιαφέροντα ήταν τα στοιχεία από την πολύ σχολαστική έρευνα της μπανιέρας όπου την είχαν βρει.

Και δεν ήταν μόνο ότι είχαν βρει ένα αποτύπωμα παπούτσιού στο πηγμένο αίμα στο πάτωμα του μπάνιου, το οποίο ταίριαζε με ένα ζευγάρι παπούτσια που είχε βρεθεί στο διαμέρισμα του Άντερς: είχαν εντοπίσει και τα δακτυλικά του αποτυπώματα στο κορμί του θύματος. Όχι, βέβαια, εξίσου καθαρά όπως θα ήταν σε μια σκληρή και επίπεδη επιφάνεια αλλά οπωσδήποτε ορατά και αναγνωρίσιμα.

Δεν ήθελε να ρίξει όλα τα βόλια του σήμερα, αλλά στην επόμενη ανάκριση θα έβγαζε όλο το οπλοστάσιό του. Και γαμώ τον διάβολό του αν δεν κατάφερνε να σπάσει εκείνο τον μπάσταρδο ακόμα και τότε.

и он их еще не открывал.

Последний раз Александру Вийкнер видели, а точнее, слышали двадцать пятого января, в пятницу вечером, в четверть седьмого. Ровно через неделю ее нашли мертвой. По данным компании «Телиа», она разговаривала со своей матерью пять минут и пятьдесят секунд, что вполне соответствовало временным рамкам, которые обозначил патологоанатом.

Оставалось только благодарить Бога за свидетельство Дагмар Петрен, которая показала, что Андерс Нильссон заходил в дом к жертве не только тогда, в пятницу вечером около семи, но и потом, на следующей неделе, несколько раз бывал в доме, когда Александра Вийкнер уже лежала мертвая в ванне.

Признание Андерса существенно облегчило бы работу Мелльберга, но, даже если он будет продолжать упрямиться, Мелльберг все равно твердо верил, что сможет его переломить.

Перед ним на столе лежал не только показания госпожи Петрен, у него еще имелся отчет об осмотре дома Александры Вийкнер.

Ванная комната, где была найдена жертва, была исследована с особой тщательностью. И там выявились очень интересные детали.

Во-первых, в замерзшей крови на полу криминалисты обнаружили след, который полностью совпадал с отпечатком ботинок, изъятых из квартиры Андерса. Отпечаток его пальца был также выявлен и на теле жертвы — конечно, не такой ясный, как на твердой и ровной поверхности, но вполне идентифицируемый.

Мелльберг не собирался сразу выкладывать все карты на стол, но на следующем допросе он пустит в ход тяжелую артиллерию. Чтоб ему облысеть, если он не расколет этого засранца. Очень довольный,

Ο Μέλμπεργ έφτυσε ικανοποιημένος την παλάμη του και με το σάλιο ίσιωσε τα μαλλιά του.

* * *

Το τηλεφώνημα τη διέκοψε ακριβώς τη στιγμή που καθόταν και έγραφε μια περιγραφή της συνομιλίας με τον Χένρικ Βίκνερ. Ενοχλημένη, η Ερίκα παράτησε το πληκτρολόγιο και τεντώθηκε για να πιάσει το τηλέφωνο.

«Ναι!» Ακούστηκε λίγο περισσότερο ενοχλημένη απ' όσο ήθελε.

«Γεια, ο Πάτρικ είμαι. Μήπως ενοχλώ;» Η Ερίκα κάθισε κανονικά στην πολυθρόνα της και μετά-νιωσε που δεν ακούστηκε φιλικότερη όταν απάντησε.

«Μα, όχι, απολύτως όχι. Απλώς κάθομαι εδώ και γράφω και είχα απορροφηθεί τόσο πολύ που τινάχτηκα μόλις χτύπησε το τηλέφωνο και ίσως να ακούστηκα λίγο. αλλά δεν ενοχλείς, με τίποτα, είναι όλα εντάξει, δηλαδή.»

Έπιασε το μέτωπό της όταν άκουσε τον εαυτό της να χαζοκουβεντιάζει σαν δεκατετράχρονη στο τηλέφωνο. Έπρεπε να συνέλθει και να βάλει σε μια τάξη τις ορμόνες της. Ήταν γελοίο.

«Ξέρεις, είμαι εδώ, στη Φιελμπάκα, και ήθελα να δω αν ήσουν στο σπίτι και αν μπορούσα να περάσω από εκεί για λίγο». Ακουγόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση, αρρενωπότητα, ασφάλεια και ηρεμία, και η Ερίκα ένιωσε ακόμα πιο γελοία που είχε σαστίσει προηγουμένως σαν κοπελούδα.

Κοίταξε τα ρούχα της, τα οποία εκείνη τη μέρα αποτελούνταν από μια ελαφρώς λερωμένη αθλητική φόρμα, και έφερε ταυτόχρονα το χέρι στα μαλλιά της.

Мелльберг поплевал на ладонь и взялся приглаживать шевелюру.

* * *

Телефонный звонок прервал ее на середине изложения разговора с Хенриком Вийкнером. Эрика раздраженно тюкнула по клавишам и пошла к телефону.

— Да. — Ее голос прозвучал несколько более недовольно, чем ей хотелось.

— Алло, это Патрик. Я помешал? Эрика выпрямилась на стуле, тут же пожалев о том, что не начала разговор более дружелюбно.

— Да нет, совершенно нет. Я просто сидела и писала и так погрузилась в текст, что подпрыгнула от неожиданности, когда зазвонил телефон, и поэтому я, наверное... Но ты совершенно не мешаешь. Все о'кей, я хочу сказать...

Эрика шлепнула себя по лбу, когда сообразила, что лепечет, как четырнадцатилетняя девочка. Самое время собраться и придержать гормоны — обхочотаться можно.

— Ну-у, я тут оказался во Фьељбаке и подумал, что, может быть, если ты дома, я мог бы заскочить к тебе ненадолго.

Его голос звучал уверенно, отчетливо, по-мужски, и Эрика почувствовала себя еще глупее — не просто как девочка-подросток, но как девочка-подросток — полная дура.

Она посмотрела, что на ней надето. В данную минуту в качестве повседневной одежды на ней был хорошо засаленный тренировочный костюм. Потом Эрика пощупала волосы.

Μάλιστα, όπως το φοβόταν. Τα μαλλιά ήταν πιασμένα κότσο ψηλά στο κεφάλι και πετούσαν προς κάθε κατεύθυνση.

Η κατάσταση μπορούσε να χαρακτηριστεί σχεδόν καταστροφική.

«Ελα, Ερίκα, με ακούς;» ακούστηκε ο Πάτρικ απορημένος.

«Εμ, ναι, σε ακούω. Απλώς μου φάνηκε πως χάθηκε το σήμα του κινητού σου».

Η Ερίκα ξανάπιασε το κεφάλι της για δεύτερη φορά μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα. Θεέ και Κύριε, θα έλεγε κανείς ότι ήταν πρωτάρα.

«Ελα, Ερίκααα, με ακούς τώρα; Εμπρός;»

«Εμ, ναι, βέβαια, βέβαια. Άντε, έλα αποδώ! Δώσε μου μόνο ένα τέταρτο πριν έρθεις, γιατί πρέπει να. εμ. έχω κάτι να. γράψω, ένα πολύ σημαντικό κομμάτι που θέλω να το τελειώσω οπωσδήποτε».

«Ναι, φυσικά. Σίγουρα δεν ενοχλώ; Εννοώ ότι θα ιδωθούμε αύριο το βράδυ έτσι κι αλλιώς, οπότε.»

«Οχι! Με τίποτα. Σίγουρα. Δώσε μου μόνο ένα τέταρτο».

«Εντάξει, τα λέμε τότε σε ένα τέταρτο».

Η Ερίκα άφησε κάτω το ακουστικό και πήρε μερικές βαθιές ανάσες γεμάτες προσδοκία. Το καρδιοχτύπι της ήταν τόσο δυνατό που μπορούσε να το ακούσει.

Ο Πάτρικ θα ερχόταν στο σπίτι της. Ο Πάτρικ θα. Σκίρτησε και, σαν να της είχε ρίξει κάποιος έναν κουβά με κρύο νερό, τινάχτηκε από την καρέκλα.

Θα ερχόταν σ' ένα τέταρτο, κι αυτή φαινόταν σαν να είχε μείνει άλουστη κι αχτένιστη μία ολόκληρη εβδομάδα. Όρμησε στη σκάλα για τον επάνω όροφο, ανεβαίνοντας δυο δυο τα σκαλιά, καθώς συγχρόνως τραβούσε το πάνω μέρος της φόρμας της για να το βγάλει.

Ну да, точно, как она и боялась: на макушке — дыбом, а по бокам, под лентой, торчат во все стороны.

Ситуацию можно было охарактеризовать как катастрофическую.

— Эрика, ты слушаешь? — спросил Патрик.

— О да, я слушаю. Мне просто показалось, что связь пропала.

И за последние десять секунд Эрика во второй раз начала колошматить себя по лбу. Святые угодники, он подумает, что ее пыльным мешком из-за угла ударили.

— Алло, Эрика, меня слышно? Алло.

— Ну да, конечно. Ты сюда едешь? Дай мне только минут пятнадцать. Не торопись, потому что мне надо... а-а, о-о... дописать очень важный абзац в книге, вот прямо сейчас надо.

— Ну да, конечно, ясное дело. Но я точно не мешаю? Ну, я хочу сказать, тогда мы увидимся завтра вечером, так что...

— Да нет, совсем нет. Можешь быть уверен. Дай мне только пятнадцать минут.

— О'кей, тогда увидимся через четверть часа.

Эрика медленно положила трубку и вздохнула. Вздох получился какой-то выжидательный. Сердце у нее колотилось так сильно, что она даже слышала его стук.

Патрик едет к ней, Патрик е... И она очнулась, будто кто-то выплеснул ей в лицо ушат холодной воды, и спрыгнула со стула.

Он позвонит в дверь через пятнадцать минут, а она выглядит так, словно неделю не мылась и не причесывалась. Она бросилась по лестнице на второй этаж, перепрыгивая через две ступеньки, одновременно умудряясь стаскивать с себя

<p>Στο υπνοδωμάτιο έβγαλε και το παντελόνι, περδικλώθηκε και λίγο έλειψε να πέσει και να σπάσει το κεφάλι της, διότι είχε ξεχάσει εντελώς πως όταν οι άνθρωποι βγάζουν το παντελόνι τους δεν κινούνται.</p>	<p>Верх тренировочного костюма.</p> <p>В спальне она взялась снимать тренировочные брюки и едва не расквасила себе нос, потому что забыла, что они еще болтаются у нее на щиколотках.</p>
<p>Στο μπάνιο έπλυνε τις μασχάλες της, γεμάτη ευγνωμοσύνη που τις είχε ξυρίσει το πρωί όταν έκανε ντους.</p>	<p>В ванной она быстренько помыла подмышки и возблагодарила про себя небеса за то, что побрала их сегодня утром, когда принимала душ.</p>
<p>Έβαλε λίγο άρωμα στους καρπούς της, ανάμεσα στα στήθη και στον λαιμό, όπου ένιωσε τον σφυγμό της να χτυπάει δυνατά κάτω από τα ακροδάχτυλά της.</p>	<p>Дальше духи — чуть-чуть, умеренно, по капельке на запястья, между грудей и на впадинку под горлом. Она почувствовала, какой у нее учащенный пульс.</p>
<p>Η γκαρνταρόμπα της υπέστη μια σκληρή μεταχείριση, και μόνο αφού πέταξε πάνω στο κρεβάτι σχεδόν όλο το περιεχόμενό της είχε την τύχη να αποφασίσει για μια απλή μαύρη μπλούζα Φιλίππα και μια ασπρί στενή φούστα που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους της.</p>	<p>С гардеробом она обошлась довольно грубо. Она его практически выпотрошила, быстро выдергивая вещь за вещью и кидая на кровать. Образовалась изрядная куча. После некоторых колебаний Эрика остановилась на блузке от Филиппа Кейя и черной длинной облегающей юбке до щиколоток.</p>
<p>Κοίταξε την ώρα. Δέκα λεπτά ακόμη. Ξανά στο μπάνιο.</p>	<p>Эрика посмотрела на часы. Осталось десять минут. Опять в ванную.</p>
<p>Πούδρα, μάσκαρα, γκλος χειλιών και μια απαλή σκιά ματιών. Κοκκινάδι δεν χρειαζόταν, ήταν ήδη αρκετά αναψοκοκκινισμένη.</p>	<p>Пудра, тушь, блеск для губ и немножко теней вокруг глаз. Румян не требовалось: она уже покраснела.</p>
<p>Αυτό που ήθελε να πετύχει με το βάψιμο ήταν μια εμφάνιση που θα την έδειχνε δροσερή και άβαφη, αν και κάθε χρόνος που περνούσε απαιτούνταν όλο και περισσότερο μέικαπ .</p>	<p>Результат ее порадовал: лицо выглядело свежим, макияж не бросался в глаза, хотя сама Эрика знала, что год от года ей приходилось краситься все больше и больше.</p>
<p>Ακουσε το κουδούνι στην εξώπορτα και, καθώς πήγε να ρίξει μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, αντιλήφθηκε πανικόβλητη ότι τα μαλλιά της ήταν ακόμη πιασμένα ψηλά στο κεφάλι μ' ένα κατακίτρινο λαστιχάκι.</p>	<p>Снизу с первого этажа послышался звонок в дверь. Она последний раз бросила на себя взгляд в зеркало и в панике увидела, как неоновые лампочки в ванной услужливо подсветили желтовато-голубоватым цветом растрепанный сноп у нее на голове.</p>
<p>Πέταξε το λαστιχάκι και με μια βούρτσα και λίγο αφρό μαλλιών κατάφερε να τους δώσει μια σχεδόν αξιοπρεπή όψη.</p>	<p>Она стянула ленту, провела пару раз щеткой по волосам, мазнула гелем, создав видимость сознательной небрежности.</p>
<p>Το κουδούνι χτύπησε ξανά, πιο επίμονα αυτή</p>	<p>В дверь опять позвонили, на этот раз более</p>

τη φορά, κι εκείνη έσπευσε να κατέβει, αλλά σταμάτησε στη μέση της σκάλας για να πάρει μια ανάσα και να συγκεντρωθεί κάπως.

Με την πιο άνετη έκφραση που μπόρεσε να πάρει, άνοιξε την πόρτα κι εκτόξευσε ένα πλατύ χαμόγελο.

Το δάχτυλό του έτρεμε ελαφρά όταν χτύπησε το κουδούνι. Είχε σκεφτεί πολλές φορές να κάνει μεταβολή και να φύγει κι έπειτα να τηλεφωνήσει με κάποια δικαιολογία περί κωλύματος, αλλά το αμάξι πήγε σχεδόν μόνο του προς το Σέλβικ.

Θυμόταν πολύ καλά πού έμενε η Ερίκα και πήρε με άνεση την κλειστή δεξιά στροφή στην ανηφόρα πριν από το κάμπινγκ που έβγαζε στο σπίτι της.

Το σκοτάδι έξω ήταν πυκνό, αλλά τα φώτα του δρόμου έφεγγαν αρκετά για να μπορεί να διακρίνει τη θέα προς τη θάλασσα.

Κατάλαβε μεμιάς τα συναισθήματα της Ερίκα για το πατρικό της, όπως κατάλαβε, επίσης, και την οδύνη που πρέπει να ένιωθε ενόψει της πιθανότητας να το χάσει.

Μεμιάς, αντιλήφθηκε, επίσης, το ανέφικτο σε αυτό που ένιωθε για την Ερίκα.

Αυτή και η Άννα θα πουλούσαν το σπίτι και δεν θα υπήρχε πια τίποτα να κρατάει την Ερίκα στη Φιελμπάκα. Θα μετακόμιζε στη Στοκχόλμη, και ένας αστυνομικός της επαρχίας από το Τανούμσχεντε δεν θα έπιανε δεκάρα μπροστά στα ανήμερα καμάκια πολυτελείας των μπαρ στο Στούρεπλαν.

Περπάτησε βαρύθυμα μέχρι την πόρτα και χτύπησε το κουδούνι. Δεν άνοιξε κανείς. Το χτύπησε ξανά. Αυτό που έκανε δεν του φαινόταν καθόλου καλή ιδέα, όπως του είχε φανεί όταν έφυγε από της κυρίας Πετρέν.

настойчиво, и она заторопилась вниз, но остановилась на половине лестницы для того, чтобы перевести дух и взять себя в руки.

С наиочаровательнейшим выражением, какое она только могла изобразить, Эрика открыла дверь и выдала улыбку.

Да, палец заметно подрагивал, когда Патрик нажимал на кнопку звонка. Несколько раз ему хотелось развернуться, позвонить Эрике, извиниться, сослаться на срочное дело и уехать восвояси. Но машина сама, помимо его воли, выруливалась к Сельвику.

Патрик очень хорошо помнил, где она живет, и с легкостью вписался в крутой правый поворот к холму у кемпинга, перед подъемом к ее дому.

Было темно, как ночью. Уличные фонари уже горели. Они светили достаточно ярко, но все же не помешали Патрику оценить вид на море.

Он и без того мог с легкостью представить, как Эрика любит родительский дом, но сейчас еще яснее осознал, какое это для нее будет горе, что она чувствует, зная, что скоро все это потеряет.

И Патрик тут же подумал о том, что невозможное невозможно. Что толку в его чувствах к Эрике.

Она и Анна продадут дом, а потом Эрике во Фьељбаке делать будет совершенно нечего, она уедет обратно в Стокгольм. Сельский полицейский из Танумсхеде, мягко говоря, не товарищ тусовщикам со Стуреплан.

Патрик позвонил, дверь никто не открыл. Он помедлил и опять нажал на кнопку звонка. Да, он определенно чувствовал, что это пустая затея, но желание заехать к Эрике было первым, о чем он подумал, отъезжая от дома госпожи Петрен.

Δεν μπορούσε να μην υποκύψει στον πειρασμό να της τηλεφωνήσει τώρα που ήταν τόσο κοντά. Αν και είχε μετανιώσει λίγο όταν εκείνη απάντησε.

Ακουγόταν τόσο απασχολημένη με άλλα, ενοχλημένη θα έλεγε μάλιστα, όταν σήκωσε τηλέφωνο. Εν πάσῃ περιπτώσει, τώρα ήταν πλέον αργά για ν' αλλάξει γνώμη. Το κουδούνισμα αντηχούσε ήδη για δεύτερη φορά μέσα στο σπίτι.

Άκουσε ότι κάποιος κατέβαινε μια σκάλα. Τα βήματα σταμάτησαν για λίγο πριν συνεχίσουν την υπόλοιπη πορεία τους προς την εξώπορτα.

Η πόρτα άνοιξε, κι εκείνη φάνηκε στο κατώφλι μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Του κόπηκε η ανάσα. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς κατάφερνε να φαίνεται πάντα τόσο δροσερή. Το πρόσωπό της ήταν πεντακάθαρο και αμακιγιάριστο, μ' εκείνη τη φυσική ομορφιά που ο ίδιος έβρισκε απίστευτα ελκυστική σε μια γυναίκα.

Η Κάριν δεν θα εμφανιζόταν άβαφη ούτε στα όνειρά της, αλλά η Ερίκα έδειχνε τόσο απίστευτα όμορφη στα μάτια του που δεν μπορούσε να φανταστεί κάτι που θα βελτίωνε, ενδεχομένως, αυτό που ήδη έβλεπε.

Το σπίτι δεν είχε αλλάξει καθόλου· ήταν όπως το θυμόταν από τις επισκέψεις του όταν ήταν παιδί.

Εκεί μέσα, έπιπλα και σπίτι είχαν καταφέρει να γεράσουν αντάμα και αξιοπρεπώς. Παντού κυριαρχούσε το ξύλο και το λευκό, με φωτεινά υφάσματα σε λευκό και γαλάζιο, τα οποία έδεναν αρμονικά με τη γερασμένη πατίνα των επίπλων. Εκείνη είχε ανάψει κεριά που έδιωχναν το χειμωνιάτικο σκοτάδι. Όλα απέπνεαν ηρεμία και χαλάρωση. Ακολούθησε την Ερίκα στην κουζίνα.

«Θέλεις καφέ;»

«Ναι, ευχαριστώ. Α, πάρε κι αυτά εδώ».

Патрик просто-напросто не смог удержаться и не позвонить ей, зная, что она так близко. Но после того как Эрика ответила и Патрик услышал ее голос, он тут же об этом пожалел.

Ему показалось, что он не вовремя: похоже, она очень занята и раздражена. Ну да ладно, что сделано, то сделано, сейчас раскаиваться уже поздно. Патрик стоял и слушал приглушенный дверью звук звонка.

Он услышал, что кто-то спускается вниз по лестнице. Шаги остановились ненадолго, затем стали приближаться: кто-то подходил к двери.

Дверь открылась, и там стояла она, широко улыбаясь. У Патрика перехватило дух. Он никогда не понимал, как она ухитряется всегда выглядеть такой свежей. Лицо было чистое, без макияжа, — естественная природная красота, которую он всегда больше всего ценил в женщинах.

Карин и в страшном сне не могло присниться появиться на людях ненакрашенной. Но Эрика в его глазах выглядела настолько фантастически здорово, что, по мнению Патрика, никакая косметика ничего не могла прибавить к ее красоте.

Дом был таким же, каким Патрик помнил его с детства.

И мебель, и дом постарели, но тем не менее смотрелись очень достойно. Доминировали дерево и белый цвет. Светлая бело-голубая обивка отлично сочеталась с патиной на мебели. Свет от зажженных свечей оживлял зимнюю темноту. В доме было спокойно и свободно. Патрик пошел за Эрикой в кухню.

— Хочешь кофе?

— Да, спасибо. Но сначала — вот что у меня есть.

<p>Ο Πάτρικ τής έδωσε τη σακούλα με τα γλυκίσματα.</p>	<p>— Патрик протянул пакет с булочками.</p>
<p>«Αν και θα ήθελα να μείνουν μερικά για να τα πάρω στο τμήμα. Είναι όμως τόσα πολλά που θα φτάσουν και θα περισσέψουν το εγγυώμαι αυτό».</p>	<p>— Только мне бы хотелось оставить несколько штук для ребят из участка, но я думаю, тут на всех хватит.</p>
<p>Π Ερίκα έριξε μια ματιά στη σακούλα. Χαμογέλασε.</p>	<p>Эрика заглянула в пакет и улыбнулась.</p>
<p>«Επισκεφθήκαμε την κυρία Πετρέν, βλέπω».</p>	<p>— Как я вижу, ты заезжал к госпоже Петрен.</p>
<p>«Ακριβώς. Και έχω φάει τόσο που δεν μπορώ να κουνηθώ».</p>	<p>— Ага, и так объелся, что едва шевелюсь.</p>
<p>«Πολύ ευχάριστη κυρία, έτσι δεν είναι;»</p>	<p>— Совершенно очаровательная старая дама. Как она тебе?</p>
<p>«Αφάνταστα ευχάριστη. Αν ήμουν εκεί γύρω στα ενενήντα δύο θα την παντρευόμουνα».</p>	<p>— Не то слово. Если бы мне было лет девяносто, я бы на ней женился.</p>
<p>Χαμογέλασαν και οι δύο.</p>	<p>Они улыбнулись друг другу.</p>
<p>«Πώς είσαι, λοιπόν;»</p>	<p>— Ну, как твои дела?</p>
<p>«Α, ωραία, ευχαριστώ».</p>	<p>— Ничего, спасибо, хорошо.</p>
<p>Κάποιες στιγμές σιωπής τούς έκαναν να ξεροστρίβονται από την αμηχανία εκεί που κάθονταν.</p>	<p>В наступившей паузе оба почувствовали себя очень неловко и заерзали.</p>
<p>Η Ερίκα έβαλε καφέ σε δύο φλιτζάνια και έπειτα μετάγγισε τον υπόλοιπο καφέ σε ένα θερμός.</p>	<p>Эрика наполнила две чашки, остальной кофе вылила в термос.</p>
<p>«Πάμε να κάτσουμε στη βεράντα».</p>	<p>— Мы сядем на веранде.</p>
<p>Ήπιαν τις πρώτες γουλιές μέσα σε μια σιωπή διόλου αμήχανη πια αλλά αρκετά ευχάριστη.</p>	<p>Они прихлебывали кофе молча, в тишине, которая уже больше не казалась тягостной, скорее наоборот — приятной.</p>
<p>Η Ερίκα καθόταν στον κα-λαμόπλεχτο καναπέ απέναντι του. Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του.</p>	<p>Эрика сидела на плетеном диванчике напротив Патрика. Он кашлянул.</p>
<p>«Πώς πάει με το βιβλίο;»</p>	<p>— Как твоя книга?</p>
<p>«Καλά, ευχαριστώ. Κι εσύ; Πώς πάνε οι έρευνες;»</p>	<p>— Спасибо, хорошо. А как у тебя дела? Как расследование? Продвигается?</p>

Ο Πάτρικ το σκέφτηκε λίγο κι αποφάσισε να της αποκαλύψει περισσότερα απ' όσα έπρεπε. Η Ερίκα, άλλωστε, ήταν ήδη μπλεγμένη στην υπόθεση, και δεν μπορούσε να δει ποιον θα έβλαπτε η ενημέρωσή της.

«Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα, μάλλον η υπόθεση θεωρείται λυμένη. Έχουμε ήδη έναν συλληφθέντα, ο οποίος ανακρίνεται αυτή τη στιγμή, και τα αποδεικτικά στοιχεία είναι τόσο ακλόνητα όσο δεν παίρνει άλλο».

Η Ερίκα έσκυψε μπροστά γεμάτη περιέργεια.

«Ποιος είναι;»

Ο Πάτρικ δίστασε για λίγο. «Ο Άντερς Νίλσον».

«Α, ώστε ο Άντερς ήταν τελικά. Παράξενο πάντως. Εμένα δεν μου φαίνεται να είναι το σωστό άτομο».

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι δεν διαφωνούσε μαζί της. Διότι, σε τελική ανάλυση, υπήρχαν πολλές εικρεμότητες, πολλά ερωτηματικά που δεν μπορούσαν ν' απαντηθούν με τη σύλληψη του Άντερς.

Αλλά τα φυσικά αποδεικτικά στοιχεία από τη σκηνή του εγκλήματος και οι μαρτυρίες ότι πήγε στο σπίτι της πριν από την πιθανή ώρα της δολοφονίας της και αρκετές φορές μετά, όσο εκείνη ήταν ήδη νεκρή, δεν άφηναν μεγάλα περιθώρια για αμφιβολίες. Αλλά πάλι. Κάτι δεν του καθόταν καλά σε όλη αυτή την ιστορία.

«Μάλιστα, οπότε πάει, τελείωσε κι αυτό. Περιέργο όμως. Είχα την εντύπωση ότι θα ένιωθα περισσότερη ανακούφιση απ' όση νιώθω πραγματικά.

Και το άρθρο που βρήκα; Αυτό για την εξαφάνιση του Νίλς εννοώ. Πού κολλάει αυτό στην όλη υπόθεση αν ο Άντερς είναι ο δολοφόνος, όπως λες;»

Ο Πάτρικ ανασήκωσε τους ώμους του και

Патрик подумал и решил, что расскажет Эрике немного больше, чем должен. Эрика так или иначе уже оказалась замешана в дело, и поэтому Патрик не видел в том никакого вреда.

— На первый взгляд мы, похоже, раскрыли дело. У нас есть задержанный, которого сейчас допрашивают. И есть показания вполне надежного свидетеля.

Эрика наклонилась вперед и с любопытством спросила:

— И кого же задержали?

— Андерса Нильссона.

— Значит, все-таки Андерс Нильссон. Странно. Не похоже. Как-то это все неправильно.

Патрик был вынужден согласиться. Все оказалось слишком просто, и нити оборвались, потому что задержание Андерса Нильссона ничего не объясняло, и они никоим образом не связывались вместе.

Но в деле имелись данные экспертизы с места преступления и, кроме того, показания свидетельницы, утверждающей, что Андерс не только находился в доме именно в то время, когда, по всей вероятности, произошло убийство, но также несколько раз возвращался туда, когда она уже лежала мертвая. И все это оставляло очень мало места для сомнений, но тем не менее...

— Да, так что, похоже, сейчас все закончилось. Странно, вроде бы надо чувствовать облегчение, а у меня его нет.

Ну а заметка, та заметка, которую я нашла, — об исчезновении Нильса, — ну и как она вписывается в эту картину с Андерсом в роли убийцы?

Патрик пожал плечами и широко развел

σήκωσε ψηλά τα χέρια με τις παλάμες προς τα έξω.

«Τι να σου πω, Ερίκα; Δεν ξέρω. Πραγματικά, δεν ξέρω. Ισως να μην είχε καμία σχέση αυτό με τον φόνο. Ισως να ήταν απλώς κάτι τυχαίο. Όπως και να 'χει, δεν υπάρχει λόγος να το σκαλίζουμε κι άλλο τώρα. Η Άλεξ πήρε μαζί της στον τάφο τα μυστικά της».

«Και το παιδί που περίμενε; Του Άντερς ήταν;»

«Ποιος ξέρει. Του Άντερς, του Χένρικ. Ό, τι ξέρεις εσύ ξέρω κι εγώ. Αναρωτιέται κανείς τι ένωσε αυτούς τους δύο. Αυτοί κι αν ήταν αταίριαστο ζευγάρι. Θα μου πεις ότι δεν είναι εντελώς ασυνήθιστο να έχουν οι άνθρωποι εραστή ή ερωμένη, αλλά η Αλεξάνδρα Βίκνερ με τον Άντερς Νίλσον;

Θέλω να πω ότι εμένα θα μου φαίνοταν απίστευτο πως ο Άντερς θα κατάφερνε να βάλει ποτέ οποιαδήποτε γυναίκα στο κρεβάτι του, και η Αλεξάνδρα Βίκνερ ήταν —πώς να το πω;— όμορφη του θανατά είναι η μόνη φράση που μπορώ να βρω».

Για μια στιγμή, του φάνηκε πως είδε μια ρυτίδα να σχηματίζεται ανάμεσα στα φρύδια της Ερίκα, αλλά την επόμενη στιγμή είχε χαθεί, κι εκείνη ξανάγινε ο συνήθης ευγενικός και ευχάριστος εαυτός της. Μάλλον θα το είχε φανταστεί εκείνο το συνοφρύωμα.

Μόλις άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, ακούστηκε από το χολ το διαφημιστικό μουσικό σήμα για παγωτά. Ο Πάτρικ και η Ερίκα ξαφνιάστηκαν.

«Το κινητό μου είναι. Συγγνώμη για λίγο».

Έσπευσε στο χολ για να προλάβει ν' απαντήσει κι έπειτα από λίγο ψαχούλεμα στην τσέπη του τζάκετ του έβγαλε το κινητό του.

«Πάτρικ Χέντστρεμ».

руки.

— Ну, вообще-то, Эрика, я не знаю. Не знаю. Может быть, это вообще не имеет ничего общего с убийством. Знаешь, как бывает, — чистой воды совпадение. И тогда нет совершенно никакого резона продолжать в этом копаться. Похоже, что Александра забрала свои секреты с собой в могилу.

— А ребенок, которого она ждала, он что — от Андерса?

— А кто его знает: Андерса, Хенрика... Ты можешь гадать, я могу гадать, а толку? Но все же интересно — что этих двоих связывало. Мягко говоря, не слишком подходящая пара. В принципе, конечно, ничего необычного: люди сходятся, люди расходятся. Но Александра Вийкнер и Андерс Нильссон...

Я хочу сказать, мне вообще непонятно, как кто-то мог захотеть оказаться в одной постели с Андерсом Нильссоном. А тут — Александра Вийкнер. Я хочу сказать, такая красотка, что с ума сойти можно, — по-другому, наверное, и не скажешь.

На секунду Патрику показалось, будто Эрика чуть сдвинула брови и на ее лбу обозначилась морщинка, но в следующую секунду она уже исчезла. И перед ним опять Эрика, вежливая, приветливая, как всегда. Наверное, ему просто показалось.

Едва она открыла рот, собираясь, по-видимому, что-то сказать, как из прихожей послышалась фирменная мелодия компании «Домашнее мороженое». Оба — и Патрик, и Эрика — поднялись.

— Это мой мобильник. Извини, я на минуту.

И Патрик понесся в прихожую, чтобы успеть ответить, покопался в кармане куртки, достал телефон.

— Патрик Хедстрём. Хм... Хорошо. Я

«Хм. Ентάξει. Каталабаинв. Е, тότε είμαστε πάλι στο μηδέν. Ναι, ναι, ξέρω. Μπα; Έτσι είπε. Εμ, πού να ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα. Εντάξει, αρχιεπιθεωρητή, αντίο».

Έκλεισε το καπάκι του κινητού με μια αποφασιστική κίνηση και στράφηκε στην Ερίκα.

«Ρίξε πάνω σου ένα τζάκετ και πάμε μια βόλτα».

«Μα πού να πάμε;»

Η Ερίκα τον κοιτούσε απορημένη, ενώ είχε μείνει με το φλιτζάνι του καφέ μπροστά από το στόμα της.

«Ηρθαν νέα στοιχεία για την ανάμειξη του Άντερς. Φαίνεται πως θα πρέπει να τον διαγράψουμε από τη λίστα των υπόπτων».

«Μάλιστα, αλλά εμείς πού θα πάμε τότε;»

«Κι εσύ κι εγώ νιώθαμε ότι κάτι δεν κολλούσε. Εσύ βρήκες το άρθρο για την εξαφάνιση του Νίλς στο σπίτι της Άλεξ και ίσως να υπάρχει και κάτι άλλο εκεί».

«Μα δεν ερευνήσατε ήδη το σπίτι;»

«Βέβαια, αλλά δεν είναι σίγουρο ότι βρήκαμε τα σωστά πράγματα. Θέλω απλώς να δοκιμάσω κάτι. Έλα τώρα, πάμε».

Ο Πάτρικ είχε ήδη κάνει τη μισή διαδρομή προς την πόρτα, και η Ερίκα έριξε πάνω της ένα τζάκετ και έτρεξε πίσω του.

* * *

Το σπίτι φαινόταν μικρό και φθαρμένο. Δεν το χωρούσε το μυαλό της ότι υπήρχε κόσμος που μπορούσε να ζει έτσι. Ότι μπορούσε κάποιος ν' αντέξει μια τόσο μονότονη και γκρίζα ζωή, μια τόσο ναι, φτωχή ζωή.

понимаю. Мы опять на нуле. Да-да, я знаю. А, он так сказал. Да, никогда не знаешь, как оно выйдет. О'кей, комиссар. До свидания.

— Патрик со щелчком закрыл крышку мобильного телефона и повернулся к Эрике.

— Давай надевай куртку — поедем немножко прокатимся.

— И куда же?

Эрика вопросительно посмотрела на Патрика, с кофейной чашкой, застывшей на полпути ко рту.

— У нас появились новые данные насчет Андерса. Похоже, мы должны исключить его из списка подозреваемых.

— Ах так! А куда нам надо ехать?

— И ты, и я — мы оба чувствовали, что здесь что-то не вытанцовывается. Ты нашла статью об исчезновении Нильса в доме Алекс. Может быть, там еще есть что поискать.

— Но вы же уже осматривали дом.

— Так-то оно так, но я не уверен, что мы искали то, что надо. И потом — мне хочется кое-что проверить. Давай, поехали.

Патрик решительно направился к двери; Эрика накинула куртку и поспешила следом.

* * *

Дом был маленький и порядком потрепанный. Она вообще не понимала, как люди могут так жить. Как можно выносить такую серость, такую безрадостность, такую нищету.

Αλλά έτσι ήταν ο κόσμος. Ορισμένοι ήταν πλούσιοι και ορισμένοι φτωχοί.

Ευχαρίστησε το τυχερό της άστρο που ανήκε στην πρώτη και όχι στη δεύτερη κατηγορία.

Δεν θα της πήγαινε καθόλου η φτώχεια. Μια γυναίκα σαν ελόγου της ήταν φτιαγμένη για να ντύνεται με γούνες και διαμάντια.

Π γυναίκα που άνοιξε την πόρτα μετά το χτύπημά της δεν θα έπρεπε να είχε δει ποτέ στη ζωή της πραγματικό διαμάντι.

Όλη της η εμφάνιση περιοριζόταν σε μια γκριζάδα. Η Νέλι κοίταξε με αποστροφή την ξεφτισμένη ζακέτα και τ' αργασμένα χέρια που κρατούσαν κλειστή τη ζακέτα στο ύψος του στέρνου.

Η Βέρα δεν είπε τίποτα, στεκόταν απλώς ακίνητη στο κατώφλι, και η Νέλι, αφού έριξε γύρω της μια ανήσυχη ματιά, αναγκάστηκε να πει:

«Λοιπόν, σκέφτεσαι να μου πεις να περάσω ή θα στεκόμαστε εδώ όλη τη μέρα; Είμαι σίγουρη ότι ούτε εσύ ούτε εγώ επιθυμούμε να δει ο κόσμος εμένα να επισκέπτομαι εσένα, έτσι δεν είναι;».

Η Βέρα πάλι δεν μίλησε, αλλά έκανε πίσω στο χολ, λίγο σκυφτή, για να μπορέσει να μπει η Νέλι.

«Πρέπει να μιλήσουμε εσύ κι εγώ, έτσι δεν είναι;»

Η Νέλι τράβηξε με μια κομψή κίνηση τα γάντια που φορούσε πάντα όταν έβγαινε έξω και κοίταξε με αποστροφή το εσωτερικό του σπιτιού.

Χολ, καθιστικό, κουζίνα και μια μικρή κρεβατοκάμαρα. Η Βέρα πήγαινε πίσω της, με το βλέμμα στο πάτωμα.

Σκοτεινά και θλιβερά δωμάτια. Είχε περάσει πάρα πολύς καιρός από τότε που οι

Νο τακ, должно быть, устроен мир: одни богатые, а другие бедные.

И она поблагодарила свою счастливую звезду за то, что принадлежит к первой, а уж никак не ко второй категории.

Уж кто-кто, а она родилась, чтобы стать богатой, бедность ей никак не подходила. Дамы вроде нее появляются на этом свете для того, чтобы одеваться в меха и бриллианты.

Женщина, открывшая ей дверь после настойчивого стука, явно никогда не держала в руках настоящих бриллиантов.

Она вся была какая-то серо-коричневая. Нелли неодобрительно посмотрела на вытертую кофту Веры и на шершавые пальцы, сжимавшие эту кофту на груди.

Вера ничего не сказала, она просто молча стояла в дверях, и Нелли, неприязненно оглядевшись вокруг, была вынуждена в итоге сказать:

— Ну, так ты собираешься меня пригласить в дом или мы будем тут стоять целый день? Насколько я понимаю, ни ты, ни я не горим желанием, чтобы кто-нибудь из соседей видел меня?

Вера по-прежнему не произнесла ни слова, но отступила в сторону, чтобы Нелли могла войти в прихожую.

— Нам, похоже, надо поговорить. Нам обеим, не правда ли?

— И Нелли принялась элегантно стягивать с себя перчатки, которые всегда носила вне дома, и еще раз неодобрительно посмотрела вокруг.

Прихожая, гостиная, кухня и маленькая спальня. Вера шла следом, опустив глаза.

Комнаты были темными и скучными. Лучшие времена обоев миновали давным-

ταπετσαρίες είχαν δει τις καλύτερες μέρες τους. Κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να ξηλώσει τους λινοτάπητες για να φανεί το ξύλο αποκάτω, όπως έκαναν οι περισσότεροι σε αυτά τα παλιά σπίτια.

Μολαταύτα, όλα ήταν πεντακάθαρα και τακτοποιημένα. Ούτε ίχνος βρομιάς στις γωνίες, μόνο μια θλιβερή απελπισία που διαπότιζε το σπίτι από το πάτωμα μέχρι την οροφή.

Η Νέλι κάθισε προσεχτικά στην άκρη μιας παλιάς μπερζέρας στο καθιστικό.

Λες και ήταν στο σπίτι της, έκανε νόημα στη Βέρα να καθίσει στον καναπέ. Η Βέρα την υπάκουσε και κάθισε κι εκείνη στην άλλη άκρη του καναπέ ακίνητη· μόνο τα χέρια της κινούνταν νευρικά πάνω στα γόνατά της.

«Είναι σημαντικό να συνεχίσουμε να το κρατάμε μυστικό. Το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της Νέλι ακουγόταν πιεστική. Η Βέρα έγνωψε και συνέχισε να κοιτάζει το γόνατό της.

«Να, τέλος πάντων, δεν μπορώ να πω ότι λυπάμαι για ό,τι συνέβη στην Άλεξ.

Πήρε ό,τι της άξιζε, και πιστεύω ότι συμφωνείς μαζί μου. Αυτή η τσούλα θα την πατούσε αργά η γρήγορα, πάντα το ήξερα αυτό».

Η Βέρα αντέδρασε στα λόγια της Νέλι κοιτώντας την απότομα για μια σύντομη στιγμή, αλλά δεν είπε κουβέντα.

Π Νέλι ένιωθε μεγάλη περιφρόνηση γι' αυτή την απλοϊκή, θλιβερή γυναίκα, που δεν φαινόταν να έχει πια ίχνος θέλησης μέσα της. Χαρακτηριστική γυναίκα της εργατικής τάξης, μια ζωή με το κεφάλι σκυφτό.

Όχι πως θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά, αλλά της ήταν αδύνατο να μη νιώθει καταφρόνια γι' αυτούς τους ανθρώπους που

давно, и никто не удосужился снять линолеум, чтобы обнажить деревянный пол, как это обычно делали в таких старых домах.

Но при всем при том все было очень опрятно и сияло чистотой. Ни пылинки по углам — чистейшая, гнетущая безнадежность, пронизывающая дом снизу доверху.

Нелли аккуратно присела на самый краешек старого кресла с ушастыми подголовниками.

Вполне непринужденно, будто именно она была хозяйкой дома, она жестом указала Вере на диванчик, позволяя присесть. Вера смиленно покорилась и села, тоже на самый краешек, и замерла, но ее руки нервно ерзали по коленям.

— Сейчас особенно важно, чтобы мы продолжали молчать. Ты это понимаешь?

Нелли не столько спрашивала, сколько приказывала. Вера кивнула, не поднимая глаз.

— Положа руку на сердце, не могу сказать, что сильно сожалею о том, что случилось с Александрой.

Она получила то, чего заслуживала. И, как я полагаю, в этом ты со мной согласна. Я всегда знала, что рано или поздно эта шлюха плохо кончит.

Вера отреагировала на заявление Нелли, бросив на нее быстрый взгляд, но продолжала сидеть тихо.

Нелли ощущала откровенное презрение к этой побитой жизнью, безрадостной женщине, в которой не осталось ни воли, ни желания, — типичный рабочий класс с вечно склоненной головой.

Не то чтобы Нелли считала, что должно быть по-другому, она просто не могла не презирать этих людей.

δεν είχαν επίπεδο, που δεν είχαν στιλ.

Αυτό που την ενοχλούσε περισσότερο απ' όλα ήταν πως τη Βέρα Νίλσον την είχε ανάγκη. Όσο κι αν της κόστιζε όμως, ήταν αναγκασμένη να εξασφαλίσει τη σιωπή της Βέρας. Είχε γίνει παλιά, έπρεπε να γίνει και τώρα.

«Κρίμα που έγινε ό,τι έγινε, αλλά τώρα το σημαντικότερο είναι να μην κάνουμε τίποτα βιαστικό.

Όλα πρέπει να συνεχίσουν όπως πριν. Δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε το παρελθόν και δεν υπάρχει λόγος να σκαλίζουμε παλιά θέματα».

Η Νέλι άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε έναν άσπρο φάκελο, που τον απίθωσε στο τραπέζακι του καθιστικού.

«Με αυτά εδώ θα αυξήσεις λίγο τον προϋπολογισμό σου. Έλα, πάρ' τα τώρα».

Η Νέλι έσπρωξε τον φάκελο. Η Βέρα δεν τον έπαιρνε. Απλώς τον κοιτούσε.

«Λυπάμαι που έγινε ό,τι έγινε με τον Άντερς. Ίσως να είναι και το καλύτερο που θα μπορούσε να του συμβεί. Εννοώ ότι δεν υπάρχει και πολύ αλκοόλ στη φυλακή».

Η Νέλι αντιλήφθηκε μεμιάς ότι το είχε παρατραβήξει. Η Βέρα σηκώθηκε αργά από τον καναπέ και με ένα δάχτυλο που έτρεμε έδειξε προς τον πόρτα.

«Εξω!»

«Έλα τώρα, μικρή μου Βέρα, δεν έπρεπε να το πάρεις τόσο.»

«Εξω από το σπίτι μου! Ο Άντερς δεν θα πάει στη φυλακή, κι εσύ μπορείς να πάρεις τα βρομολεφτά σου και να πας στον διάβολο, καταραμένη παλιόγρια!

Ξέρω πολύ καλά το είδος σου και από πού κρατάει η σκούφια σου, και δεν έχει καμία

На самом деле ее больше всего раздражало, что она обязана Вере Нильссон. Что поделаешь: если надо платить — значит, надо платить. Она пришла убедиться, что Вера будет молчать. Так было раньше, так должно быть и впредь.

— Конечно, все это очень неприятно, но все получилось так, как оно получилось, и сейчас как никогда важно, чтобы мы не принимали поспешных решений.

Все должно остаться как прежде. Мы не в силах изменить прошлое, и незачем вытаскивать скелет из шкафа и перетряхивать грязное белье.

— Нелли открыла свою сумочку, достала белый конверт и положила его на стол.

— Вот тебе тут немного, чтоб пополнить кассу. На вот, возьми.

Нелли подвинула конверт к Вере. Вера посмотрела на него, но брать не стала.

— Я сожалею о том, что так все вышло с Андерсом. Но, может быть, все не так плохо, ему это скорее на пользу. Я хочу сказать, что в тюрьме выпивку особо не раздобудешь.

Нелли тут же поняла, что не просто позволила себе лишнее, а перегнула палку. Вера медленно поднялась с дивана и дрожащим пальцем указала на дверь:

— Вон!

— Да нет, Верочка, ты все неправильно поняла...

— Вон из моего дома! Андерс не должен был попасть в тюрьму. А ты забирай свои вонючие окаянные деньги и проваливай в ад, ты, ведьма драная.

Я-то хорошо знаю, из какой помойки ты вылезла. И хоть ты бочку духов на себя

σημασία πόσα αρώματα ρίχνεις πάνω σου. Η μυρωδιά των σκατών είναι ακόμη εκεί!»

Η Νέλι πισωπάτησε όταν αντίκρισε εκείνο το γυμνό μίσος στα μάτια της Βέρας. Τα χέρια της Βέρας ήταν σφιγμένα, ενώ στεκόταν ευθυτενής κοιτώντας τη Νέλι κατάματα.

Όλο το κορμί της φαινόταν να δονείται από απωθημένη οργή πολλών ετών. Δεν υπήρχαν ίχνη από τη δουλικότητα που έδειχνε παλιά, και η Νέλι άρχισε να νιώθει πραγματικά άβολα. Μα τι υπερβολική αντίδραση ήταν αυτή; Εκείνη είχε πει απλώς την αλήθεια. Οποιοσδήποτε αντέχει λίγη αλήθεια. Πήγε βιαστικά στην πόρτα.

«Εξαφανίσου και μην τολμήσεις να ξαναφανείς εδώ!»

Η Βέρα την πέταξε έξω σχεδόν με τις κλοτσιές και ακριβώς πριν κλείσει την πόρτα με πάταγο της πέταξε έξω και τον φάκελο.

Η Νέλι αναγκάστηκε να σκύψει με δυσκολία για να τον μαζέψει.

Πενήντα χιλιάδες δεν θα τις άφηνε πεταμένες στο χώμα, παρά την ταπείνωση που ένιωσε όταν είδε τις κουρτίνες των γειτόνων ν' ανοίγουν και πολλά ζευγάρια μάτια να την κοιτούν που σερνόταν, σχεδόν, στο χαλίκι. Αχάριστη γυναίκα!

Τέλος πάντων, σίγουρα θα μαλάκωνε όταν θα της τελείωναν τα λεφτά και δεν θα την ήθελε κανείς για καθαρίστρια. Η δουλειά της στο σπίτι των Λόρεντς είχε τελειώσει από σήμερα, και για πάντα, και δεν θα ήταν δύσκολο για τη Νέλι να φροντίσει να τη διώξουν και οι άλλοι.

Η Νέλι θα φρόντιζε η Βέρα να σέρνεται στα τέσσερα στην Πρόνοια όταν θα τελείωνε μαζί της. Κανείς δεν μπορούσε να προσβάλλει τη Νέλι Λόρεντς και να μένει ατιμώρητος.

* * *

вылей, все равно от тебя дерьмом воняет.

Нелли попятилась, видя в глазах Веры неприкрытою ненависть. Вера сжала руки в кулаки и стояла выпрямившись, в упор глядя на Нелли.

Казалось, все ее тело дрожит от накопившейся за долгие годы злобы. В ней не осталось и следа былого подобострастия, и Нелли в этой ситуации стало очень неуютно. Но если она сейчас ответит, то тем самым поставит себя на один уровень с Верой, окажется ей ровней. По мнению Нелли, она всего лишь назвала вещи своими именами. Как плохо люди переносят правду. Нелли заторопилась к двери.

— Проваливай отсюда и больше не показывайся.

Вера решительно выставила ее из дома, но прежде чем захлопнуть дверь, она швырнула наружу конверт.

И Нелли пришлось наклониться и шарить по крыльцу, чтобы поднять его.

Пятьдесят тысяч — не такая сумма, чтобы оставить ее валяться на земле. Она почувствовала себя униженной, особенно когда увидела, как раздвинулись занавески в соседнем доме и оттуда наблюдали, как Нелли копошится в грязи.

Ну да ничего, Вера будет посговорчивее, когда останется без денег и Нелли не захочет нанимать ее на работу. В любом случае ее работа в доме Лоренсов определенно закончена. А больше-то Вере податься, пожалуй, и некуда.

Нелли была уверена, что Вера свое получит и ей придется на коленях ползти за пособием. Никто и никогда не оскорблял ее безнаказанно.

* * *

Ήταν σαν να περπατούσε μέσα σε νερό.
Ένιωθε τα μέλη του βαριά και άκαμπτα έπειτα από μια νύχτα στη φυλακή και το κεφάλι του σαν να ήταν γεμάτο βαμβάκι λόγω της έλλειψης αλκοόλ.

Ο Άντερς έριξε μια ματιά στο διαμέρισμα. Το πάτωμα ήταν λερωμένο από τα παπούτσια των αστυνομικών που το είχαν ερευνήσει. Άλλα δεν τον ένοιαζε και πολύ. Δεν τον ενοχλούσε η λίγη βρομιά εδώ κι εκεί.

Πήρε μια εξάδα δυνατές μπίρες από το ψυγείο και έπεσε ανάσκελα στο στρώμα που είχε μέσα στο καθιστικό. Αφού στηρίχτηκε με τον αριστερό του αγκώνα στο στρώμα, άνοιξε ένα κουτάκι με το δεξί του χέρι και ρούφηξε άπληστα, με μεγάλες γουνλιές, το περιεχόμενό του, μέχρι που άδειασε και την τελευταία σταγόνα.

Πέταξε το κουτί, που διέγραψε μια τοξοειδή τροχιά και κατέληξε, με έναν μεταλλικό θόρυβο, στην απέναντι γωνία.

Έχοντας ικανοποιήσει προσωρινά την πλέον αδήριτη ανάγκη του, ξάπλωσε στο στρώμα με τα χέρια πίσω από τον αυχένα. Τα μάτια του κοιτούσαν χωρίς να βλέπουν το ταβάνι, κι επέτρεψε για μια στιγμή στον εαυτό του να βυθιστεί σε αναμνήσεις αλλοτινών εποχών.

Μόνο στα περασμένα μπορούσε να βρίσκει, ενδιαμέσως, λίγη γαλήνη στην ψυχή του.

Ανάμεσα σε αυτές τις σύντομες στιγμές, κατά τις οποίες επέτρεπε στον εαυτό του αναμνήσεις καλύτερων καιρών, ο πόνος έσκιζε την καρδιά του με μια ακατάπαυστη ένταση.

Του προκαλούσε έκπληξη το γεγονός ότι μπορούσε να νιώθει τόσο απόμακρη μια εποχή και ταυτόχρονα τόσο κοντινή.

Στις αναμνήσεις του ο ήλιος πάντα έλαμπε. Η άσφαλτος ήταν καυτή στα ξυπόλυτα πόδια του και τα χείλη του μονίμως αλμυρά από τα μπάνια στη θάλασσα.

Το παράξενο ήταν ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτε άλλο πέρα από τα καλοκαίρια.

Он чувствовал себя как водолаз. Руки и ноги отяжелели и не хотели сгибаться после ночи на нарах в камере. Голова никакая, словно ватой набитая, с бодуна.

Андерс оглядел свою квартиру. Пол грязнющий — полицейские здорово натоптали своими сапогами. Но ему на это наплевать. Немного грязи в углу — не то, о чем стоит беспокоиться.

Он вытянул из холодильника шестизарядную упаковку крепкого пива и плюхнулся спиной на матрас. Андерс оперся на левый локоть, правой рукой открыл банку, жадно присосался к ней и большими глотками выпил пиво до последней капли.

Он швырнул банку, она описала дугу и с металлическим грохотом приземлилась в противоположном углу комнаты.

Больше всего на свете он хотел только одного — уйти отсюда. Андерс притих, лежа на матрасе и скрестив руки за головой. Его глаза неподвижно и невидяще смотрели в потолок, когда он начал погружаться в воспоминания о давно ушедших временах.

Только там, в прошлом, он время от времени находил душевную радость.

Но в те не столь уж частые минуты, когда он предавался воспоминаниям о лучших временах, его сердце щемило с какой-то неслыханной силой.

Андерса просто поражало, как время может ощущаться сразу таким далеким и таким близким.

В его памяти всегда светило солнце. Под босыми ногами всегда теплый асфальт, и губы все время соленые от купания в море.

Странно, но он никогда не мог вспомнить ничего, кроме лета. Никаких зим, никаких

Πουθενά χειμώνας. Πουθενά συννεφιασμένες μέρες. Πουθενά βροχή. Ήλιος, μόνο ήλιος σ' έναν καταγάλανο ουρανό, και ένα ανάλαφρο αγέρι που έσπαζε τον λαμπρό καθρέφτη της θάλασσας.

Η Αλεξ με αέρινα καλοκαιρινά φορέματα που τυλίγονταν γύρω από τα πόδια της. Τα μαλλιά της, που αρνούνταν να τα κόψει, κρέμονταν ολόξανθα και ολόισια μέχρι την πλάτη της.

Καμιά φορά μπορούσε να θυμηθεί τη μυρωδιά της, που έφτανε μέχρι τα ρουθούνια του, τον γαργαλούσε και ξυπνούσε επιθυμίες.

Φράουλες, αλμυρό νερό, σαμπουάν Timotei με άρωμα τριφύλλι. Συνήθως ήταν ανακατεμένα με μια διόλου δυσάρεστη μυρωδιά από ιδρώτα, ειδικά όταν παραβγάινανε σαν τρελοί με τα ποδήλατα ή όταν σκαρφάλωναν στο βουνό μέχρι να πονέσουν τα πόδια τους. Τότε ξάπλωναν ανάσκελα στην κορφή του βουνού Βεντέ, με τα πόδια τους προς τη θάλασσα και τα χέρια σταυρωμένα πάνω στην κοιλιά.

Η Αλεξ, ξαπλωμένη στη μέση, ανάμεσά τους, με τα μαλλιά απλωμένα και τα μάτια στραμμένα στον ουρανό. Σε κάποιες σπάνιες, μοναδικές περιπτώσεις, έπιανε τα χέρια τους, και για μια στιγμή ένιωθαν σαν να ήταν ένας αντί για τρεις.

Πρόσεχαν πολύ να μην τους δουν μαζί. Αυτό θα αφαιρούσε όλη τη μαγεία. Τα μάγια θα λύνονταν και δεν θα μπορούσαν πια να κρατήσουν απέξω την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα ήταν κάτι που έπρεπε, πάση θυσία, να μείνει μακριά τους.

Ήταν άσχημη και γκρίζα και δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τον ηλιόλουστο κόσμο των ονείρων που έχτιζαν όταν ήταν μαζί.

Δεν μιλούσαν για την πραγματικότητα. Αντιθέτως, γέμιζαν τις μέρες τους με τετριμένα παιχνίδια και τετριμένες συζητήσεις.

Δεν έπρεπε να παίρνουν τίποτα στα σοβαρά. Έτσι μπορούσαν να καμώνονται πως ήταν άτρωτοι, ανίκητοι, ανέγγιχτοι. Ο καθένας

облачных дней, никакого дождя. Только солнце на ясном голубом небе и легкий бриз, слегка шевелящий гладь моря.

Александра в легких летних платьях, которые облепляли ее ноги. Волосы, которые она не стригла, и поэтому они ниспадали прямо по всей спине.

Иногда он чувствовал ее запах настолько сильно, что он застrevал в ноздрях, щекотал их и вызывал не то тоску, не то ожидание.

Клубника, соленая вода, шампунь «Тимотей», иногда примешивался запах пота, но ничуть не неприятный, когда они гнали на велосипедах как сумасшедшие или наперегонки карабкались на гору, пока и руки и ноги не начинало сводить от напряжения. Потом они лежали на спине на вершине Ведде, вытянув ноги в сторону моря и скрестив руки на животе.

Александра — в середине, между ними, с рассыпавшимися волосами и глазами, устремленными в небо. В редкие, особо дорогие минуты она брала их за руки, и тогда казалось, что их не трое, а они одно целое.

Они изо всех сил старались, чтобы вместе их никто никогда не видел, иначе бы магия пропала, разразилась бы реальность и нельзя было бы больше не замечать действительности, от которой они любой ценой старались держаться подальше.

Эта дурацкая, тоскливая действительность не имела ничего общего с утопающим в солнечном свете миром мечты, который они могли построить, когда были вместе.

Они никогда не говорили о действительности. Вместо этого они наполняли свои дни обычными забавами и простыми разговорами.

Их ничто не могло поссорить по-настоящему. И они легко делали вид, что неуязвимы, непобедимы, недосягаемы.

μόνος του δεν ήταν τίποτα. Μαζί ήταν «Οι τρεις σωματοφύλακες».

Οι μεγάλοι ήταν απλώς περιφερειακές ονειρικές υπάρξεις, κομπάρσοι που κινούνταν στον κόσμο τους δίχως να τους επηρεάζουν.

Τα στόματά τους ανοιγόκλειναν, αλλά φωνή δεν έβγαινε. Έκαναν χειρονομίες και μορφασμούς που έπρεπε να έχουν κάποιο περιεχόμενο, αλλά φαίνονταν αφύσικα και άνευ νοήματος. Εκτός πλαισίου.

Ο Αντερς χαμογέλασε αδύναμα στις αναμνήσεις του, αλλά σιγά σιγά αναγκάστηκε να βγει από το κατατονικό ονειροπόλημά του.

Οι φυσικές ανάγκες τον πίεζαν συνεχώς, μέχρι που τον επανέφεραν στον αγχωμένο κόσμο του και σηκώθηκε για ν' αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Η λεκάνη της τουαλέτας ήταν κάτω από έναν καθρέφτη σκονισμένο και λερωμένο. Όταν ανακούφισε την κύστη του, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και, για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια, είδε τον εαυτό του όπως τον έβλεπαν οι άλλοι.

Τα μαλλιά του ήταν λιπαρά και ανακατεμένα. Το πρόσωπο χλωμό, το δέρμα είχε ένα αρρωστημένα γκριζωπό χρώμα. Η χρόνια εγκατάλειψη είχε αφήσει δύο κενά στα δόντια του, κάτι που τον έκανε να δείχνει κατά πολλές δεκαετίες μεγαλύτερος απ' ό,τι πραγματικά ήταν.

Η απόφαση είχε παρθεί, δίχως ο ίδιος να το έχει συνειδητοποιήσει πραγματικά. Καθώς τραβούσε στα τυφλά το φερμουάρ του μπλούτζίν του, κατάλαβε ποιο έπρεπε να είναι το επόμενο βήμα.

Το βλέμμα του ήταν αποφασιστικό όταν μπήκε στην κουζίνα. Έπειτα από κάμποσο ψάξιμο, βρήκε ένα μεγάλο κουζινομάχαιρο, που το σκούπισε στο παντελόνι του. Κατόπιν, πήγε στο καθιστικό και άρχισε να κατεβάζει μεθοδικά τους πίνακες από τους τοίχους.

Каждый из них сам по себе был ничем, а вместе они были три мушкетера.

Взрослых они воспринимали как нечто обозначавшееся какими-то призрачными образами по краям сознания — своего рода статистами, которые крутились вокруг в каком-то своем мире, никак не трогая их.

Эта массовка шевелила губами, но беззвучно, они жестикутировали, проявлялась какая-то мимика, но эти бессмысленные движения ничего не значили и не имели к ним никакого отношения.

Андерс лежал, погруженный в воспоминания, но все же ему пришлось потихонечку начать выплывать из своей полудремотной кататонии. Мать-природа постучалась в мочевой пузырь и, к его неудовольствию, вынудила его встать и решить эту проблему.

Над унитазом висело пыльное и заплеванное зеркало. Встав перед ним, чтобы отลить, он посмотрел в него и в первый раз за много лет увидел себя со стороны глазами других людей.

Волосы были жирные и косматые, лицо бледное, нездоровое, кожа какая-то серая, а годы общения с пьянью с непременными потасовками оставили пару брешей в его зубах, отчего он выглядел старше, чем на самом деле.

Решение пришло ему в голову еще до того, как он на самом деле осознал, что собирается делать. И, неторопливо застегивая ширинку на джинсах, он додумывал свой следующий шаг.

Его глаза светились решимостью, когда он вошел в кухню. Он полазил по ящикам и нашел большой кухонный нож, вытер о штанину, вернулся в комнату и начал методично снимать картины со стен.

Κατέβαζε, τον ένα μετά τον άλλο, τους πίνακες που ήταν αποτέλεσμα πολλών χρόνων δουλειάς. Αυτούς που είχε κρατήσει και κρεμάσει ήταν μόνο εκείνοι που τον ικανοποιούσαν περισσότερο. Είχε πετάξει πάρα πολλούς άλλους, επειδή δεν τους ενέκρινε το μάτι του.

Τώρα το μαχαίρι έκοβε τον καμβά του ενός πίνακα μετά τον άλλο. Δούλευε ήρεμα και με χέρι σταθερό, κόβοντας τους καμβάδες σε λεπτές λωρίδες, μέχρι που δεν μπορούσες πια να δεις τι απεικόνιζαν κάποτε.

Ήταν δύσκολη δουλειά το κόψιμο του καμβά με μαχαίρι, και, όταν τελείωσε, οι σταγόνες του ιδρώτα είχαν σχηματίσει μια σειρά από μαργαριτάρια στο μέτωπό του. Το δωμάτιο έμοιαζε με πεδίο μάχης χρωμάτων. Οι λωρίδες κάλυπταν το πάτωμα του καθιστικού και οι κορνίζες έχασκαν άδειες σαν φαφούτικα στόματα. Κοίταξε με ικανοποίηση γύρω του.

* * *

«Πώς ξέρετε ότι δεν είναι ο Άντερς αυτός που δολοφόνησε την Άλεξ;» ρώτησε η Ερίκα.

«Μια κοπέλα που μένει στην ίδια πολυκατοικία τον είδε να γυρίζει στο σπίτι λίγο πριν από τις εφτά, και η Άλεξ μίλησε με τη μητέρα της στις εφτά και τέταρτο. Αποκλείεται να πρόλαβε να επιστρέψει μέσα σε τόσο λίγο χρόνο.

Αυτό σημαίνει ότι η μαρτυρία της Ντάγκμαρ Πετρέν τον συνδέει απλώς με το σπίτι όσο η Άλεξ ήταν ακόμη ζωντανή».

«Ναι, αλλά τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα αποτυπώματα από τα παπούτσια που βρήκατε στο μπάνιο τι είναι;»

«Δεν αποδεικνύουν ότι τη σκότωσε, μόνο ότι είχε πάει στο σπίτι της μετά τη δολοφονία της.

Одну за одной — результат многолетней работы. Он хранил у себя только те картины, которыми был доволен. Другие он продал, потому что в его глазах они не имели никакой ценности.

А сейчас нож резал холст — картину за картиной. Он делал свое дело неторопливо, твердой рукой разрезая картины на тонкие полоски до тех пор, пока они не превращались в ворох непонятного серпантина.

Резать холсты оказалось неожиданно трудно, и, когда он закончил, у него на лбу выступили капли пота. Комната выглядела как какой-то калейдоскоп. Лоскуты покрывали весь пол, а опустевшие рамы кричали, как беззубые пасти. Он удовлетворенно огляделся.

* * *

— А откуда вы знаете, что это не Андерс убил Алекс?

— Одна девчонка, которая живет на одной лестничной площадке с Андерсом, видела, как он пришел домой без каких-то семь, а Алекс говорила с мамой в четверть седьмого. Он никак за такое короткое время не успел бы туда вернуться.

И это означает, что свидетельство Дагмар Петрен говорит нам только о том, что он заходил в дом, когда Александра была еще жива.

— Но отпечаток пальца и его след, который вы нашли в ванной, — с ними тогда что?

— Они никак не доказывают, что он ее убил, а только то, что он побывал в доме после ее смерти.

Εν πάσῃ περιπτώσει, αυτά δεν φτάνουν για να συνεχιστεί η κράτησή του. Ο Μέλμπεργ θα τον βάλει ξανά μέσα, σίγουρα πράγματα, μια που πιστεύει ακόμη ότι ο Άντερς είναι ο δολοφόνος, αλλά προσώρας πρέπει να τον αφήσει ελεύθερο, αλλιώς θα εμφανιστεί κάνας δικηγόρος και θα τον κάνει με τα κρεμμυδάκια.

Σκεφτόμουν συνεχώς ότι υπήρχε κάτι που δεν μου κόλλαγε, κι αυτό που συνέβη το επιβεβαιώνει. Ο Άντερς θεωρείται ακόμη ύποπτος, αλλά υπάρχουν πολλά αναπάντητα ερωτήματα που μας υποχρεώνουν να συνεχίσουμε τις έρευνες».

«Και γι' αυτό πάμε στο σπίτι της Άλεξ. Εντάξει, αλλά τι περιμένεις να βρεις εκεί;» ρώτησε η Ερίκα.

«Ειλικρινά, δεν ξέρω. Απλώς νιώθω πως χρειάζομαι μια σαφέστερη εικόνα για το πώς μπορεί να έγινε».

«Μα η Μπίργιτ είπε ότι η Άλεξ δεν πρόλαβε να μιλήσει μαζί της επειδή είχε επισκέπτη. Κι αν δεν ήταν ο Άντερς, τότε ποιος ήταν;»

«Ακριβώς αυτό είναι το ερώτημα».

Ο Πάτρικ οδηγούσε κάπως γρήγορα για τα γούστα της Ερίκα, η οποία κρατιόταν σφιχτά από τη χειρολαβή πάνω από την πόρτα. Ο Πάτρικ λίγο έλειψε να προσπεράσει την έξοδο για τη λέσχη ιστιοπλόων και έστριψε την τελευταία στιγμή, κάτι που τον έφερε πολύ κοντά σ' έναν φράχτη, ο οποίος γλίτωσε σαν από θαύμα.

«Φοβάσαι μη φύγει το σπίτι αν αργήσουμε;» Η Ερίκα χαμογέλασε αδύναμα.

«Ωχ, συγγνώμη. Παρασύρθηκα λίγο απ' όλα αυτά».

Έκοψε ταχύτητα, και στο τελευταίο κομμάτι της διαδρομής για το σπίτι της Άλεξ η Ερίκα

В любом случае этого явно недостаточно, чтобы продолжать держать его в камере. Мелльберг, ясное дело, собирается его опять арестовать, потому что совершенно уверен в его причастности. Но до лучших времен вынужден его отпустить, в противном случае ему любой адвокат подаст протест.

Я все время подозревал, что в деле с Андерсоном что-то не так, а сейчас в этом убедился. Конечно, Андерса никоим образом не исключили из списка подозреваемых, но появился большой вопросительный знак, так что ясно, что надо расследование продолжать и искать дальше.

— А зачем мы едем в дом Александры, что ты там думаешь найти? — спросила Эрика.

— Точно не знаю, но мне надо получше разобраться и понять для себя, как все это произошло.

— Биргит сказала, что Алекс спешила закончить с ней разговор, потому что к ней кто-то пришел. А если не Андерс, то кто же тогда?

— Ну да, в том-то и вопрос.

По мнению Эрики, Патрик ехал слишком быстро, и она крепко вцепилась в ручку над дверцей. Ей показалось, что он пропустит поворот направо возле яхт-клуба, но он, не снижая скорости, повернулся в самую последнюю секунду, как гонщик, едва не прихватив с собой кусок забора.

— Ты что, боишься, что дом куда-нибудь денется, если мы будем ехать помедленнее? — Эрика измученно улыбнулась.

— Ой, извини, я немного увлекся.

Он притормозил и поехал медленнее, и последний отрезок дороги к дому Алекс

κατάφερε ν' αφήσει τη χειρολαβή. Ακόμη δεν είχε καταλάβει πραγματικά γιατί την ήθελε κοντά του, αλλά δεν είπε τίποτα και απλώς τον ακολούθησε ευχαρίστως. Ήσως αυτή η επίσκεψη να της έδινε πληροφορίες για το βιβλίο.

Ο Πάτρικ σταμάτησε έξω από την πόρτα, έχοντας μια συνεσταλμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Δεν σκέφτηκα ότι δεν έχω κλειδί. Φοβάμαι πως δεν μπορούμε να μπούμε μέσα. Και δεν νομίζω ότι ο Μέλλυπεργ θα χαιρόταν ιδιαίτερα αν έπιαναν έναν από τους άντρες του να μπαίνει σε σπίτι από το παράθυρο».

Η Ερίκα αναστέναξε βαθιά και έσκυψε για να ψηλαφήσει κάτω από το χαλάκι της εξώπορτας. Με ένα διαβολικό χαμόγελο, έδειξε στον Πάτρικ το κλειδί και μετά άνοιξε την πόρτα αφήνοντάς τον να περάσει πρώτος.

Κάποιος είχε ανάψει ξανά τον καυστήρα, μια που η εσωτερική θερμοκρασία ήταν πολύ υψηλότερη από την εξωτερική· έβγαλαν τα τζάκετ τους και τα έβαλαν στην κουπαστή της σκάλας που οδηγούσε στον επάνω όροφο.

«Τι κάνουμε τώρα;»

Η Ερίκα σταύρωσε το χέρια και έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Πάτρικ.

«Η Άλεξ κάποια στιγμή μετά τις εφτά και τέταρτο, δηλαδή μετά τη συνομιλία με τη μητέρα της στο τηλέφωνο, κατάπιε μια ισχυρή δόση υπνωτικών. Δεν υπήρχαν σημάδια διάρρηξης, άρα, κατά πάσα πιθανότητα, δέχτηκε επίσκεψη από κάποιον γνωστό της.

Από κάποιον που έπειτα είχε την ευκαιρία να της δώσει υπνωτικά. Πώς τα κατάφερε όμως αυτός ο κάποιος; Κάτι πρέπει να έφαγαν ή να ήπιαν παρέα».

Ο Πάτρικ περπατούσε πέρα δώθε στο δωμάτιο όσο μιλούσε. Η Ερίκα κάθισε στον καναπέ και περιεργάζόταν με ενδιαφέρον τις βόλτες του.

Эрика ехала уже, не держась за ручку. Она по-прежнему не вполне понимала, зачем он взял ее с собой, но ничего не имела против, а скорее, даже обрадовалась — может быть, у нее прибавится материала для книги.

Патрик остановился перед дверью, у него на лице появилось глупое выражение.

— Я не подумал, что у меня нет ключа. Боюсь, мы не попадем внутрь. Мне почему-то кажется, что Мелльберг не поймет, если одного из его подчиненных застукают, когда он будет вылезать из окна чужого дома.

Эрика глубоко вздохнула, наклонилась и пощупала под ковриком. Широко улыбаясь, она показала Патрику ключ, потом открыла дверь и впустила его первым.

Кто-то позаботился об отоплении, и сейчас температура внутри была значительно выше, чем снаружи, за дверью. Они сняли с себя куртки и положили на перила лестницы, ведущей на второй этаж.

— Ну и что мы сейчас будем делать?

Эрика скрестила руки и вопросительно смотрела на Патрика.

— После четверти седьмого, когда Алекс поговорила по телефону со своей мамой, она каким-то образом приняла кучу снотворного. Нет никаких признаков взлома: это, по всей вероятности, означает, что она хорошо знала визитера.

И этот гость потом получил возможность напичкать ее снотворным. А каким образом он ухитрился это провернуть? Значит, они должны были либо есть, либо пить что-нибудь вместе.

Патрик расхаживал туда-сюда по гостиной, размышляя вслух. Эрика сидела на диване и с интересом внимала.

«Στην πραγματικότητα» σταμάτησε να περπατάει και σήκωσε το δάχτυλό του στον αέρα «ο ιατροδικαστής μπόρεσε να μας πει τι ήταν το τελευταίο που έφαγε από το περιεχόμενο του στομαχιού της.

Τι έφαγε, λοιπόν, η Αλεξάνδρα το βράδυ του φόνου; Σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, το στομάχι της περιείχε ψάρι ογκρατέν και μηλίτη. Στα σκουπίδια υπήρχε ένα κουτί από κατεψυγμένο ψάρι ογκρατέν μάρκας Φίντους και στον πάγκο δίπλα στον νεροχύτη υπήρχε μια άδεια μπουκάλια μηλίτη, οπότε όλα ταιριάζουν μέχρι εδώ. Αυτό που είναι κάπως περίεργο είναι πως στο ψυγείο υπήρχαν δύο μεγάλα κομμάτια μπον φιλέ και στον φούρνο πατάτες ογκρατέν.

Αλλά ο φούρνος ήταν σβηστός και οι πατάτες ακόμη ωμές. Επίσης, στον πάγκο υπήρχε ένα μπουκάλι λευκό κρασί. Ήταν ανοιχτό, ενώ από το περιεχόμενό του έλειπε ενάμισι δέκατο του λίτρου. Αντιστοιχεί σε ένα ποτήρι περίπου».

Ο Πάτρικ έδειξε το ύψος ενός δέκατου του λίτρου ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη.

«Αλλά δεν υπήρχε κρασί στο στομάχι της Άλεξ, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα έγειρε μπροστά με ενδιαφέρον και ακούμπησε τους αγκώνες της στα γόνατα.

«Οχι. Δεν υπήρχε. Μια που ήταν έγκυος, έπινε μηλίτη αντί για κρασί. Αλλά το ερώτημα είναι ποιος ήπιε το κρασί.»

«Υπήρχαν τίποτα άπλυτα πιάτα;»

«Ναι, υπήρχε ένα πιάτο, ένα πιρούνι και ένα μαχαίρι πάνω στα οποία υπήρχαν υπολείμματα από το ψάρι ογκρατέν. Μετά, υπήρχαν μέσα στον νεροχύτη δύο ποτήρια, αλλά ήταν ξεπλυμένα.

Το ένα ήταν γεμάτο δακτυλικά αποτυπώματα. Της Άλεξ. Στο άλλο ποτήρι όμως δεν υπήρχαν καθόλου αποτυπώματα».

— Итак, факты.

— Патрик остановился и поднял указательный палец. — У нас есть заключение патологоанатома о содержимом ее желудка, так что мы знаем, что она ела в последний раз.

Что съела Александра в вечер своей смерти? Готовую рыбу из магазина и сидр. В мусорном ведре осталась упаковка от рыбных полуфабрикатов «Финдус», а на кухонном столе — пустая бутылка из-под сидра. Но вот что примечательно и интересно: в холодильнике лежали два хороших куска говяжьего филе, а в духовке — картофель-полуфабрикат,

но духовку так никто и не включил, и он остался сырым. На кухонном столе стояла также открытая бутылка белого вина, в которой приблизительно полтора децилитра отсутствовало. Это соответствует примерно одному бокалу.

— И Патрик показал высоту такого бокала с помощью большого и указательного пальцев.

— Но ведь в желудке Александры не было никакого вина.

Эрика заинтересованно наклонилась вперед и поставила локти на колени.

— Нет, точно не было. Чтобы не навредить ребенку, она наверняка пила сидр, а не вино. Но вопрос в том, кто пил вино.

— А посуда какая-нибудь осталась?

— Да, одна тарелка, одна вилка, один нож с остатками рыбы. Потом еще два бокала, оба немытые.

На одном бокале найдено много отпечатков пальцев — все принадлежат Александре; что касается второго бокала, то, напротив, — на нем не оказалось ни одного отпечатка.

Σταμάτησε τις βόλτες και κάθισε στην πολυθρόνα απέναντι από την Ερίκα, άπλωσε τα μακριά του ποδάρια και σταύρωσε τα χέρια του στην κοιλιά.

«Που πρέπει να σημαίνει ότι κάποιος σκούπισε προσεχτικά τα αποτυπώματα από εκείνο το ποτήρι».

Η Ερίκα ένιωθε αφάνταστα έξυπνη εκεί που καθόταν και κατέληγε σε συμπεράσματα, ενώ ο Πάτρικ ήταν αρκετά ευγενικός ώστε να προσποιείται ότι δεν τα είχε σκεφτεί καθόλου όλ' αυτά.

«Ναι, έτσι φαίνεται. Επειδή όμως τα ποτήρια
ήταν ξεπλυμένα, δεν βρήκαμε υπολείμματα
από υπνωτικά σε κανένα, αλλά υποθέτω ότι η
Άλεξ τα ήπιε με τον μηλίτη».

«Ναι, αλλά γιατί να καθίσει να φέρει ψάρι ογκρατέν τη στιγμή που είχε έτοιμο στην κουζίνα ένα υπέροχο βραδινό με μπον φιλέ για δύο;»

«Ακριβώς αυτό είναι το ζητούμενο. Γιατί θα
άφηνε μια γυναίκα ένα υπέροχο δείπνο να πάει
κατά διαβόλου και, αντί γι' αυτό, να φάει κάτι
από τον φούρνο μικροκυμάτων;»

«Επειδή είχε σχεδιάσει ένα ρομαντικό δείπνο για δύο, αλλά η παρέα της δεν ήρθε ποτέ».

«Αυτή είναι και η δική μου υπόθεση. Περίμενε και περίμενε, μέχρι που βαρέθηκε και πήρε κάτι από την κατάψυξη, το έβαλε στα μικροκύματα και έφογγε.

Την καταλαβαίνω, δεν είναι διασκεδαστικό να κάθεσαι και να τρως μπον φιλέ μόνος σου». «Ηρθε όμως ο Άντερς και την επισκέφθηκε, οπότε αποκλείεται να περίμενε αυτόν. Τι λες για τον πατέρα του παιδιού;» είπε ο Πάτρικ.

«Ναι, μάλλον είναι το πιθανότερο. Πολύ τραγικό όμως. Ετοίμασε ένα από τα καλύτερα φαγητά στον κόσμο, έβαλε κρασί να κρυώσει, ίσως για να γιορτάσουν το μωρό, που να ξέρεις, αλλά εκείνος δεν ήρθε, κι εκείνη

Патрик опять перестал маршировать по комнате и сел в кресло напротив Эрики, вытянув перед собой длинные ноги и сложив руки на животе.

— Значит, кто-то стер отпечатки пальцев с бокала?

Эрика почувствовала себя фантастически умной, сидя и слушая выводы Патрика. Он вел себя достаточно тактично и не пытался делать вид, будто не думал об этом раньше.

— Да, похоже, так. Хотя мы и не нашли никаких следов снотворного ни в одном из бокалов, могу предположить, что снотворное было в сидре.
Но почему она ела рыбу от «Финдус» одна, в то время как у нее на кухне ждало своего часа отличное говяжье филе на двоих?

Да, это, конечно, тоже вопрос. Почему женщина, вместо того чтобы есть отличный ужин, запихивает в себя всякую ерунду?

— Да потому, что она планировала романтический ужин на двоих, но ее ненаглядный не пришел.

— Да, я тоже так полагаю. Она ждала и ждала, а потом в конце концов поднялась, залезла в холодильник и перекусила первым, что попалось под руку.

Я ее вполне понимаю: не очень здорово сидеть и есть говяжье филе в одиночку. Но ведь сюда приходил Андерс. Так что она ждала не его. А что ты думаешь насчет отца ребенка?

— Да, похоже, что это самое вероятное.
Настоящая трагедия: вот она тут
приготовила ужин, положила вино
охлаждаться, может, чтобы отпраздновать
новость о ребенке, что мне понятно, а он не

κάθισε εδώ στημένη και περίμενε.

Αλλά το ερώτημα είναι ένα και μοναδικό:
Ποιος ήρθε τελικά;»

«Δεν μπορούμε να τον αποκλείσουμε εντελώς αυτόν που περίμενε» είπε ο Πάτρικ. «Διότι μπορεί να ήταν αυτός που ήρθε τελικά αλλά αργοπορημένος».

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Είναι τόσο απογοητευτικό που να πάρει η ευχή! Σκέψου να μπορούσαμε να κάναμε τους τοίχους να μιλήσουν!»

Η Ερίκα έριξε μια ματιά όλο νόημα γύρω στο δωμάτιο.

Ήταν ένα πολύ όμορφο δωμάτιο. Έδινε την εντύπωση καινούργιου, φρέσκου. Όταν μύρισε λίγο τον αέρα, κατάφερε να διακρίνει, έστω και αόριστα, μια μυρωδιά μπογιάς. Το χρώμα στους τοίχους ήταν ένα από τα αγαπημένα χρώματα της Ερίκα, ένα ανοιχτογάλανο με ίχνη γκρίζου.

Τα λευκά έπιπλα και τα επίσης λευκά παράθυρα δημιουργούσαν μια έντονη αντίθεση με το ανοιχτογάλανο. Υπήρχε μια ηρεμία στον χώρο που την έκανε να θέλει να ακουμπήσει στο μπράτσο του καναπέ και να κλείσει τα μάτια της.

Είχε δει αυτό τον καναπέ στο κατάστημα Χάους της Στοκχόλμης, αλλά με το εισόδημα που είχε μόνο να τον ονειρεύεται μπορούσε. Ήταν μεγάλος και φουσκωτός και έδινε την εντύπωση ότι ξεχνόταν απ' όλες τις πλευρές.

Καινούργια έπιπλα εναλλάσσονταν με έπιπλα αντίκες σε ένα ιδιαίτερα καλαίσθητο ποτ πουρί. Τις αντίκες η Άλεξ θα τις είχε σίγουρα βρει όταν ασχολούνταν με την αναπαλαίωση της έπαυλης στο Γέτεμποργ.

Τα περισσότερα από τα παλιά έπιπλα ήταν γουσταβιανού ρυθμού. Η Ερίκα ευχαρίστησε μέσα της την IKEA - λαχταρούσε εδώ και πολύ καιρό να αγοράσει κάνα δυο έπιπλα από τη νέα σειρά στο ίδιο στιλ.

приходит. Она сидит здесь и ждет, ждет.

Вопрос только в том, кто же все-таки пришел.

— Отца ребенка мы не можем полностью исключить. Он просто мог прийти поздно.

— Да, это правильно, но более чем грустно. Если бы только эти стены могли говорить.

— И Эрика выразительно огляделась вокруг.

Это была очень красивая комната. Она казалась новой и свежей. В воздухе еще витал легкий запах краски, цвет стен был одним из любимых у Эрики — светло-голубой, с легким оттенком серого.

Белые оконные рамы, очень светлая, гармонирующая со стенами мебель. Мягкий свет придавал комнате какую-то умиротворенную обстановку. И Эрике захотелось откинуть голову на спинку дивана и закрыть глаза.

Такой диван она уже видела раньше в Стокгольме, в «Хаусе» — большой, мягкий и в то же время упругий. Но с ее доходами она могла о таком только мечтать.

Новая мебель соседствовала с антикварной в подобранном с большим вкусом сочетании. Антиквариат Александра наверняка раздобыла, когда занималась реставрацией дома в Гётеборге.

Антикварная мебель была по большей части густавианского стиля, что Эрика смогла определить благодаря IKEA. Она давно облизывалась на предмет купить себе пару подобных вещей из новоделов IKEA.

Αναστέναξε βαριά και με κάποια ζήλια κι αμέσως μετά θυμήθηκε για ποιο λόγο είχαν πάει εκεί. Όταν το συνειδητοποίησε, η ζήλια εξαφανίστηκε μεμιάς.

«Οπότε, αυτό που λες είναι ότι κάποιος ήρθε εδώ, ο εραστής ή κάποιος άλλος, και ήπιαν μαζί ένα ποτηράκι και αυτός ο κάποιος έριξε υπνωτικά στο ποτήρι της Άλεξ με τον μηλίτη» είπε η Ερίκα.

«Ναι, αυτό είναι το πιθανότερο σενάριο».

«Και μετά; Τι έγινε μετά κατά τη γνώμη σου; Πώς κατέληξε στην μπανιέρα;»

Η Ερίκα χώθηκε ακόμα βαθύτερα στον καναπέ και έπαιξε μάλιστα με τη σκέψη ν' απλώσει τα πόδια της πάνω στο τραπέζακι. Έπρεπε να μαζέψει λεφτά να τον πάρει αυτό τον καναπέ! Για μια στιγμή πέρασε από το μυαλό της η σκέψη πως, αν πουλούσαν το σπίτι, θα είχε τη δυνατότητα να αγοράσει ό,τι έπιπλα ήθελε. Την απόδιωξε μεμιάς.

«Πιστεύω ότι ο δολοφόνος περίμενε μέχρι που η Άλεξ αποκοιμήθηκε, την έγδυσε και την έσυρε μέχρι το μπάνιο».

«Και γιατί πιστεύεις ότι ο δολοφόνος την έσυρε και δεν την κουβάλησε, για παράδειγμα, στο μπάνιο;»

«Η έκθεση της νεκροψίας έλεγε ότι είχε γρατζουνιές στις φτέρνες και μελανιές κάτω από τις μασχάλες».

Ο Πάτρικ ανασηκώθηκε στην πολυθρόνα και κοίταξε την Ερίκα με ένα βλέμμα που έδειχνε προσδοκία.

«Μπορώ να δοκιμάσω κάτι;»

Η Ερίκα μαζεύτηκε και είπε με δυσπιστία:

«Εξαρτάται από το τι θέλεις να δοκιμάσεις».

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να κάνεις το θύμα».

Эрика с завистью вздохнула, но потом все-таки вспомнила, для чего они здесь. Она завидовала мертвый.

— Значит, по твоим словам, получается, что кто-то, кого она знала, пришел сюда — ее любовник или кто-то еще. Они вместе выпили по стаканчику, и этот кто-то положил снотворное Александре в сидр.

— Ну да, это наиболее вероятный сценарий.

— Ну а потом, что было потом, как она оказалась в ванне?

Эрика поудобнее устроилась на диване и осмелилась положить ноги на журнальный столик. Да, она просто обязана подсобрать деньжат на такой диван.

На секунду ей пришла в голову мысль, что после того, как они продадут дом, она сможет купить все, что захочет. Эрика заставила себя выбросить эти мысли из головы.

— Я так думаю, убийца подождал, пока Александра заснет, раздел ее, а потом потащил в ванную комнату.

— А почему ты считаешь, что убийца ее тащил, а не перенес в ванную?

— Потому что патологоанатом нашел у нее совершенно ясно указывающие на это повреждения на пятках и синяки под мышками.

— Патрик резко встал с кресла и с надеждой посмотрел на Эрику.

— Я могу попробовать одну вещь?

Эрика насторожилась и сказала с некоторой долей подозрения:

— Смотря что ты собираешься пробовать.

— Я подумал, что ты, может быть, сыграешь роль жертвы.

«Μπα; Ευχαριστώ πολύ για την τιμή.
Πιστεύεις, πραγματικά, ότι το υποκριτικό μου
ταλέντο φτάνει μέχρι εκεί;»

Έβαλε τα γέλια, αλλά σηκώθηκε για να του
κάνει το χατίρι.

«Όχι, όχι. Κάθισε πάλι κάτω. Το πιθανότερο
είναι ότι κάθονταν εδώ, και η Άλεξ
αποκοιμήθηκε στον καναπέ. Μπορείς, σε
παρακαλώ, να υποκριθείς την εντελώς
αναίσθητη;»

Η Ερίκα μούγκρισε, αλλά έκανε ό,τι καλύτερο
μπορούσε για να υποκριθεί την αναίσθητη.

Όταν ο Πάτρικ άρχισε να τη σέρνει, η Ερίκα
άνοιξε το ένα μάτι και είπε:
«Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να με γδύσεις
κιόλας».

«Ω, όχι, απολύτως όχι, δεν θα το έκανα, δεν
είχα σκεφτεί να, εννοώ.» Ο Πάτρικ τραύλιζε
και είχε γίνει κατακόκκινος.

«Ηρέμησε, πλάκα έκανα. Εσύ εκεί, στη
δολοφονία σου».

Ένιωσε να την τραβάει προς το πάτωμα, αφού
πρώτα είχε μετακινήσει το τραπέζακι λίγο
παραπέρα.

Άρχισε προσπαθώντας να την τραβήξει από
τους καρπούς, αλλά όταν είδε ότι δεν τα
κατάφερνε και τόσο καλά, την έπιασε από τις
μασχάλες και την τράβηξε προς το μπάνιο.

Η Ερίκα συνειδητοποίησε ξαφνικά πόσο βαριά
ήταν. Ο Πάτρικ θα πίστευε ότι ζύγιζε μισό
τόνο. Προσπάθησε να κλέψει λίγο και να
σπρώξει και η ίδια για να μην τη νιώθει τόσο
βαριά, αλλά δέχτηκε μια επίπληξη από τον
Πάτρικ.

Αχ, γιατί να μην ακολουθήσει κατά γράμμα τη
δίαιτά της τις τελευταίες εβδομάδες; Η
αλήθεια ήταν ότι δεν είχε προσπαθήσει διόλου
να την τηρήσει· αντίθετα, το μόνο που έκανε
ήταν να τρώει διάφορα κάθε λίγο και λιγάκι.

— Да ну! Ну, большое тебе спасибо. Ты
считаешь, что моих актерских талантов на
это хватит?

Она засмеялась и встала, готовая
участвовать в эксперименте.

— Нет-нет, сиди, где сидишь. Скорее всего,
это случилось здесь, и Алекс заснула на
диване. Так что, будь добра, падай и
изобрази бесчувственное тело.

Эрика поморщилась, но изо всех сил
взялась изображать бессознательное
состояние.

Когда Патрик начал ее тащить с дивана, она
приоткрыла один глаз и спросила:
— Надеюсь, ты не собираешься меня
раздевать?

— Да нет, конечно нет, я не собирался, да я
и не думал, я хочу сказать... — бормотал
Патрик, одновременно заливаясь краской.

— Да успокойся ты, я просто пошутила.
Валяй, убивай дальше.

Патрик стащил ее с дивана и положил на
пол. Для этого ему пришлось немного
сдвинуть журнальный столик.

Он попробовал волочить ее по полу, держа
за руки. Но получалось не очень. Тогда он
ухватил ее под мышки и потащил дальше, в
направлении ванной комнаты.

Эрика тут же подумала о своем весе:
Патрику, наверное, сейчас кажется, что она
тянет примерно так на полтонны. Она
взялась было помочь, чтобы облегчить
ему задачу и не казаться такой тяжелой, но
Патрик сказал, что все в порядке, и
попросил этого не делать.

Ох, ну почему она себя вовремя не
пристранила и не посидела на диете
последние несколько недель. Откровенно
говоря, она много раз пыталась начать
худеть, но потом благополучно срываилась и

Σαν να μην έφτανε αυτό, καθώς ο Πάτρικ την έσερνε, ανέβηκε το πουλόβερ της και μια προδοτική σαμπρέλα απείλησε να αποκαλυφθεί.

Προσπάθησε να ρουφήξει το στομάχι της παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και κρατώντας την, αλλά λίγο μετά αναγκάστηκε να την αφήσει για ν' ανασάνει.

Τα πλακάκια στο πάτωμα του μπάνιου τα ένιωσε πολύ κρύα κάτω από την πλάτη της κι ανατρίχιασε χωρίς να το θέλει αλλά όχι μόνο από το κρύο.

Μόλις ο Πάτρικ την έσυρε μέχρι την μπανιέρα, την απίθωσε κάτω προσεχτικά.

«Μάλιστα. Τα πήγαμε αρκετά καλά. Λίγο βαριά δουλειά αλλά όχι αδύνατη. Και η Άλεξ ήταν ελαφρότερη από σένα».

Ευχαριστώ πολύ γι' αυτό, σκέφτηκε η Ερίκα εκεί που ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα και προσπαθούσε διακριτικά να τραβήξει το πουλόβερ της προς τα κάτω.

«Τώρα απέμενε στον δολοφόνο να την ανεβάσει και να τη βάλει στην μπανιέρα».

Έκανε μια κίνηση να πιάσει την Ερίκα από τα πόδια, αλλά εκείνη σηκώθηκε ταχύτατα όρθια και άρχισε να τινάζεται.

«Οχι, όχι. Δεν πρόκειται να γίνει αυτό. Αρκετές μελανιές μάζεψα για μια μέρα. Και δεν θα με βάλεις ποτέ στην μπανιέρα που ήταν νεκρή η Άλεξ, αυτό είναι σίγουρο!»

Εκείνος δέχτηκε απρόθυμα τις διαμαρτυρίες της, βγήκαν από το μπάνιο και πήγαν ξανά στο καθιστικό.

«Αφού ο δολοφόνος έβαλε την Άλεξ στην μπανιέρα, ήταν εύκολο να τη γεμίσει με νερό και μετά να της κόψει τις φλέβες με ένα ξυράφι που το πήρε από μια σακούλα η οποία βρισκόταν στο ντουλαπάκι του μπάνιου.

опять баловала себя.

В довершение всего ее блузка стала задираться и вылезла из юбки. Следом за ней из юбки показалась комбинация.

Эрика попробовала надуть живот, чтобы это хозяйство не вылезало дальше, но идея оказалась невыполнима, потому что тогда не получалось дышать.

Она почувствовала под собой холодный кафель ванной комнаты, ее передернуло, но скорее не от холода.

Патрик подтащил Эрику дальше, к ванне, опустил ее на кафель, полюбовался зрелищем и произнес:
— Ну да, примерно так все и происходило. Довольно тяжело, но вполне возможно. Александра весила меньше тебя.

«Ну, спасибо тебе за это», — подумала Эрика, лежа на полу и пытаясь натянуть блузку на живот.

— Теперь убийце оставалось положить ее в ванну.

Но только он взялся за ноги Эрики, она воспротивилась и быстро поднялась.

— Нет, не пойдет. Это уже не со мной. Я более чем уверена, что ты меня никакими силами не засунешь в ванну, где лежала мертвая Александра. И для одного дня мне синяков вполне достаточно.

Патрик был немного разочарован, но принял возражения Эрики. Они оставили ванную и опять пошли в гостиную.

— После того как убийца положил Алекс в ванну, остальное не представляло сложностей. Плевое дело — включить воду и пару раз полоснуть бритвой по рукам. Лезвия он достал из шкафчика в ванной, там их целый пакет.

Μετά, το μόνο που απέμενε για τον δολοφόνο ήταν να καθαρίσει τα ίχνη του. Να πλύνει τα ποτήρια και να καθαρίσει τα αποτυπώματα. Εντωμεταξύ, η Άλεξ αιμορραγούσε έως θανάτου στο μπάνιο. Πολύ, πάρα πολύ ψυχρό».

«Και ο λέβητας; Δεν ήταν ήδη χαλασμένος όταν ήρθε στη Φιελμπάκα;»

«Ναι, έτσι φαίνεται. Κάτι που ήταν καλό για εμάς. Οα ήταν πολύ δυσκολότερο να συλλέξουμε αποδεικτικά στοιχεία από το σώμα αν βρισκόταν σε θερμοκρασία δωματίου μια ολόκληρη εβδομάδα. Τα αποτυπώματα του Άντερς, για παράδειγμα, δεν θα τα βρίσκαμε ποτέ».

Η Ερίκα ανατρίχιασε. Η σκέψη της συλλογής δακτυλικών αποτυπωμάτων από ένα πτώμα παραήταν μακάβρια για τα γούστα της.

Ερεύνησαν μαζί το υπόλοιπο σπίτι. Η Ερίκα έψαξε λίγο παραπάνω την κρεβατοκάμαρα της Άλεξ και του Χένρικ, μια που η πρώτη της επίσκεψη διακόπηκε απότομα και βιαστικά.

Ωστόσο, δεν βρήκε τίποτα περισσότερο. Πάντως, η αίσθηση που είχε πως κάτι έλειπε δεν έλεγε να υποχωρήσει και την εκνεύριζε αφάνταστα που δεν μπορούσε να βρει τι ήταν.

Αποφάσισε να το πει στον Πάτρικ, ο οποίος συμμερίστηκε τα συναισθήματά της. Η Ερίκα κολακεύτηκε όταν τον είδε τόσο ανήσυχο μόλις του μίλησε για τον εισβολέα και για το ότι εκείνη είχε κρυφτεί στην γκαρνταρόμπα.

Ο Πάτρικ αναστέναξε βαριά, κάθισε στην άκρη του μεγάλου κρεβατιού με τον ουρανό και προσπάθησε να τη βοηθήσει να βρει αυτό που αναζητούσε στη μνήμη της.

«Ήταν κάτι μεγάλο ή κάτι μικρό;»

Затем... Затем он принялся убирать за собой следы: разбираться с бокалами и стирать везде свои отпечатки пальцев. А в это время Александра истекала кровью и умирала в ванне. Да, очень и очень хладнокровно.

— А отопление — оно же не работало, когда она приехала во Фьельбаку.

— Да, выходит так. В этом нам повезло: было бы много труда исследовать тело, если бы оно пролежало неделю при комнатной температуре. К примеру, в этом случае отпечаток пальца Андерса мы бы просто не смогли идентифицировать.

Эрика содрогнулась. Мысль о том, как отпечаток мог появиться на мертвом теле, показалась ей чересчур жуткой.

Они вместе осмотрели остальную часть дома. В прошлый раз таинственный визитер неожиданно прервал Эрику, поэтому сейчас она неторопливо и более тщательно осмотрела спальню Александры и Хенрика.

Ничего особенного она не нашла, но у нее вновь появилось отчетливое ощущение, будто что-то пропало, чего-то не хватает, и ее до смерти раздражало, что она не может вспомнить, что именно.

Она рассказала об этом Патрику, и он расстроился не меньше самой Эрики. К своему удовольствию и удовлетворению, Эрика увидела на лице Патрика неприкрытое беспокойство за нее, когда она рассказала ему о неизвестном — по-видимому, злоумышленнике и о том, как она пряталась в гардеробе.

Патрик глубоко вздохнул, присел на край здоровенной кровати с балдахином и попробовал помочь Эрике выудить из памяти выпавший фрагмент.

— Так, это могло быть что-то маленькое или большое?

«Δεν ξέρω, Πάτρικ, μάλλον κάτι μικρό, γιατί, αν ήταν μεγάλο, θα το είχα δει ότι έλειπε, έτσι δεν είναι; Αν έλειπε ο ουρανός του κρεβατιού, για παράδειγμα, θα το είχα καταλάβει».

Χαμογέλασε και κάθισε δίπλα του στο κρεβάτι.

«Ναι, αλλά πού ακριβώς ήταν στο δωμάτιο; Στην πόρτα; Στο κρεβάτι; Στον κομό;»

Ο Πάτρικ περιεργαζόταν ένα μικρό κομμάτι δέρμα που είχε βρει στο κομοδίνο της Άλεξ. Έμοιαζε με λογότυπο λέσχης και είχε μια επιγραφή που είχε γίνει με κάψιμο. Ο γραφικός χαρακτήρας φαινόταν παιδικός: «Ο'ΕΣ. 1976».

Όταν το γύρισε από την άλλη μεριά, είδε μερικούς μισοσβησμένους λεκέδες που έμοιαζαν να είναι από αίμα. Αναρωτήθηκε σε ποιον να ανήκε.

«Δεν ξέρω, Πάτρικ. Αν το ήξερα, δεν θα καθόμουν εδώ να σπαζοκεφαλιάζω».

Περιεργαζόταν στα κρυφά το προφίλ του. Είχε υπέροχες μακριές και σκούρες βλεφαρίδες. Ήταν λίγο αξύριστος και της άρεσε πολύ. Μερικών ημερών γένια, αρκετά μακριά ώστε να τα νιώθεις σαν απαλό γυαλόχαρτο πάνω στο δέρμα, αλλά αρκετά κοντά ώστε να μην γρατζουνάνε. Αναρωτήθηκε πώς θα τα ένιωθε πάνω στο δικό της δέρμα.

«Τι είναι; Έχω τίποτα στο πρόσωπο;» Ο Πάτρικ σκούπισε ανήσυχος το στόμα του.

Εκείνη κοίταξε αμέσως αλλού, ντροπιασμένη που την έπιασε να τον κοιτάζει.

«Τίποτα. Ένα ψίχουλο σοκολάτας. Αλλά πάει τώρα».

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί.

«Τι λες; Δεν φεύγουμε; Εδώ δεν φαίνεται να κάνουμε άλλη πρόοδο, έτσι δεν είναι;» έσπασε τη σιωπή η Ερίκα.

— Не знаю, Патрик. Но скорее всего, маленькое, иначе я бы быстро заметила. Как по-твоему? Мне почему-то кажется, что, если бы отсюда пропала кровать, я бы на это все-таки обратила внимание.

Эрика улыбнулась и присела рядом с ним.

— Так, значит, здесь, в комнате. Но примерно где в комнате: возле двери, рядом с кроватью, на комоде?

Патрик вертел в руках маленький кожаный ярлычок, который нашел на ночном столике Александры. Он был похож на слегка потрепанную эмблему какого-то клуба с выжженной неровным, словно детским, почерком надписью «Д.Т.М. 1976».

На обратной стороне виднелось несколько темных капель, очень похожих на старую, давно высохшую кровь. Патрик подумал: откуда это здесь взялось?

— Да не знаю я, Патрик, где и что это было. Если б знала, то не ломала бы сейчас голову и не чесала в затылке.

Она украдкой посмотрела на его профиль и отметила про себя, какие у него чудесные длинные ресницы. И щетина на лице совершенно замечательная, как раз такая, чтобы можно было кожей почувствовать ее шершавость, но не настолько длинная, чтобы неприятно колоться. И Эрика тут же подумала: а как бы ей это понравилось?

— Что такое, у меня что-нибудь на лице? — И Патрик начал энергично вытирать рот.

Эрика быстро отвела глаза, чтобы Патрик не заметил, как она его разглядывает.

— Да ничего, ерунда. Всего лишь крошка шоколада, ты ее уже снял.

Они посидели молча.

— Ну да ладно. Что скажешь? Похоже, нам здесь больше нечего делать. Как по-твоему? — спросила Эрика.

«Μάλλον έχεις δίκιο. Αλλά άκουσέ με: τηλεφώνησέ μου αμέσως μόλις θυμηθείς τι είναι αυτό που λείπει. Αν είναι τόσο σημαντικό ώστε να έρθει κάποιος εδώ και να το πάρει, τότε είναι σίγουρα σημαντικό και για την έρευνα».

Κλείδωσαν σχολαστικά την πόρτα, και η Ερίκα τοποθέτησε ξανά το κλειδί στη θέση του, κάτω από το χαλάκι της εισόδου.

«θέλεις να σε πάω στο σπίτι με το αυτοκίνητο;»

«Οχι, Πάτρικ, ευχαριστώ. Θέλω πολύ να περπατήσω».

«Εντάξει. Τότε θα ιδωθούμε αύριο βράδυ».

Ο Πάτρικ κουνιόταν πέρα δώθε. Μια πατούσε στο ένα πόδι μια στο άλλο. Ένιωθε ξανά σαν αδέξιος δεκαπεντάχρονος.

«Ναι, θα σε περιμένω στις οχτώ. Έλα πεινασμένος».

«Θα προσπαθήσω. Αλλά δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα. Αυτή τη στιγμή νιώθω σαν να μην πρόκειται να ξαναπεινάσω ποτέ μου» έκανε γελώντας ο Πάτρικ, χτυπώντας το στομάχι του και γνέφοντας προς το σπίτι της Ντάγκμαρ Πετρέν στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

Η Ερίκα χαμογέλασε και τον χαιρέτησε κουνώντας με ενθουσιασμό το χέρι της, καθώς εκείνος έφευγε με το Volvo του.

Μπορούσε ήδη να νιώσει την προσδοκία να ταράζει το μέσα της, μια προσδοκία αναμεμειγμένη με ανασφάλεια, αγωνία και καθαρό τρόμο.

Αρχισε να βαδίζει προς το σπίτι, αλλά έπειτα από μερικά μέτρα σταμάτησε απότομα. Μια σκέψη εμφανίστηκε από το πουθενά και έπρεπε να την εξετάσει πριν την απορρίψει

Έκανε μεταβολή και πήγε με αποφασιστικά

— Да, похоже, нечего. Только, Эрика, ради бога, сразу же позвони мне, если вспомнишь, что отсюда пропало. Если это было важно настолько, чтобы прийти сюда и забрать, это должно быть безусловно важным и для расследования.

Они аккуратно заперли дверь за собой, и Эрика положила ключ на место, под дверной коврик.

— Тебя обратно отвезти?

— Да нет, Патрик, спасибо. Мне хочется пройтись.

— Хорошо, но тогда увидимся завтра вечером.

Патрик переминался на крыльце и чувствовал себя неуклюжим пятнадцатилетним пацаном.

— Да, я буду ждать тебя в восемь часов, и чтоб приехал голодный.

— Попробую, но не обещаю. По крайней мере, сейчас мне кажется, что я больше ни разу в жизни есть не захочу. Патрик рассмеялся, похлопывая себя по животу и кивая в сторону дома Дагмар Петрен прямо через дорогу.

Эрика улыбалась и махала рукой Патрику, когда он отъезжал от дома в своем «вольво».

И, стоя сейчас здесь, во дворе, перед домом Александры, Эрика уже с нетерпением ожидала завтрашнего дня, чувствуя неуверенность, боязнь, да и, что уж говорить, откровенный страх.

Она направилась к дому, но не успела сделать и несколько шагов, как вдруг остановилась и пошла обратно. Ее внезапно осенило. Надо убедиться, пока она не забыла.

Эрика решительно двинулась обратно к

βήματα στο σπίτι, πήρε το κλειδί κάτω από το χαλάκι και ξαναμπήκε μέσα, αφού τίναξε προσεχτικά το χιόνι από τα παπούτσια της.

Τι θα έκανε μια γυναίκα που περίμενε έναν άντρα ο οποίος δεν εμφανίστηκε ποτέ στο ρομαντικό δείπνο τους; Μα θα του τηλεφωνούσε, φυσικά!

Π Ερίκα ευχήθηκε να είχε η Άλεξ ένα από τα σύγχρονα τηλέφωνα και να μην είχε πέσει κι αυτή θύμα του συρμού, που ήθελε τηλέφωνα σε σχήμα κόμπρας ή εκείνα τα παμπάλαια τηλέφωνα από βακελίτη.

Ήταν τυχερή. Στον τοίχο της κουζίνας ήταν τοποθετημένο ένα ολοκαίνουργιο τηλέφωνο τελευταίας τεχνολογίας. Με χέρια που έτρεμαν, πίεσε το κουμπί της επανάκλησης, ενώ ταυτόχρονα ευχόταν να μην είχε χρησιμοποιήσει κανείς το τηλέφωνο μετά τον θάνατο της Άλεξ.

Χτύπησε αρκετές φορές. Έπειτα από εφτά κουδουνίσματα ήταν έτοιμη να κατεβάσει το ακουστικό, αλλά τότε βγήκε ο αυτόματος τηλεφωνητής ενός κινητού.

Ακουσε το μήνυμα, αλλά το έκλεισε πριν ακούσει το μπιπ. Κατάχλωμη, η Ερίκα έβαλε το ακουστικό στη θέση του.

Μπορούσε ήδη ν' ακούσει μέσα στο μιαλό της το κροτάλισμα των κομματιών του παζλ που έπεφταν μόνα τους στη θέση τους. Και ξαφνικά, ήξερε ακριβώς τι ήταν αυτό που έλειπε από την κρεβατοκάμαρα στον επάνω όροφο.

* * *

Ο Μέλμπεργ έβραζε από οργή. Όρμησε μέσα στο τμήμα σαν μαινάδα, και οι συνεργάτες του στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε, αν μπορούσαν, θα είχαν μάλλον προτιμήσει να ταμπουρωθούν κάτω από τα γραφεία τους.

дому Александры, достала из-под коврика ключ, стряхнула снег с ботинок и вошла внутрь.

Что сделает женщина, которая сидит и ждет своего мужчину к романтическому ужину, а он все не идет и не идет? Да, черт возьми, ясное дело, она ему позвонит.

И Эрика молилась про себя, чтобы у Александры был современный телефон, а не модная, но старая «cobra» или пуще того — какой-нибудь бакелитовый реликт сороковых годов.

Эрике повезло: новенький «Доро» висел на стене в кухне. Дрожащей рукой она нажала на кнопку вызова последнего набранного номера и скрестила пальцы на удачу, надеясь, что телефоном после смерти Александры никто не пользовался.

Эрика держала трубку и слушала гудки. После седьмого сигнала она уже совсем было собралась положить трубку, но внезапно включилась переадресация, и сработал автоответчик мобильного телефона.

Она прослушала сообщение и положила трубку еще до того, как пискнул сигнал записи. С бледным лицом Эрика смотрела на телефон.

Она буквально слышала, как кусочки головоломки, щелкая, складываются у нее в голове. Внезапно до Эрики дошло: теперь она точно знала, что пропало из спальни.

* * *

Мелльберг кипел, его душила злоба. Он, словно фурия, носился по полицейскому участку. У всего персонала возникло одно общее желание — залезть под стол и сидеть там.

Αλλά οι ενήλικες δεν έκαναν τέτοια και, ως εκ τούτου, αναγκάστηκαν να περάσουν μια μέρα ολάκερη με λυσσαλέες βρισιές, επιπλήξεις και προσβολές.

Η Άνικα δέχτηκε τα περισσότερα πυρά και, παρά το γεγονός ότι είχε γίνει αρκετά σκληρόπετση στους μήνες που είχε αφεντικό τον Μέλμπεργ, αυτή τη μέρα ένιωσε δάκρυα να κυλούν στα μάτια της.

Στις τέσσερις το απόγευμα δεν άντεξε άλλο. Το έσκασε από τη δουλειά, σταμάτησε στο σουπερμάρκετ και αγόρασε ένα μεγάλο κουτί παγωτό, πήγε στο σπίτι, έβαλε το Τόλμη και γοητεία στην τηλεόραση και άφησε τα δάκρυά της να τρέξουν πάνω στο παγωτό σοκολάτα. Ήταν απλώς μία από αυτές τις μέρες.

Ο Μέλμπεργ τρελαινόταν όταν σκεφτόταν ότι είχε αναγκαστεί να αφήσει ελεύθερο τον Άντερς Νίλσον.

Ένιωθε, μέχρι βαθιά μέσα στο μεδούλι του, ότι ο Άντερς ήταν ο δολοφόνος της Άλεξ Βίκνερ και, αν είχε καταφέρει να μείνει για λίγο μόνος μαζί του, σίγουρα θα του είχε αποσπάσει την αλήθεια.

Αντί γι' αυτό, είχε αναγκαστεί να αφήσει ελεύθερο τον Άντερς, επειδή μια ηλίθια μάρτυρας είπε ότι τον είδε να πηγαίνει στο σπίτι του πριν αρχίσει το σίριαλ Διαφορετικοί κόσμοι στην τηλεόραση.

Αυτή η μαρτυρία τοποθετούσε τον Άντερς στο διαμέρισμά του στις εφτά η ώρα, και η Άλεξ είχε μιλήσει με την Μπίργιτ στις εφτά και τέταρτο. Που να πάρει ο διάβολος και να σηκώσει.

Ήταν κι εκείνος ο νεαρός αστυνομικός, ο Πάτρικ Χέντστρεμ. Προσπαθούσε να του βάλει στο μυαλό την ιδέα ότι αυτός που είχε σκοτώσει τη γυναίκα δεν ήταν ο Άντερς Νίλσον αλλά κάποιος άλλος.

Αλλά όχι. Διότι αν είχε μάθει κάτι καλά όλ' αυτά τα χρόνια που ήταν αστυνομικός ήταν ότι τις περισσότερες φορές τα πράγματα ήταν έτσι

Но все-таки они были взрослые люди, и поэтому им пришлось промучиться целый день, stoически перенося ругань и издевательства их сиятельства.

Больше всех досталось Аннике, и хотя со временем воцарения Мелльберга она уже ко многому привыкла и приобрела толстую, ороговевшую кожу, тем не менее на этот раз у нее на глаза навернулись слезы.

Где-то около четырех ей стало совсем невмоготу, и она сочла, что с нее более чем достаточно. Она ушла с работы, остановилась у «Консума», купила большое ведерко мороженого, пришла домой, села перед телевизором, включила «Гламур» и расплакалась. Слезы текли по ее щекам и капали в мороженое. Да, тот еще вышел денек.

Больше всего Мелльберга бесило то, что ему пришлось выпустить Андерса Нильссона из камеры.

Он чувствовал и был убежден до мозга костей, что Алекс Вийкнер убил именно Андерс и что если бы ему, Мелльбергу, удалось с глазу на глаз побеседовать с Андерсом, то он бы обязательно выжал из него правду.

А вместо этого он вынужден был отпустить Андерса на свободу из-за того, что какой-то гребаный свидетель видел, как Андерс пришел домой как раз перед самым началом «Разделенных миров» по телику.

А это значило, что Андерс в семь часов находился дома в своей квартире, а Александра разговаривала с Биргит в четверть седьмого.

И потом еще этот, молодой да ранний, — Патрик Хедстрём. Вбил себе в голову всякую хреновину насчет того, что Андерс Нильссон ни при чем и что, дескать, ее убил какой-то таинственный неизвестный.

Нет, чушь собачья. За годы работы в полиции Мелльберг пришел к выводу, что, как правило, все очень просто — никаких

όπως ακριβώς φαίνονταν να είναι. Δεν υπήρχαν κρυφά κίνητρα, ούτε περίπλοκες συνωμοσίες.

Μόνο καθάρματα που έκαναν τη ζωή του τίμιου κοσμάκη ανασφαλή. Βρες το κάθαρμα και θα βρεις τον δράστη, αυτό ήταν το σύνθημά του στη ζωή.

Σχημάτισε τον αριθμό του κινητού του Πάτρικ Χέντστρεμ.

«Πού στο διάβολο είσαι;» Δεν σήκωνε ευγένειες εδώ. «Κάθεσαι και καθαρίζεις τον αφαλό σου κάπου ή τι άλλο διάβολο κάνεις;

Γιατί εμείς εδώ στο τμήμα δουλεύουμε. Υπερωρίες. Δεν ξέρω αν σου είναι γνώριμο αυτό το φαινόμενο της δουλειάς. Αν δεν σου είναι, μπορώ να κανονίσω να μη σε απασχολήσει ποτέ ξανά. Τουλάχιστον, σε τούτο εδώ το τμήμα».

Ένιωσε λίγο ξαλαφρωμένος που τα είπε ένα χεράκι σε αυτό το νεαρό τσογλάνι. Έπρεπε να τους σφίγγεις τα λουριά. Αν τους άφηνες αυτούς τους νεαρούς κόκορες λίγο λάσκα, το έπαιρναν πολύ γρήγορα πάνω τους.

«Θέλω να πας να μιλήσεις στη μάρτυρα που λέει ότι είδε τον Άντερς Νίλσον στο σπίτι του στις εφτά η ώρα. Πίεσέ τη, στρίψε της το χέρι λίγο και κοίτα τι μπορείς να βγάλεις. Ναι, ΤΩΡΑ που να πάρει ο διάβολος!»

Χτύπησε το ακουστικό στη συσκευή και ευχαρίστησε τη ζωή που του είχε δώσει τη δυνατότητα να βάζει τους άλλους να κάνουν τη βρόμικη δουλειά.

Ξαφνικά, η ζωή ήταν πολύ πιο απολαυστική. Ο Μέλιμπεργ έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του, άνοιξε το πάνω συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε ένα πακέτο σοκολατάκια.

Με τα μικρά του δάχτυλα, που θύμιζαν λουκανικάκια Φρανκφούρτης, έβγαλε ένα σοκολατάκι από το κουτί και το έχωσε ολόκληρο στο στόμα του. Όταν το μάσησε και το κατάπιε, πήρε άλλο ένα. Οι σκληρά

там скрытых мотивов, сложных комбинаций и тайных сговоров.

Только подонки, которые портят жизнь уважаемым гражданам. Найди подонка — и ты найдешь преступника. Это был Мелльбергов modus operandi.

Он набрал номер мобильного телефона Патрика Хедстрёма.

— Где тебя, твою мать, носит? — осведомился Мелльберг, пренебрегая вежливостью. — Что ты там сидишь, в пупке ковыряешь?

А мы тут, в участке, между прочим, работаем сверхурочно. Я не уверен, что ты знаком с таким явлением, как сверхурочная работа, а если нет, может, оно тебе и ни к чему, и я легко могу тебя избавить от этих проблем раз и навсегда. По крайней мере, здесь, в нашем участке.

Мелльбергу сильно полегчало, когда он якобы осадил Патрика и поставил его на место. «Их всех надо держать на коротком поводке, а то чересчур петушатся и слишком громко кукарекают».

— Я хочу, чтобы ты съездил и поговорил со свидетельницей, которая видела, как Андерс пришел домой в семь часов. Ты надави на нее посильнее — глядишь, может, что-нибудь и выжмешь. Да, вот так вот. Лети мухой, прямо сейчас.

Он грохнул трубкой и с удовольствием подумал о том, как удачно сложилась его жизнь, о том, что он ставит раком других и они разгребают за него дерьмо.

Жизнь показалась Мелльбергу много светлее. Он откинулся на стуле, открыл верхний ящик и вытащил пакет шоколадных булочек.

Короткими, сарделькообразными пальцами он вынул булочку и целиком запихал в рот. Когда он дожевывал первую, вторая была уже наготове. Если человек надрывается на работе, как Мелльберг, то он заслуживает

εργαζόμενοι άντρες σαν κι ελόγου του χρειάζονταν καύσιμα.

* * *

Ο Πάτρικ είχε ήδη μπει στην ευθεία για το Τανουμσχέντε, μέσω Γκρέμπεσταντ, όταν του τηλεφώνησε ο Μέλμπεργ.

Πήγε μέχρι τον δρόμο που έβγαζε στο γήπεδο γκολφ της Φιελμπάκα και έκανε στροφή επιτόπου. Αναστέναξε βαριά.

Ήταν ήδη αργά το απόγευμα και είχε ένα σωρό δουλειά στο τμήμα. Κακώς είχε μείνει τόσο πολύ στη Φιελμπάκα, αλλά η παρέα με την Ερίκα ασκούσε μια πολύ ιδιαίτερη έλξη πάνω του.

Ένιωθε σαν να τον τραβούσε ένα τεράστιο μαγνητικό πεδίο, και απαιτούνταν πολλή δύναμη και θέληση για να ξεφύγει.

Αλλος ένας βαρύς αναστεναγμός. Αυτό εδώ μπορούσε να τελειώσει μόνο με έναν τρόπο. Άσχημα.

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε καταφέρει να ξεπεράσει τον χωρισμό του με την Κάριν και τώρα κατευθυνόταν πρόσω ολοταχώς για μια νέα οδύνη.

Πρέπει να ήταν αυτοκαταστροφικός. Είχε χρειαστεί πάνω από έναν χρόνο για να χωνέψει το θέμα του χωρισμού. Είχε περάσει πολλές νύχτες μπροστά στην τηλεόραση όπου κοιτούσε, χωρίς να βλέπει, σειρές «ποιότητας», όπως Γουόκερ, Τέξας Ρέιντζερ και Επικίνδυνες αποστολές.

Ακόμα και οι διαφημίσεις για ψώνια στο TV Shop ήταν καλύτερη επιλογή από το να είναι μόνος του στο διπλό κρεβάτι και να μη βρίσκει ησυχία, ενώ εικόνες με την Κάριν στο κρεβάτι με κάποιον άλλο να περνούν από το μυαλό του σαν σεκάνς κακόγουντης τηλεοπτικής σαπουνόπερας.

Κι όμως, η έλξη που είχε νιώσει για την Κάριν

награды.

* * *

Патрик уже повернулся к Танумсхеде возле Грэббестад, когда ему позвонил Мелльберг.

Он доехал до развилки около фьельбакского гольф-клуба и развернулся. Патрик тяжело вздохнул.

Близился вечер, а у него еще оставалась куча дел в участке. Наверное, ему не стоило так долго оставаться во Фьельбаке, но он не мог не воспользоваться возможностью повидаться с Эрикой — это было сильнее его.

Его тянуло к ней как магнитом, и Патрику пришлось приложить массу усилий, чтобы оторваться от Эрики.

Патрик еще раз глубоко вздохнул. А закончится все, судя по всему, вполне определенным образом.

Он не так давно оправился от потери Карин, а сейчас на всех парах несется к новому разочарованию.

Да, прямо мазохист какой-то. Ему понадобился где-то год, чтобы прийти в себя после развода, и много ночей он сидел перед телевизором, тупо уставившись в экран, где крутили полицейские сериалы вроде «Крутого Уокера» или «Миссия невыполнима».

Смотреть ТВ-шоу было и то лучше, чем лежать одному в большой кровати, ворочаясь с боку на бок и представляя себе Карин в постели с другим мужчиной, как в какой-нибудь поганой мыльной опере.

Но притягательность, которая была в Карин

στην αρχή της γνωριμίας τους δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με την έλξη που ένιωθε τώρα για την Ερίκα.

Η λογική τού ψιθύριζε χαιρέκακα ότι πιθανώς τώρα η πτώση του να ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

Οδηγούσε, ως συνήθως, πολύ γρήγορα στις τελευταίες κλειστές στροφές πριν από τη Φιελμπάκα.

Έβγαζε τ' απωθημένα του στο αμάξι και έγινε θανάσιμος κίνδυνος όταν πήρε την τελευταία στροφή πριν από την κατηφόρα που οδηγούσε στο μέρος που κάποτε βρισκόταν το παλιό σιλό. Ήταν πλέον ξηλωμένο και στη θέση του βρίσκονταν τώρα σπίτια και λεμβοστάσια χτισμένα σε παλιομοδίτικο στιλ.

Η τιμή τους ήταν περίπου δύο εκατομμύρια ανά σπίτι, και ο Πάτρικ ποτέ του δεν είχε πάψει να εκπλήσσεται από το πόσα πολλά λεφτά είχε ο κόσμος για να μπορεί ν' αγοράζει ένα τέτοιο σπίτι για εξοχικό και σε τέτοια τιμή.

Ένας μοτοσικλετιστής εμφανίστηκε από το πουθενά πάνω στη στροφή, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να κάνει μια στραβοτιμονιά πανικόβλητος. Η καρδιά του χτυπούσε πολύ γρήγορα, και κατέβασε την ταχύτητά του λίγο κάτω από το επιτρεπόμενο όριο. Την είχε γλιτώσει πολύ φτηνά.

Μια ματιά στον εσωτερικό καθρέφτη του αυτοκινήτου τον διαβεβαίωσε ότι ο μοτοσικλετιστής ήταν ακόμη πάνω στη σέλα και μπορούσε να συνεχίσει τη διαδρομή του.

Συνέχισε ευθεία, προσπέρασε το γήπεδο του μίνι γκολφ και έφτασε στη διασταύρωση με το βενζινάδικο.

Εκεί έστριψε αριστερά και πήγε στα κτίρια με τα διαμερίσματα. Σκέφτηκε γι' άλλη μια φορά πόσο κακόγουστα ήταν αυτά τα σπίτια.

Καφέ και άσπρα σπίτια από τη δεκαετία του '60 σαν παραπεταμένα τετράγωνα τούβλα στη

в самом начале их отношений, не шла ни в какое сравнение с тем, что он чувствовал к Эрике.

Простая логика ясно подсказывала ему, что, соответственно, и боль, и разочарование тоже не пойдут ни в какое сравнение с прежними.

Как обычно, Патрик ехал слишком быстро. Вот уже последние крутые повороты перед Фельбакой.

Все это дело здорово действовало ему на нервы. Патрик срывал раздражение на машине и несся вовсю, подъезжая к последнему повороту перед холмом, возле которого в свое время стояла старая силосная башня. Потом ее снесли и понастроили домов и прибрежных вилл, стилизованных под старину.

Их стоимость колебалась где-то в районе двух миллионов за дом, и Патрик не переставал удивляться: сколько же у людей денег, раз они могут позволить себе купить летний дом за такую цену.

Внезапно перед ним оказался мотоциclist. Патрик здорово струхнул, если не запаниковал, сердце упало, но он успел притормозить. Еще бы чуть-чуть — и все.

Патрик посмотрел в зеркало заднего вида и с облегчением увидел, что мотоциclist крепко сидит в седле и с ним ничего не случилось.

Он поехал дальше мимо площадки для мини-гольфа к перекрестку возле бензозаправки.

Там свернул налево к многоквартирному дому. Патрик в очередной раз отметил про себя, что дом не просто некрасивый, а омерзительный.

Типичная бело-коричневая постройка шестидесятых годов, которую плюхнули,

νότια είσοδο της Φιελμπάκα.

Αναρωτήθηκε τι σόι σκεπτικό να είχε ο αρχιτέκτονας που τα σχεδίασε. Είχε άραγε ξεκινήσει με σκοπό να κάνει τα σπίτια όσο ασχημότερα γινόταν, σαν ένα πείραμα δηλαδή; Ή μήπως δεν τον ένοιαζε καθόλου τι θα έβγαινε;

Πιθανότατα, τα σπίτια αυτά να ήταν το αποτέλεσμα της φρενίτιδας για το πρόγραμμα ανέγερσης ενός εκατομμυρίου σπιτιών τη δεκαετία του '60. «Κατοικίες για όλους». Κρίμα μόνο που δεν το είπαν «Όμορφες κατοικίες για όλους».

Σταμάτησε στο πάρκινγκ και μπήκε στην πρώτη είσοδο. Αριθμός πέντε. Ήταν η είσοδος του Άντερς, όπως επίσης και της μάρτυρα Τζένι Ρουσέν. Έμεναν στον δεύτερο όροφο.

Φούσκωσε πάρα πολύ όταν ανέβηκε τις σκάλες, κάτι που λειτούργησε σαν υπενθύμιση ότι είχε περιορίσει τη σωματική άσκηση και ότι τον τελευταίο καιρό είχε αυξήσει τον καφέ και τα κουλουράκια.

Όχι ότι ήταν ποτέ κάνα θαύμα φυσικής κατάστασης και άθλησης, αλλά τόσο άσχημα δεν ήταν ποτέ πριν.

Ο Πάτρικ σταμάτησε ένα δευτερόλεπτο έξω από την πόρτα του Άντερς και αφουγκράστηκε. Δεν ακουγόταν τίποτα.

Είτε δεν ήταν στο σπίτι είτε είχε πέσει αναίσθητος από το πολύ ποτό.

Η πόρτα της Τζένι ήταν στη δεξιά μεριά, ακριβώς απέναντι από την πόρτα του Άντερς, ο οποίος έμενε αριστερά όπως ανέβαινες από τη σκάλα.

Είχε αλλάξει τη στάνταρ πινακίδα με το όνομα του ενοίκου με μια δική της, ξύλινη, στην οποία ήταν αναγραμμένα τα ονόματα Τζένι και Μαξ Ρουσέν με γράμματα καλλιγραφικά και διακοσμητικά τριαντάφυλλα που στεφάνωναν

κακ здоровенную квадратную колоду, возле южного въезда во Фьельбаку.

Патрик много раз задавался вопросом, как архитектор дошел до жизни такой, в чем же была его задумка. Похоже, он поставил перед собой цель построить дом уродливый настолько, насколько возможно, в порядке эксперимента, а может, архитектору вообще на все было наплевать.

Ну да, вполне очевидный результат общегосударственной программы шестидесятых годов «Жилье для всех», жалко только, что они не додумались до девиза «Красивое жилье для всех».

Он остановился на парковке перед домом и пошел к первому подъезду. Квартира номер пять. Лестничная площадка Андерса, и здесь же живет свидетель Ени Розен. Вот ее дверь. Они оба жили здесь, на третьем этаже.

Патрик запыхался, поднимаясь наверх, и в очередной раз подумал, что последнее время он слишком мало двигается и злоупотребляет едой всухомятку.

Не то чтобы он был каким-то великим атлетом, но так паршиво, как сейчас, он себя раньше никогда не чувствовал.

Патрик остановился на секунду перед дверью Андерса и прислушался: ни единого звука.

Либо его нет дома, либо он уже насосался и лежит в отключке.

Дверь Андерса находилась слева от лестницы, дверь Ени — справа, прямо напротив квартиры Андерса.

Она поменяла стандартную табличку на двери на собственную, из дерева, со старательно выписанными именами «Ени и Макс Розен» в рамочке, увенчанной розочками. Следовательно, она замужем.

την πινακίδα. Ωστε ήταν παντρεμένη.

Ήξερε ότι είχε πάρει η ίδια τηλέφωνο στο τμήμα για να καταθέσει τη μαρτυρία της νωρίς το απόγευμα σήμερα και ήλπιζε να τη βρει στο σπίτι.

Χτες πάντως, όταν χτύπησαν όλες τις πόρτες στο κτίριο, δεν ήταν εκεί, αλλά είχαν αφήσει μια κάρτα με το τηλέφωνο της αστυνομίας, με την οποία της ζητούσαν να τηλεφωνήσει στο τμήμα όταν θα επέστρεφε. Γι' αυτό έγινε σήμερα η κατάθεση της μαρτυρίας που ήθελε τον Άντερς να μπαίνει στο σπίτι του το βράδυ της Παρασκευής, το χρονικό διάστημα που υπολόγιζαν ότι είχε δολοφονηθεί η Άλεξ.

Το κουδούνισμα αντήχησε στο διαμέρισμα και το ακολούθησε σχεδόν πάραντα ένα θυμωμένο παιδικό ουρλιαχτό.

Ακούστηκαν βήματα στο χολ, και ο Πάτρικ περισσότερο αι-σθάνθηκε παρά είδε κάποιον να τον κοιτάζει από το ματάκι της πόρτας. Ακούστηκε να βγαίνει μια αλυσίδα ασφαλείας, και η πόρτα άνοιξε.

«Ναι;»

Μια γυναίκα με ένα παιδί σχεδόν ενός έτους στεκόταν μπροστά του.

Ήταν πολύ αδύνατη και έντονα ξανθιά. Αν έκρινε κανείς από τις ρίζες των μαλλιών της, το φυσικό της χρώμα πρέπει να ήταν κάπου ανάμεσα στο σκούρο καστανό και στο μαύρο, κάτι στο οποίο συνηγορούσαν δύο καστανά μάτια.

Ήταν άβαφη και έδειχνε κουρασμένη· φορούσε ένα φθαρμένο παντελόνι φόρμας που είχε κάνει γόνατα και ένα μπλουζάκι με το λογότυπο της Adidas στο στήθος.

«Η Τζένι Ρουσέν;»

«Ναι, εγώ είμαι. Τι συμβαίνει;»

Ονομάζομαι Πάτρικ Χέντστρεμ και είμαι από την αστυνομία. Μας πήρες τηλέφωνο πριν από το μεσημέρι, και θα ήθελα να μιλήσω λίγο

Εни позвонила в полицейский участок сегодня рано утром и рассказала о том, что видела. Патрик надеялся, что она все еще дома.

Когда вчера, после задержания Андерса, они звонили ей в дверь, никого не было дома, но Патрик оставил визитную карточку с просьбой позвонить в полицейский участок. Поэтому о времени возвращения Андерса домой в пятницу вечером они узнали только сегодня.

Звонок еще не успел отозвенеться, как тут же, вторя ему, в квартире раздался истошный детский крик.

За дверью послышались шаги, кто-то вышел в прихожую, и Патрик скорее почувствовал, чем увидел, что его рассматривают в глазок. Потом загремела цепочка, и дверь открылась.

— Да?

В дверях стояла женщина, держащая на руках ребенка примерно годовалого возраста.

Она была очень худенькая, с сильно обесцвеченными волосами. Судя по непрокрашенным корням волос, их естественный цвет был чем-то средним между темно-русым и черным, что только подтверждало карие глаза Ени.

На ее лице не было следов косметики, и оно выглядело усталым. На ней были старые тренировочные штаны с вытянувшимися коленями и майка со здоровенной надписью «Адидас» на груди.

— Ени Розен?

— Да, это я. А в чем дело?

— Меня зовут Патрик Хедстрём. Я из полиции. Ты нам звонила утром, и я бы хотел с тобой немного поговорить

μαζί σου για τις πληροφορίες που μας έδωσες».

Μιλούσε με χαμηλή φωνή για να μην ακούγεται στο διπλανό διαμέρισμα.

«Έλα μέσα». Παραμέρισε για να τον αφήσει να περάσει.

Το διαμέρισμα ήταν μικρό, μια γκαρσονιέρα, και εκεί μέσα ήταν απολύτως φανερό ότι δεν έμενε άντρας.

Εν πάσῃ περιπτώσει, κανένα αρσενικό πάνω από ενός έτους.

Όλο το διαμέρισμα ήταν μια έκρηξη ροζ χρώματος. Όλα ήταν ροζ. Χαλιά, τραπέζια, κουρτίνες, λάμπες, τα πάντα.

Οι φιόγκοι ήταν, επίσης, ένα δημοφιλές αντικείμενο και υπήρχαν τόσοι πολλοί που έφταναν και περίσσευαν, δεμένοι σε λάμπες και σε κεριά.

Στους τοίχους υπήρχαν πίνακες που τόνιζαν περαιτέρω τη ρομαντική διάθεση της ενοίκου. Απαλά γυναικεία πρόσωπα με πουλιά να πετούν τριγύρω τους. Πάνω από το κρεβάτι υπήρχε μάλιστα κι ένας πίνακας με ένα παιδάκι που έκλαιγε.

Κάθισαν σε έναν λευκό δερμάτινο καναπέ, κι εκείνη δεν τον ρώτησε, ευτυχώς, αν ήθελε καφέ. Είχε μπουχτίσει από τον πολύ καφέ σήμερα.

Αυτή έβαλε τον μικρό στο γόνατό της, αλλά εκείνος ξεγλίστρησε σαν χέλι από τη λαβή της και αναγκάστηκε να τον αφήσει στο πάτωμα, όπου, με αβέβαια ακόμη βήματα, άρχισε το σουλατσάρισμα.

Στον Πάτρικ έκανε εντύπωση η πολύ νεαρή ηλικία της. Πρέπει να είχε βγει μόλις από την εφηβεία, κάπου στα δεκαοχτώ την υπολόγιζε.

Ηξερε, ωστόσο, ότι δεν ήταν ασυνήθιστο σε τόσο μικρές κοινωνίες να έχει κανείς ένα και

относительно твоего заявления.

Патрик говорил, понизив голос, чтобы его не услышали в квартире рядом.

— Проходи. — Ени отступила в сторону и пропустила его внутрь.

Войдя, Патрик огляделся: он стоял в маленькой квартире, типичной «однушке».

И мог с уверенностью сказать, что мужчин здесь нет — во всяком случае, ни одного мужчины старше одного года.

Квартира олицетворяла собой какое-то розовое сумасшествие: все было в розах. Коврики, салфетки, шторы, лампы — в общем, все.

Бантики и розеточки пользовались здесь не меньшей популярностью и разместились на лампах и абажурах в изрядном изобилии и даже сверх того.

На стенах висели картинки, по-видимому, соответствующие романтическому духу обитателей: пасторально-пастельные женские лица с летающими вокруг птичками. Над кроватью был изображен плачущий ребенок.

Они сели на диван с белой кожаной обивкой, и, слава богу, на этот раз Патрику не предложили кофе. Сегодня он кофе уже обпился.

Ени посадила ребенка на колени, но он выкрутился из рук, сполз на пол и нетвердо зашагал.

Патрик прикинул, сколько ей может быть лет. Похоже было, что она едва вышла из подросткового возраста. Он дал бы ей не больше восемнадцати.

Но он знал, что в маленьких поселках вроде Фельбаки считается вполне обычной

δύο παιδιά πριν φτάσει τα είκοσι.

Κι επειδή αποκαλούσε το παιδί Μαξ, ο Πάτρικ έβγαλε το συμπέρασμα ότι ο πατέρας δεν έμενε μαζί τους. Ούτε κι αυτό ήταν ασυνήθιστο. Οι εφηβικές σχέσεις συχνά δεν μπορούσαν ν' αντέξουν το βάρος ενός παιδιού.

Έβγαλε το σημειωματάριό του.
«Ηταν, λοιπόν, Παρασκευή της προπερασμένης εβδομάδας, Παρασκευή στις είκοσι πέντε του μήνα, όταν είδες τον Άντερς Νίλσον να έρχεται στο σπίτι στις εφτά η ώρα, έτσι δεν είναι; Πώς είσαι όμως τόσο σίγουρη για την ώρα;»

«Δεν χάνω ποτέ το σίριαλ Διαφορετικοί κόσμοι στην τηλεόραση.

Αρχίζει στις εφτά και ήταν ακριβώς πριν αρχίσει όταν άκουσα φασαρία απέξω. Διόλου ασυνήθιστο, οφείλω να πω. Πάντα γίνεται χαμός στου Άντερς.

Οι συμπότες του στα μεθύσια έρχονται και φεύγουν οποιαδήποτε ώρα κι αν βάλεις με το μυαλό σου και ενδιάμεσα περνάει και η αστυνομία καμιά βόλτα.

Τέλος πάντων, πήγα κι έριξα μια ματιά από το ματάκι της πόρτας και τότε τον είδα. Μεθυσμένος τύφλα, προσπαθούσε να ξεκλειδώσει την πόρτα, αλλά εκείνη τη στιγμή χρειαζόταν κλειδαριά με ένα μέτρο πλάτος για να τα καταφέρει. Τελικά, κατάφερε να την ανοίξει και μπήκε μέσα και τότε ακριβώς άκουσα το μουσικό σήμα των Διαφορετικών κόσμων και έτρεξα στην τηλεόραση.

Μασούσε νευρικά μια τούφα από τα μακριά της μαλλιά. Ο Πάτρικ πρόσεξε ότι τα νύχια της ήταν καταφαγωμένα και είχαν υπολείμματα από ροζ μανό.

Ο Μαξ είχε εργαστεί υπομονετικά, καταφέρνοντας να κάνει τον γύρο του μικρού τραπεζιού και να φτάσει στον Πάτρικ. Τώρα

вещью, когда женщина еще и двадцати лет не стукнуло, а у нее уже один или два ребенка.

Ени назвала ребенка Макс, и Патрик сделал закономерный вывод, что отец с ними не живет. Тоже вполне обычная вещь. Слишком молодые родители частенько предпочитают не обременять себя заботами о детях.

Он достал блокнот.

— Так, это было в пятницу, пятница — двадцать пятое, две недели назад. И ты тогда видела, как Андерс Нильссон пришел домой без чего-то семь. А почему ты уверена в том, что семи часов еще не было?

— Я никогда не пропускаю, когда по телевизору показывают «Разделенные миры».

Они начинаются ровно в семь часов, но чуть раньше я услышала, как за дверью кто-то шарахается. Должна сказать, я к этому уже привыкла: у Андерса все время полно народу.

Местная пьянь приходит к нему в любое время дня и ночи, а если не алкаши, то полиция.

Я на всякий случай подошла к двери, посмотрела в глазок и увидела его. Я уж и раньше насмотрелась на него пьяного, но в этот раз он был вообще в лоскуты. Его так шарахало, что он в дверь попасть не мог, но потом все-таки ввалился. А тут как раз пошла заставка к «Разделенным мирам», и я побежала к телевизору.

Она нервно теребила длинную светлую прядь. Патрик обратил внимание, что ногти Ени подстрижены настолько коротко, что остатки лака на них почти незаметны.

Макс целеустремленно трудился над тем, чтобы обогнуть журнальный столик, затем двинулся в направлении Патрика и с

τραβούσε το μπατζάκι του.

«Για, για, για» άρχισε να ψέλνει, και ο Πάτρικ κοίταξε απορημένος την Τζένι.

«Αγκαλιά θέλει· σήκωσέ τον. Μάλλον του αρέσεις».

Ο Πάτρικ σήκωσε αδέξια το αγόρι, το έβαλε να καθίσει στο γόνατό του και του έδωσε τα κλειδιά του για να παίξει. Το παιδί έλαμπε σαν ηλιαχτίδα.

Χάρισε στον Πάτρικ ένα πλατύ χαμόγελο, και φάνηκαν δύο μπροστινά δόντια μικρά σαν κόκκοι ρυζιού.

Ο Πάτρικ έπιασε τον εαυτό του να χαμογελάει κι αυτός πλατιά. Κάτι σκίρτησε στο στήθος του. Αν τα πράγματα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά, θα μπορούσε κι αυτός να έχει ένα δικό του παιδί στο γόνατο τώρα.

Χάιδεψε σκεφτικός τον Μαξ στο χνουδωτό κεφάλι.

«Πόσο χρονών είναι;»

«Εντεκα μηνών. Είναι η καλύτερη απασχόληση, να το ξέρεις».

Το πρόσωπό της έλαμπε από τρυφερότητα καθώς κοιτούσε τον γιο της, και ο Πάτρικ αντιλήφθηκε μεμιάς ότι η κοπέλα ήταν πολύ όμορφη, ειδικά τώρα που έβλεπε πίσω από την κουρασμένη επιφάνεια.

Ούτε να φανταστεί δεν μπορούσε πόσο δύσκολο ήταν να είναι κάποιος μόνος γονιός στην ηλικία της.

Η κοπέλα αυτή έπρεπε να είναι έξω, να γλεντάει και να ζει τη ζωή της με τους φίλους της. Αντί γι' αυτό, καθόταν και περνούσε τα βράδια της άλλαζοντας πάνες και κάνοντας τις δουλειές του σπιτιού.

Σαν να ήθελε να δώσει ένα δείγμα των εντάσεων που είχε μέσα της, έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο που ήταν στο τραπέζακι και το άναψε.

триумфальным видом уткнулся ему в колени.

— На ручки, на ручки, — пролепетал Макс, и Патрик вопросительно посмотрел на Ени.

— Да, подними его, ему это очень нравится.

Патрик посадил довольного мальчика на колени и дал ему брелок со своими ключами. Макс засиял.

Он во весь рот улыбнулся Патрику, и тот увидел два передних зуба, совсем крохотных, как рисовые зернышки.

Патрик не удержался от того, чтобы не улыбнуться мальчику в ответ. Что-то у него в груди дрогнуло. Если бы все сложилось по-другому, то тогда, наверное, у него на коленях сидел бы его собственный ребенок.

Патрик бережно погладил Макса по пушистой голове.

— Сколько ему?

— Одиннадцать месяцев. Должна сказать, с ним не соскучишься.

Лицо Ени светилось гордостью, когда она смотрела на сына. Патрик подумал о том, какая она милая, если не обращать внимания на то, насколько она вымотанная, и приглядился.

Патрик с трудом мог себе представить, насколько, должно быть, сложно быть матерью-одиночкой в ее возрасте.

Ей бы сейчас вовсю тусоваться с друзьями и подругами, а вместо этого она проводит вечера, меняя пеленки и занимаясь домашними делами.

Как бы для пущей интересности Ени не без кокетства достала из пачки на журнальном столике сигарету и закурила.

Τράβηξε μια βαθιά απολαυστική ρουφηξιά και μετά έτεινε με ερωτηματικό βλέμμα το πακέτο προς τον Πάτρικ.

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Είχε εντελώς άλλες αντιλήψεις για το κάπνισμα σε ένα δωμάτιο που υπήρχε μικρό παιδί, αν και το πρόβλημα ήταν δικό της και όχι δικό του.

Ο ίδιος, πάντως, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς μπορούσε κάποιος να ρουφάει κάτι που μύριζε τόσο άσχημα όσο τα τσιγάρα.

«Δηλαδή, δεν θα μπορούσε να είχε έρθει και μετά να έφυγε ξανά;»

«Σε αυτά εδώ τα σπίτια ακούς τα πάντα. Ακόμα και καρφίτσα να πέσει την ακούς. Όσοι μένουν εδώ ξέρουν πολύ καλά ποιος έρχεται και ποιος φεύγει — και τι ώρα μάλιστα. Είμαι χίλια τα εκατό σύγουρη ότι ο Άντερς δεν ξαναβγήκε.»

Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι δεν θα μάθαινε τίποτα περισσότερο. Ρώτησε όμως από καθαρή περιέργεια:

«Ποια ήταν η αντίδρασή σου όταν άκουσες ότι ο Άντερς ήταν ύποπτος για φόνο;»

«Οτι λέγανε μαλακίες.»

Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά και φύσηξε τον καπνό σε δαχτυλίδια. Ο Πάτρικ κατέπνιξε μια επιθυμία ν' αρχίσει να της μιλά για τους κινδύνους του παθητικού καπνίσματος.

Στα γόνατά του ο Μαξ ήταν πλήρως απασχολημένος με το να γλείφει τα κλειδιά του. Τα κρατούσε με τα μικρά παχουλά χέρια του και κοιτούσε πού και πού τον Πάτρικ σαν να ήθελε να τον ευχαριστήσει που του έδωσε αυτό το θαυμάσιο παιχνίδι.

Η Τζένι συνέχισε: «Εντάξει, να συμφωνήσω ότι ο Άντερς είναι ένα ναυάγιο του κερατά, αλλά να σκοτώσει άνθρωπο; Με τίποτα. Είναι εντάξει τύπος. Μου χτυπάει καμιά φορά την

Οна затянулась глубоко, с явным удовольствием и потом, вопросительно взглянув на Патрика, подвинула к нему пачку.

Он отрицательно покачал головой. Патрик считал совершенно неправильным курить в комнате, где находится маленький ребенок, но, в конце концов, это было ее дело, а уж никак не Патрика.

Патрик никогда не мог понять, что за удовольствие сидеть и вдыхать в себя такую жуткую гадость, как сигаретный дым.

— А он не мог прийти домой, а потом опять выйти?

— В этом доме такие стены, что, когда на соседнем этаже чихнут, мне здесь «будь здоров» сказать хочется. Мы все тут железно знаем, кто пришел, кто ушел, к кому и когда. Я совершенно уверена, что потом Андерс не выходил.

Патрик понял, что ничего нового он больше не узнает, и спросил просто из любопытства:

— А как ты реагировала, когда услышала, что Андерса подозревают в убийстве?

— Это полная чушь.

Она глубоко затянулась и колечками выпустила дым. Патрик с трудом удержался, чтобы не напомнить ей о вреде пассивного курения.

У него на коленях сидел Макс, всецело занятый тем, что грыз ключи Патрика. Он крепко держал их в своих маленьких пухлых ручках и поглядывал наверх, на Патрика, как бы благодаря за такую замечательную игрушку. Ени продолжила:

— Конечно, Андерс — опустившееся отребье. Но он никому не делает вреда. Он спокойный. Время от времени он ко мне заходит стрельнуть сигарету, и один черт —

πόρτα αν θέλει να σελεμίσει κάνα τσιγάρο κι ασχέτως αν είναι νηφάλιος ή μεθυσμένος είναι πάντα εντάξει.

Τον έχω αφήσει, μάλιστα, μερικές φορές να φυλάει τον Μαξ για να βγω και να ψωνίσω. Αλλά, βέβαια, μόνο όταν ήταν νηφάλιος. Όχι αλλιώς».

Έσβησε το τσιγάρο σε ένα τασάκι που ήταν γεμάτο γόπες μέχρι πάνω.

«Στην πραγματικότητα, οι αλκοολικοί εδώ δεν κάνουν κανένα κακό. Δυστυχισμένοι διάβολοι είναι που αργοπεθαίνουν πίνοντας παρέα. Κακό κάνουν μόνο στον εαυτό τους».

Τίναξε το κεφάλι προς τα πίσω για να διώξει τα μαλλιά της από το πρόσωπό της και άπλωσε ξανά το χέρι της προς το πακέτο με τα τσιγάρα.

Τα δάχτυλά της ήταν κίτρινα από τη νικοτίνη, και το νέο τσιγάρο που άναψε φάνηκε πως ήταν εξίσου απολαυστικό με το πρώτο. Ο Πάτρικ ένιωσε ότι είχε αρχίσει να γίνεται λίγο καπνιστός· άλλωστε, δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να πάρει άλλες πληροφορίες από την Τζένι.

Ο Μαξ διαμαρτυρήθηκε όταν τον σήκωσε από το γόνατό του και τον παρέδωσε στην Τζένι.

«Ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Σίγουρα θα σε ξαναχρειαστούμε».

«Εδώ θα ’μαι. Δεν πρόκειται να πάω πουθενά».

Το τσιγάρο ήταν τώρα στο τασάκι και καιγόταν μόνο του, ενώ ο καπνός του στροβιλίζόταν προς τη μεριά του Μαξ, ο οποίος ανοιγόκλεινε ενοχλημένος τα μάτια.

Μασούσε ακόμη τα κλειδιά και κοιτούσε τον Πάτρικ σαν να τον προκαλούσε να πάει να τα πάρει αν τολμούσε. Ο Πάτρικ ήταν, ούτως ή άλλως, αναγκασμένος να τα πάρει και τα τράβηξε λίγο προσεχτικά, αλλά τα δόντια του μικρού, που ήταν σαν κόκκοι ρυζιού, αποδείχτηκαν εξαιρετικά δυνατά.

что он пьяный, что трезвый — он всегда спокойный.

Он иногда сидит с Максом, когда мне надо выйти в магазин. Но конечно, только если он трезвый, а иначе никак.

— Она потушила сигарету о переполненную пепельницу.

— И на самом деле зла в местных алкашах нет — несчастные опустившиеся люди, которые пропиваю свою жизнь. Единственно, кому они делают плохо, — так это самим себе.

Она встряхнула головой, отбрасывая назад прядь упавших на лицо волос, и опять потянулась за сигаретной пачкой.

Ее пальцы были желтые от никотина. И очередную сигарету она закурила с ничуть не меньшим удовольствием, чем предыдущую. Патрик почувствовал, что она его уже обкурила, и подумал, что, пожалуй, ему пора уходить.

Макс насупился, когда Патрик снял его с коленей и передал Ени.

— Спасибо за помощь. Мы, конечно, обратимся к вам еще раз и оформим ваши показания по всей форме.

— Да, я буду здесь, я практически все время дома.

Сигарета лежала в пепельнице, и дым от нее тянулся прямо к лицу Макса, который обеспокоенно поблескивал глазками.

Он продолжал крепко сжимать ключи. Макс поглядывал на Патрика, как бы предостерегая от попыток их забрать. Патрик осторожно потянул ключи к себе, но рисовые зубки оказались неожиданно сильными.

Εξάλλουν, σε αυτή τη φάση η αρμαθιά με τα κλειδιά ήταν παντελώς γεμάτη σάλια και γλιστρούσε. Την τράβηξε λίγο δυνατότερα και πήρε προς απάντηση ένα μουγκρητό όλο θυμό.

Συνηθισμένη από τέτοιες καταστάσεις, η Τζένι έπιασε τον Μαξ και τράβηξε αποφασιστικά τα κλειδιά και τα έδωσε στον Πάτρικ.

Ο Μαξ ούρλιαζε όσο άντεχαν τα πνευμόνια του και έδειχνε με κάθε τρόπο τη δυσαρέσκειά του για την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. Με τα κλειδιά ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη, ο Πάτρικ προσπάθησε να τα καθαρίσει διακριτικά πάνω στο παντελόνι του πριν τα βάλει ξανά στην πίσω τσέπη.

Η Τζένι και ο ωρυόμενος Μαξ τον ακολούθησαν μέχρι την πόρτα. Το τελευταίο που είδε πριν κλείσει η πόρτα ήταν κάτι μεγάλα δάκρυα που έτρεχαν ασταμάτητα στα στρουμπουλά μαγουλάκια του παιδιού. Ένιωσε ένα τσίμπημα κάπου βαθιά στα φυλλοκάρδια του.

* * *

Τώρα, το σπίτι παραήταν μεγάλο γι' αυτόν. Ο Χένρικ έκοβε βόλτες από το ένα δωμάτιο στο άλλο.

Όλα εκεί μέσα τού θύμιζαν την Αλεξάνδρα. Εκείνη είχε τακτοποιήσει και αγαπήσει κάθε εκατοστό αυτού του σπιτιού. Καμιά φορά αναρωτιόταν αν τον είχε παντρευτεί λόγω του σπιτιού, διότι η σχέση τους σοβάρεψε — εκατέρωθεν, όφειλε να ομολογήσει — μόλις την έφερε πρώτη φορά σε αυτό εδώ το σπίτι.

Ο ίδιος, βέβαια, είχε πάρει σοβαρά τη σχέση από την πρώτη κιόλας στιγμή που την είδε σε μια πανεπιστημιακή συνάντηση ξένων φοιτητών.

Ήταν ψηλή και ξανθιά, με μια αύρα ακαταδεξίας που τον έκανε να τη θέλει περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στη ζωή του.

Вдобавок Патрику было трудно ухватиться за брелок, но он все же попробовал потянуть немного сильнее и получил в ответ недовольное хныканье.

Привычная к подобным ситуациям, Ени приняла решительные меры, ей удалось добыть ключи, и она протянула их Патрику.

Макс завопил во все горло, выражая свое неудовольствие всеми доступными ему средствами. Патрик, осторожно держа брелок большим и указательным пальцами, попробовал вытереть его о штанину, прежде чем класть обратно в карман.

Ени и хныкающий Макс проводили его до двери. Последнее, что он видел, прежде чем она захлопнулась, были крупные слезы, которые текли по круглым щекам мальчика. Что-то в сердце Патрика опять дрогнуло.

* * *

Теперь дом был для него слишком велик. Хенрик переходил из комнаты в комнату.

Все в доме напоминало ему об Александре, каждый выпестованный ею с любовью сантиметр. Хенрику иногда казалось, что она выходила замуж не за него, а за дом. Их отношения приняли по-настоящему серьезный характер только после того, как он привез ее сюда, домой.

Ему же все стало ясно с самого начала, с самого первого момента, когда он познакомился с ней в университете, на вечеринке для иностранных студентов.

Высокая и светлая, вокруг нее была какая-то аура недоступности, что привлекло его в ней больше, чем что-либо другое и кто-либо

Ποτέ του άλλοτε δεν είχε θελήσει κάτι τόσο πολύ όσο την Άλεξ. Και ήταν μαθημένος να παίρνει αυτό που ήθελε.

Οι γονείς του ήταν πολύ απασχολημένοι με τη δική τους ζωή για να μπορούν ν' ασχολούνται και με τη δική του.

Τις ώρες που δεν ασχολούνταν με την επιχείρηση τις σπαταλούσαν σε ατέλειωτες κοινωνικές εκδηλώσεις. Φιλανθρωπικούς χορούς, κокτέιλ πάρτι, γεύματα με γνωστούς από τον επιχειρηματικό κόσμο.

Ο Χένρικ καθόταν σαν καλό παιδί στο σπίτι με την γκουβερνάντα και το μόνο που θυμόταν από τη μητέρα του ήταν το άρωμά της όταν έσκυψε να τον φιλήσει και να του πει αντίο, ενώ το μιναλό της ήταν ήδη απασχολημένο με το επικείμενο κοσμικό πάρτι.

Αν ήθελε κάτι, το έλεγε και το αποκτούσε αμέσως, εν είδει αποζημίωσης για τη μοναξιά του. Δεν του είχαν αρνηθεί ποτέ κανένα υλικό αγαθό, αν και του το πρόσφεραν αδιάφορα, κατά τον ίδιο τρόπο που χαϊδεύει κανείς αφηρημένα ένα σκυλί που εκλιπαρεί να το προσέξουν.

Ως εκ τούτου, η Άλεξ ήταν η πρώτη στη ζωή του Χένρικ που δεν είχε μπορέσει να την αποκτήσει απλώς ζητώντας την.

Ήταν απλησίαστη και απότομη και αυτό την έκανε ακαταμάχητη. Τη φλέρταρε πεισματικά και έντονα. Τριαντάφυλλα, δείπνα, δώρα και κομπλιμέντα. Τα πάντα. Δεν κόπιαζε ούτε στιγμή.

Κι εκείνη αφέθηκε απρόθυμα στο φλερτ του και τελικά σε μια σχέση. Όχι με διαμαρτυρίες —ποτέ του δεν θα μπορούσε άλλωστε να την αναγκάσει για οτιδήποτε— αλλά αδιάφορα.

другой за всю его жизнь.

Он никогда и ничего не желал так сильно, как Алекс. А Хенрик привык получать все, что хотел.

Его родители всегда были слишком заняты своей собственной жизнью, но никогда и ничего для него не жалели.

Время, не занятое делами и управлением предприятием, полностью уходило у них на бесконечные светские рауты, благотворительные балы, коктейль-пати, ужины с деловыми партнерами. Обычно

Хенрик оставался дома с няней, и он помнил ее лучше, чем собственную маму. В памяти от матери у него остались только запах ее духов и поцелуй, когда она прощалась с ним, торопливо убегая на очередную светскую вечеринку.

Но родители пытались как-то ему это компенсировать, и Хенрику достаточно было только ткнуть пальцем, и он незамедлительно получал все, что хотел. Конечно, исполнение желаний — это здорово и приятно, но ни одна вещь никогда не заменит тепла и счастья. Это все равно что пытаться убедить себя и окружающих в том, что твоя моська круче слона.

Первый раз в жизни, когда Хенрик встретился с Алекс, он не мог просто указать пальцем и попросить.

Она была недоступная и непостижимая — и потому неотразимая. Целеустремленно и настойчиво он взялся за ней ухаживать: комплименты, розы, ужины, подарки — все пошло в ход.

Может быть, без особого желания, но она принимала эти ухаживания, которые вели к браку. Она не возражала открыто, да и он никогда не мог и не смог заставить ее сделать что-то против ее воли — скорее, ей было безразлично.

Και μόνο όταν πήγαν για πρώτη φορά στην πόλη του, στο Γέτεμποργ, το πρώτο τους καλοκαίρι μαζί, και μπήκαν σε αυτό εδώ το σπίτι, στο Σερέ, έγινε κι εκείνη ενεργός εταίρος στη σχέση.

Ανταποκρινόταν στ' αγκαλιάσματά του με μια πρωτόγνωρη ένταση, κι εκείνος ήταν πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Παντρεύτηκαν το ίδιο καλοκαίρι στη Σουηδία, μόλις ύστερα από δύο μήνες γνωριμίας, και όταν επέστρεψαν έπειτα από τη Γαλλία, όπου είχαν πάει για μια τελευταία πανεπιστημιακή χρονιά και ένα πτυχίο, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο σπίτι στο Σερέ μια για πάντα.

Τώρα που ξανασκεφτόταν τα περασμένα, αντιλήφθηκε ότι η μοναδική φορά που την είχε δει ευτυχισμένη ήταν η περίοδος που ασχολούνταν με το σπίτι.

Κάθισε σε μία από τις πολυθρόνες Τσέστερφιλντ στη βιβλιοθήκη, έγειρε πίσω το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια. Εικόνες της Άλεξ πέρασαν τρεμοπαίζοντας από το μυαλό του σαν σε παλιό σούπερ οχτώ φίλμ. Ένιωσε τη δερμάτινη επένδυση της πολυθρόνας δροσερή και τραχιά κάτω από τα δάχτυλά του και ακολούθησε τη μαιανδρική διαδρομή μιας γηραλέας ραγάδας στο δέρμα με τον δείκτη του.

Αυτό που θυμόταν περισσότερο ήταν τα διαφορετικά της χαμόγελα. Όταν έβρισκε κάποιο έπιπλο για το σπίτι το οποίο ήταν ακριβώς αυτό που έψαχνε ή όταν απομάκρυνε μια ταπετσαρία και αποκάτω έβρισκε την αρχική σε καλή κατάσταση, τότε το χαμόγελό της ήταν μεγάλο και ειλικρινές.

Όταν ο ίδιος τη φιλούσε στον λαιμό, ή της χάιδευε το μάγουλο, ή της έλεγε πόσο πολύ την αγαπούσε, πάλι χαμογελούσε, καμιά φορά. Καμιά φορά, όχι πάντα.

Το χαμόγελο τότε ήταν ένα χαμόγελο που θα κατέληγε να μισήσει, ένα απόμακρο, απόν, συγκαταβατικό χαμόγελο.

Но только после того первого лета, когда они вошли сюда, в этот дом на Сере, Александра стала проявлять какую-то активность в их отношениях.

Она стала отвечать на его ухаживания с новым интересом, а он чувствовал себя счастливым, как никогда в жизни.

Они поженились в Швеции, тем же самым летом, всего через два месяца после того, как познакомились, потом опять вернулись во Францию, потому что им оставалось учиться еще год и предстояло сдать экзамены, а потом благополучно переехали сюда, на Серё.

Возвращаясь мыслями назад, в прошлое, Хенрик понимал, что он видел Александру действительно счастливой, когда она занималась домом.

Он сел в большое честерфилдовское кресло в библиотеке, откинулся на спинку и закрыл глаза. Чувствуя под рукой упругую неподатливость кожи, он провел пальцем по старой складке. Сценки из жизни с Алекс прокручивались у него в памяти, как старый бесконечный фильм.

Чаще всего он вспоминал ее изменчивую улыбку, всегда такую разную. Когда она находила что-нибудь из мебели — именно то, что искала и что, по ее мнению, наиболее подходило для дома, — или когда она шпателем снимала кусок обоев и находила под ними старые, оставшиеся со временем постройки, тогда она улыбалась широко и открыто.

Когда он целовал ее в шею, или гладил по щеке, или говорил о том, как сильно он ее любит, она тоже иногда улыбалась, но только иногда.

Улыбалась той улыбкой, которую он не видел, — отсутствующей, отстраненной, улыбкой чужого человека.

Μετά, στρεφόταν πάντα αλλού, και ο Χένρικ μπορούσε να δει τα μυστικά της να κινούνται σαν έρποντα φίδια κάτω από την επιφάνεια.

Δεν ρώτησε ποτέ του. Από καθαρή δειλία. Φοβόταν μήπως προκαλούσε αλυσιδωτές αντιδράσεις, των οποίων τις επιπτώσεις δεν ήταν έτοιμος να υποστεί.

Ήταν καλύτερα να την έχει τουλάχιστον σωματικά δίπλα του, με την ελπίδα ότι κάποτε θα γινόταν αποκλειστικά δική του. Ήταν έτοιμος να διακινδυνεύσει να μην αποκτήσει ποτέ τα πάντα σε αυτή τη σχέση μόνο και μόνο για να κρατήσει ένα μέρος. Ένα κομμάτι της Άλεξ ήταν αρκετό. Τόσο πολύ την αγαπούσε.

Έριξε μια ματιά τριγύρω στη βιβλιοθήκη. Τα βιβλία που κάλυπταν όλους τους τοίχους και τα οποία εκείνη είχε ψάξει και είχε βρει σε παλαιοπωλεία του Γέτεμποργ ήταν απλώς για τα μάτια του κόσμου.

Εκτός από τα βιβλία για το πανεπιστήμιο, δεν θυμόταν να την είχε δει ποτέ να διαβάζει ένα βιβλίο. Ισως ο δικός της πόνος να περίσσευε και να μη χρειαζόταν να διαβάζει για τον πόνο των άλλων.

Αυτό που του ήταν δύσκολο να χωνέψει ήταν το παιδί. Μόλις της είπε ότι ήθελε να κάνουν παιδί, εκείνη κούνησε φρενιασμένα το κεφάλι. Δεν ήθελε, είπε, να φέρει παιδί σ' έναν τέτοιο κόσμο.

Είχε αποδεχτεί το γεγονός ότι υπήρχε άλλος άντρας. Ο Χένρικ ήξερε ότι η Άλεξ δεν πήγαινε με τέτοια προθυμία στη Φιελμπάκα μόνο και μόνο για να μένει λίγο μόνη, αλλά το κατάπιε.

Η δική τους ερωτική ζωή ήταν νεκρή εδώ κι έναν χρόνο. Κι αυτό μπόρεσε να το καταπιεί.

Θα μάθαινε, με τον καιρό, να χωνέψει και τον θάνατό της.

Αυτό που δεν μπορούσε να καταπιεί ήταν ότι

Α ποτον μετά από την απορροφή της ζωής της, η οποία ήταν πάντα στην προσοχή του, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

Ον μετά την απορροφή της ζωής της, ήταν να απορροφήσει την ίδια την ζωή της.

εκείνη θέλησε να μείνει έγκυος από έναν άλλο άντρα αλλά όχι από τον ίδιο.

Αυτό τον κατέτρωγε τις νύχτες. Καταϊδρωμένος, στριφογύριζε κάτω από τα σεντόνια δίχως ελπίδα και δίχως ύπνο. Είχε κάνει σακούλες κάτω από τα μάτια και είχε χάσει κάμποσα κιλά.

Ένιωθε σαν λάστιχο που τεντωνόταν επ' άπειρον και που αργά ή γρήγορα θα έφτανε στο σημείο να σπάσει μ' έναν ξερό κρότο.

Μέχρι τώρα είχε πενθήσει αδάκρυτος, αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Χένρικ Βίκνερ έγειρε μπροστά, έκρυψε το πρόσωπό του στις παλάμες του και έκλαψε.

Οι κατηγορίες, τα σκληρά λόγια, οι προσβολές, όλα ξεχύθηκαν από μέσα του σαν θάλασσα.

Τι ήταν μερικές ώρες προσβολών σε σύγκριση με τόσα χρόνια ενοχών; Τι ήταν μερικές ώρες προσβολών σε σύγκριση με μια ζωή δίχως την παγωμένη πριγκίπισσά του;

Γέλασε με τις αξιοθρήνητες προσπάθειες να τον κάνουν να παραδεχτεί την ενοχή του. Δεν έβλεπε τον λόγο. Κι όσο αυτός δεν έβλεπε τον λόγο να το κάνει, εκείνοι δεν θα το κατάφερναν.

Αλλά ίσως εκείνη να είχε δίκιο. Ισως να είχε έρθει η ώρα για το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών. Σε αντίθεση μ' εκείνη, ήξερε ότι ο κριτής δεν θα ήταν από ανθρώπινη σάρκα και οστά.

Το μόνο που θα μπορούσε να τον κρίνει ήταν κάτι ανώτερο από τον άνθρωπο, ανώτερο από

хотела выносить ребенка от другого мужчины, никак не от него.

Это стало его проклятием, кошмаром, который преследовал Хенрика по ночам. Его прошибал пот, он крутился с боку на бок под простынями в безнадежных попытках заснуть. У Хенрика появились темные круги под глазами, и он похудел на несколько килограммов.

Он чувствовал себя резиновой лентой, которую растягивают, растягивают и растягивают, чтобы рано или поздно она перешла предел своей упругости и с треском лопнула.

Хенрика переполняло горе, но до сих пор он не позволил себе ни слезинки. А сейчас Хенрик Вийкнер наклонился, закрыл лицо руками и заплакал.

Глава

05

Ни обвинения, ни ругань не трогали его. Что такое несколько часов оскорблений по сравнению с длящимся годами чувством вины?

Что такое несколько часов оскорблений по сравнению с жизнью без его ледяной принцессы?

Он рассмеялся жалкой попытке переиначить вину на свой лад. Зачем? Этого больше не нужно. А раз причин для этого больше нет, то у него ничего не получится.

Но, может быть, она была права. Может быть, действительно пришел день расплаты. В отличие от нее он знал, что его судья придет, но он не будет из плоти и крови.

То единственное, что могло осудить его, было не человеком, но обладало душой. «То

τη σάρκα αλλά εφάμιλλο με την ψυχή. Ο μόνος που μπορεί να με κρίνει είναι εκείνος που μπορεί να δει την ψυχή μου, σκέφτηκε.

Ήταν παράξενο το πώς εντελώς αντίθετα συναισθήματα μπορούσαν να συνενωθούν σε ένα εντελώς νέο συναίσθημα.

Η αγάπη και το μίσος έγιναν αδιαφορία. Η δίψα για εκδίκηση και για συγχώρεση έγιναν αποφασιστικότητα. Η τρυφερότητα και η πικρία έγιναν θλίψη, αρκετά μεγάλη για να συντρίψει έναν άνθρωπο.

Γι' αυτόν, εκείνη ήταν πάντα ένα παράξενο μείγμα φωτός και σκότους. Ένα πρόσωπο Ιανού που άλλοτε καταδίκαζε κι άλλοτε κατανοούσε.

Μερικές φορές τον έπνιγε σε θερμά φιλιά παρά την αποκρουστικότητά του. Κάποιες άλλες τον λοιδορούσε και τον μισούσε ακριβώς γι' αυτή την αποκρουστικότητα. Στις αντιθέσεις δεν υπήρχε ποτέ γαλήνη και ηρεμία.

Την τελευταία φορά που την είδε ήταν εκείνη που την αγάπησε περισσότερο. Επιτέλους ήταν εντελώς δική του. Επιτέλους του ανήκε ολοκληρωτικά, μπορούσε ν' αποφασίζει γι' αυτήν όπως ο ίδιος επιθυμούσε. Ν' αγαπηθεί ή να μισηθεί. Δίχως τη δυνατότητα να απαντήσει ξανά στην αγάπη του με αδιαφορία.

Πριν ήταν σαν να αγαπούσε ένα πέπλο. Ένα απροσδιόριστο, διαφανές, σαγηνευτικό πέπλο. Την τελευταία φορά που την είδε το πέπλο είχε χάσει εκείνη την αίγλη μυστηρίου που το περιέβαλλε και το μόνο που απέμενε ήταν η σάρκα.

Αλλά αυτό την έκανε προσιτή. Του φάνηκε, για πρώτη φορά, ότι μπορούσε να μάθει ποια ήταν.

Άγγιξε τα παγωμένα μέλη της και ένιωσε την ψυχή της που ακόμη φτερούγιζε μέσα στην παγωμένη φυλακή της. Ποτέ του δεν την είχε αγαπήσει όπως τότε. Τώρα είχε έρθει η ώρα να συναντηθεί με τη μοίρα του πρόσωπο με πρόσωπο. Ήλπιζε ότι η μοίρα θα αποδείκνυε

единственное, что может судить меня, должно видеть мою душу», — подумал он.

Странно и удивительно, как абсолютно противоположные чувства смешиваются и создают совершенно новые ощущения.

Любовь и ненависть превратились в безразличие, мстительность и всепрощение — в решимость, нежность и горечь стали скорбью — такой великой, что сломает любого.

Ему она всегда казалась необыкновенным сочетанием света и тьмы — двуликий Янус, который одновременно судил и прощал.

Иногда она покрывала его горячими поцелуями, несмотря на всю его отвратительность, а иногда поносила и ненавидела его — по той же самой причине. В противоположностях нет ни воли, ни движения.

В последний раз, когда он видел ее, любовь заполняла его больше, чем когда-либо прежде. Наконец она полностью была его. Она принадлежала ему целиком. Он владел ею так, как хотел, — он мог ее любить, он мог ее ненавидеть. Никогда, больше уже никогда она не сможет ответить на его любовь безразличием.

Раньше любить ее было словно любить тайну — страдающую, прозрачную, фосфоресцирующую загадку. В последний раз, когда он видел ее, загадка потеряла свою таинственность, осталась только плоть.

От этого она стала доступнее. В первый раз в жизни он понял, что смог наконец почувствовать, кем она была.

Он дотронулся до ее заледеневшего тела и почувствовал ее душу, которая еще не оставила свою промерзшую тюрьму. Никогда прежде он не любил ее так сильно, как тогда. А теперь настала пора встретить судьбу — лицом к лицу. Он надеялся, что

πως ήξερε να συγχωρεί. Αλλά δεν το πίστευε.

* * *

Την ξύπνησε το τηλέφωνο. Για να της θυμίσει ότι ο κόσμος δεν μπορούσε να τηλεφωνήσει σε λογικές ώρες.

«Ερίκα».

«Γεια, η Άννα είμαι».

Ο τόνος της ήταν επιφυλακτικός.
Δικαιολογημένα, σκέφτηκε η Ερίκα.

«Γεια σου». Η Ερίκα αποφάσισε να μην την αφήσει αυτή τη φορά να ξεγλιστρήσει εύκολα από τη συζήτηση.

«Πώς πας;» Η Άννα προσπαθούσε να διασχίσει ναρκοθετημένο έδαφος.

«Καλά, ευχαριστώ. Εσύ;»

«Εντάξει, καλά είμαι. Πώς τα πας με το βιβλίο;»

«Ετσι κι έτσι. Τουλάχιστον προχωράει. Όλα καλά με τα παιδιά;»

Η Ερίκα αποφάσισε να ανταποκριθεί έστω και λίγο.

«Η Έμμα έχει αρπάξει ένα φοβερό κρύωμα, αλλά ο κολικός του Άντριαν άρχισε να υποχωρεί. Εν πάσῃ περιπτώσει, μπορώ και κοιμάμαι καμιά ώρα τη νύχτα».

Η Άννα γέλασε, αλλά η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι το γέλιο ήταν λίγο χολωμένο.
Για λίγο επικράτησε σιωπή.

«Κοίτα, πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα με το σπίτι».

«Ναι, αυτό νομίζω κι εγώ». Ήταν η σειρά της Ερίκα τώρα ν' ακουστεί χολωμένη.

судьба будет к нему милостива, но сам в это не верил.

* * *

Ее разбудил телефонный звонок. Ну неужели люди не могут звонить в какое-нибудь нормальное время!

— Эрика.

— Привет, это Анна.

Голос Анны прозвучал выжидательно. «Ну еще бы, так и должно быть», — подумала Эрика.

— Привет.

Эрика не собиралась облегчать Анне задачу.

— Ну и как у тебя дела? — продолжила Анна, ступая на скользкую почву.

— Спасибо, хорошо. А как ты?

— Вполне正常но. Как продвигается книга?

— Да по-разному — то лучше, то хуже. Но, во всяком случае, дело понемногу идет. С детьми все в порядке?

Эрика изо всех сил старалась продолжать беседу в светском тоне.

— Эмма сильно простудилась, у Адриана были колики, но сейчас полегче. Так что теперь, по крайней мере, ночью удается спать хотя бы несколько часов.

Анна посмеялась, но Эрике показалось, что в ее смехе слышна горечь. Они обе помолчали какое-то время.

— Нам необходимо поговорить о наших делах с домом.

— Да, согласна. Я тоже так считаю. Теперь настала очередь Эрики для горечи.

«Πρέπει να το πουλήσουμε, Ερίκα. Αν δεν μπορείς ν' αγοράσεις το μερίδιό μας, πρέπει να το πουλήσουμε».

Μια που δεν πήρε απάντηση από την Ερίκα, η Άννα άρχισε να φλυαρεί.

«Ο Λούκας μίλησε με τον μεσίτη, κι εκείνος πρότεινε να ζητήσουμε τρία εκατομμύρια.

Τρία εκατομμύρια, Ερίκα, το καταλαβαίνεις; Με ενάμισι εκατομμύριο που είναι το μερίδιό σου θα μπορούσες να κάθεσαι και να γράφεις με την ησυχία σου, δίχως να σε στενοχωρούν τα οικονομικά σου.

Δεν μπορεί να είναι εύκολο να ζεις μόνο από τη συγγραφή.

Τι τιράζ έχεις τώρα για κάθε βιβλίο;
Δύο χιλιάδες; Τρεις χιλιάδες; Και δεν κερδίζεις, βέβαια, τόσα πολλά για κάθε αντίτυπο, έτσι δεν είναι;

Πρέπει να καταλάβεις, Ερίκα, ότι εδώ έχεις κι εσύ μια ευκαιρία. Πάντα έλεγες ότι ήθελες να γράψεις ένα μυθιστόρημα. Με τα λεφτά αυτά μπορείς να έχεις τον χρόνο που χρειάζεσαι.

Ο μεσίτης πιστεύει ότι θα πρέπει να περιμένουμε για να δείξουμε το σπίτι τουλάχιστον μέχρι τον Απρίλιο ή τον Μάιο, μια που τότε θα αποκτήσει μέγιστο ενδιαφέρον η πώλησή του, αλλά, όταν ανακοινώσουμε την πώλησή, θα πουληθεί μάλλον μέσα σε δύο εβδομάδες.

Καταλαβαίνεις ότι πρέπει να το κάνουμε, έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της Άννας ακουγόταν ικετευτική, αλλά η Ερίκα δεν είχε καμία διάθεση για συμπόνια.

Η ανακάλυψη που είχε κάνει την προηγούμενη μέρα την κράτησε ξάγρυπνη και ανήσυχη τη μισή νύχτα και γενικώς ένιωθε απογοητευμένη και κακόκεφη.

— Мы должны его продать, Эрика. Если ты не можешь выкупить дом, то мы просто обязаны его продать.

Эрика ничего не ответила, и Анна нервно затараторила:

— Лукас поговорил с маклером, и тот считает, что мы можем поднять цену за дом до трех миллионов.

Три миллиона, Эрика. Ты понимаешь, что это такое? Это значит, что ты получишь полтора миллиона в качестве своей доли и сможешь писать в тишине и покое. Тебе не придется больше экономить и ни о чем не надо будет заботиться.

Я знаю, что тебе приходится нелегко и своим писательством ты едва сводишь концы с концами.

Но что ты вообще получаешь за книги? Две тысячи, три тысячи — в любом случае не очень много, разве не так?

И как ты не понимаешь, Эрика, что это и твой шанс тоже. Ты ведь всегда говорила, что хочешь заняться настоящей литературой, а с этими деньгами у тебя наконец появится время.

Маклер считает, что нам имеет смысл подождать по крайней мере до апреля-мая. Он говорит, что тогда спрос будет наиболее высоким. А сама продажа, и он в этом совершенно уверен, займет неделю, максимум — две.

Ты ведь понимаешь, что мы просто должны так поступить. Понимаешь или нет?

В голосе Анны прозвучала мольба, но у Эрики не было ни малейшего желания сочувствовать ей.

После произошедшего накануне она с трудом смогла уснуть, думала и ворочалась полночи и ощущала сейчас по большей части разочарование и недовольство собой.

«Οχι, Άννα, δεν το καταλαβαίνω. Αυτό εδώ είναι το πατρικό μας. Εδώ μεγαλώσαμε. Π μαμά και ο μπαμπάς αγόρασαν αυτό εδώ το σπίτι όταν ήταν νιόπαντροι. Το αγαπούσαν αυτό το σπίτι. Το ίδιο κι εγώ, Άννα. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό».

«Ναι, αλλά τα λεφτά.»

«Τα έχω χειρισμένα τα λεφτά! Τα έχω καταφέρει καλά μέχρι στιγμής και σκέφτομαι να συνεχίσω έτσι».

Η Ερίκα ήταν τώρα τόσο οργισμένη που η φωνή της έτρεμε.

«Μα, Ερίκα, πρέπει να καταλάβεις πως δεν μπορείς να με αναγκάσεις να κρατήσω το σπίτι αν δεν το θέλω. Αλλωστε, το μισό είναι δικό μου».

«Αν εσύ το ήθελες πραγματικά αυτό, θα το θεωρούσα, βέβαια, πάρα πολύ θλιβερό, αλλά θα το δεχόμουν.

Το πρόβλημα είναι απλώς ότι εγώ ξέρω πως τα λόγια που ακούω ανήκουν σε κάποιον άλλο. Ο Λούκας θέλει να το πουλήσει, όχι εσύ.

Το ερώτημα είναι αν εσύ ξέρεις τι θέλεις. Ξέρεις λοιπόν;»

Η Ερίκα δεν ενδιαφέρθηκε ν' ακούσει την απάντηση της Άννας και συνέχισε:

«Και αρνούμαι κατηγορηματικά να επιτρέψω να μου ελέγχει τη ζωή ο Λούκας Μάξγουελ. Ο άντρας σου είναι ένας μεγάλος μαλάκας!

Και όσον αφορά εσένα, θα έπρεπε να σηκωθείς και να έρθεις εδώ για να με βοηθήσεις να μαζέψω τα πράγματα της μαμάς και του μπαμπά.

Δουλεύω τώρα τόσες εβδομάδες για να τα βάλω όλα σε μια σειρά και πάντα απομένει ένα σωρό δουλειά ακόμα. Δεν είναι δίκαιο να τα κάνω όλ' αυτά μόνη μου!

— Нет, я, Анна, этого не понимаю. Это же дом наших родителей, мы здесь выросли. Мама и папа купили его, когда поженились. Они любили этот дом, и я, Анна, его тоже люблю. Ты не должна так поступать.

— Но деньги...

— Да наплевать мне на деньги. Я нормально жила до сих пор и буду жить нормально.

Эмоции переполняли Эрику, ее голос дрожал.

— Но, Эрика, ты ведь должна понимать, что не сможешь запретить мне продавать дом, если я этого хочу. Половина дома в любом случае моя.

— Ты знаешь, если бы я хоть чуть-чуть верила, что это действительно ты хочешь продать дом, то мне, конечно, было бы очень и очень горько, но я бы приняла твое решение.

Но проблема заключается в том, что я опять слышу не твои слова, а кое-кого еще. Дом хочет продать Лукас, а не ты.

И я спрашиваю в очередной раз: а ты сама знаешь, чего хочешь? Ты сама знаешь? —

Эрика не стала дожидаться ответа Анны.

— А я никогда не соглашусь с тем, чтобы моей жизнью руководил Лукас Максвелл. Твой муж — полное дерньмо.

А тебе лучше бы поднять свою задницу, приехать сюда — чем скорее, тем лучше — и помочь мне с папиными и маминими вещами.

Я тут уже которую неделю горбачусь, а еще и половины не сделала. Разве, по-твоему, справедливо, что я должна все взвалить на себя?

Αν είσαι τόσο απασχολημένη με την κουζίνα ώστε να μην μπορείς να βοηθήσεις με τα πράγματα των γονιών σου, τότε θα πρέπει να κάτσεις και να σκεφτείς σοβαρά αν είναι αυτό που θέλεις να κάνεις σε όλη την υπόλοιπη ζωή σου».

Η Ερίκα κοπάνησε το ακουστικό πάνω στη συσκευή τόσο δυνατά που το τηλέφωνο έπεσε από το κομοδίνο. Ήταν τόσο οργισμένη που έτρεμε ολόκληρη.

Στη Στοκχόλμη, η Άννα καθόταν στο πάτωμα με το ακουστικό στο χέρι. Ο Λούκας ήταν στη δουλειά και τα παιδιά κοιμόντουσαν, οπότε άρπαξε την ευκαιρία να τηλεφωνήσει στην Ερίκα τώρα που είχε λίγο χρόνο για τον εαυτό της.

Ήταν ένα τηλεφώνημα που το είχε αναβάλει πολλές μέρες, αλλά ο Λούκας τής είχε πάρει τ' αυτιά να τηλεφωνήσει στην Ερίκα για το σπίτι.

Στο τέλος, ενέδωσε και της τηλεφώνησε.
Η Άννα ένιωθε χίλια κομμάτια, κομμάτια που
έπαιρναν το καθένα τον δικό του δρόμο.

Αγαπούσε την Ερίκα και λάτρευε το σπίτι στη Φιελμπάκα, αλλά η Ερίκα δεν καταλάβαινε ότι ήταν αναγκασμένη να δώσει προτεραιότητα στη δική της οικογένεια.

Ήταν πρόθυμη να κάνει ή να θυσιάσει τα πάντα για τα παιδιά της, κι αν αυτό σήμαινε να κρατάει τον Λούκας ευτυχισμένο καταστρέφοντας τη σχέση της με την αδερφή της, θα το έκανε.

Η Έμμα και ο Άντριαν ήταν τα μόνα άτομα στον κόσμο που την έκαναν να σηκώνεται το πρωί, να συνεχίζει να ζει σε αυτό τον κόσμο.

Αν μπορούσε να κάνει τον Λούκας ευτυχισμένο, όλα θα τακτοποιούνταν. Το ήξερε.

΄Ηταν σκληρός μαζί της επειδή έφταιγε η ίδια

А если ты так безумно занята, что не можешь оторваться от плиты, и не в состоянии помочь мне с тем, что осталось после родителей, тогда неплохо бы тебе поразмыслять, как ты собираешься жить дальше.

Эрика хлопнула трубку мимо телефона, и она повисла на проводе. Эрика настолько разозлилась, что ее била дрожь.

В Стокгольме Анна сидела на полу с телефонной трубкой в руке. Лукас был на работе, а дети спали. Она решилась позвонить Эрике, когда сочла себя к этому готовой.

Она несколько дней тянула с этим разговором, но Лукас настаивал и постоянно твердил, что ей надо позвонить Эрике и поговорить о доме.

Так что в конце концов она решилась. Анна чувствовала себя разбитой на тысячу осколков, которые разлетались во все стороны.

Она любила Эрику, и она тоже любила дом во Фьельбаке. Но как Эрика не могла понять, что она просто обязана думать в первую очередь о своей семье.

Не было на свете ничего, что бы Анна пожалела или чем бы не смогла пожертвовать ради своих детей. А это означало, что Лукас должен быть счастлив любой ценой, и если за его счастье придется заплатить отношениями со старшей сестрой, то пусть так и будет — Анна пойдет и на это.

Она жила на свете ради Эммы и Адриана. Единственно ради них она просыпалась утром и начинала новый день.

Если бы она только смогла сделать Лукаса счастливым, то все бы наладилось — она это знала.

Если бы она так не тяготила Лукаса и

και δεν έκανε αυτό που ήθελε ο Λούκας. Αν μπορούσε να του προσφέρει αυτό το δώρο, να θυσιάσει το πατρικό της για χάρη του, εκείνος θα καταλάβαινε πόσα ήταν πρόθυμη να κάνει για τον ίδιο και για την οικογένειά της και όλα θα ήταν μέλι γάλα ξανά.

Όμως, κάπου βαθιά μέσα της μια φωνή έλεγε εντελώς διαφορετικά πράγματα. Η Άννα χαμήλωσε το κεφάλι, έκλαψε και με τα δάκρυά της έπνιξε εκείνη τη φωνή μέσα της. Το ακουστικό έμεινε στο πάτωμα.

Η Ερίκα πέταξε εξοργισμένη το πάπλωμα αποπάνω της και κατέβασε τα πόδια της από το κρεβάτι. Είχε μετανιώσει για τα σκληρά λόγια που είχε πει στην Άννα, αλλά ήταν ήδη κακοδιάθετη, και η έλλειψη ύπνου την είχε κάνει να χάσει εντελώς τα λογικά της.

Προσπάθησε να της τηλεφωνήσει ξανά μπας και συμμάζευε τ' ασυμμάζευτα, αλλά το τηλέφωνο έδειχνε κατειλημμένο.

«Γαμώτο!» Το σκαμνί που βρισκόταν μπροστά από το τραπεζάκι της τουαλέτας της άρπαξε μια αδικαιολόγητη κλοτσιά, αλλά, αντί να νιώσει καλύτερα που πέτυχε διάνα, άρχισε να πηδάει ολόγυρα στο ένα πόδι και να κρατάει το άλλο από το πονεμένο μεγάλο δάχτυλο.

Στοιχημάτισε νοερά ότι ούτε η γέννα δεν θα πονούσε τόσο πολύ. Όταν ο πόνος καταλάγιασε, ανέβηκε στη ζυγαριά, αν και ήξερε ότι δεν ήταν η σωστή ενέργεια ένα τέτοιο πρωί.

Ήξερε καλά ότι δεν έπρεπε, αλλά η μαζοχίστρια μέσα της την ανάγκαζε να σιγουρευτεί.

Έβγαλε το φανελάκι με το οποίο κοιμόταν — πάντα πρόσθετε μερικά γραμμάρια — και αναλογίστηκε μήπως θα έπρεπε να βγάλει και το σλιπάκι, όλο και κάποια διαφορά θα είχε. Αλλά, πάλι, μάλλον όχι.

Πάτησε στη ζυγαριά αρχικά με το δεξί πόδι, αλλά κράτησε ένα μέρος του βάρους της στο αριστερό, που ακουμπούσε ακόμη στο

делала все, как он хотел, тогда бы ему не пришлось быть с ней таким жестким. И если она может отдать ему хотя бы это, пожертвовать ради Лукаса домом родителей, может быть, тогда он поймет, как сильно она предана ему и семье, и все снова будет хорошо.

Где-то далеко, глубоко-глубоко внутри ее слышался голос, который говорил ей совсем противоположное. Но Анна опустила голову и заплакала, и ее слезы заглушили этот тихий голос. Трубка осталась лежать на полу.

Эрика раздраженно сбросила с себя одеяло и опустила ноги с кровати. Она объясняла себе, что так жестко разговаривала с Анной из-за плохого настроения: она совершенно не выспалась, и это просто выбило ее из колеи.

Она попробовала перезвонить Анне, чтобы разрядить ситуацию насколько возможно, но ее телефон был все время занят.

Скамеечка перед трюмо оказалась случайной жертвой, на которой Эрика попробовала выместить свою злость, но явно перестаралась и запрыгала по комнате, держась за отбитый палец на ноге.

Сомнительный способ получить облегчение: ей было очень больно. Когда боль улеглась, она с неохотой решила встать на весы.

Эрика знала, что этого лучше не делать, но мазохист внутри ее требовал ясности.

Она сняла с себя майку, в которой спала, — все-таки майка весит сколько-то граммов. И принялась размышлять: снять ей трусы или оставить, — наверное, особой разницы не будет.

Она поставила на весы правую ногу, но левой ногой продолжала стоять на полу, перенеся на нее основной вес. Она

πάτωμα. Αύξησε σταδιακά τη μετατόπιση βάρους στο δεξί και, όταν η βελόνα έδειξε εξήντα κιλά, ευχήθηκε να μπορούσε να τη σταματήσει εκεί.

Μπα, με τίποτα. Όταν άφησε τελικά όλο το βάρος να σταθεί πάνω στη ζυγαριά, η βελόνα έδειξε άσπλαχνα εβδομήντα τρία κιλά.

Μάλιστα. Περίπου αυτό που φοβόταν, απλώς ένα κιλό χειρότερα. Υπολόγιζε δύο κιλά παραπάνω και ήταν τρία από την τελευταία ζύγιση, η οποία είχε γίνει το πρωί που βρήκε την Άλεξ. Έκτοτε πίστευε πως ήταν εντελώς αχρείαστο να ζυγίζεται.

Όχι ότι δεν καταλάβαινε το παντελόνι να τη στενεύει στη μέση, αλλά μέχρι εκείνη τη στιγμή που είδε τον αριθμό των κιλών καθαρά και ξάστερα η άρνηση ήταν ο καλύτερος σύντροφος. Πιθανή υγρασία στις ντουλάπες ή πλύσιμο των ρούχων σε πολύ ζεστό νερό ήταν, για παράδειγμα, δικαιολογίες που την εξυπηρέτησαν πολλές φορές εδώ και χρόνια.

Τώρα ένιωθε απελπισία και πολύ θα ήθελε να αναβάλει το αποψινό δείπνο με τον Πάτρικ. Όταν θα τον συναντούσε, ήθελε να νιώθει τον εαυτό της σέξι, όμορφο και λεπτό, όχι πρησμένο και χοντρό. Κοίταξε το στομάχι της με βλέμμα σκοτεινό και το ρούφηξε δοκιμαστικά όσο περισσότερο μπορούσε. Χαμένος κόπος.

Κοίταξε τον εαυτό της προφίλ στον καθρέφτη και φούσκωσε το στομάχι της όσο πήγαινε. Μάλιστα. Έτσι. Αυτή η εικόνα ταίριαζε πολύ καλύτερα με το πώς ένιωθε ακριβώς τώρα.

Με έναν αναστεναγμό, φόρεσε ένα μεγάλο παντελόνι φόρμας με λάστιχο στη μέση που συγχωρούσε τα πάντα και απο-πάνω έβαλε το ίδιο φανελάκι με το οποίο κοιμόταν.

Υποσχέθηκε στον εαυτό της να καταπιαστεί

смотрела, как стрелка на шкале весов движется вправо, и, когда она остановилась на отметке шестьдесят килограммов, Эрика страстно возжелала, чтобы там она и осталась.

Но нет. Когда она в конце концов встала на весы обеими ногами, те безжалостно объявили ей свой неумолимый приговор — семьдесят три кило.

Ага. Ну, примерно так, как она боялась, — только еще хуже. Эрика подозревала, что прибавила пару килограммов, но весы показывали три. Это значило, что с предыдущего раза, а это было утром того дня, когда она нашла Александру, Эрика наела три килограмма. Ее это очень, очень огорчило.

Она прекрасно чувствовала, что одежда налезает на нее с трудом, но люди есть люди — до поры до времени можно выдавать черное за белое, обманывать себя и отрицать очевидное: ну, к примеру, говорить, что юбка подсела из-за сырости в гардеробе или температура в стиральной машине была чересчур высокой. Но Эрика слишком давно тешила себя самообманом, теперь это уже не могло помочь.

И у нее даже появилось отчетливое желание отменить сегодняшний ужин с Патриком. Она хотела чувствовать себя красивой, стройной и сексуальной, а не жирной и раздувшейся, когда встретит его. Она мрачно поглядела на живот и попробовала втянуть его как можно сильнее — безнадега.

Она повернулась боком, посмотрела на себя в большое зеркало и попробовала надуть живот изо всех сил. Да, это зрелище полностью соответствовало тому, что она чувствовала.

С тяжелым вздохом она натянула на себя просторные тренировочные штаны с поясом на резинке и ту же самую майку, в которой спала.

Эрика обещала себе, что в понедельник

ξανά με το βάρος της τη Δευτέρα.

Το να άρχιζε τώρα δεν είχε νόημα. Προγραμμάτιζε για το βράδυ ένα δείπνο τριών πιάτων και το πράγμα ήταν ξεκάθαρο: αν θέλεις να καταπλήξεις έναν άντρα με τη μαγειρική σου, η κρέμα γάλακτος και το βούτυρο είναι απαραίτητα υλικά. Εξάλλου, η Δευτέρα ήταν πάντα η καλύτερη μέρα για ν' αρχίσεις μια καινούργια ζωή.

Για εκατομμυριοστή φορά έδωσε την ιερή και επίσημη υπόσχεση στον εαυτό της ότι τη Δευτέρα θα άρχιζε να αθλείται και να τηρεί τη δίαιτά της. Θα γινόταν άλλος άνθρωπος. Άλλα όχι σήμερα.

Ένα μεγαλύτερο πρόβλημα όμως ήταν ο λόγος που κόντεψε να μην κλείσει καθόλου μάτι όλη τη νύχτα. Ζύγιζε και ξαναζύγιζε τις εναλλακτικές λύσεις και αναρωτιόταν πώς έπρεπε ν' αντιδράσει, δίχως όμως να καταλήξει σε κάποια λύση. Είχε βρεθεί ξαφνικά να ξέρει πράγματα που θα ευχόταν ολόψυχα να μην τα είχε μάθει ποτέ.

Ο καφές είχε αρχίσει να μοσχομυρίζει, και ένιωσε τη ζωή της να γίνεται λίγο φωτεινότερη.

Ήταν απίστευτο τι μπορούσε να κάνει λίγο από αυτό το ρόφημα. Γέμισε μια κούπα με καφέ και τον απόλαυσε σκέτο, όρθια, δίπλα στον πάγκο της κουζίνας. Δεν ήταν φανατικός οπαδός του προγεύματος και μπορούσε κάλλιστα να αφήσει απέξω μερικές θερμίδες ενόψει του βραδινού.

Όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας, ξαφνιάστηκε τόσο που της χύθηκε λίγος καφές στο μπλουζάκι.

Βλαστήμησε δυνατά και αναρωτήθηκε ποιος χτυπούσε την πόρτα της πρωί πρωί. Κοίταξε το ρολόι της κουζίνας. Οχτώμισι. Άφησε κάτω την κούπα και άνοιξε απορημένη την πόρτα.

Απέξω στεκόταν η Τζούλια Καρλγκρέν και

обязательно снова встанет на весы.

Но начинать новую жизнь сегодня — плохая мысль, потому что на вечер у нее запланирован обильный ужин. А тут никуда не денешься: если хочешь сразить кого-нибудь своей готовкой, то никак не обойтись без таких вещей, как сливочное масло и сметана, — так что понедельник самый подходящий день для начала новой жизни.

В стотысячный раз Эрика твердо, окончательно и бесповоротно обещала себе самой, что в понедельник обязательно сделает зарядку и сядет на диету, она станет новым человеком. Но сегодня — будь что будет.

Более важные проблемы почти заставили ее забыть о том, почему она едва не загнала себя в гроб размышлениями. Эрика прикидывала и так и сяк и думала о том, как ей поступить, но ничего особо толкового так и не придумала. Внезапно ее осенило, и мысль показалась ей настолько удачной, что Эрика сама удивилась, что оказалась такой умной.

Из кофеварки вкусно запахло кофе, и жизнь показалась значительно светлее.

Просто фантастика: как много может сделать глоток горячего кофе. Она с наслаждением держала в руках чашку и пила, затем поставила ее на кухонный стол. Завтраком Эрика частенько пренебрегала, как и на этот раз. И она подумала, что вечером с лихвой это компенсирует.

Когда в дверь позвонили, Эрика вздрогнула от удивления и пролила немного кофе на майку.

Она громко чертыхнулась и подумала: кого это могло принести в такое время. Эрика посмотрела на кухонные часы — половина девятого. Держа в руке чашку, она с любопытством открыла дверь.

На лестнице топталась Джуллия Карлгрен и

κουνούσε τα χέρια της για να ζεσταθεί.

«Γεια σου». Η φωνή της Ερίκα ακούστηκε ερωτηματική.

«Γεια σου». Μετά, σιωπή από τη μεριά της Τζούλιας.

Η Ερίκα αναρωτήθηκε τι δουλειά είχε η μικρή αδερφή της Άλεξ στα σκαλοπάτια της νωρίς το πρωί μιας Τρίτης, αλλά η καλή της ανατροφή την εμπόδισε να ρωτήσει και κάλεσε την Τζούλια να περάσει μέσα.

Η Τζούλια σχεδόν όρμησε μέσα στο σπίτι, κρέμασε το πανωφόρι της και προχώρησε, πριν από την Ερίκα, στο καθιστικό.

«Θα μπορούσα να έχω μια κούπα από αυτό τον υπέροχο καφέ που μυρίζω;»
«Ε. ναι, βέβαια, περίμενε».

Δίχως να τη βλέπει η Τζούλια, μέσα στην ασφάλεια της κουζίνας της, η Ερίκα γέμισε μια κούπα με καφέ και έστρεψε αποδοκιμαστικά τα μάτια της προς τα πάνω.

Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά με αυτή την κοπέλα. Σερβίρισε τον καφέ στην Τζούλια και, κρατώντας τον δικό της στο χέρι, της είπε να καθίσει στον καλαμόπλεχτο καναπέ της βεράντας.

Ήπιαν για λίγο τον καφέ τους σιωπηλές. Η Ερίκα αποφάσισε να περιμένει την Τζούλια ν' αρχίσει. Ας έλεγε εκείνη για ποιο λόγο είχε πάει.

Χρειάστηκαν δύο λεπτά τεταμένης αιμόσφαιρας για ν' αρχίσει η Τζούλια να μιλάει.

«Εδώ μένεις τώρα;»

«Οχι, όχι ακριβώς. Στη Στοκχόλμη μένω, αλλά ήρθα να τακτοποιήσω τα πράγματα στο σπίτι».

«Ναι, το έμαθα. Τα συλλυπητήριά μου».

«Ευχαριστώ. Και τα δικά μου».

от холода похлопывала себя руками.

— Привет, — удивленно сказала Эрика.

— Привет, — чуть помолчав, ответила Джулия.

Эрика очень удивилась: что младшая сестра Александры делает на ее крыльце в столь ранний час? Но простая вежливость не позволяла ей прямо спросить об этом, и она пригласила Джулию войти.

Тяжело ступая, Джулия вошла в прихожую, сняла с себя пальто и пошла впереди Эрики в гостиную.

— А мне не дадут чашечку кофе, который так здорово пахнет?

— Да, сейчас организую.

Эрика оставила Джулию одну и в полнейшем недоумении пошла на кухню налить ей кофе.

Что-то с этой девушкой было не так. Во всяком случае, не так, как должно быть. Она дала Джулии кофе и, держа в руке свою чашку, предложила ей сесть на плетеный диван на веранде.

Какое-то время они молча пили кофе. Эрика решила просто ждать и не задавать вопросов — так или иначе, Джулии самой придется сказать, зачем она пришла.

Прошло несколько минут неловкого молчания, прежде чем Джулия заговорила.

— Ты здесь живешь?

— Нет, не совсем. Я вообще-то живу в Стокгольме, но сейчас я здесь, потому что мне надо все в доме привести в порядок.

— Да, я слышала, соболезную.

— Спасибо. И ты тоже прими мои соболезнования.

Π Τζούλια άφησε ένα περίεργο μικρό γέλιο, το οποίο η Ερίκα θεώρησε περίεργο και παράταιρο.

Θυμήθηκε το χαρτί που είχε βρει στο καλαθάκι απορριμάτων στης Νέλι Λόρεντς και αναρωτήθηκε αν τα κομματάκια του παζλ ταίριαζαν.

«Θα αναρωτιέσαι, υποθέτω, γιατί είμαι εδώ».

ΗΠ Τζούλια κοίταξε την Ερίκα με το παράξενο σταθερό βλέμμα της. Σπάνια ανοιγόκλεινε τα μάτια.

Από το μυαλό της Ερίκα πέρασε ξανά πόσο διαφορετική ήταν από τη μεγάλη της αδερφή.

Η επιδερμίδα της Τζούλιας ήταν αργασμένη από ουλές ακμής και τα μαλλιά της έμοιαζαν σαν να τα είχε κόψει μόνη της με ψαλιδάκι νυχιών. Χωρίς καθρέφτη.

Υπήρχε κάτι αρρωστημένο στην όψη της. Μια νοσηρή χλωμάδα ήταν απλωμένη σαν γκρίζα ομίχλη στο δέρμα της.

Ούτε είχε τίποτα κοινό με την Άλεξ όσον αφορούσε τα ρούχα. Τα ρούχα της φαίνονταν αγορασμένα από μαγαζί για ηλικιωμένες που είχαν βγει σε σύνταξη και απείχαν πολύ από τη μόδα, εκτός αν ήθελε κανείς να μασκαρευτεί.

«Έχεις καμιά φωτογραφία της Άλεξ;»
«Συγγνώμη;»

Η Ερίκα είχε μείνει έκπληκτη με την ευθύτητα της ερώτησης.

«Φωτογραφίες; Ναι, μάλλον έχω. Αρκετές μάλιστα. Του μπαμπά μου του άρεσε να βγάζει φωτογραφίες και μας φωτογράφιζε συνεχώς όσο ήμασταν μικρές. Άλλωστε, η Άλεξ όλο εδώ ήταν, οπότε σίγουρα θα βρίσκεται σε αρκετές».

«Μπορώ να τις δω;»

Джулия засмеялась странным смехом, который показался Эрике неприятным и совершенно неуместным.

Она вспомнила о документе, который нашла в корзине для бумаг дома у Нелли Лоренс, и опять подумала о том, как сложились фрагменты головоломки.

— Ты, наверное, гадаешь, зачем я пришла?

Джулия посмотрела на Эрику своим странным неподвижным взглядом. Она очень редко моргала.

Эрику вновь поразило, насколько полной противоположностью своей старшей сестры была Джулия. Ее кожу испещряли многочисленные следы подростковых прыщей; волосы выглядели так, будто она стригла их сама маникюрными ножницами и, похоже, без зеркала.

В ее внешности проглядывало что-то нездоровое — какая-то болезненная бледность, отчего ее кожа казалась сероватой.

А ее манера одеваться не имела ничего общего со вкусами Александры. Складывалось впечатление, что она покупала вещи в магазине для пенсионерок, которые настолько вышли из моды, что их впору надевать разве что на маскарад.

— У тебя есть какие-нибудь снимки Алекс?

— Извини, что ты сказала? — Эрика очень удивилась вопросу Джулии.

— Фотографии? Да. Думаю, есть какие-то. По-моему, даже довольно много. Папа любил фотографировать, и он нас довольно много снимал, когда мы были маленькие. Александра очень часто у нас бывала, так что она наверняка есть на снимках.

— А ты можешь мне их показать?

Η Τζούλια κοίταξε την Ερίκα επιτιμητικά, σαν να τη μάλωνε που δεν είχε ήδη πάει να τις φέρει.

Η Ερίκα πήγε να φέρει τις φωτογραφίες, πολύ ανακουφισμένη που θα ξέφευγε για λίγο από το βλέμμα της Τζούλιας.

Οι φωτογραφίες βρίσκονταν σε ένα σεντούκι πάνω στη σοφίτα. Δεν είχε προλάβει να καθαρίσει εκεί πάνω ακόμη, αλλά ήξερε πολύ καλά πού ήταν το σεντούκι.

Εκεί φυλούσαν όλες τις οικογενειακές φωτογραφίες, και η Ερίκα έτρεμε στη σκέψη ότι θα ήταν αναγκασμένη να καθίσει και να τις ξεκαθαρίσει. Ένα μεγάλο μέρος φωτογραφιών ήταν σε αταξινόμητες στοίβες, αλλά αυτές που έψαχνε τώρα ήξερε ότι βρίσκονταν τακτοποιημένες σε άλμπουμ. Τα έψαξε συστηματικά, αποπάνω προς τα κάτω, και στο τρίτο άλμπουμ βρήκε αυτό που έψαχνε. Ακόμα και στο τέταρτο υπήρχαν φωτογραφίες της Άλεξ, οπότε και με τα δύο άλμπουμ στην αγκαλιά της κατέβηκε προσεχτικά τη σκάλα της σοφίτας.

Η Τζούλια καθόταν ακριβώς εκεί που την είχε αφήσει. Η Ερίκα αναρωτήθηκε αν είχε κουνηθεί έστω και ελάχιστα όση ώρα έλειπε.

«Ορίστε μερικές φωτογραφίες που μπορεί να σ' ενδιαφέρουν».

Η Ερίκα ξεφύσησε και απίθωσε τα χοντρά άλμπουμ στο τραπεζάκι του καναπέ. Η σκόνη άρχισε να αιωρείται παντού.

Η Τζούλια άρπαξε αμέσως το επάνω άλμπουμ, και η Ερίκα κάθισε δίπλα της στον καλαμόπλεχτο καναπέ για να μπορεί να της εξηγεί πού και πώς ήταν τραβηγμένες οι φωτογραφίες.

«Πότε είναι αυτή εδώ;»

Η Τζούλια έδειχνε την πρώτη φωτογραφία με την Άλεξ που είχε βρει στη δεύτερη σελίδα.

«Για να δω. Πρέπει να είναι το. 1974. Ναι, έτσι

Джулия вопросительно посмотрела на Эрику, как бы удивляясь тому, что она еще не пошла и не принесла снимки.

Эрика с облегчением вышла из комнаты, чтобы найти альбомы с фотографиями. Ее радовала возможность хоть ненадолго избавиться от странного взгляда Джулии.

Снимки лежали в кофре наверху на чердаке. Эрика еще не начала разбираться там, но хорошо знала, где он стоит.

Там хранились все семейные фотографии, и Эрику заранее ужасала необходимость сесть и разобраться в них. Изрядная часть снимков находилась в беспорядочных пачках, но те, которые она искала, как Эрика помнила, были вставлены в альбом. Она начала систематически перебирать альбомы и фотографии сверху вниз и в третьем увидела то, что искала. В четвертом альбоме тоже нашлись фотографии Алекс. Прижимая к себе оба альбома, Эрика осторожно спустилась вниз по чердачной лестнице.

Джулия сидела в точно той же позе, в которой Эрика ее оставила. Эрика подумала: а пошевелилась ли она вообще за время ее отсутствия?

— Вот, это я думаю, будет тебе интересно.

И Эрика с грохотом бухнула на стол альбомы, подняв облако пыли.

Джулия набросилась на верхний альбом, а Эрика села рядом с ней на диван, чтобы прокомментировать фотографии.

— А какой это год?

Джулия указывала на самую первую фотографию Алекс на второй странице альбома.

— Дай-ка подумать. Это, должно быть...

είναι νομίζω. Πρέπει να ήμασταν γύρω στα εννιά, μάλλον».

Η Ερίκα πέρασε το δάχτυλό της πάνω από τη φωτογραφία και ένιωσε μια έντονη αίσθηση μελαγχολίας. Είχαν περάσει τόσα χρόνια. Αυτή και η Άλεξ στέκονταν γυμνές στον κήπο μια ζεστή καλοκαιριάτικη μέρα και, αν θυμόταν καλά, πρέπει να ήταν γυμνές επειδή έτρεχαν πέρα δώθε περνώντας από το ανοιχτό λάστιχο του κήπου. Αυτό που φαινόταν λίγο παράξενο στη φωτογραφία αυτή ήταν το γεγονός ότι η Άλεξ φορούσε πλεχτά χειμωνιάτικα γάντια.

«Γιατί φοράει γάντια; Εδώ φαίνεται να είναι Ιούλιος ή κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι;»

Η Τζούλια κοιτούσε απορημένη την Ερίκα, η οποία γέλασε με την ανάμνηση αυτή.

«Π αδερφή σου λάτρευε αυτά τα γάντια και επέμενε να τα φοράει όχι μόνο τον χειμώνα αλλά και κατά το μεγαλύτερο μέρος του καλοκαιριού. Ήταν πεισματάρα σαν γαϊδούρι και δεν μπορούσε κανείς να την πείσει να βγάλει εκείνα τα αηδιαστικά, διαολεμένα γάντια».

«Ηξερε τι ήθελε, έτσι δεν είναι;»

Η Τζούλια κοίταζε τη φωτογραφία στο άλμπουμ με μια έκφραση που έμοιαζε σχεδόν με στοργή.

Το επόμενο δευτερόλεπτο η έκφραση αυτή είχε χαθεί, κι εκείνη συνέχισε να ξεφυλλίζει το άλμπουμ.

Οι φωτογραφίες έδιναν στην Ερίκα την εντύπωση καταλοίπων μιας άλλης ζωής. Είχαν περάσει τόσα χρόνια και είχαν συμβεί πάρα πολλά από τότε. Καμιά φορά ένιωθε ότι τα παιδικά χρόνια με την Άλεξ ήταν απλώς ένα όνειρο.

«Ήμασταν περισσότερο σαν αδερφές παρά σαν φίλες. Περνούσαμε όλες τις ώρες μας μαζί και συχνά κοιμόμασταν η μία στο σπίτι της άλλης. Καθημερινά κοιτούσαμε τι φαγητό είχαν μαγειρέψει στα σπίτια μας και μετά επιλέγαμε

тысяча девятьсот семьдесят четвертый. Да, точно, я думаю так. Кажется, нам здесь лет по девять.

Эрика провела пальцем по снимку и ощутила очень сильное тоскливое чувство где-то глубоко внутри. Это было так давно: она и Александра стояли голые во дворе теплым летним днем. И она хорошо помнила, как они голышом с визгом носились туда-сюда, уворачиваясь от холодных струй садовых разбрызгивателей. Самым примечательным на снимке, что бросалось в глаза в первую очередь, были вязаные варежки на Алекс.

— А почему она в варежках? Ведь, похоже, это июль или начало августа.

Джулия с недоумением посмотрела на Эрику, которая засмеялась, вспомнив прошлое.

— Твоя сестра очень любила эти варежки и постоянно их носила — не только всю зиму, но даже большую часть лета. Она была упрямая, как ослица, ее никто не мог заставить снять эти старые ужасные варежки.

Джулия посмотрела на снимок с почти болезненной нежностью.

Но когда она нетерпеливо перевернула следующую страницу альбома, от нежности не осталось и следа.

Для Эрики фотографии были реликвиями, оставшимися от совсем других времен. Все это происходило так давно, и столько всего потом случилось. Иногда у нее возникало чувство, что детские годы вместе с Алекс пролетели, словно какой-то сон.

— Мы были скорее как сестры, а не подруги. Мы все время проводили вместе и часто спали дома друг у друга. И обычно узнавали заранее, у кого что готовят на ужин, выбирали и шли туда, где будет

<p>το σπίτι που είχε το καλύτερο».</p> <p>«Με άλλα λόγια, τρώγατε συχνότερα εδώ».</p>	<p>вкуснее.</p> <p>— Другими словами, вы часто ужинали здесь.</p>
<p>Για πρώτη φορά φάνηκε ένα χαμόγελο στα χείλη της Τζούλιας.</p> <p>«Ναι, ό, τι κι αν λένε για τη μάνα σου, το σίγουρο είναι ότι ποτέ της δεν θα ζούσε αν επέλεγε τη μαγειρική ως επάγγελμα».</p>	<p>На лице Джулии в первый раз появилась улыбка.</p> <p>— Да, кстати сказать о твоей маме — уж что-что, а готовила она здорово.</p>
<p>Μια φωτογραφία τράβηξε την προσοχή της Ερίκα. Τη χάιδεψε αργά. Ήταν μια απίστευτα όμορφη φωτογραφία.</p>	<p>На одном снимке Эрика особо задержала взгляд, ласково проведя по нему пальцами. Это была необыкновенно красивая фотография:</p>
<p>Η Αλεξ καθόταν στην πρύμνη της βάρκας του Τούρε και γελούσε ολόκληρη. Τα ξανθά της μαλλιά ανέμιζαν γύρω από το πρόσωπό της και πίσω της απλωνόταν η πανέμορφη σιλουέτα της Φιελμπάκα. Σίγουρα θα πήγαιναν προς τις βραχονησίδες για να λιαστούν και να κολυμπήσουν. Το έκαναν πολλές μέρες αυτό.</p>	<p>Алекс сидела на корме шлюпки Туре и хотела, ее светлые волосы разлетались вокруг лица, а позади нее вырисовывались замечательно красивые очертания Фельбаки. Наверняка они плыли к скалам, чтобы провести там целый день, купаясь и загорая. Таких дней было очень много.</p>
<p>Η μητέρα της, ως συνήθως, δεν είχε μπορέσει να πάει μαζί τους. Δικαιολογούνταν ότι είχε ένα κάρο μικροδουλειές που έπρεπε να κάνει και επέλεγε να μένει στο σπίτι. Πάντα το ίδιο έκανε. Οι εκδρομές στις οποίες συμμετείχε η Έτσι μπορούσαν κάλλιστα να μετρηθούν στα δάχτυλα του ενός χεριού.</p>	<p>Мама Александры, как обычно, не смогла поехать вместе с ними: как всегда, она занималась домашними делами. Дни, когда она ездила вместе с ними, Эрика легко могла сосчитать по пальцам одной руки.</p>
<p>Γέλασε λίγο όταν είδε μια φωτογραφία με την Άννα από την ίδια εκδρομή με τη βάρκα. Ως συνήθως, η Άννα έκανε γκριμάτσες και άλλα διάφορα, και στη φωτογραφία αυτή είχε κρεμαστεί από την κουπαστή και έκανε γκριμάτσες προς τη μεριά της κάμερας.</p>	<p>Она усмехнулась, увидев фотографию Анны в той же лодке: как обычно, она изображала из себя обезьяну, висела на релингах и вовсю гримасничала перед камерой.</p>
<p>«Η αδερφή σου;»</p>	<p>— Твоя сестра?</p>
<p>«Ναι, η μικρή μου αδερφή, η Άννα».</p>	<p>— Да, моя младшая сестра Анна.</p>
<p>Ο τόνος της φωνής της Ερίκα ήταν κοφτός και έδειχνε ότι δεν ήθελε να μιλήσει άλλο γι' αυτό.</p>	<p>Эрика ответила коротко. Ее тон ясно давал понять, что она не хочет продолжать разговаривать на эту тему.</p>
<p>Η Τζούλια έπιασε το σήμα και ξεφύλλισε το άλμπουμ με τα κοντόχοντρα δάχτυλά της. Τα νύχια της ήταν φαγωμένα και σε μερικά δάχτυλα τα είχε φάει τόσο πολύ με</p>	<p>Джулия поняла намек и перелистывала страницы альбома дальше своими короткими толстыми пальцами. Она грызла ногти и на нескольких пальцах обкусала их</p>

αποτέλεσμα να έχει τραυματίσει τις ρώγες τους.

Η Ερίκα αναγκάστηκε να πάρει το βλέμμα της από τα τραυματισμένα δάχτυλα της Τζούλιας και το έστρεψε στις φωτογραφίες που περνούσαν κάτω από τα χέρια της.

Προς το τέλος του δεύτερου άλμπουμ, η Άλεξ είχε εξαφανιστεί ξαφνικά από τις φωτογραφίες. Ήταν έντονη η διαφορά. Εκεί που πριν την έβλεπες σε κάθε σελίδα, τώρα δεν υπήρχε ούτε μία φωτογραφία δική της.

Η Τζούλια απίθωσε προσεχτικά στο τραπέζακι τα άλμπουμ το ένα πάνω στο άλλο και έγειρε πίσω στη γωνιά του καναπέ με την κούπα ανάμεσα στα χέρια της.

«

Θέλεις λίγο καφέ ακόμα; Πρέπει να κρύωσε αυτός που έχεις».

Η Τζούλια κοίταξε την κούπα και αντιλήφθηκε ότι η Ερίκα είχε δίκιο.

«Ναι, αν υπάρχει, θα πάρω ευχαρίστως λίγο ακόμα».

Έδωσε την κούπα στην Ερίκα, η οποία ήταν ευτυχής που μπόρεσε να σηκωθεί και να τεντωθεί λίγο.

Καλός ο καλαμόπλεχτος καναπές εμφανισιακά, αλλά δεν τον σήκωναν για πολύ η μέση και ο πισινός της. Μάλλον και η μέση της Τζούλιας είχε την ίδια άποψη, μια που σηκώθηκε κι αυτή κι ακολούθησε την Ερίκα στην κουζίνα.

«Ήταν όμορφη η κηδεία. Ήρθε και πολύς κόσμος για τον καφέ στο σπίτι σας».

Η Ερίκα στεκόταν με την πλάτη στραμμένη προς την Τζούλια και γέμιζε τις κούπες με καινούργιο καφέ. Ένα ακατάληπτο μουρμουρητό ήταν η μόνη απάντηση που πήρε. Αποφάσισε να γίνει λίγο αδιάκριτη.

«Είδα ότι εσύ και η Νέλι Λόρεντς γνωρίζεστε καλά. Πώς κι έτσι;»

Η Ερίκα κράτησε την ανάσα της. Το χαρτί που

δο κροβί.

Ερίκα заставила себя не смотреть на ее пальцы и вместо этого сосредоточилась на мелькавших перед ее глазами фотографиях.

К концу второго альбома Александра внезапно перестала появляться на снимках. Это было очень заметно, потому что раньше ее фотографии обязательно встречались на каждой странице.

Джулия осторожно положила альбомы на журнальный столик и откинулась на спинку дивана с кофейной чашкой в руках.

— Налить тебе горячего кофе? Твой, наверное, совсем остыл.

Джулия посмотрела на чашку, подумала и решила, что Эрика права:

— Да, если остался, я с удовольствием.

Она протянула чашку Эрике, которая обрадовалась возможности размять спину.

Плетеный диван был красивый и хорошо смотрелся, но от долгого сидения на нем начинали болеть спина и кончик. Похоже, Джулия чувствовала то же самое, потому что она поднялась и пошла за Эрикой в кухню.

— На поминках было довольно многолюдно. — Эрика стояла, повернувшись спиной к Джулии, и разливала кофе по чашкам. Вместо ответа она услышала какое-то неразборчивое бормотание. Она решила быть немного более настойчивой.

— Я заметила, что ты и Нелли Лоренс довольно хорошо знакомы. Откуда вы знаете друг друга?

Эрика затаила дух. Бумага, которую она

είχε βρει στο σπίτι της Νέλι τής είχε προκαλέσει μεγάλη περιέργεια για το τι θα απαντούσε η Τζούλια.

«Ο μπαμπάς δούλευε γι' αυτήν».

Η απάντηση ήρθε απρόθυμα από την Τζούλια. Τα δάχτυλά της κινήθηκαν απότομα στο στόμα, και, δίχως η Τζούλια να δείχνει ότι το έκανε συνειδητά, είχε αρχίσει να τα μασάει σαν φρενιασμένο τρωκτικό.

«Ναι, αλλά αυτό ήταν πολύ πριν γεννηθείς εσύ».

Η Ερίκα συνέχισε το «ψάρεμα». «Τα καλοκαίρια, όταν ήμουν μικρότερη, δούλευα στην κονσερβοποιία».

Οι απαντήσεις έβγαιναν ακόμη με το τσιγκέλι, και η Τζούλια διέκοπτε το μάσημα των νυχιών της μόνο για να μπορεί να απαντά.

«Φαινόσασταν να συμφωνείτε σε πολλά εσύ και η Νέλι».

«Ναι, υποθέτω ότι η Νέλι βλέπει κάτι σ' εμένα που δεν το βλέπει κανένας άλλος».

Το χαμόγελο ήταν γεμάτο πικρία και εσωστρέφεια. Η Ερίκα ένιωσε ξαφνικά μεγάλη συμπάθεια για την Τζούλια.

Πρέπει να είχε δύσκολη ζωή στον ρόλο του ασχημόπαπου. Δεν της είπε τίποτα, και λίγο μετά η σιωπή έκανε την Τζούλια να συνεχίσει.

«Ερχόμασταν κάθε καλοκαίρι εδώ, και το καλοκαίρι μετά την όγδοη τάξη η Νέλι τηλεφώνησε στον μπαμπά και τον ρώτησε αν ήθελα να βγάλω μερικά λεφτά δουλεύοντας στα γραφεία.

Δεν μπορούσα να πω όχι και, έπειτα από αυτό, δούλευα εκεί κάθε καλοκαίρι, μέχρι που πέρασα στη Διδασκαλική Ακαδημία».

Η Ερίκα κατάλαβε ότι η απάντηση αυτή άφηνε πολλά πράγματα ανείπωτα. Ήταν απολύτως σίγουρο. Άλλα κατάλαβε, επίσης, ότι δεν

нашла в корзине дома у Нелли, заставляла ее с большим любопытством ожидать ответа Джулии.

— Папа работал на нее, — ответила Джулия неохотно.

Непроизвольно, словно сама Джулия этого не замечала, ее пальцы потянулись ко рту, и она ожесточенно принялась грызть ногти. Эрика забросила удочку дальше:

— Да, но это было еще очень задолго до твоего рождения.

— Я раньше подрабатывала летом у них на консервной фабрике.

Джулия на секунду оторвалась от ногтей, но ответ прозвучал так, будто у нее вырывали зуб.

— Кажется, вы друг с другом очень хорошо ладите.

— Да, я думаю, что Нелли видит во мне что-то, чего другие не замечают.

Улыбка вышла горькая, за ней что-то скрывалось. И Эрика не могла не почувствовать симпатии к Джулии.

Наверное, ей было очень тяжело жить гадким утенком. Она промолчала, через какое-то время Джулии пришлось прервать тишину и продолжить.

— Мы всегда приезжали сюда летом, и както Нелли позвонила папе и спросила его, не хочу ли я немного подзаработать и потрудиться у них в канторе на фабрике.

Едва ли я могла отказаться, и после этого я работала у нее каждое лето до начала учебы в педагогическом колледже.

Эрика понимала, что на самом деле ответ мало что объяснял, но она и не особо рассчитывала услышать что-нибудь от

επρόκειτο να μάθει περισσότερα από την Τζούλια για τη σχέση της με τη Νέλι.

Κάθισαν ξανά στον καναπέ της βεράντας και ήπιαν μερικές γουλιές καφέ σιωπήλες. Και οι δύο τους κοίταζαν πέρα, στους πάγους της θάλασσας που απλώνονταν μέχρι τον ορίζοντα, χωρίς να βλέπουν τίποτα ουσιαστικά.

«Πρέπει να ήταν δύσκολο για σένα όταν ο μπαμπάς και η μαμά μετακόμισαν με την Άλεξ». Αυτή τη φορά ήταν η Τζούλια εκείνη που μίλησε πρώτη.

«Και ναι και όχι. Δεν παίζαμε πια μαζί, οπότε, ναι, ήταν δύσκολο, αλλά δεν ήταν τόσο δραματικό όσο θα ήταν αν ήμασταν ακόμη οι καλύτερες φίλες».

«Τι συνέβη; Γιατί σταματήσατε να κάνετε παρέα;»

«Πολύ θα ήθελα να το ξέρω κι εγώ αυτό».

Η Ερίκα ανακάλυψε έκπληκτη ότι αυτή η ανάμνηση την πονούσε ακόμη. Ένιωθε ακόμη έντονα την απώλεια της Άλεξ.

Είχαν περάσει τόσα χρόνια από τότε και ήταν μάλλον κανόνας παρά εξαίρεση ότι οι καλύτεροι φίλοι της παιδικής ηλικίας κάπου χάνονται. Ισως αυτό που την πείραζε να ήταν ότι η φιλία τους δεν έληξε φυσιολογικά και ότι δεν της δόθηκε ποτέ καμία εξήγηση.

Δεν είχαν μαλώσει για κάτι, η Άλεξ δεν είχε βρει καμία καινούργια κολλητή και δεν υπήρχε κανένας από αυτούς τους λόγους που συντελούν, συνήθως, στο τέλος μιας φιλίας. Απλώς ταμπουρώθηκε πίσω από ένα τείχος αδιαφορίας και μετά εξαφανίστηκε δίχως μια λέξη.

«Μαλώσατε για κάτι».

«Όχι, απ' ό,τι ξέρω. Απλώς η Άλεξ, κατά κάποιον τρόπο, έχασε κάθε ενδιαφέρον.

Джулии о ее отношениях с Нелли.

Они опять вернулись на террасу, сидели на диване и молча пили кофе. Обе смотрели на лед, простирающийся вдаль, к самому горизонту.

— Тебе, наверное, было тяжело, когда мама и папа уехали с Александрой? — продолжила разговор Джуллия.

— И да и нет. Мы тогда уже не играли вместе. Так что, конечно, это было грустно, но совсем не так драматично, как если бы мы тогда еще оставались лучшими подругами.

— А что случилось? Почему вы перестали дружить?

— Если бы я только знала.

Эрика удивилась, потому что, как оказалось, эти воспоминания по-прежнему доставляют ей боль и она все так же остро переживает потерю Алекс.

Ведь с тех пор прошло так много лет, а то, что лучшие с детства подруги потом отдаляются друг от друга — скорее правило, чем исключение. Эрика думала, что, может быть, она чувствует себя так потому, что между ними не было никакого формального разрыва и никаких объяснений.

Они никогда не ссорились ни по какому поводу, и Алекс не променяла ее на какую-нибудь новую подругу. Не было ни одной причины, из-за которой их дружба могла умереть. Алекс просто спряталась за стеной безразличия и потом исчезла, не сказав ни слова.

— Может быть, вы из-за чего-то поссорились?

— Нет, по крайней мере, я этого не знаю. Алекс словно потеряла ко мне интерес.

Σταμάτησε να μου τηλεφωνεί και να με ρωτάει αν θα κάναμε κάτι. Αν της το ζητούσα εγώ, δεν έλεγε όχι, αλλά μπορούσα να δω ότι ήταν εντελώς αδιάφορη. Οπότε σταμάτησα κι εγώ τελικά να της ζητάω οτιδήποτε».

«Είχε τίποτα καινούργιους φίλους με τους οποίους έκανε παρέα;»

Η Ερίκα αναρωτήθηκε γιατί η Τζούλια έκανε όλες αυτές τις ερωτήσεις για την ίδια και την Άλεξ, αλλά δεν είχε αντίρρηση να φρεσκάρει λίγο τη μνήμη της. Μπορεί να απέβαινε ωφέλιμο και για το βιβλίο.

«Δεν την είδα ποτέ με άλλους. Στο σχολείο πήγαινε πάντα μόνη της. Άλλα πάλι.»

«Τι πράγμα;» Η Τζούλια έσκυψε μπροστά πολύ πρόθυμα.

«Είχα την αίσθηση ότι υπήρχε κάποιο πρόσωπο. Άλλα μπορεί να έκανα και λάθος. Ήταν απλώς μια αίσθηση.»

Η Τζούλια έγνεψε συλλογισμένη, και η Ερίκα αποκόμισε την εντύπωση ότι απλώς επιβεβαίωνε κάτι που η Τζούλια γνώριζε ήδη.

«Συγγνώμη που ρωτάω, αλλά γιατί θέλεις να ξέρεις τόσα πολλά για μένα και την Άλεξ όταν ήμασταν μικρές;»

Η Τζούλια απέφυγε να την κοιτάξει στα μάτια. Η απάντησή της ακούστηκε σαν υπεκφυγή.

«Ήταν πολύ μεγαλύτερη από μένα και είχε ήδη φύγει στο εξωτερικό όταν γεννήθηκα.

Άλλωστε, ήμασταν πολύ διαφορετικές. Έχω την εντύπωση ότι δεν κατάφερα να τη γνωρίσω όπως έπρεπε. Και τώρα είναι πολύ αργά.

Κοίταξα στο σπίτι μήπως βρω φωτογραφίες της, αλλά δεν έχουμε σχεδόν καμία. Έτσι σκέφτηκα εσένα».

Она перестала мне звонить и предлагать пойти куда-нибудь или что-нибудь сделать вместе. А когда я приглашала ее, она отвечала: «Да нет, спасибо», хотя я видела, что она ничем особенным не занята. Так что в конце концов я перестала к ней обращаться.

— А у нее появились какие-нибудь новые друзья?

Эрике показался странным интерес Джулии к ее отношениям с Алекс, но она не имела ничего против того, чтобы самой освежить воспоминания — это могло пригодиться ей для книги.

— Я никогда не видела ее с кем-нибудь другим. В школе она все время держалась особняком, но все-таки...

— Что «все-таки»? — Джуллия заинтересованно наклонилась вперед.

— У меня тем не менее появилось ощущение, что кто-то у нее был, но с таким же успехом я могу и ошибаться. И это было только ощущение.

Джуллия задумчиво кивнула, и Эрике показалось, что она только что подтвердила что-то, о чем Джуллия уже знала раньше.

— Извини, конечно, что я спрашиваю, но зачем тебе надо столько всего знать про то, когда мы с Александрой были маленьками?

Джуллия старалась не смотреть ей в глаза и ответила уклончиво:

— Она ведь была намного старше меня и, когда я родилась, уже уехала за границу.

И кроме того, мы совершенно разные. Я думаю, что по-настоящему я ее никогда не знала, а сейчас уже слишком поздно.

Я искала дома ее фотографии, но у нас их очень мало, почти совсем нет, и тогда я подумала о тебе.

Η Ερίκα κατάλαβε ότι η απάντηση της Τζούλιας περιείχε αρκετά λίγη αλήθεια και μπορούσε να χαρακτηριστεί ακόμα και ψέμα, αλλά αρκέστηκε απρόθυμα σε αυτή.

«Λοιπόν, μάλλον πρέπει να φεύγω τώρα. Ευχαριστώ για τον καφέ».

Η Τζούλια σηκώθηκε απότομα, πήγε στην κουζίνα και άφησε την κούπα της στον νεροχύτη.

Ξαφνικά φαινόταν σαν να βιάζεται να φύγει. Η Ερίκα την ακολούθησε μέχρι την πόρτα.

«Σ' ευχαριστώ που μου έδειξες τις φωτογραφίες. Σημαίνουν πολλά για μένα».

Μετά εξαφανίστηκε. Η Ερίκα στάθηκε για αρκετή ώρα στην πόρτα και την κοίταζε να απομακρύνεται.

Μια γκρίζα και άμορφη σιλουέτα που διέσχιζε με βήμα βιαστικό τον δρόμο και με τα χέρια σφιχτά τυλιγμένα στο κορμί της για να προστατεύεται από το δρυμό κρύο.

Η Ερίκα έκλεισε αργά την πόρτα και μπήκε μέσα, στη ζεστασιά.

* * *

Είχε πολύ καιρό να νιώσει τόσο νευρικός. Η αίσθηση που είχε στην περιοχή του στομαχιού του ήταν υπέροχη και τρομακτική ταυτόχρονα.

Ο σωρός των ρούχων στο κρεβάτι μεγάλωνε όσο δοκίμαζε κάτι καινούργιο για να φορέσει.

Όλα τα ρούχα που φορούσε τα ένιωθε μια πολύ παλιομοδίτικα, μια πολύ πρόχειρα, μια πολύ επίσημα, μια πολύ όχρωμα ή απλώς άσχημα.

Εκτός αυτού, τα περισσότερα παντελόνια των στένευαν αρκετά στη μέση. Με έναν αναστεναγμό, πέταξε στον σωρό άλλο ένα παντελόνι και κάθισε με το σλιπ στην

Эрике показалось, что в ответе Джуллии так мало правды, что он может считаться враньем, но она не подала виду и понимающе кивнула.

— Ну да ладно, мне уже пора. Спасибо за кофе.

Джулия резко поднялась, отнесла кофейную чашку на кухню и поставила в раковину.

Она внезапно заторопилась. Эрика проводила ее до двери.

— Спасибо, что показала мне фотографии. Для меня это очень важно.

И с этими словами она ушла. Эрика долго стояла на пороге и смотрела ей вслед.

Серая неуклюжая фигура, которая торопливо удалялась от дома, охватив себя руками, как бы защищаясь от укусов холода.

Эрика медленно закрыла дверь и пошла в тепло.

* * *

Уже очень давно он так не нервничал. Ощущения, которые он испытывал, были одновременно чудесными и тревожными.

Груда одежды на кровати становилась все выше по мере того, как он мерил одну вещь за другой.

Все, что он надевал, казалось ему либо немодным, либо неподходящим, или слишком старым, или плохо сочетающимся с другим.

Кроме того, большинство брюк едва сходились на животе. С тяжелым вздохом он отложил в сторону очередную пару, сидя на кровати в одних трусах.

άκρη του κρεβατιού.

Έχασε μεμιάς κάθε όρεξη για το βράδυ και ένιωσε ξαφνικά μια σοβαρή κρίση παλιού και καλού άγχους. Ισως να ήταν καλύτερα να τηλεφωνούσε και να το ακύρωνε.

Ο Πάτρικ ξάπλωσε στο κρεβάτι και κοίταξε το ταβάνι με τα χέρια πλεγμένα στον αυχένα. Είχε ακόμη το διπλό κρεβάτι που μοιραζόταν κάποτε με την Κάριν και τώρα χάιδευε τη μεριά της σε έναν απότομο παροξυσμό συναισθηματισμού.

Μόλις πρόσφατα είχε αρχίσει να ξαπλώνει και προς τη δική της μεριά του κρεβατιού.

Μάλλον θα έπρεπε να είχε αγοράσει ένα καινούργιο κρεβάτι αμέσως μετά τη μετακόμισή της, αλλά δεν του πήγαινε η καρδιά να το κάνει.

Παρά τη μεγάλη στενοχώρια που ένιωσε όταν τον άφησε η Κάριν, δεν έπαινε ν' αναρωτιέται αν του έλειπε όντως η Κάριν ή αν του έλειπε η ψευδαίσθηση που είχε περί του γάμου ως θεσμού.

Ο πατέρας του είχε εγκαταλείψει τη μητέρα του για μια άλλη γυναίκα όταν ήταν δέκα χρονών, και το διαζύγιο που ακολούθησε ήταν πραγματικά σπαραξικάρδιο, με τον ίδιο και τη μικρή του αδερφή, τη Λότα, σαν τα πρώτα θύματα.

Αν παντρευόταν, ήθελε να μείνει παντρεμένος σε όλη του τη ζωή. Έτσι, όταν παντρεύτηκαν με την Κάριν πριν από πέντε χρόνια στην εκκλησία του Τανουμσχέντε, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι ο γάμος τους θα διαρκούσε για πάντα.

Αλλά η ζωή δεν πάει ποτέ όπως τη θέλουμε. Η Κάριν και ο Λέιφ συναντιόντουσαν πίσω από την πλάτη του για πάνω από έναν χρόνο πριν τους ανακαλύψει. Τόσο καταραμένα κλασικό κεράτωμα.

Он с таким нетерпением ожидал этого вечера, а вместо этого сейчас на полном серьезе подумывал о том, чтобы найти какой-нибудь повод отказатьсь от приглашения. Может, будет лучше, если он позвонит и скажет, что никак не может прийти.

Патрик заложил руки за голову, откинулся на спину и уставился в потолок. Он по-прежнему сохранял двуспальную кровать, которую делил с Карин, и погладил рукой по ее половине в порыве сентиментальности.

Прошло уже много времени, но только совсем недавно он начал во сне перекатываться на ее сторону. На самом деле ему, наверное, стоило купить новую кровать, после того как Карин сбежала, но он не очень-то мог себе это позволить.

Несмотря на горечь, которую он чувствовал после ухода Карин, Патрик иногда задавал себе вопрос: действительно ли он тоскует именно о ней, или ему просто не хватало семейной жизни, иллюзии брака?

Отец Патрика бросил его мать ради другой женщины, когда ему было десять лет. И развод, который за этим неизбежно последовал, стал для Патрика и его младшей сестры Лотты настоящим потрясением.

Он тогда поклялся себе раз и навсегда, что никогда не изменит своей жене и никогда и ни за что с ней не разведется и когда он женится, то женится на всю жизнь. Так что, когда пять лет назад они с Карин поженились в церкви Танумсхеде, он ни секунды не сомневался, что это навсегда.

Но жизнь довольно редко выстраивается так, как ты этого хочешь. Она встречалась с Лейфом за его спиной больше года, прежде чем он все узнал. Прямо какая-то чертова классика.

Μια μέρα γύρισε νωρίτερα στο σπίτι από τη δουλειά, γιατί δεν ένιωθε καλά, και τους βρήκε εκεί, στην κρεβατοκάμαρα. Στο ίδιο κρεβάτι που ήταν τώρα ξαπλωμένος.

Ίσως να υπήρχε ένας μαζοχιστής μέσα του. Πώς αλλιώς να εξηγούσε το γεγονός ότι δεν είχε πετάξει το κρεβάτι εδώ και πολύ καιρό;

Αλλά τώρα όλα ήταν παρελθόν. Δεν είχε πλέον καμία σημασία. Σηκώθηκε από το κρεβάτι ακόμη αβέβαιος αν ήθελε να πάει στο σπίτι της Ερίκα απόψε.

Ήθελε. Και δεν ήθελε. Μια χαμένη αυτοπεποίθηση σάρωσε ότι είχε απομείνει από την προσδοκία που ένιωθε όλη τη μέρα. Όλη την εβδομάδα.

Αλλά ήταν πολύ αργά για να πει όχι τώρα, οπότε δεν υπήρχαν πολλές επιλογές.

Όταν βρήκε επιτέλους ένα παντελόνι από ύφασμα τσίνο, το οποίο τον χωρούσε στη μέση, και φόρεσε ένα γαλάζιο φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισο, ένιωσε αμέσως λίγο καλύτερα και άρχισε να προσβλέπει ξανά σ' ένα όμορφο βράδυ.

Λίγος αφρός έκανε τα μαλλιά του να στέκονται ελαφρώς ανάκατα, και με ένα νεύμα για καλή τύχη στο είδωλό του στον καθρέφτη ένιωσε πια έτοιμος για αναχώρηση.

Έξω επικρατούσε βαθύ σκοτάδι, αν και η ώρα ήταν μόλις εφτάμισι και μια ελαφριά χιονόπτωση επιδείνωνε την ορατότητα όταν ξεκίνησε να φύγει για τη Φιελμπάκα.

Είχε ξεκινήσει νωρίς και δεν υπήρχε λόγος να βιάζεται. Οι σκέψεις για την Ερίκα παραμέρισαν για λίγο μπροστά στις σκέψεις για τα συμβάντα των τελευταίων ημερών στη δουλειά.

Ο Μέλμπεργ δεν είχε ικανοποιηθεί μαζί του όταν ο Πάτρικ τού ανέφερε πως η γειτόνισσα του Άντερς, η Τζένι, ήταν σίγουρη για όσα είχε

В один прекрасный день Патрик вернулся с работы раньше, чем обычно, потому что приболел, и застал их в спальне — на той самой кровати, где он сейчас лежал.

Да, может быть, он все-таки мазохист. А как еще иначе можно объяснить, что он так и не избавился от этой кровати.

Хотя теперь уже все перегорело и больше не имело никакого значения. Патрик сел на кровати, все еще совершенно не уверенный в том, хочет он ехать сегодня вечером к Эрике или нет.

Он хотел и не хотел. Острый приступ неуверенности в себе одним махом уничтожил его нетерпение, которое он чувствовал весь день, да что там — всю неделю.

Но сейчас уже слишком поздно откращиваться и отказываться, так что выбора у Патрика не оставалось.

В конце концов Патрику удалось найти французские брюки, которые сошлись у него на поясе. Потом он надел голубую свежевыглаженную рубашку, сразу почувствовал себя немного лучше и с большим оптимизмом посмотрел на перспективы вечера.

Он взял гель и немного пригладил волосы, которые вечно торчали у него в разные стороны. Посмотрел на себя в зеркало, пожелал своему отражению удачи и почувствовал, что готов ехать.

Всего половина восьмого, а на улице уже темно, как ночью. Начался снегопад, хотя и не очень сильный, и видимость на дороге во Фьельбаку стала совсем плохой.

Но Патрик выехал заранее и поэтому мог не торопиться. На какое-то время события последних дней на работе вытеснили у него мысли об Эрике.

Мелльберг рвал и метал, когда Патрику не удалось выжать из свидетеля, соседки Андерса Ени Розен, ничего, кроме ее

καταθέσει και ότι ο Άντερς είχε, καταπώς έδειχναν όλα, άλλοθι για την κρίσιμη χρονική περίοδο.

Αυτό δεν προκάλεσε στον Πάτρικ την ίδια επιθετικότητα που είχε προκαλέσει στον Μέλιμπεργ, αν και όφειλε να ομολογήσει ότι ένιωθε λίγο απελπισμένος.

Είχαν περάσει τρεις εβδομάδες από τότε που βρήκαν την Άλεξ δολοφονημένη και κανείς τους δεν ένιωθε ότι πλησίαζαν σε μια οποιαδήποτε λύση της υπόθεσης.

Αυτό που μετρούσε τώρα ήταν να μη χάσουν εντελώς το κουράγιο τους, αλλά, απεναντίας, να συγκεντρωθούν και να ξεκινήσουν από την αρχή.

Κάθε άκρη και κάθε μαρτυρία έπρεπε να εξεταστούν εκ νέου με καινούργια ματιά. Ο

Πάτρικ κατάρτισε μια νοερή λίστα για όσα θα έκανε το επόμενο πρωί στη δουλειά.

Αυτό που είχε μεγαλύτερη προτεραιότητα ήταν να βρουν ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που περίμενε η Άλεξ.

Κάποιος έπρεπε να υπάρχει σε ολόκληρη τη Φιελμπάκα που θα είχε δει ή θα είχε ακούσει κάτι για το άτομο που συναντούσε τα Σαββατοκύριακα.

Βέβαια, ακόμη δεν είχε αποκλειστεί ο Χένρικ ως πατέρας, και εκεί κάπου μπορούσαν να υπολογίζουν και τον Άντερς ως πιθανό υποψήφιο.

Αν και, κατά κάποιον τρόπο, ο Πάτρικ δεν πίστευε ότι η Άλεξ είχε επιλέξει τον Άντερς ως κατάλληλο υποψήφιο για πατέρα. Πίστευε ότι αυτό που είχε εκμυστηρευθεί η Φρανσίν στην Ερίκα ήταν πολύ πιο κοντά στην αλήθεια.

Υπήρχε κάποιος στη ζωή της που ήταν πάρα πολύ σημαντικός γι' αυτήν. Κάποιος που ήταν αρκετά σπουδαίος για να θέλει να κάνει ένα παιδί μαζί του.

полной уверенности в своих показаниях, что означало для Андерса железное алиби на время убийства.

Конечно, алиби Андерса не разозлило Патрика до такой степени, как Мелльберга, но все же, со своей стороны, он считал, что расследование зашло в тупик и выглядит безнадежно.

Прошло уже столько времени с тех пор, как нашли Алекс, но они все топтались на месте и ничуть не приблизились к раскрытию преступления.

Сейчас следовало набраться решительности, не опускать руки, мобилизоваться, чтобы начать все сначала.

На каждую ниточку, каждую улику и каждое показание надо посмотреть еще раз свежим взглядом.

Патрик у себя в голове составил список того, чем ему необходимо будет заняться на работе завтра утром.

Самым главным, приоритетным вопросом был, конечно, вопрос об отце ребенка, которого ждала Александра.

Кто-то во Фьельбаке обязательно должен был видеть или слышать, с кем она встречалась по выходным.

Хотя, конечно, нельзя полностью исключить вероятность отцовства Хенрика Вийкнера, да и Андерс вполне мог оказаться подходящим кандидатом.

Но, по мнению Патрика, вряд ли отцом ребенка Александра выбрала Андерса. К правде, скорее, ближе было то, что рассказала Эрике Франсин:

в жизни Александры появился кто-то, кто стал для нее очень-очень важным, кто-то, кто значил для нее настолько много, что она захотела от него ребенка.

Μια χαρά που δεν είχε μπορέσει, ή θελήσει, να μοιραστεί με τον άντρα της.

Η σεξουαλική σχέση με τον Άντερς ήταν, επίσης, ένα θέμα για το οποίο ο Πάτρικ ήθελε να μάθει περισσότερα.

Τι κοινό θα μπορούσε να έχει μια γυναίκα της υψηλής κοινωνίας του Γέτεμποργ με έναν ξοφλημένο μεθύστακα;

Κάτι του έλεγε πως, αν μάθαινε πού και πώς διασταυρώθηκαν και ενώθηκαν οι δρόμοι τους, θα απαντιόντουσαν πολλά από τα ερωτήματα που τον απασχολούσαν.

Μετά, ήταν κι εκείνο το άρθρο για την εξαφάνιση του Νίλς Λόρεντς. Η Άλεξ ήταν ακόμη παιδί τότε.

Γιατί να φυλάει όμως ένα απόκομμα είκοσι πέντε ετών σ' ένα συρτάρι του κομού της; Ήταν πολλά τα νήματα που είχαν μπερδευτεί μεταξύ τους. Ένιωθε σαν να κοιτούσε μία από εκείνες τις εικόνες που όλα μοιάζουν με ασαφείς τελείες, τις οποίες μόλις τις ενώσεις σωστά εμφανίζεται ξαφνικά ένα πολύ καθαρό περίγραμμα.

Μόνο που δεν μπορούσε να εντοπίσει τη σωστή σειρά σύμφωνα με την οποία οι τελείες θα έδιναν ένα σχήμα.

Καμιά φορά, σε στιγμές αδυναμίας, αναρωτιόταν αν ήταν αρκετά ικανός αστυνομικός για να το βρει. Τσως ένας δολοφόνος να τη γλίτωνε επειδή αυτός δεν ήταν αρκετά ικανός.

Ένα ζαρκάδι πέρασε μπροστά από το αμάξι, και ο Πάτρικ σύρθηκε βίαια έξω από τον κόσμο των ζοφερών του σκέψεων.

Το πόδι του έπεσε πάνω στο φρένο και κατάφερε να αποφύγει τον πισινό του ελαφιού για δύο εκατοστά. Το αυτοκίνητο σύρθηκε

Οна не могла — или не хотела — получить это от своего мужа.

И еще Патрику хотелось побольше узнать о ее сексуальных отношениях с Андерсоном.

Как так могло получиться, что городская женщина из общества сошлась с опустившимся алкашом?

Интуиция подсказывала Патрику, что если он докопается до того, как и почему пересеклись и слились их дороги, то сразу же разрешатся многие вопросы, ответы на которые он пытается найти.

И, кроме того, нужно выяснить насчет заметки об исчезновении Нильса Лоренса.

Тогда Александра была ребенком. Почему она прятала старую статью в своем комоде? Ниточек становилось все больше, и они все больше перепутывались; дело все сильнее походило на одну из тех картин, которые на первый взгляд кажутся совершенно непонятными до тех пор, пока не взглянешь на них под нужным углом, и тогда внезапно беспорядочное нагромождение становится ясной, отчетливой картинкой.

Но именно этого он и не мог найти — нужного угла зрения, чтобы узор сложился.

В минуты слабости Патрик иногда задавал себе вопрос: достаточно ли он опытный полицейский для того, чтобы вообще найти это? И может быть, убийце удастся остаться не пойманным из-за того, что он, Патрик, недостаточно компетентен?

Неожиданно на дорогу перед машиной Патрика выскочила косуля, и он моментально забыл о своих удручающих мыслях.

Он нажал на тормоз и ухитрился проскочить буквально в паре сантиметров от задней ноги животного. Машину занесло

ανεξέλεγκτα πάνω στο γλιστερό οδόστρωμα και σταμάτησε έπειτα από δύο πολύ μεγάλα και τρομακτικά δευτερόλεπτα.

Έγειρε το κεφάλι του πάνω στα χέρια του, που έσφιγγαν ακόμη το τιμόνι, και άφησε τον σφυγμό του να επιστρέψει στον κανονικό ρυθμό.

Έμεινε έτσι κάνα δυο λεπτά. Μετά, συνέχισε τον δρόμο του για τη Φιελμπάκα, αλλά διένυσε δύο χιλιόμετρα σε ρυθμό χελώνας πριν τολμήσει ν' αυξήσει πάλι την ταχύτητα.

Ανεβαίνοντας τη στρωμένη με άμμο ανηφόρα του Σέλβικ που οδηγούσε στο σπίτι της Ερίκα, είχε ήδη αργήσει ένα τέταρτο.

Πάρκαρε το αυτοκίνητο πίσω από το δικό της, στην είσοδο του γκαράζ, και άρπαξε το μπουκάλι με το κρασί που είχε φέρει μαζί του για δώρο.

Με μια βαθιά ανάσα και μια ματιά στα μαλλιά του στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου, ένιωσε έτοιμος.

* * *

Ο σωρός των ρούχων που είχε σχηματιστεί στο κρεβάτι της Ερίκα ήταν σχεδόν ίδιος με του Πάτρικ.

Ίσως και λίγο μεγαλύτερος. Η γκαρνταρόμπα είχε αρχίσει να χάσκει άδεια από ρούχα και αρκετές κρεμάστρες πήγαιναν πέρα δώθε και κροτάλιζαν στην οριζόντια ράβδο.

Αναστέναξε βαριά. Τίποτα δεν της πήγαινε τέλεια. Τα παραπανίσια κιλά των τελευταίων εβδομάδων που είχε καταφέρει να βάλει δεν άφηναν κανένα φόρεμα να κάτσει όπως το ήθελε η ίδια.

Εκείνο το πρωινό ζύγισμα το μετάνιωνε ακόμη και κατηγορούσε τον εαυτό της γι' αυτό. Η Ερίκα κοίταξε το είδωλό της στον ολόσωμο καθρέφτη με κριτικό μάτι.

на скользкой дороге, и Патрику пришлось пережить несколько очень долгих и страшных секунд.

Он остановился, опустил голову на крепко сжимавшие руль руки и подождал, пока его сердце не перестанет бешено колотиться.

Он сидел так несколько минут, потом опять завел мотор и поехал во Фьельбаку, но километр или два ехал еле-еле и только потом отважился вновь прибавить скорость.

Когда он ехал вверх по посыпанному песком холму Сельвик к дому Эрики, он уже опаздывал на пять минут.

Он поставил свою машину за машиной Эрики у ворот гаража и взял бутылку вина, купленную для этого случая.

Сделав глубокий вдох, он взглянул на себя последний раз в зеркало заднего вида и решил, что готов.

* * *

Гора одежды на кровати Эрики была ничуть не меньше, чем на кровати Патрика.

Вообще-то даже побольше. Гардероб почти опустел, и целый ряд вешалок висел, позякивая на перекладине.

Эрика глубоко вздохнула. Ничего не сидело по-настоящему хорошо. Дополнительные килограммы последних недель, взявшись неизвестно откуда, обернулись тем, что ей ничего не нравилось, — все сидело не так, как ей хотелось.

Утреннее взвешивание она вспоминала с горечью и проклинала себя за это. Эрика критически посмотрела на себя в большое зеркало.

Το πρώτο δύλημμα εμφανίστηκε μετά το ντουζ, όταν η Ερίκα κατά τρόπο όμοιο με την ηρωίδα των αγαπημένων της βιβλίων, Μπρίτζετ Τζόουνς, έπρεπε να αποφασίσει τι είδους σλιπάκι θα φορούσε.

Να φορούσε άραγε το όμορφο δαντελωτό στρινγκ για το σχεδόν απίθανο ενδεχόμενο που η ίδια και ο Πάτρικ θα κατέληγαν στο κρεβάτι;

Ή να φορούσε το μεγάλο και απίθανο άσχημο σλιπάκι που της κρατούσε καλά την κοιλιά και τον πισινό και το οποίο θα αύξαινε κατά πολύ τις πιθανότητες να καταλήξουν στο κρεβάτι;

Μπελαλίδικη επιλογή, αλλά, όταν σκέφτηκε πόσο είχε μεγαλώσει η κοιλιά της, αποφάσισε, έπειτα από πολλούς υπολογισμούς, το μεγάλο και άσχημο σλιπάκι.

Και πάνω από αυτό, φυσικά, καλσόν που λειτουργούσε κι αυτό σαν κορσές. Με άλλα λόγια, ζώθηκε το βαρύ πυροβολικό.

Κοίταξε το ρολόι και αντιλήφθηκε ότι είχε έρθει η ώρα ν' αποφασίσει επιτέλους. Ρίχνοντας μια ματιά στον σωρό πάνω στο κρεβάτι, τράβηξε από τον πάτο αυτό που είχε δοκιμάσει πρώτο.

Το μαύρο αδυνάτιζε, και το κλασικό, κοντό ως τα γόνατα, φόρεμα σε στιλ Τζάκι Κένεντι ήταν ό,τι έπρεπε για τη φιγούρα της. Ένα ζευγάρι μαργαριταρένια σκουλαρίκια και το ρολόι της θα ήταν τα μοναδικά κοσμήματα. Άφησε τα μαλλιά να πέφτουν ελεύθερα στην πλάτη της.

Κοιτάχτηκε ξανά στον καθρέφτη, προφίλ αυτή τη φορά, και δοκίμασε να ρουφήξει το στομάχι της.

Βέβαια, με το σλιπάκι και το καλσόν να την κρατούν σαν διπλός κορσές και ελαφρώς περιορισμένες ανάσες δεν ήταν κι άσχημη.

Τα παραπανίσια κιλά, ωστόσο, είχαν και τα καλά τους, αναγκάστηκε να παραδεχτεί. Αυτά που είχε στην κοιλιά ήταν όντως

Первая проблема возникла у нее сразу же после того, как Эрика приняла душ. Точно такая же, как у ее любимого книжного персонажа — Бриджит Джонс, — когда она пыталась решить, какие трусики надеть.

Надеть ли ей красивые кружевные стринги, принимая во внимание тот маловероятный, но все же возможный исход, что они с Патриком в конце концов окажутся в кровати, или надеть плотные, здоровенные трусищи, утягивающие живот и попу, эффект от которых может значительно повысить ее шансы на то, что рано или поздно они окажутся в кровати.

Трудный выбор. Но когда Эрика подумала об объеме своего живота, она решила после долгих и мучительных колебаний выбрать вариант с утягивающими трусами.

Сверху она надела плотные эластичные колготки, чтобы усилить эффект, — другими словами, тяжелая артиллерия.

Эрика посмотрела на часы и поняла, что самое время определяться. Она оглядела кучу одежды на кровати и начала вытягивать с самого низа то, что примеряла вначале.

Черное обтягивающее классическое до колен платье нестареющего покроя а-ля Джеки Кеннеди, льстящее ее фигуре. Пару жемчужных серег в уши и часы — и больше никаких украшений. Волосы она распустила по плечам.

Эрика посмотрела на себя в профиль в зеркало и на пробу втянула живот.

Сочетание утягивающих трусов и эластичных колготок здорово помогло, а если еще дышать поаккуратнее, то она выглядит вполне пристойно.

Но с лишними килограммами на животе так или иначе придется смириться, хотя она бы скорее предпочла, чтобы они переползли

αχρείαστα, αλλά αυτά που είχαν καθίσει στα στήθια της δημιουργούσαν μια διόλου ευκαταφρόνητη σχισμή στο ντεκολτέ της.

Είχαν, οπωσδήποτε, και λίγη βοήθεια από εκείνο το σουτιέν που τα έσπρωχγε προς τα πάνω, αλλά τέτοια βοηθήματα υπήρχαν παντού πλέον, για να λέμε και την αλήθεια.

Άλλωστε, το σουτιέν που φορούσε ήταν τελευταίας τεχνολογίας, με ζελέ στις κούπες, κάτι που προκαλούσε φυσική κίνηση στα στήθια της.

Θαυμάσια απόδειξη για την πρόοδο της επιστήμης στην υπηρεσία της ανθρωπότητας.

Οι δοκιμές των ρούχων, μαζί με το συναισθηματικό άγχος, είχαν κάνει τις μασχάλες της να ιδρώσουν ξανά. Με έναν αναστεναγμό, πήγε και τις έπλυνε ξανά.

Το βάψιμο της πήρε σχεδόν είκοσι λεπτά για να το τελειοποιήσει, και, όταν επιτέλους ετοιμάστηκε, αντιλήφθηκε ότι ο καλλωπισμός είχε πάρει πάρα πολλή ώρα και ότι έπρεπε να είχε αρχίσει προ πολλού να ετοιμάζει το φαγητό.

Τακτοποίησε στα γρήγορα την κρεβατοκάμαρα. Θα της έπαιρνε πολλή ώρα να κρεμάσει όλα τα ρούχα ξανά και γι' αυτό άρπαξε όλο τον σωρό, τον πέταξε στο πάτωμα της γκαρνταρόμπας και έκλεισε την πόρτα.

Για κάθε ενδεχόμενο, έστρωσε το κρεβάτι και
έριξε μια ματιά τριγύρω για να βεβαιωθεί ότι
δεν υπήρχαν χρησιμοποιημένα σλιπάκια στο
πάτωμα. Ένα χρησιμοποιημένο σλιπάκι
Σλόγγι μπορούσε να κάνει οποιονδήποτε
άντρα να χάσει κάθε ερωτική διάθεση.

Με την ψυχή στο στόμα, η Ερίκα κατέβηκε κάτω στην κουζίνα και το άγχος την έκανε να στέκεται σαν χαμένη εντελώς. Δεν ήξερε καν από πού ν' αρχίσει.

Πίεσε τον εαυτό της να σταματήσει για λίγο και να πάρει μια βαθιά ανάσα. Στο τραπέζι μπροστά της βρίσκονταν δύο συνταγές και

вверх и отложились у нее на бюсте, —
тогда бы то, что у нее виднеется в вырезе
платья, выглядело поинтереснее.

А иначе, ясное дело, без помощи поддерживающего бюстгальтера не обойтись. Слава богу, что эти друзья женщин продаются в изобилии.

Бюстгальтер, который надела сейчас Эрика, был сделан по самой современной технологии — с гелем в чашечках, который давал эффект натуральной, естественно колышущейся груди.

Бесспорное доказательство достижений науки на благо человечества.

Примерка одежды и стресс от переживаний привели к тому, что Эрика вспотела, и она с глубоким вздохом опять протерла под мышками.

Макияж для достижения оптимального результата занял у нее минут двадцать; посмотрев потом на часы, она увидела, что на всю эту боевую подготовку ушло слишком много времени и ей уже давно пора заняться едой.

Она быстро навела порядок в спальне. Развешивать все вещи на плечики уже было некогда, и Эрика сгребла в охапку всю кучу одежды разом, засунула в гардероб и закрыла дверцу.

На всякий случай она застелила кровать и огляделась, чтобы убедиться, не валяются ли где на полу нежданные-негаданные трусы: пара каких-нибудь изгвазденных «неделек» может отбить охоту у любого мужика.

Сломя голову Эрика понеслась на кухню и от волнения совершенно растерялась. Она тупо стояла и не могла сообразить, за что ей хвататься в первую очередь.

Эрика заставила себя выпрямиться и сделала глубокий вздох. Перед ней на столе лежали два рецепта, и она попробовала

προσπάθησε να υπολογίσει πόση ώρα θα χρειαζόταν για να τις ετοιμάσει.

Σπουδαία μαγειρισσα δεν ήταν, αλλά τα κατάφερνε και είχε βρει τις συνταγές αφού πρώτα είχε ψάξει σε πολλά παλιά τεύχη του περιοδικού Γκουρμέ, στο οποίο ήταν συνδρομήτρια.

Το πρώτο πιάτο θα ήταν κρέπες πατάτας με κρέμα γάλακτος, χαβιάρι κυκλόπτερου και ψιλοκομμένο κόκκινο κρεμμύδι. Για κυρίως πιάτο είχε σκεφτεί να κάνει ψαρονέφρι σε σφολιάτα με σάλτσα κρασιού πόρτο και τριμμένη βραστή πατάτα· και για επιδόρπιο, σος βατόμουρων με παγωτό βανίλια.

Ευτυχώς είχε ετοιμάσει το επιδόρπιο από το απόγευμα, οπότε μπορούσε να το διαγράψει από το πρόγραμμα μαγειρικής.

Αποφάσισε να ξεκινήσει με τις πατάτες, να τις βάλει να βράσουν και μετά να τις περάσει από τον τρίφτη για το πρώτο πιάτο.

Συγκεντρώθηκε και δούλεψε καλά για μιάμιση ώρα. Ο ήχος του κουδουνιού την έκανε να τιναχτεί.

Η ώρα είχε περάσει πολύ γρήγορα και ήλπιζε να μην ήταν πολύ πεινασμένος ο Πάτρικ, μια που το φαγητό ήθελε πολλή ώρα ακόμα για να γίνει.

Καθώς πήγαινε προς την πόρτα, αντιλήφθηκε ότι φορούσε ακόμη την ποδιά, και το δεύτερο κουδούνισμα αντίχησε σε όλο το σπίτι, ενώ η Ερίκα προσπαθούσε να λύσει τον γαϊδουρόκομπο που είχε καταφέρει να κάνει στη μέση της.

Στο τέλος τον έλυσε, έβγαλε την ποδιά και την πέταξε σε μια καρέκλα στο χολ. Πέρασε το χέρι από τα μαλλιά της για να τα τακτοποιήσει, υπενθύμισε στον εαυτό της να κρατά το στομάχι ρουφηγμένο και πήρε μια βαθιά ανάσα πριν ανοίξει την πόρτα με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Γεια σου, Πάτρικ. Καλωσόρισε! Πέρασε, πέρασε».

почетче определить последовательность с учетом нужного времени.

Конечно, Эрика не считала себя великим кулинаром, но тем не менее кое-какой опыт у нее имелся. А рецепт, который она надеялась успешно воплотить в жизнь, нашелся в старом номере «Эль Гурме».

На закуску она собиралась приготовить рораку со сливочным соусом по-французски, икрой зубатки и тонко порезанный красный лук. На горячее она запланировала запеченное в духовке свиное филе под винным соусом и пюре, а на десерт — фруктовый салат с ванильным мороженым.

Десерт она, слава богу, приготовила еще днем, так что можно было не беспокоиться и вычеркнуть его из графика.

Эрика решила, что начнет с того, что поставит вариться картофель для гарнира, а потом натрет сырой картофель для закуски.

Она сосредоточенно трудилась часа полтора и подпрыгнула от неожиданности, когда раздался звонок в дверь.

Время пролетело как-то уж слишком быстро, и Эрика упивала только на то, что Патрик не зверски голоден, потому что еще не все было готово.

Эрика уже подошла к двери и тут поняла, что на ней все еще надет фартук. И когда раздался второй звонок, она ожесточенно пыталась развязать узел, который умудрилась очень крепко завязать у себя на спине.

В конце концов ей это удалось, она стянула фартук через голову и бросила его на стул в прихожей. Она пригладила волосы, напомнила себе не забывать втягивать живот, глубоко вдохнула и с улыбкой открыла дверь.

— Привет, Патрик. Милости прошу. Заходи.

Αγκαλιάστηκαν απαλά, και ο Πάτρικ τής έδωσε ένα μπουκάλι κρασί τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο.

«Ω, σ' ευχαριστώ! Τι ευγενικό!»

«Ναι, μου το σύστησαν στην Κρατική Κάβα. Χιλιανό κρασί. Ρωμαλέο και στρογγυλό, με γεύση από κόκκινα μούρα και μια αίσθηση σοκολάτας, λένε. Δεν είμαι ειδήμονας στα κρασιά, αλλά αυτοί ξέρουν για τι πράγμα μιλάνε».

«Σίγουρα θα είναι θαυμάσιο».

Η Ερίκα γέλασε με θέρμη και απίθωσε το μπουκάλι στον παλιό κομό του χολ, για να βοηθήσει τον Πάτρικ να βγάλει το τζάκετ του.

«Ελα μέσα. Ελπίζω να μην πεθαίνεις της πείνας. Ξέρεις, ο προγραμματισμός του χρόνου μου είναι πολύ αισιόδοξος, ως συνήθως, οπότε θα πάρει λίγη ώρα να ετοιμαστεί το φαγητό».

«Μπα, μην ανησυχείς, θα τα καταφέρω».

Ο Πάτρικ ακολούθησε την Ερίκα στην κουζίνα.

«Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;»

«Ναι, μπορείς να πάρεις το τιρμπουσόν από το πρώτο συρτάρι εκεί και ν' ανοίξεις ένα μπουκάλι κρασί να πιούμε. Ισως ν' αρχίσουμε με αυτό που έφερες. Τι λες;»

Εκείνος υπάκουει πρόθυμα, και η Ερίκα έβγαλε δύο μεγάλα ποτήρια κρασιού και τα έβαλε στον πάγκο. Μετά, άρχισε να ανακατεύει τις κατσαρόλες και να ελέγχει ό,τι είχε στον φούρνο. Το ψαρονέφρι ήθελε λίγο ακόμα να γίνει, και, όταν τρύπησε μια πατάτα, ανακάλυψε ότι ήταν ακόμη μισοβρασμένη.

Ο Πάτρικ τής έδωσε ένα από τα ποτήρια που ήταν τώρα γεμάτα με βαθυκόκκινο κρασί. Εκείνη ανάδειγε λίγο το ποτήρι για να ελευθερωθούν τα αρώματα του κρασιού, έβαλε

Они обнялись, и Патрик протянул ей бутылку вина, завернутую в фольгу.

— О, спасибо. Как мило.

— Мне его рекомендовали в «Сюстем булагет». Чилийское вино — густое, со вкусом красной смородины и привкусом шоколада, по крайней мере, мне так обещали. Сам я не очень хорошо разбираюсь в вине, но ты знаешь, о чем они говорили.

— Я уверена, что вино совершенно замечательное.

— И Эрика тепло засмеялась, поставила бутылку на старый комод в прихожей и помогла Патрику повесить куртку.

— Проходи, я надеюсь, что ты не очень изголодался. Как всегда, мои временные расчеты оказались слишком оптимистичными, так что ужин еще не готов — придется немного подождать.

— Да нет, конечно, подожду.

Следом за Эрикой Патрик вошел в кухню:

— Могу я чем-нибудь помочь?

— Да, можешь. Возьми, пожалуйста, штопор в верхнем ящике и открой для нас бутылку вина. И давай, наверное, начнем с того, что попробуем вино, которое ты принес.

Патрик покорно повиновался. Эрика поставила на стол два больших бокала, загремела посудой, заглянула в духовку и проверила, как там филе. Мясо уже доходило, но, ткнув в картофель, она убедилась, что он еще полусырой.

Патрик протянул ей бокал, наполненный вином насыщенного красного цвета. Эрика слегка поболтала бокалом, чтобы освободить аромат вина, поднесла его к

τη μύτη της μέσα στο ποτήρι και μετά εισέπνευσε από τη μύτη, κρατώντας το στόμα κλειστό.

Το ζεστό άρωμα βελανιδιάς που ανέδιδε το κρασί πέρασε από τα ρουθούνια και φάνηκε να φτάνει μέχρι κάτω, στα δάχτυλα των ποδιών.

Το γεύτηκε προσεχτικά και άφησε λίγο κρασί να κυλήσει παντού μέσα στο στόμα της, καθώς ταυτόχρονα ρουφούσε λίγο αέρα.

Η γεύση ήταν εξίσου θαυμάσια με το άρωμα, και η Ερίκα κατάλαβε ότι ο Πάτρικ πρέπει να είχε ξοδέψει ένα αρκετά μεγάλο ποσό γι' αυτό το κρασί.

Ο Πάτρικ την κοιτούσε όλο προσδοκία.

«Καταπληκτικό!»

«Ναι, καλά το κατάλαβα ότι ήξερες απ' αυτά τα πράγματα. Προσωπικά, δεν θα μπορούσα να αντιληφθώ τη διαφορά ανάμεσα σ' ένα κρασί ασκού που κοστίζει πενήντα κορόνες και σ' ένα μπουκάλι που κοστίζει χιλιάδες κορόνες».

«Μην το λες, πιστεύω ότι θα το καταλάβαινες. Θέμα συνήθειας είναι, εξάλλου. Και πρέπει να δίνει κανείς στον εαυτό του τον χρόνο να γεύεται ένα κρασί και όχι να το ρουφάει με τον κουβά».

Ντροπιασμένος, ο Πάτρικ κοίταξε το ποτήρι με το κρασί που κρατούσε. Είχε ήδη κατεβάσει το ένα τρίτο.

Δοκίμασε προσεχτικά, προσπαθώντας να μιμηθεί τον τρόπο με τον οποίο γεύτηκε το κρασί η Ερίκα, μόλις εκείνη γύρισε την πλάτη για να φτιάξει κάτι στον φούρνο.

Διάβολε, αυτό ήταν σαν να έπινε άλλο κρασί. Άφησε μια γουλιά να κυλήσει στο στόμα, όπως είχε δει να κάνει η Ερίκα, και ένιωσε, εντελώς ξαφνικά, τις νέες γεύσεις.

Του φάνηκε, μάλιστα, ότι ένιωσε μια ανεπαίσθητη γεύση σοκολάτας, μαύρης σοκολάτας, και μια αρκετά έντονη γεύση κόκκινων μούρων και φραγκοστάφυλου,

носу и глубоко вдохнула, не открывая рта.

Аромат был теплый, богатый, немного отдающий дубом, — и пробрал ее с головы до ног. Здорово.

Она неторопливо пригубила и потом посмаковала вино во рту, одновременно чуть вдохнув.

Вкус был такой же богатый, как и запах. Эрика поняла, что на эту бутылку Патрику пришлось подраскошелиться.

Патрик смотрел на Эрику, ожидая ее реакции.

— Фантастика.

— Да, я так и подумал, что тебе, наверное, понравится. А я, к сожалению, не чувствую разницы между вином за пятьдесят крон в тетрапаке и вином за тысячу крон.

— Ну уж. Как-нибудь да отличишь. Но это главным образом дело привычки. Не следует торопиться, надо дать себе время и по-настоящему распробовать вино, а не просто влиять его внутрь.

Патрик стыдливо поглядел на бокал в своей руке: он уже опустошил его на треть.

Он улучил момент, когда Эрика встала к плите и повернулась к нему спиной, и попробовал пить вино так же, как это делала она.

Сначала он не почувствовал, что пьет какое-то новое особенное вино, но потом посмаковал его так же, как Эрика, и внезапно распробовал.

Он даже ощутил слабый оттенок шоколада — не просто шоколада, а черного шоколада — и сильный вкус красных ягод — скорее всего, красной смородины. Еще будто бы

ανακατεμένου ίσως με λίγη φράουλα.
Απίστευτο.

«Πώς πάει με την έρευνα;»

Η Ερίκα έκανε μια προσπάθεια ν' ακουστεί αδιάφορη η ερώτηση, εντελώς παρεμπιπτόντως, αλλά περίμενε με αγωνία την απάντηση.

«Μπορούμε να πούμε ότι είμαστε πάλι στην αρχή. Ο Άντερς έχει άλλοθι για την ώρα του φόνου, και δεν έχουμε πολλά άλλα στοιχεία ν' ακολουθήσουμε.

Δυστυχώς, φαίνεται πως κάναμε ένα κλασικό λάθος. Επιτρέψαμε στους εαυτούς μας να σιγουρευτούν ότι είχαν στα χέρια τους το σωστό άτομο και σταματήσαμε να ερευνούμε άλλες πιθανότητες.

Αν και πρέπει να συμφωνήσω με τον αρχιεπιθεωρητή ότι ο Άντερς είναι ιδανικός για τον ρόλο του δολοφόνου της Άλεξ:

Ένας μέθυσος, ο οποίος για κάποιον ανεξήγητο λόγο έχει σεξουαλική σχέση με μια γυναίκα που σύμφωνα με όλους τους νόμους της φύσης έπρεπε να βρίσκεται πάρα πολύ μακριά από έναν μεθύστακα σαν τον Άντερς.

Ένα ξέσπασμα ζήλιας και έρχεται το αναπόφευκτο τέλος. Και τότε, η απίστευτη τύχη του στερεύει μεμιάς. Τα δακτυλικά του αποτυπώματα είναι παντού πάνω στο πτώμα και μέσα στο μπάνιο.

Βρήκαμε αποτύπωμα του ποδιού του ακόμα και στη λίμνη αίματος στο πάτωμα.

«Δεν φτάνουν αυτά γι' αποδείξεις;»

Ο Πάτρικ στριφογύρισε το ποτήρι με το κρασί και κοίταξε σκεφτικός τους κόκκινους στροβίλους που σχηματίζονταν εκεί μέσα.

«Αν δεν είχε αυτό το άλλοθι, ίσως να έφταναν. Αλλά τώρα έχει άλλοθι για τον χρόνο του φόνου, όπως τον υπολογίσαμε, και, όπως είπα πριν, δεν φτάνουν παρά μόνο για να αποδείξουν ότι ήταν στο μπάνιο μετά τον

привкус клубники. Необыкновенно.

— Ну и как дела с расследованием?

Эрика постаралась, чтобы вопрос прозвучал непринужденно, но с нетерпением ожидала ответа.

— Ну, как говорится, мы вернулись на круги своя. У Андерса есть алиби на время убийства, а ничего нового мы на настоящий момент не узнали.

К сожалению, мы сделали классическую ошибку: слишком уверились в том, что задержали того, кого надо, и перестали рассматривать другие версии.

Хотя я должен согласиться с комиссаром в том, что Андерс идеально подходит на роль убийцы Александры.

Опустившийся пьяница по какой-то совершенно необъяснимой причине имел сексуальную связь с женщиной, к которой, по всем мыслимым и немыслимым законам, такой алкаш, как Андерс, и на пушечный выстрел подобраться не мог.

Иссора на почве ревности, когда наступил неизбежный конец, когда его невероятная удача закончилась. Мы нашли его отпечатки на трупе и в ванной комнате.

Отпечаток его ботинка был даже в крови на полу.

— Но разве этих доказательств не достаточно?

Патрик покрутил бокал, задумчиво посматривая на водоворот красного вина.

— Если бы у него не было алиби, то, может быть, хватило бы и этого. Но оно у него есть — как раз на то самое время, когда, по-видимому, убийство и произошло. В этом случае отпечатки доказывают только, что

φόνο, όχι κατά τη διάρκεια.

Μικρή αλλά σημαντική λεπτομέρεια αν θέλουμε να έχουμε κατηγορία που να στέκει».

Οι ευωδιές που απλώθηκαν στην κουζίνα ήταν υπέροχες. Η Ερίκα έβγαλε τις κρέπες πατάτας, που είχε ψήσει πριν από λίγο, από το ψυγείο και τις έβαλε στον φούρνο για να ζεσταθούν.

Έβγαλε δύο πιάτα για ορεκτικό και άνοιξε ξανά το ψυγείο· πήρε την κρέμα γάλακτος και το χαβιάρι. Το κρεμμύδι ήταν ήδη ψιλοκομμένο σ' ένα μπολ στον πάγκο.

Ένιωθε έντονα πόσο κοντά της ήταν ο Πάτρικ.

«Κι εσύ; Έχεις νέα για το σπίτι;»

«Δυστυχώς έχω. Τηλεφώνησε χτες ο μεσίτης και πρότεινε να δείξουμε το σπίτι κατά την περίοδο του Πάσχα. Φαίνεται πως η Άννα και ο Λούκας τη βρήκαν υπέροχη αυτή την ιδέα, όπως μου είπε».

«Έχουμε κάνα δυο μήνες ακόμη για το Πάσχα. Πολλά μπορούν να συμβούν μέχρι τότε».

«Ναι, μπορώ πάντα να ελπίζω να πάθει ο Λούκας καμιά καρδιακή προσβολή ή κάτι τέτοιο.

Όχι, συγγνώμη, ξέχασέ το, βλακεία μου. Ισως να φταίει που είμαι φοβερά εκνευρισμένη που να πάρει!»

Έκλεισε την πόρτα του φούρνου με δύναμη.

«Ωπ, για πρόσεξε το μηχάνημα».

«Μάλλον θα πρέπει, όμορφα κι ωραία, να συνηθίσω στην ιδέα της πώλησης και ν' αρχίσω να κάνω σχέδια για όλα τα λεφτά που πρόκειται να πάρω. Αν και πρέπει να ομολογήσω πως πάντα πίστευα ότι θα ήμουν πολύ πιο χαρούμενη αν γινόμουν εκατομμυριούχα».

он был в ванной комнате после убийства, а не во время его.

Небольшая, но существенная разница, если мы хотим предъявить ему обвинение.

По кухне распространился чудесный запах. Эрика достала из холодильника уже поджаренные рораки и поставила их в духовку подогреться.

Она выставила две закусочные тарелки, опять открыла дверцу холодильника, вынула банку с соусом и банку с икрой зубатки. Лук был уже нарезан и лежал горкой.

Эрика чувствовала, как близко стоял Патрик.

— Ну а ты-то как? Что слышно про дом: есть что-нибудь новое?

— Да, к сожалению. Вчера звонил маклер и объявил, что мы должны устроить смотрины дома на Пасху. Анна и Лукас даже считают, что с его стороны это блестящая идея.

— Ну, до Пасхи все-таки остается два месяца. Много чего еще может случиться.

— Ну да, я буду жить и все время надеяться, что Лукаса хватит инфаркт или еще что-нибудь.

Нет, извини, это бесполезно. Это проклятие все равно обрушится на мою голову.

— И Эрика гневно хлопнула дверцей духовки.

— А нельзя сохранить дом?

— Нет. Единственное, что мне остается, — просто-напросто пытаться тешить себя мыслью о деньгах от продажи дома и начинать планировать, что я с этими деньгами буду делать. Хотя, должна признаться, я никогда не считала, что буду значительно счастливее, если стану

«Δεν χρειάζεται ν' ανησυχείς που θα γίνεις εκατομμυριούχα. Με τους φόρους που έχουμε σε τούτη εδώ τη χώρα, το μεγαλύτερο μέρος του κέρδους σου θα πάει στη χρηματοδότηση σχολείων της κακιάς ώρας και σ' έναν ακόμα χειρότερο τομέα υγείας. Για να μην κάνουμε κουβέντα για το εντελώς κα-κοπληρωμένο αστυνομικό σώμα. Θα βρούμε τρόπο να τη φάμε την περιουσία σου, κάτσε και θα δεις». Εκείνη δεν μπόρεσε να μη γελάσει.

«Α, αυτό είναι υπέροχο.

Τότε, δεν θα υπάρχει ανάγκη να σκέφτομαι αν θ' αγοράσω βιζόν ή αρκτική αλεπού για γούνα. Πάντως, θες πίστεψέ το, θες όχι, το πρώτο πιάτο είναι έτοιμο».

Πήρε ένα πιάτο σε κάθε χέρι και πήγε, πριν από τον Πάτρικ, στην τραπεζαρία.

Είχε σκεφτεί αρκετά αν θα έπρεπε να καθίσουν στην κουζίνα ή στην τραπεζαρία, αλλά την κέρδισε τελικά η τραπεζαρία με το όμορφο ξύλινο τραπέζι που άνοιγε και γινόταν μεγαλύτερο αλλά και ομορφότερο όταν φωτιζόταν με κεριά. Όσο για τα κεριά, δεν τα είχε τσιγκουνευτεί καθόλου.

Τίποτα δεν κολάκευε περισσότερο την εμφάνιση μιας γυναίκας από το φως των κεριών, είχε διαβάσει κάπου, κι έτσι του έδωσε και κατάλαβε.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο με μαχαιροπίρουνα, λινές πετσέτες και πιάτα Ρέρστραντ για το κυρίως πιάτο. Ήταν το καλό σερβίτσιο της μητέρας της αυτό, τα πορσελάνινα πιάτα Ρέρστραντ με το μπλε χείλος.

Θυμήθηκε ότι η μητέρα της το πρόσεχε σαν τα μάτια της. Το έβγαζε μόνο σε ειδικές περιστάσεις.

Στις περιστάσεις αυτές δεν συμπεριλαμβάνονταν τα γενέθλια των παιδιών ή οποιαδήποτε γιορτή τα αφορούσε, σκέφτηκε

миллионершай.

— Ну, если ты станешь миллионершай, то тогда тебе не о чем будет больше беспокоиться. Но имей в виду: налоги съедят у тебя большую часть денег и пойдут на финансирование убогих школ и еще более жалких больниц, не говоря уже о необыкновенном, фантастическом, совершенно великолепном и низкооплачиваемом корпусе полиции. Мы неплохо развернемся на твои денежки, чтобы ты знала.

Эрика не смогла удержаться и рассмеялась:

— Да, но в этом тоже есть своя прелесть. По крайней мере, теперь я не буду ломать голову, что мне купить: норку или голубого песца. Хочешь — верь, хочешь — не верь, но закуска готова.

Держа тарелки в обеих руках, Эрика повела Патрика в столовую.

Она долго и обстоятельно размышляла, где лучше сервировать стол — на кухне или в столовой, — но в конце концов решила в пользу столовой. Там стоял красивый деревянный раскладной стол, который выглядел еще лучше в свете свечей, — насчет их Эрика не пожадничала.

Ничто так не льстит внешности женщины, как живой колеблющийся свет. Эрика хорошо усвоила этот урок и свечей не пожалела.

На столе уже лежали льняные салфетки, приборы и стояли рёрстрандовские фарфоровые тарелки для горячего. Это был парадный фарфор ее мамы — белые тарелки с синей каймой,

— и Эрика помнила, как бережно ее мама обращалась с ними: они извлекались из буфета только по особым случаям.

Эрика с горечью подумала, что их с Анной дни рождения или что-нибудь другое, связанное с ними, к этим случаям не

με πίκρα η Ερίκα. Τα συνηθισμένα πιάτα της κουζίνας ήταν ό,τι έπρεπε γι' αυτή και την αδερφή της.

Αλλά όταν κατέφτανε ο πάστορας και η γυναίκα του ή ο εφημέριος ή η διακόνισσα, τότε άρχιζε την επίδειξη. Η Ερίκα πίεσε τον εαυτό της να επιστρέψει στο παρόν και απίθωσε τα πιατάκια του ορεκτικού στο τραπέζι το ένα απέναντι στο άλλο.

«Φαίνεται πολύ νόστιμο».

Ο Πάτρικ έκοψε ένα κομμάτι από την κρέπα πατάτας, το φόρτωσε κρεμμύδι, κρέμα γάλακτος και χαβιάρι και είχε προλάβει να το κατευθύνει στο στόμα του, όταν είδε την Ερίκα να κάθεται με το ποτήρι υψωμένο στο χέρι και το ένα φρύδι ψηλά.

Ντροπιασμένος, άφησε το πιρούνι και έπιασε το ποτήρι με το κρασί.

«Στην υγειά σου και καλωσόρισες, λοιπόν».

«Στην υγειά σου».

Η Ερίκα χαμογέλασε με την γκάφα του. Ήταν πάντως πιο ευχάριστη παρέα από τους άντρες με τους οποίους έβγαινε στη Στοκχόλμη, οι οποίοι γνώριζαν καλά το σαβουάρ βιβρ και έδειχναν να έχουν πολύ καλή αγωγή· σου έδιναν την εντύπωση ότι είχαν προκύψει από κλωνοποίηση.

Σε σύγκριση με αυτούς, ο Πάτρικ φαινόταν πολύ γνησιότερος, και δεν θα την πείραζε ακόμα κι αν έτρωγε με τα χέρια, αν αυτό ήθελε. Δεν θα την πείραζε καθόλου. Άσε που έδειχνε φοβερά γλυκός όταν κοκκίνιζε.

«Δέχτηκα μια αναπάντεχη επίσκεψη σήμερα».

«Μπα; Από ποιον;»

«Από την Τζούλια».

Ο Πάτρικ την κοίταξε με απορημένο ύφος, κι εκείνη πρόσεξε, με μεγάλη ικανοποίηση, ότι δεν έλεγε να σταματήσει να τρώει.

относилось. Для них годился и обычный фарфор из кухонного шкафа.

Но когда приходил священник с женой, или церковный староста, или дьяконесса, то им старались угодить вовсю. Эрика заставила себя вернуться в настоящее и поставила закусочные тарелки на стол.

— Выглядит все фантастически красиво.

Патрик отрезал кусочек рораки, положил хорошую порцию лука, соуса и икры на вилку и уже почти донес ее до рта, когда заметил, что Эрика сидит, подняв бокал. Бровь она подняла не менее высоко.

Патрик сконфуженно отложил вилку и взял свой бокал.

— Будь здоров, и добро пожаловать.

— Будь здорова.

Эрика улыбнулась его плохим манерам. Он был таким естественным и безыскусным, особенно в сравнении с мужчинами, с которыми она встречалась в Стокгольме, настолько одинаково хорошо воспитанными и приверженными этикету, что казалось, их просто клонировали.

В сравнении с ними Патрик воспринимался как что-то настоящее. И что касалось Эрики, если бы Патрик захотел есть руками, она бы ничего не имела против. Особенно сейчас, когда он выглядел чертовски мило, потому что покраснел.

— Я сегодня принимала совершенно нежданного гостя.

— Да ну, и кого же?

— Джулию.

Патрик заинтересованно посмотрел на Эрику, и она с удовольствием отметила, что он с видимой неохотой оторвался от еды.

«Δεν ήξερα ότι γνωριζόσασταν».

«Αμ, δεν γνωριζόμαστε. Τη συνάντησα πρώτη φορά στην κηδεία της Άλεξ. Αλλά σήμερα το πρωί την είδα φάντη μπαστούνι έξω από την πόρτα μου».

«Και τι ήθελε;»

Ο Πάτρικ καθάριζε το πιάτο του τόσο καλά που έδειχνε σαν να θέλε να του αφαιρέσει και το χρώμα.

«Μου ζήτησε να της δείξω φωτογραφίες της Άλεξ από την παιδική μας ηλικία. Προφανώς, αυτοί δεν έχουν τόσες πολλές φωτογραφίες, κατά τα λεγόμενά της, και σκέφτηκε ότι ίσως εγώ να είχα περισσότερες. Και είχα.

Μετά, έκανε ένα σωρό ερωτήσεις για τότε που ήμασταν μικρές και τα γνωστά. Με όσους μίλησα, πάντως, μου είπαν ότι οι αδερφές δεν ήταν και τόσο κολλητές, πράγμα διόλου παράξενο με τη διαφορά ηλικίας που είχαν, και μάλλον ήθελε τώρα να μάθει περισσότερα για την Άλεξ. Να τη γνωρίσει καλύτερα.

Τουλάχιστον αυτή την εντύπωση αποκόμισα εγώ. Εσύ την έχεις συναντήσει ποτέ σου την Τζούλια;»

«Όχι. Όχι ακόμη. Αλλά, απ' όσα έχω ακούσει, δεν μοιάζουν, ή δεν έμοιαζαν, και πολύ».

«Ούτε στο παραμικρό, με τίποτα. Θα έλεγα ότι είναι εντελώς τα αντίθετα, εμφανισιακά τουλάχιστον. Φαίνεται να είναι και οι δύο εσωστρεφείς, αν και η Τζούλια διαθέτει μια βλοσυρότητα που δεν πιστεύω ότι την είχε η Άλεξ.

Η Άλεξ φαινόταν πιο — πώς να το πω; — πιο... αδιάφορη, τουλάχιστον από αυτά που μου είπαν οι άνθρωποι με τους οποίους μίλησα. Η Τζούλια είναι μάλλον θυμωμένη. Ή μάλλον μανιασμένη. Έχω την εντύπωση ότι πολλά πράγματα βράζουν μέσα της. Σαν ηφαίστειο. Ένα ανενεργό ηφαίστειο. Μήπως ακούγονται λίγο βλακώδη όλ' αυτά;»

— А я и не знал, что вы знакомы.

— А мы вообще-то почти незнакомы. Практически мы впервые встретились на похоронах Алекс, но сегодня утром она стояла у меня перед дверью.

— И чего она хотела?

Патрик так истово очищал тарелку, чтоказалось, он хочет сокрести узор с фарфора.

— Она хотела посмотреть наши с Алекс детские фотографии. Она сказала, что у них дома их очень мало, и она надеялась найти что-нибудь у меня. Вполне приемлемое объяснение.

Потом Джуллия задала мне кучу вопросов о прошлом и так далее. Все, с кем я разговаривала, говорили мне, что сестры не были особенно близки, — что совсем не странно, учитывая разницу в возрасте. А сейчас Джуллии захотелось разузнать побольше об Александре, о том, какой она была.

Во всяком случае, у меня сложилось такое впечатление. Ты уже встречался с Джуллией?

— Нет, еще не довелось. Но насколько я слышал, все говорят, что они не особенно похожи.

— Да, а почему — один Бог знает. Скорее, они прямые противоположности — во всяком случае, внешне. Но замкнутость — это у них общее. Хотя в Джулли есть грусть, не свойственная Алекс.

Алекс была, как бы это сказать, отстраненная и при всем том — отчаянная. Во всяком случае, так я слышала. У меня сложилось впечатление, что у нее внутри все бурлило и кипело, хотя внешне и не очень проявлялось, — что-то вроде вулкана. Спящего вулкана. А может, началось извержение?

«Οχι, δεν νομίζω. Θέλω να πιστεύω ότι ως συγγραφέας πρέπει να έχεις ανεπτυγμένο αισθητήριο για τους ανθρώπους. Γνώση της ανθρώπινης φύσης».

«Ελα τώρα, μη με λες συγγραφέα. Δεν πιστεύω ότι έχω κερδίσει ακόμη αυτό τον τίτλο».

«Τέσσερα βιβλία σου έχουν εκδοθεί, κι εσύ μου λες ότι δεν είσαι συγγραφέας;»

Ο Πάτρικ έδειχνε ειλικρινά να μην καταλαβαίνει, και η Ερίκα προσπάθησε να του εξηγήσει τι εννοούσε.

«Κοίτα, τέσσερις βιογραφίες έχω γράψει, την πέμπτη τη δουλεύω τώρα. Δεν θέλω να υποτιμήσω αυτό που έχω κάνει, αλλά για μένα συγγραφέας είναι όποιος γράφει κάτι μέσα από την καρδιά του και μέσα από το μυαλό του. Δεν περιγράφει απλώς τη ζωή κάποιου άλλου.

Τη μέρα που θα γράψω κάτι που θα έχει βγει από μέσα μου, τότε θα αποκαλέσω τον εαυτό μου συγγραφέα».

Ξαφνικά αντιλήφθηκε ότι δεν του έλεγε όλη την αλήθεια. Αν το έβλεπε κανείς επιφανειακά, σύμφωνα με τον ορισμό αυτό δεν υπήρχε καμία διαφορά ανάμεσα στις βιογραφίες ιστορικών προσώπων που είχε γράψει και στο βιβλίο που δούλευε τώρα για την Άλεξ.

Πάλι για τη ζωή κάποιου άλλου έγραφε. Άλλα κατά κάποιον τρόπο ήταν και διαφορετικό. Πρώτον, η ζωή της Άλεξ είχε πολλά σημεία επαφής με τη δική της και, δεύτερον, στο βιβλίο αυτό μπορούσε να εκφράσει κάτι δικό της. Μπορούσε μάλιστα, σε ένα πλαίσιο πραγματικών γεγονότων, να κατευθύνει την ψυχή του βιβλίου.

Αλλά αυτό δεν γινόταν να το εξηγήσει στον Πάτρικ, όχι ακόμη. Κανείς δεν έπρεπε να μάθει ότι έγραφε ένα βιβλίο για την Άλεξ.

«Ωστε η Τζούλια ήρθε εδώ και έκανε ένα σωρό ερωτήσεις; Είχες ευκαιρία να τη

— Нет, я так не думаю. Но убежден, что у писателей должно быть чутье на людей, искусство познавать человеческую природу.

— Ох, не называй меня писателем. Я не думаю, что заслужила этот титул.

— Четыре опубликованные книги. И ты не считаешь себя писателем?

Патрик выглядел по-настоящему озадаченно, и Эрика попробовала ему объяснить, что она имела в виду:

— Да, четыре биографии, над пятой я сейчас работаю, и я не собираюсь умалять это. Но для меня писатель — тот, кто по-настоящему пишет, а не просто пересказывает чужие жизни.

Когда наступит день и я напишу что-то действительно свое, только тогда и буду считать себя писателем.

Эрика сразу же подумала, что сказала не всю правду. Строго говоря, по ее определению, не было особой разницы между написанными ею биографиями исторических персонажей и книгой об Алекс, над которой она работала.

По большому счету, она тоже рассказывала о чужой жизни. Но все же каким-то образом книга выходила совершенно другой. Частично оттого, что жизнь Алекс самым очевидным образом затрагивала ее собственную, а частично из-за того, что она затрагивала жизни других людей. Эрика оставалась в рамках фактов, но при этом чувствовала, что держит в руках душу книги. Она была творцом.

Но она еще не могла объяснить это Патрику. Никто не должен знать, что она пишет книгу об Александре.

— Итак, Джулитта пришла сюда и задала множество вопросов об Алекс. А тебе

ρωτήσεις για τη σχέση της με τη Νέλι Λόρεντς;»

Μέσα στην Ερίκα είχε ξεσπάσει μια έντονη πάλη και στο τέλος αποφάσισε ότι δεν μπορούσε ν' αποκρύψει αυτές τις πληροφορίες από τον Πάτρικ με ήσυχη συνείδηση.

Ίσως ο Πάτρικ να μπορούσε να καταλήξει σε συμπεράσματα που η ίδια δεν μπορούσε. Ήταν εκείνο το μικρό αλλά σημαντικό κομματάκι του παζλ που είχε επιλέξει να μην αποκαλύψει όταν πήγε στο σπίτι του για φαγητό. Άλλα μια που αυτό δεν την είχε βοηθήσει σε τίποτα, δεν έβλεπε τον λόγο να το κρατάει μυστικό.

Πρώτα όμως έπρεπε να σερβίρει το κυρίως πιάτο.

Έσκυψε μπροστά για να πάρει το πιάτο του και φρόντισε να σκύψει αρκετά. Σκέφτηκε να εκμεταλλευτεί το ατού της όσο περισσότερο γινόταν. Αν έκρινε από την έκφραση του Πάτρικ, μάλλον το ατού της ήταν τρεις άσοι από χέρι. Μέχρι στιγμής, το σουτιέν της, μάρκας Γουόντερμπρα, φαινόταν πως άξιζε τις πεντακόσιες κορόνες που είχε επενδύσει στην αγορά του. Έστω κι αν είχε αφήσει ένα σημαντικό κενό στο πορτοφόλι της.

«Άσε, θα τα πάρω εγώ αυτά».

Ο Πάτρικ πήρε τα πιάτα από τα χέρια της και την ακολούθησε στην κουζίνα. Π Ερίκα άδειασε το νερό από τις πατάτες και έβαλε τον Πάτρικ να τις πολτοποιήσει σ' ένα μεγάλο μπολ.

Αυτή έβαλε τη σάλτσα να πάρει μια τελευταία βράση και τη δοκίμασε. Λίγο πόρτο και ένα μεγάλο κομμάτι βούτυρο, ανακάτεμα και η σάλτσα ήταν έτοιμη. Εδώ δεν έμπαιναν λάτι κρέμες και τα τοιαύτα.

Απέμεινε μόνο να βγάλει τη σφολιάτα με το ψαρονέφρι από τον φούρνο και να το κόψει φέτες.

Ήταν τέλειο. Ελαφρώς ροζ μέσα αλλά δίχως το κόκκινο ζουμί που έδειχνε ότι το κρέας δεν

удалось расспросить ее об отношениях с Нелли Лоренс?

Эрика выдержала интенсивную внутреннюю борьбу и в итоге решила, что не должна скрывать информацию от Патрика.

Может быть, у него получится то, что не вышло у Эрики, и Патрик сумеет сделать правильные выводы. Это был маленький, но жизненно важный кусочек головоломки, о котором она не рассказала, когда они с Патриком ужинали у него дома. Учитывая то, что Эрика не смогла существенно продвинуться, она не видела причины продолжать его скрывать.

Но в первую очередь сейчас следует заняться едой и подать горячее. Она наклонилась, чтобы взять его тарелку, и позволила себе наклониться немного ниже, чем требовалось. Тяжелая артиллерия — на передний край, фанфары, трубите победу. Судя по выражению лица Патрика, у нее на руках фул-хаус. В боевых условиях ее чудо-бюстгальтер проявил себя оружием неслыханной убойной силы, и пять сотен крон, которые она за него отдала, оказались отличным вложением, хотя и пощипали ее бумажник.

— Позволь мне отнести.

Патрик взял у нее тарелки и пошел за Эрикой на кухню. Она слила воду из кастрюли с картофелем и заняла Патрика работой: помять картошку в большой миске.

Сама Эрика мастерски нанесла последние штрихи на соус: добавить портвейна, еще масла — соусу только на пользу, перемешать — и готово.

Теперь оставалось достать пропекшееся филе из духовки и нарезать его ломтиками.

Филе выглядело отлично, слегка розовое внутри, но никакого красного сока, что

<p>ήταν έτοιμο.</p> <p>Για λαχανικά είχε επιλέξει μπιζέλια, τα οποία έβαλε, επίσης, σε μια πανομοιότυπη γαβάθα Ρέρστραντ σαν κι εκείνη που είχε βάλει τις πολτοποιημένες πατάτες.</p> <p>Μετέφεραν και οι δύο τα πιάτα στην τραπέζαρια. Άφησε τον Πάτρικ να σερβιριστεί μόνος του και μετά έριξε τη βόμβα.</p> <p>«Η Τζούλια είναι η μοναδική κληρονόμος της Νέλι Λόρεντς».</p> <p>Ο Πάτρικ εκείνη τη στιγμή ήταν έτοιμος να πιει μια γουλιά κρασί και, προφανώς, στραβοκατάπιε, αφού τον έπιασε βήχας και έφερε το χέρι στο στήθος του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα από τη δυσφορία.</p> <p>«Συγγνώμη, πώς είπες;» έκανε ο Πάτρικ με φωνή που έβγαινε δύσκολα.</p> <p>«Είπα ότι η Τζούλια είναι η μοναδική κληρονόμος της περιουσίας της Νέλι. Έτσι γράφει η διαθήκη της Νέλι» είπε η Ερίκα ήρεμα και έδωσε λίγο νερό στον Πάτρικ για να ηρεμήσει τον βήχα του.</p> <p>«Τολμώ να ρωτήσω πώς το ξέρεις».</p> <p>«Επειδή σκάλισα λίγο το καλάθι των αχρήστων στο γραφείο της Νέλι όταν με κάλεσε για τσάι στο σπίτι της».</p> <p>Τον Πάτρικ τον έπιασε ξανά βήχας και κοίταξε την Ερίκα με δυσπιστία. Κι ενώ ο ίδιος έπινε μεμιάς όλο το νερό από το ποτήρι, η Ερίκα συνέχισε:</p> <p>«Υπήρχε ένα αντίγραφο της διαθήκης στο καλάθι των αχρήστων. Εκεί έγραφε καθαρά και ξάστερα ότι η Τζούλια Καρλγκρέν θα κληρονομήσει την περιουσία της Νέλι Λόρεντς. Θα πάρει, βέβαια, και ο Γιαν το μερίδιό του, αλλά τα υπόλοιπα πάνε στην Τζούλια».</p> <p>«Το ξέρει αυτό ο Γιαν;»</p>	<p>бывает, когда мясо не пропеклось.</p> <p>На гарнир Эрика приготовила слегка подваренный сахарный горошек и положила его в такую же фарфоровую рёрстандовскую миску, как и картофель.</p> <p>Они отнесли еду в столовую. Эрика подождала, пока Патрик наполнит свою тарелку, а потом вдруг выпалила:</p> <p>— Джулия — единственная наследница Нелли Лоренс.</p> <p>Вино, которое пил Патрик, попало не в то горло, он закашлялся, начал стучать себя по груди, у него потекли слезы.</p> <p>— Извини, что ты сказала? — просипел Патрик неразборчивым голосом.</p> <p>— Я сказала, что Джулия является единственной наследницей состояния Нелли. Так написано в ее завещании, — спокойно сказала Эрика и налила ему воды, чтобы помочь справиться с кашлем.</p> <p>— Осмелиюсь спросить — а откуда ты это знаешь?</p> <p>— Да потому что я немного пошарила у Нелли в корзине для бумаг, когда она пригласила меня к себе на чай.</p> <p>На Патрика опять напал кашель, и он недоверчиво посмотрел на Эрику. В то время пока он пил воду и единим духом выпил почти целый стакан, Эрика продолжила:</p> <p>— В корзине для бумаг я нашла копию завещания. Там было написано ясно и четко, что Джулия Карлгрен должна наследовать состояние Нелли Лоренс. Да, Ян, ясное дело, получает свою долю, но остальное достанется Джулии.</p> <p>— Ян об этом знает?</p>
--	--

«Πού να ξέρω εγώ; Αλλά, αν με βάλεις να μαντέψω, μάλλον όχι θα πω».

Η Ερίκα συνέχισε καθώς έβαζε φαγητό στο πιάτο της.

«Ρώτησα όντως την Τζούλια, όταν ήρθε εδώ, πώς γινόταν να γνωρίζεται με τη Νέλι Λόρεντς τόσο καλά.

Φυσικά, η απάντηση ήταν καθαρή υπεκφυγή, δήθεν ότι την ήξερε επειδή δούλεψε κάνα δυο καλοκαίρια στην κονσερβοποιία.

Βέβαια, δεν αμφισβητώ το γεγονός ότι δούλεψε εκεί, αλλά δεν είπε όλη την αλήθεια.

«Ήταν ξεκάθαρο ότι επρόκειτο για ένα θέμα που δεν θα το συζητούσε ευχαρίστως».

Ο Πάτρικ φαινόταν σκεφτικός.

«Αντιλαμβάνεσαι ότι αυτό που μου είπες μας δίνει δύο αταίριαστα ζευγάρια σε αυτή την ιστορία. Κι όχι μόνο αταίριαστα αλλά και απίθανα, θα έλεγα με μια κάποια σιγουριά. Η Άλεξ και ο Άντερς, η Τζούλια και η Νέλι.

Ποιος είναι ο κοινός παρονομαστής όμως; Αν βρούμε αυτή τη σχέση, νομίζω ότι θα βρούμε και την απάντηση σε όλα».

«Η Άλεξ. Τι λες; Η Άλεξ δεν είναι ο κοινός παρονομαστής;»

«Όχι» είπε ο Πάτρικ «νομίζω ότι παραείναι απλό αυτό. Κάτι άλλο υπάρχει εδώ. Κάτι που δεν μπορούμε να δούμε ή που δεν καταλαβαίνουμε».

Κούνησε με ένταση το πιρούνι του.
«Και μετά, έχουμε τον Νίλς Λόρεντς. Ή, πιο σωστά, την εξαφάνιση του Νίλς Λόρεντς. Έμενες στη Φιελμπάκα τότε· τι θυμάσαι από αυτό;»

«Δεν ήμουν και τόσο μεγάλη τότε και κανείς

— Понятия не имею, но, как я полагаю, нет, он не в курсе.

— Эрика говорила и накладывала себе еду.

— Практически я прямо спросила Джулию, когда она была здесь, откуда она знает Нелли Лоренс так хорошо.

Ну и, естественно, я тут же получила абсолютно чепуховое объяснение, что она знает ее, потому что летом работала у Нелли на консервной фабрике.

Я ничуть не сомневаюсь насчет того, что она там работала, — это правда. Но большую часть правды она придержала.

И было совершенно отчетливо видно, что это такая тема, на которую она говорит с очень большой неохотой.

Патрик сказал задумчиво:

— А ты не думала, что это довольно странно? В этой истории две совершенно несходные, неподходящие пары. Я бы даже сказал — неправдоподобные: Александра с Андерсон и Джулия с Нелли.

Что у них общего? Что их может объединять? Где наименьший общий знаменатель? Если мы найдем это отсутствующее звено, то, думаю, отыщем разгадку.

— Алекс? Может быть, Алекс — этот наименьший общий знаменатель?

— Нет, — сказал Патрик. — Я думаю, это слишком просто. Здесь что-то другое, что-то такое, чего мы не видим или не понимаем.

— Он выразительно махнул вилкой. — И кроме того, у нас есть еще Нильс Лоренс или, правильнее сказать, его исчезновение. Ты ведь тогда жила во Фельбаке. Что ты об этом помнишь?

— Мне тогда было совсем немного лет, а

δεν λέει τίποτα σ' ένα παιδί. Αλλά θυμάμαι ότι πολλές κουβέντες σχετικά με την εξαφάνιση ήταν πολύ μυστικές».

«Πολύ μυστικές;»

«Ναι, ξέρεις. Μόλις έμπαινα στο δωμάτιο, σταματούσαν την κουβέντα. Οι μεγάλοι μιλούσαν χαμηλόφωνα, ξέρεις, το στιλ “Σιγά μην ακούσουν τα παιδιά” και τέτοια.

Με άλλα λόγια, το μόνο που ξέρω ήταν ότι λέγονταν πολλά για την εξαφάνιση του Νιλς. Ήμουν μικρή. Δεν μπορούσα να μάθω πολλά».

«Χμ, θα πρέπει μάλλον να το σκαλίσω λίγο παραπάνω αυτό. Θα πρέπει να μπει στη λίστα των πραγμάτων που πρέπει να κάνω αύριο. Αλλά τώρα είμαι καλεσμένος σε δείπνο από μια γυναίκα που δεν είναι απλώς όμορφη, αλλά ξέρει κιόλας να μαγειρεύει θαυμάσια. Μια πρόποση για την οικοδέσποινα, λοιπόν».

‘Υψωσε το ποτήρι, και η Ερίκα ένιωσε μια ζεστασία να πλημμυρίζει το μέσα της στο άκουσμα του κομπλιμέντου. Όχι τόσο από το παίνεμα του Πάτρικ για τη μαγειρική της δεινότητα αλλά κυρίως για την ομορφιά της.

Πόσο εύκολα θα ήταν όλα αν μπορούσε να διαβάζει κανείς τις σκέψεις του άλλου. Όλο αυτό το παιχνίδι θα ήταν αχρείαστο.

Αλλά τώρα καθόταν εδώ και τον περίμενε να της δείξει έστω και το παραμικρό σημάδι ότι ενδιαφερόταν. Στην εφηβεία, μπορούσες να ορμάς και να αφήνεις τα υπόλοιπα στην τύχη, αλλά όσο περνάνε τα χρόνια νιώθεις να συρρικνώνεται η καρδιά και να γίνεται λιγότερο ελαστική. Οι προσπάθειες που πρέπει να καταβάλλεις είναι μεγαλύτερες και οι ζημιές στην αυτοπεποίθηση περισσότερες.

Αφού ο Πάτρικ είχε γεμίσει το πιάτο του τρεις φορές και το είχε αδειάσει άλλες τόσες και αφού είχαν σταματήσει εδώ και ώρα να μιλάνε για ξαφνικούς και βίαιους θανάτους και ξεκίνησαν μια κουβέντα για όνειρα, ζωή και διάφορα παγκόσμια προβλήματα, μετακόμισαν

детям никто ничего не рассказывает. Но, как я припоминаю, вовсю шушукались.

— Шушукались?

— Да, ну, ты понимаешь, когда я входила в комнату, то разговор прекращался. Взрослые старались разговаривать вполголоса — ш-ш-ш, чтобы ребенок не услышал, ну и все такое.

Другими словами, я знаю только, что, когда Нильс пропал, ходила масса всяких разговоров. Я была маленькая и ничего не узнала.

— Хм, мне стоит в этом покопаться поглубже: надо включить это в список дел на завтра. А сейчас я на ужине дома у женщины, которая не только красивая, но и умеет готовить фантастически вкусную еду. Тост за хозяйку.

Патрик поднял бокал, и у Эрики потеплело на душе от комплимента. Конечно, не от той его части, что она хорошо готовит, а что она красивая.

Подумать только, насколько все было бы проще, если бы люди могли читать мысли друг друга. Все эти игры стали бы ненужными.

А пока она сидит и надеется, что Патрик как-нибудь намекнет, интересует она его или нет. Рисковать и бросаться сломя голову хорошо в подростковом возрасте, но с годами ты начинаешь чувствовать, что сердце становится все более и более ранимым, боль ощущается все сильнее, а вреда от излишней веры в свои силы все больше.

Патрик три раза сходил за добавкой, и они остались тему внезапной смерти Алекс и вместо этого начали обсуждать мечты, жизнь, потери и разные мировые проблемы. В итоге они разместились на веранде, чтобы животы слегка отдохнули перед десертом.

στη βεράντα για να κάνει και το στομάχι ένα διάλειμμα πριν από το επιδόρπιο. Έπιασαν από μια γωνιά του καναπέ και αργόπιναν το κρασί τους.

Το μπουκάλι νούμερο δύο θα τελείωνε οσονούπω και είχαν αρχίσει να νιώθουν την επήρεια του κρασιού και οι δύο. Τα μέλη τους ήταν βαριά και ξαναμμένα και το κεφάλι τους σαν τυλιγμένο μέσα σε υπέροχα απαλό βαμβάκι.

Π νύχτα έξω από τα παράθυρα ήταν θεοσκότεινη κι εντελώς άναστρη. Το συμπαγές σκοτάδι απέξω τους έκανε να νιώθουν σαν να βρίσκονταν μέσα σ' ένα τεράστιο κουκούλι.

Η ψευδαίσθηση ότι ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο ήταν απόλυτη. Η Ερίκα δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε είχε νιώσει τόσο ικανοποιημένη, τόσο οικεία με την ίδια της την ύπαρξη. Έκανε μια κίνηση με το χέρι που κρατούσε το κρασί, καταφέρνοντας να περικλείσει όχι μόνο τη βεράντα αλλά και όλο το σπίτι μέσα στην τροχιά του χεριού της.

«Μπορείς να πιστέψεις ότι η Άννα θέλει να το πουλήσουμε αυτό εδώ; Δεν είναι μόνο ότι είναι το ομορφότερο σπίτι που υπάρχει· αυτοί οι τοίχοι έχουν και μια ιστορία.

Και δεν εννοώ μόνο τη δική μου και της Άννας, αλλά την ιστορία αυτών που έμεναν εδώ πριν από εμάς.

Ήξερες ότι αυτό το σπίτι το έχτισε ένας καπετάνιος για τον ίδιο και την οικογένειά του το 1889; Ο καπετάν Βίλχελμ Γιάνσον.

Η ιστορία αυτή είναι πολύ θλιβερή. Όπως τόσες και τόσες ιστορίες από τούτα τα μέρη. Έχτισε το σπίτι για τον εαυτό του και τη νεαρή γυναίκα του, την Ίντα.

Μέσα σε πέντε χρόνια έκαναν πέντε παιδιά, αλλά στο έκτο παιδί η Ίντα πέθανε στη γέννα. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε αυτό που λέμε “μοναχικός πατέρας”, κι έτσι η γεροντοκόρη αδερφή του καπετάν Γιάνσον μετακόμισε εδώ και ανέλαβε να μεγαλώνει τα παιδιά όσο αυτός ταξίδιευε στους εφτά

Они сидели на разных концах дивана и прихлебывали

вино. Бутылка номер два скоро подошла к концу, и оба чувствовали, что опьянели. Руки и ноги отяжелели, а голову, казалось, обмотали слоем мягкой ваты.

За окнами опустилась беспроблемно черная ночь, на небе не было ни единой звездочки. Из-за плотной, почти осозаемой темноты вокруг дома им казалось, что они находятся в каком-то большом коконе.

Полная иллюзия того, что они остались одни на земле. Эрика не могла припомнить, чтобы хоть раз в жизни она чувствовала себя до такой степени дома, такой умиротворенной. Она махнула рукой с бокалом вокруг и показала жестом, о чем говорит.

— А ты можешь понять, что Анна хочет продать это? Это не просто самый красивый дом на свете, в его стенах — целая история.

Я говорю не только про меня и Анну, я говорю сейчас о тех, кто жил здесь до нас.

Ты знаешь, этот дом много-много лет назад для себя и своей семьи построил один капитан — Вильхельм Янссон.

История вообще-то довольно грустная, как и многие здешние истории. Он построил дом для себя и своей молодой жены Иды.

Со временем у них родилось пятеро детей, но при родах шестого ребенка Ида умерла. А в те времена не было даже такого понятия — отец-одиночка, так что капитан Янссон обратился к своей старшей сестре и попросил ее переехать сюда, чтобы присматривать за детьми, пока он будет

<p>ωκεανούς.</p> <p>Η αδερφή του, η Χίλντα, δεν ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να βρει για μητριά. Ήταν η πιο θρήσκα γυναίκα σε μια ακτίνα εκατοντάδων μιλίων, κι αυτό το λέω με το σκεπτικό ότι εδώ στην περιοχή ο κόσμος ήταν πολύ θρησκος.</p> <p>Τα παιδιά δεν τολμούσαν να κουνηθούν με τον φόβο μήπως τα κατηγορούσε ότι διέπραξαν κάποιο αμάρτημα και τα ξυλοφόρτωνε συχνά πυκνά με το θεοσεβούμενο και βαρύ χέρι της.</p> <p>Σήμερα, βέβαια, θα είχε καταχωριστεί ως σαδίστρια, αλλά εκείνα τα χρόνια ήταν σύνηθες να κρύβεις τον σαδισμό σου κάτω από τον μανδύα της θρησκείας.</p> <p>»Ο καπετάν Γιάνσον δεν ερχόταν στο σπίτι αρκετά συχνά για να δει πόσο άσχημα περνούσαν τα παιδιά, αλλά πρέπει να τον είχαν ζώσει τα φίδια. Όπως όμως όλοι οι άντρες τότε, πίστευε ότι η ανατροφή των παιδιών ήταν γυναικεία δουλειά και ήταν της γνώμης ότι τηρούσε το πατρικό του καθήκον με το να τους προσφέρει στέγη και φαγητό.</p> <p>Μέχρι που ήρθε στο σπίτι μια μέρα και ανακάλυψε ότι η μικρή του κόρη, η Μέρτα, κυκλοφορούσε μία ολόκληρη εβδομάδα με το χέρι σπασμένο.</p> <p>Τότε, η Χίλντα διώχτηκε πυξ λαξ από το σπίτι, και ο καπετάνιος, που ήταν άνθρωπος αποφασιστικός, έψαξε ανάμεσα στις ανύπαντρες της περιοχής για μια κατάλληλη, καινούργια μητριά για τα παιδιά.</p> <p>Κι έκανε όντως μια καλή επιλογή. Μέσα σε δύο μήνες είχε παντρευτεί μια ρωμαλέα χωριατοπούλα, τη Λίνα Μονσντότερ, κι εκείνη έβαλε τα παιδιά στην καρδιά της, από την πρώτη κιόλας στιγμή, σαν να ήταν δικά της.</p> <p>Απέκτησαν άλλα εφτά παιδιά μαζί, οπότε πρέπει να ήταν αρκετά στριμωγμένα τα πράγματα εδώ μέσα. Αν κοιτάξει κανείς προσεχτικά, μπορεί να δει ακόμη τα ίχνη τους.</p>	<p>плавать по семи морям и всем океанам.</p> <p>Его сестра Хильда оказалась не лучшим выбором на роль матери для его детей. Она была самой религиозной женщиной в здешних краях, и, учитывая тогдашнее отношение к церкви, трудно даже представить, что это значило.</p> <p>Стоило детям чуть пошевелиться, как их тут же обвиняли в грехе, и набожная, безжалостная Хильда порола их кнутом.</p> <p>Сейчас бы ее, по всей вероятности, назвали садисткой, но в те времена было вполне обычным делом прикрывать такие вещи религиозным воспитанием.</p> <p>Капитан Янссон слишком редко бывал дома, чтобы замечать, как плохо его детям, но у него имелись свои причины. На его взгляд, детей воспитывала не чужая женщина, а свой родительский долг он видел в том, чтобы у детей была крыша над головой и еда на столе.</p> <p>Так продолжалось до тех пор, пока однажды он не вернулся домой и не обнаружил, что младшая девочка Мэрта уже неделю ходит со сломанной рукой, а Хильде на это наплеватель.</p> <p>Янссон пинками выгнал ее из дома. Надо отдать ему должное, он показал себя довольно предприимчивым: быстренько провел смотр одиноких женщин по всей округе, чтобы найти подходящую мачеху детям.</p> <p>И на этот раз сделал хороший выбор. Менее чем через два месяца он женился на настоящей крестьянской дочери Лине Монс. Дети пришли к ней по сердцу, и она полюбила их, как своих собственных.</p> <p>Потом у них с Янссоном родилось еще семеро, так что жили они, должно быть, в большой тесноте. А если кругом посмотреть повнимательнее, то можно</p>
---	--

Μικρές χαρακιές και τρύπες και φθαρμένες μεριές. Σε όλο το σπίτι».

«Και πώς το αγόρασε αυτό το σπίτι ο πατέρας σου;»

«Με τα χρόνια, τα αδέρφια σκόρπισαν στους τέσσερις ανέμους. Ο καπετάν Γιάνσον και η Λίνα του, οι οποίοι είχαν γίνει ένα πολύ αγαπημένο ζευγάρι, πέθαναν κάποτε.

Ο μόνος που είχε απομείνει στο σπίτι ήταν ο μεγαλύτερος γιος, ο Άλαν. Δεν παντρεύτηκε ποτέ του και, όταν γέρασε, δεν μπορούσε να τα βγάζει πέρα με ολόκληρο σπίτι μόνος του και αποφάσισε να το πουλήσει.

Ο μπαμπάς μόλις είχε παντρευτεί τη μαμά και έψαχναν για σπίτι. Ο μπαμπάς είχε πει ότι μόλις είδε το σπίτι το ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα. Δεν δίστασε ούτε στιγμή.

»Όταν ο Άλαν πούλησε το σπίτι στον μπαμπά, του αφηγήθηκε κι αυτή την ιστορία. Την ιστορία του σπιτιού, την ιστορία της οικογένειάς του. Ήταν σημαντικό, είπε, να ξέρει ο μπαμπάς ποιων τα πόδια είχαν φθείρει τα παλιά ξύλινα πατώματα. Άφησε, επίσης, και μερικά χαρτιά. Γράμματα που έστελνε ο καπετάν Γιάνσον από κάθε γωνιά του κόσμου, πρώτα στη σύζυγό του, την Ιντα, και μετά στη Λίνα.

Αφησε, επίσης, και το καμουτσίκι που χρησιμοποιούσε η Χίλντα για να τιμωρεί τα παιδιά. Κρέμεται ακόμη κάτω στο υπόγειο.

Εγώ και η Άννα, όταν ήμασταν μικρές, πηγαίναμε καμιά φορά κάτω και το περιεργαζόμασταν. Είχαμε ακούσει την ιστορία για τη Χίλντα και προσπαθούσαμε να φανταστούμε πόσο μπορεί να πονούσαν τα χοντρά λουριά του καμουτσικιού πάνω στο γυμνό δέρμα. Νιώθαμε οίκτο για εκείνα τα παιδάκια που τραβούσαν τα πάνδεινα».

Η Ερίκα κοίταξε τον Πάτρικ. Και συνέχισε:

«Τώρα καταλαβαίνεις γιατί με πονάει η καρδιά μου όταν σκέφτομαι ότι πρέπει να πουλήσω

увидеть их следы: царапины, зазубрины, дырочки — повсюду в доме.

— А как получилось, что твой папа купил дом?

— Дети со временем разъехались по свету кто куда, капитан Янссон и его Лина, которые были очень привязаны друг к другу, умерли чуть ли не в один день.

Единственный, кто остался в доме, — так это старший сын Аллан. Он никогда не был женат, а когда состарился, ему стало тяжело одному управляться с домом, и поэтому он решил его продать.

В то время папа как раз женился на маме, и они подыскивали дом. Папа мне потом рассказывал, что он полюбил этот дом с первого взгляда и не колебался ни секунды.

И когда Аллан продал папе дом, он оставил также и его историю, историю дома, историю своей семьи. Он сказал, что для него важно, чтобы папа знал, кто жил в этом доме, и оставил бумаги, письма, которые капитан Янссон посыпал со всех концов света сначала своей жене Иде, а потом Лине.

Оставил он также и кнут, которым Хильда наказывала детей. Он все еще висит внизу, в подвале.

Когда мы с Анной были маленькими, то спускались вниз посмотреть на него. Мы слышали про Хильду и пытались представить, что чувствуешь, когда твою голую кожу хлещут кнутом. И нам было очень жалко маленьких детей, с которыми обращались так жестоко.

Эрика посмотрела на Патрика и потом продолжила:

— Ты понимаешь теперь, почему у меня так щемит сердце, когда я думаю о том, что дом

αυτό το σπίτι. Αν το πουλήσουμε, δεν θα μπορέσουμε να το πάρουμε πίσω ποτέ, ποτέ.

Θα είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Ποιος θα ενδιαφερθεί να διατηρήσει τα σημάδια από τα μολύβια που υπάρχουν ακόμη στη μέσα μεριά της δεσπέντζας, εκεί που η Λίνα σημείωνε κάθε φορά πόσο είχαν ψηλώσει τα παιδιά; Ή να ενδιαφερθεί να διαβάσει τα γράμματα στα οποία ο καπετάν Γιάνσον περιγράφει πώς είναι οι Νότιες Θάλασσες στις συζύγους του, που δεν είχαν βγει καν έξω από τα σύνορα της ενορίας; Η ιστορία τους θα σβηστεί, και τότε αυτό το σπίτι θα είναι απλώς... ένα σπίτι. Ένα οποιοδήποτε σπίτι. Χαριτωμένο, βέβαια, αλλά δίχως ψυχή».

Άκουγε ότι φλυαρούσε, αλλά για κάποιο λόγο ήταν σημαντικό για κείνη να δώσει στον Πάτρικ να καταλάβει. Στράφηκε προς το μέρος του. Εκείνος την κοιτούσε έντονα, κι εκείνη ένιωσε να καίγεται από το βλέμμα του.

Κάτι συνέβη. Μια στιγμή απόλυτης κατανόησης, και, πριν καλά καλά το καταλάβει, ο Πάτρικ καθόταν δίπλα της και έπειτα από το δισταγμό ενός δευτερολέπτου πίεσε τα χείλη του πάνω στα δικά της. Εκείνη γεύτηκε πρώτα το κρασί που υπήρχε στα χείλη και των δυο, αλλά μετά γεύτηκε τον Πάτρικ.

Άνοιξε προσεχτικά το στόμα της κι ένιωσε την άκρη της γλώσσας του ν' αναζητάει τη δική της. Όλο της το κορμί είχε ηλεκτριστεί.

Λίγο μετά δεν άντεξε άλλο και σηκώθηκε, τον πήρε από το χέρι και, δίχως να βγάλει λέξη, τον οδήγησε πάνω στην κρεβατοκάμαρα.

Ξάπλωσαν στο κρεβάτι και φιλήθηκαν και χαϊδεύτηκαν. Έπειτα, ο Πάτρικ άρχισε, με ένα

προδαρετού? Εάν αυτό συμβεί, τότε ποτέ δεν θα μπορέσουμε να το πάρουμε πίσω ποτέ, ποτέ.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Ιδού, κανένας, δεν προσπαθεί να τη σώσει αυτήν την καρδιά. Η Λίνα σημείωνε κάθε φορά πόσο είχαν ψηλώσει τα παιδιά; Η ιστορία τους θα σβηστεί, και τότε αυτό το σπίτι θα είναι απλώς... ένα σπίτι. Ένα οποιοδήποτε σπίτι. Χαριτωμένο, βέβαια, αλλά δίχως ψυχή».

Ερικα έφερε την πινακίδα στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού. Ερικα έφερε την πινακίδα στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού.

Ερικα έφερε την πινακίδα στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού. Ερικα έφερε την πινακίδα στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού.

Οντοτοποθετήθηκε στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού.

Ερικα έφερε την πινακίδα στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού.

Οντοτοποθετήθηκε στην πόρτα της σαλιγγού. Το ξενοδοχείο ήταν στην πόλη της Κάρολινα Στρέμπελ, στην Βόρεια Σουηδία. Ο Πάτρικ ήταν ο πρώτος πελάτης που είστηκε στην πόρτα της σαλιγγού.

ερωτηματικό βλέμμα, να ξεκουμπώνει τα κουμπιά στην πλάτη του φορέματος της.

Εκείνη συναίνεσε σιωπηλά, αρχίζοντας να ξεκουμπώνει το πουκάμισό του.
Αντιλήφθηκε αμέσως ότι τα εσώρουχα που είχε φορέσει δεν ήταν ακριβώς αυτά που θα ήθελε να δείξει στον Πάτρικ την πρώτη φορά.
Και το καλσόν που φορούσε δεν θα μπορούσε, με καμία δύναμη, να θεωρηθεί το πιο σέξι αξεσουάρ στον κόσμο. Το ερώτημα τώρα ήταν πώς θα κατάφερνε να βγει από το καλσόν και το σλιπάκι-κορσέ δίχως να το δει ο Πάτρικ. Η Ερίκα ανασηκώθηκε απότομα.

«Συγγνώμη, αλλά πρέπει να πάω μια στιγμή στην τουαλέτα».

Όρμησε στο μπάνιο και άρχισε να ρίχνει πυρετωδώς ματιές γύρω της.

Ήταν τυχερή. Ένας σωρός με καθαρά ρούχα που δεν είχε προλάβει να τακτοποιήσει ήταν στο καλάθι με τα πλυμένα.

Έβγαλε με δυσκολία το καλσόν και το έβαλε μαζί με το θειτσοβράκι στο καλάθι για τα άπλυτα.

Μετά, φόρεσε ένα ολόλευκο σλιπάκι, λεπτό και δαντελωτό, που ταίριαζε πολύ με το σουτιέν.

Κατέβασε ξανά το φόρεμα και άρπαξε την ευκαιρία να ρίξει μια ματιά στον καθρέφτη.

Τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα και γεμάτα μπούκλες, τα μάτια της είχαν μια λάμψη πυρετού. Το στόμα της ήταν πιο κόκκινο από ποτέ και ελαφρώς πρησμένο απ' όλα τα φιλιά.

Αν της επιτρεπόταν να το πει μόνη της, ε, έδειχνε πολύ σέξι. Δίχως την κιλότα-κορσέ το στομάχι της δεν έδειχνε τόσο επίπεδο όσο θα ήθελε, αλλά το ρούφηξε μέσα, πέταξε έξω το στήθος και πήγε κοντά στον Πάτρικ, ο οποίος ήταν ακόμη στην ίδια ακριβώς θέση όπου τον είχε αφήσει στο κρεβάτι.

Τα ρούχα που φορούσαν άρχισαν να

вопросительным выражением в глазах начал расстегивать пуговицы на спине у Эрики.

Эрика молча выразила свое согласие тем, что начала расстегивать пуговицы на его рубашке. И тут она сообразила, что на ней сейчас совсем не то белье, которое бы она хотела продемонстрировать Патрику в первый раз. Бог свидетель, что ее колготки — далеко не самое сексуальное зрелище на свете. Вот только как избавиться от утягивающих трусов и колготок, чтобы Патрик этого не заметил? Эрика оторвалась от Патрика и сказала:

— Извини, мне надо в туалет.

Она ринулась в ванную и лихорадочно огляделась вокруг.

Эрике повезло — там была куча выстиранного, но неразобранного белья.

Она стянула с себя колготки и трусы «прощай, молодость» и запихала их в корзину для грязного белья.

Потом надела на себя крошечные белые кружевные трусики, которые отлично сочетались с бюстгальтером.

Она опять натянула платье и покрутилась перед зеркалом, чтобы посмотреть, как выглядит.

Волосы растрепались, глаза лихорадочно блестели, губы стали ярче и немного припухли от поцелуев.

Эрика сказала себе, что выглядит вполне сексуально. Без утягивающих трусов живот был не таким плоским, как ей хотелось. Она втянула его изо всех сил, выставила бюст, насколько можно, и вернулась к Патрику, который лежал на кровати в той же позе, в какой она его оставила.

Одежды на них оставалось все меньше и

λιγοστεύουν και να μεγαλώνει ο σωρός στο πάτωμα.

Η πρώτη φορά δεν είναι πάντα τόσο υπέροχη όπως είναι στα ερωτικά μυθιστορήματα· μάλλον στην αληθινή ζωή η πρώτη φορά είναι ένα μείγμα έντονων συναισθημάτων και ενοχλητικών συνειδητοποιήσεων. Καθώς τα σώματά τους αντιδρούσαν με εκρηκτικό τρόπο στα αμοιβαία αγγίγματα, συνειδητοποιούσαν μεμιάς τη γύμνια τους, ανησυχούσαν για τα μικρά ψεγάδια τους, φυλάγονταν για τους ήχους που ενδεχομένως να δημιουργούσαν.

Ήταν αδέξιοι και αβέβαιοι για το τι μπορεί να άρεσε ή να μην άρεσε στον άλλο. Καθόλου σίγουροι ο ένας για τον άλλο για να μπορέσουν να τα εκφράσουν όλ' αυτά με λέξεις, χρησιμοποιούσαν χαμηλούς λαρυγγικούς ήχους για να εξηγήσουν τι ήταν εντάξει και τι μπορούσε πιθανώς να ρυθμιστεί καλύτερα.

Η τέταρτη φορά πήγε πολύ καλά και η πέμπτη ήταν απολύτως θεϊκή. Αποκοιμήθηκαν έχοντας εφαρμόσει ο ένας πάνω στον άλλο σαν κουτάλια σε σερβίτσιο. Το τελευταίο πράγμα που ένιωσε η Ερίκα πριν αποκοιμήθει ήταν το μπράτσο του Πάτρικ, προστατευτικό, γύρω από τα στήθη της και τα δάχτυλά του πλεγμένα στα δικά της. Η Ερίκα αποκοιμήθηκε με ένα χαμόγελο στα χείλη.

Ο Πάτρικ ένιωθε το κεφάλι του έτοιμο να εκραγεί σε χίλια κομμάτια. Το στόμα του ήταν τόσο στεγνό που η γλώσσα του κόλλαγε στον ουρανίσκο, αν και κάποτε έπρεπε να υπήρχε εκεί σάλιο, μια που ένιωσε έναν υγρό λεκέ στο μαξιλάρι.

Κάτι κρατούσε βαριά και κλειστά τα βλέφαρά του και αυτό το κάτι τον εμπόδιζε ν' ανοίξει τα μάτια, αλλά έπειτα από κάνα δυο σκληρές προσπάθειες τα κατάφερε.

Μπροστά του αντίκρισε ένα όραμα. Η Ερίκα ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, με την πλάτη στραμμένη προς το μέρος του και με τα ξανθά μαλλιά της ανακατεμένα γύρω από το

меньше. Зато на полу ее становилось все больше и больше.

Первый раз был совсем не таким фантастическим, как это обычно описывают в романах про любовь. Скорее смесь сильных переживаний и острого осознания происходящего, как это бывает в настоящей жизни. Их тела рвались навстречу друг другу. И в то же время они полностью осознавали свою наготу, стеснялись своих изъянов, беспокоились о том, что производят много шума.

Они чувствовали себя неуклюжими и не уверенными в том, что может нравиться или не нравиться другому. Они не отваживались сказать хоть слово и вместо этого издавали только горланные звуки и постанывания, которыми они говорили друг другу, что им нравится и как. Но уже второй раз оказался много лучше.

Третий раз — вполне приемлемым. На четвертый было очень хорошо, а пятый стал просто фантастикой. Они заснули, прижавшись друг к другу, как сложенные вместе ложки, и последнее, что почувствовала Эрика перед тем, как провалиться в сон, была рука Патрика вокруг ее груди и их переплетавшиеся пальцы. Она уснула с улыбкой на губах.

Казалось, что голову сейчас разнесет на куски. Во рту было так сухо, что язык крепко прилип к зубам. Но все-таки, наверное, слюна где-то там оставалась: он чувствовал, что у него под щекой на подушке мокро.

Казалось, что кто-то изнутри вцепился в его веки и не дает открыть глаза. Но после пары напряженных попыток ему это удалось.

И ему открылось видение: рядом на боку лежала Эрика. Ее светлые волосы упали на лицо. Ровное, спокойное дыхание говорило о том, что она все еще глубоко спит.

πρόσωπό της. Οι βαθιές, ήρεμες ανάσες της έδειχναν ότι κοιμόταν ακόμη βαριά.

Μάλλον ονειρευόταν κάτι, μια που οι βλεφαρίδες της τρεμόπαιζαν και τα βλέφαρά της σκιρτούσαν ανάλαφρα.

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να μείνει εκεί και να την κοιτάζει για πάντα, χωρίς να κουράζεται από το θέαμα. Σε όλη του τη ζωή αν χρειαζόταν.

Η Ερίκα σκίρτησε στον ύπνο της, αλλά επέστρεψε γρήγορα στην ήρεμη ανάσα της. Ήταν αλήθεια ότι ήταν σαν το ποδήλατο.

Και ο Πάτρικ δεν εννοούσε μόνο την ίδια την πράξη, αλλά και την αίσθηση του να κάνεις έρωτα με μια γυναίκα. Είχε περάσει νύχτες και μέρες κατάμαυρες, που πίστευε πως ήταν αδύνατον να νιώσει κάτι τέτοιο ξανά. Τώρα πίστευε πως ήταν αδύνατον να μη νιώσει έτσι ξανά.

Η Ερίκα κουνήθηκε λίγο ανήσυχα, και ο Πάτρικ κατάλαβε ότι ήταν έτοιμη ν' αναδυθεί από τα βάθη του ύπνου της. Αφού πάλεψε κι αυτή λίγο με το άνοιγμα των βλεφάρων της, κατάφερε τελικά να τα ανοίξει, κι εκείνος έμεινε για άλλη μια φορά έκπληκτος με το πόσο γαλανά ήταν τα μάτια της.

«Καλημέρα, υπναρού».

«Καλημέρα».

Το χαμόγελο που απλώθηκε στο πρόσωπό της τον έκανε να νιώσει εκατομμυριούχος.

«Κοιμήθηκες καλά;»

Ο Πάτρικ κοίταξε τους φωτεινούς αριθμούς του ξυπνητηριού.

«Ναι, και οι δύο ώρες που κοιμήθηκα ήταν υπέροχες. Αν και οι ώρες πριν από αυτές, όσο ήμουν ξύπνιος, ήταν ακόμα πιο υπέροχες».

Η Ερίκα απλώς χαμογέλασε προς απάντηση.

По всей видимости, ей что-то снилось, потому что ее ресницы вздрагивали и глаза едва шевелились под закрытыми веками.

Патрик подумал, что мог бы так лежать и, не отрываясь, смотреть на нее сколько угодно — всю жизнь, если б было можно.

Она беспокойно пошевелилась во сне, но быстро притихла, и ее дыхание опять стадо ровным. Да, правильно говорят, что это — как ездить на велосипеде: научился один раз, потом никогда не забудешь.

Патрик имел в виду не столько сам акт, сколько чувство любви к женщине. В свои черные дни и еще более черные ночи Патрику казалось совершенно невозможным, что когда-нибудь снова удастся это пережить.

Эрика беспокойно задвигалась, и Патрик понял, что она скоро проснется. Было заметно, что она тоже поднимает веки с большим трудом. Но когда она все же наконец открыла глаза, Патрик опять удивился, какие они у нее голубые.

— Доброе утро, соня.

— Доброе утро.

Видя улыбку Эрики, Патрик почувствовал себя миллионером.

— Ты хорошо спал?

Патрик посмотрел на светящиеся цифры будильника.

— Да, те два часа, которые удалось урвать, были просто замечательные. Хотя несколько часов до того были много лучше.

Вместо ответа Эрика просто улыбнулась.

Ο Πάτρικ υποψιάστηκε ότι η αναπνοή του πρέπει να μύριζε σαν της οχιάς, αλλά δεν μπόρεσε να μη γείρει προς το μέρος της και να τη φιλήσει.

Το φιλί έγινε εντονότερο και κάπου εκεί χάθηκε μεμιάς άλλη μία ώρα. Μετά, η Ερίκα βρέθηκε ξαπλωμένη στο αριστερό του μπράτσο, σχηματίζοντας με το δάχτυλό της κύκλους πάνω στο στήθος του. Σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε.

«Χτες που ήρθες εδώ πίστευες ότι θα καταλήγαμε έτσι;»

Εκείνος σκέφτηκε μια στιγμή πριν απαντήσει και, όσο σκεφτόταν, έβαλε το χέρι του κάτω από το κεφάλι.

«Εεε, όχι, δεν μπορώ να πω ότι πίστευα κάτι τέτοιο. Αλλά ήλπιζα να γίνει.»

«Κι εγώ. Ήλπιζα, δηλαδή, δεν πίστευα.»

Ο Πάτρικ αναλογίστηκε για λίγο πόσο τολμηρός επιτρεπόταν να γίνει, αλλά με την Ερίκα στην αγκαλιά του ένιωσε ότι μπορούσε να τολμήσει τα πάντα.

«Η διαφορά είναι ότι εσύ άρχισες να ελπίζεις πρόσφατα, έτσι δεν είναι; Ξέρεις πόσο καιρό ήλπιζα εγώ;»

Εκείνη του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Οχι. Πόσο καιρό;»

Ο Πάτρικ έκανε μια τεχνητή παύση για να κάνει εντονότερο τον αντίκτυπο της απάντησης.

«Από τότε που μπορώ να θυμηθώ. Από τότε που μπορώ να θυμηθώ είμαι ερωτευμένος μαζί σου.»

Τώρα που το είπε δυνατά, άκουσε και πόσο αλήθεια ήταν.

Η Ερίκα τον κοιτούσε με τα μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη.

Патрик подозревал, что его дыхание отдает перегаром, но все же не смог удержаться, чтобы не наклониться и не поцеловать ее.

Поцелуи становились все глубже и глубже, и еще один час пролетел как один миг. Потом Эрика лежала на руке Патрика и рисовала на его груди круги указательным пальцем. Она посмотрела на него:

— Когда ты пришел вчера вечером, ты знал, что мы окажемся здесь?

Патрик подумал какое-то время и положил под голову правую руку, прежде чем ответить.

— Не-ет, я бы не сказал, что знал. Но надеялся.

— Я тоже надеялась, но не была уверена.

Патрик подумал, что он может показаться слишком дерзким, но, чувствуя приятную тяжесть Эрики на своей руке, он мог отважиться на все.

— Разница между нами в том, что ты начала надеяться совсем недавно, ведь верно? А знаешь, сколько я надеялся?

Эрика вопросительно взглянула на Патрика:

— Нет, ну и сколько?

Патрик помолчал ради пущего эффекта.

— Столько, сколько я себя помню. Я влюбился в тебя чуть ли не с самого рождения.

Слушая, как он произносит эти слова, Патрик ощущал, как искренне они прозвучали. Так и должно быть, потому что это правда.

Эрика, посмотрела на него, широко раскрыв глаза:

«Πλάκα μου κάνεις! Δηλαδή, μου λες ότι τζάμπα ανησυχούσα, ότι τζάμπα φοβόμουν μήπως δεν σ' ενδιέφερα καθόλου. Ότι θα ήταν σαν να έκοβα φρούτο έτοιμο να πέσει, έτσι στο άνετο δηλαδή!»

Ο τόνος της φωνής της ήταν χωρατατζίδικος, αλλά ο Πάτρικ έβλεπε ότι την είχε συγκλονίσει κάπως αυτό που της είχε πει.

«Ναι, όχι ότι έκανα πλήρη αποχή από το σεξ, ούτε βρισκόμουν σε κάποια συναισθηματική έρημο σε όλη μου τη ζωή. Και βέβαια αγάπησα άλλες, όπως την Κάριν, για παράδειγμα.

Αλλά εσύ ήσουν πάντα ιδιαίτερη. Πάντα ένιωθα κάτι εδώ κάθε φορά που σε έβλεπα».

Έδειξε την περιοχή πάνω από την καρδιά με τη γροθιά του. Η Ερίκα πήρε το σφιγμένο χέρι του, το φίλησε και το ακούμπησε πάνω στο μάγουλό της.

Αυτή η χειρονομία της του έλεγε τα πάντα.

Σπατάλησαν το πρωί για να γνωριστούν. Η απάντηση του Πάτρικ για το πώς του άρεσε να περνάει τα πρωινά του έκανε την Ερίκα να βγάλει έναν βρυχηθμό απογοήτευσης. «ΟΧΙ!

Όχι άλλος ένας τρελαμένος με την άθληση! Γιατί να μην μπορώ να βρω έναν άντρα που είναι αρκετά έξυπνος να αντιληφθεί ότι είναι εντελώς φυσιολογικό να κυνηγάς μια μπάλα στο γρασίδι μόνο όταν είσαι πεντάχρονος! Ή έστω έναν άντρα που ν' αναρωτιέται λίγο ποιο το όφελος για την ανθρωπότητα να πηδάς δύο μέτρα στον αέρα πάνω από έναν πήγη».

«Δύο και σαράντα πέντε».

«Τι δύο και σαράντα πέντε;» έκανε η Ερίκα με μια φωνή που έδειχνε ότι δεν την ενδιέφερε και τόσο η απάντηση.

— Ты шутишь. Я на стенку лезла и не могла взять в голову, почему ты ни разу не проявил ко мне ни малейшего интереса, а теперь ты мне рассказываешь, что все это случилось давным-давно и что мне стоило всего лишь протянуть руку, чтобы сорвать созревший плод.

Тон был шутливый, но Патрик видел, что она немного поражена тем, что он сказал.

— Я не хочу сказать, что всю жизнь жил в целибате, как какой-нибудь аскет-отшельник в пустыне. Ясное дело, я и в других влюблялся тоже — в Карин, например.

Но ты всегда была для меня особенной. Я каждый раз это чувствовал, когда видел тебя.

Патрик сжал руку в кулак и клятвенно прижал ее к сердцу. Эрика взяла его руку, поцеловала и прижала к своей щеке.

Этим жестом она сказала Патрику все.

Они потратили утро на то, чтобы лучше узнать друг друга. Ответ Патрика на вопрос Эрики, чем он увлекается больше всего, вызвал у нее гневную тираду.

— Не-ет, только не еще один спортивный фанат! Ну почему, почему я не могу найти парня, достаточно разумного, чтобы сообразить: гонять мяч по траве совершенно нормальное занятие, когда тебе пять лет, — или такого, который мог бы задаться вопросом: что за великая польза для человечества в том, что кто-то там сиганул на два метра в воздух и перепрыгнул через планку?

— Два сорок пять.

— Что «два сорок пять»? — спросила Эрика тоном, ясно дающим понять, насколько ей неинтересен ответ.

«Αυτός που πηδάει ψηλότερα στον κόσμο, ο Σοτομαγιόρ, πηδάει δύο και σαράντα πέντε. Οι γυναίκες πηδούν γύρω στα δύο μέτρα».

«Καλά, καλά, ό, τι πεις!»
Τον κοίταξε καχύποπτα.

«Έχεις Γιούροσπορ;»

«Βέβαια».

«Κανάλ Πλας μήπως, όχι για τις ταινίες αλλά για τα αθλητικά;»

«Βέβαια».

«Κανάλι 1000 για τον ίδιο λόγο;»

«Βέβαια. Αν και, για να είμαι ειλικρινής, έχω Κανάλι 1000 για δύο λόγους».

Η Ερίκα τον χτύπησε στ' αστεία στο στήθος.

«Έχω ξεχάσει κάτι;»

«Βέβαια, το Κανάλι 3 που έχει πολλά αθλητικά».

«Πρέπει να πω ότι το ραντάρ μου για τους τρελαμένους με τα αθλητικά είναι πολύ ανεπτυγμένο.

Πέρασα ένα απίστευτα βαρετό βράδυ στο σπίτι του φίλου μου του Νταν τις προάλλες παρακολουθώντας ολυμπιακούς στο χόκεϊ επί πάγου.

Ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω τι ενδιαφέρον βρίσκει κανείς να βλέπει άντρες με τεράστιες βάτες να γλιστράνε γύρω γύρω κυνηγώντας ένα μικρό μαύρο μαραφέτι».

«Όπως και να το δεις, είναι πολύ απολαυστικότερο και πολύ παραγωγικότερο από το να τρως μέρες ολόκληρες τρέχοντας σε μαγαζιά με ρούχα».

Σαν απάντηση σε αυτή την αδικαιολόγητη επίθεση για τη μεγαλύτερη αδυναμία της στη ζωή, η Ερίκα ζάρωσε τη μύτη της και έκανε

— Ну, тот, который прыгает выше всех, — Сутумайур. Прыгает на два метра сорок пять сантиметров. Дамочки прыгают примерно на два метра.

— Да-да, whatever! — Она с подозрением посмотрела на Патрика.

— У тебя есть «Евроспорт»?

— А-га.

— А «Канал плюс» — не столько для фильмов, сколько чтобы смотреть спорт?

— А-га.

— «ТВ-тысяча» для того же самого?

— Ага. Хотя, если быть совсем точным, «ТВ-тысяча» у меня по двум причинам.

И Эрика шутливо стукнула его по груди:

— Я ничего не забыла?

— Пожалуй. Еще на «ТВ-три» много спорта.

— Мой детектор спортивных фанатов очень хорошо настроен, должна сказать.

На этой неделе я была у моего друга Дана, и мне пришлось провести удивительно тосклиwyй вечер — не отрываясь смотреть хоккей по телевизору.

Я действительно не понимаю, как человек может считать интересным, когда раздутье, как рекламный болван Мишлен, парни гоняют по льду какую-то маленькую черную фиговину.

— Но в любом случае это много веселее и продуктивнее, чем скакать целый день по магазинам за тряпками.

В ответ на этот безосновательный наезд на ее главную страсть в жизни Эрика сморчила нос и скривила Патрику гримасу.

στον Πάτρικ μια πραγματικά άσχημη γκριμάτσα.

Αμέσως μετά είδε ότι τα μάτια του άρχισαν ξαφνικά να γυαλίζουν.

«Γαμώτο».

Ο Πάτρικ ανακάθισε απότομα στο κρεβάτι.

«Πώς είπες;»

«Γαμώτο, να πάρει ο διάβολος και όλοι οι διάβολοι της κόλασης μαζί».

Η Ερίκα τον κοίταζε με τα μάτια γουρλωμένα.

«Πώς μου ξέφυγε κάτι τέτοιο που να πάρει ο διάβολος;»

Χτύπησε το μέτωπό του πολλές φορές με τη γροθιά του.

«Ε, είμαι κι εγώ εδώ! Θα είχες την ευγενή καλοσύνη να μου πεις κι εμένα για ποιο ακριβώς πράγμα μιλάς;»

Η Ερίκα κουνούσε επιδεικτικά τα χέρια της μπροστά του.

Ο Πάτρικ έχασε για μια στιγμή την αυτοσυγκέντρωσή του όταν είδε ότι οι χειρονομίες της έκαναν τα γυμνά της στήθη να κουνιούνται προκλητικά.

Μετά, σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι, γυμνός σαν νεογέννητο, και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα. Ανέβηκε ξανά πάνω, με κάνα δυο εφημερίδες στο χέρι, κάθισε στο κρεβάτι και άρχισε να τις ξεφυλλίζει πυρετωδώς.

Η Ερίκα είχε πλέον παραιτηθεί από τις προσπάθειές της και απλώς τον παρακολουθούσε με ενδιαφέρον.

«Αχά!» φώναξε ο Πάτρικ θριαμβευτικά. «Ημουν τυχερός που δεν είχες πετάξει τις παλιές εφημερίδες με το πρόγραμμα της τηλεόρασης!»

Κούνησε την εφημερίδα μπροστά στην Ερίκα. «Σουηδία-Καναδάς!»

И тут заметила, что глаза Патрика вдруг заблестели.

— Вот черт! — Он резко сел на кровати.

— Не поняла.

— Вот дерньмо, чтоб меня черти взяли.

Эрика большими глазами смотрела на Патрика.

— Вот черт! Как я мог это пропустить. —

Он стукнул себя по лбу несколько раз.

— Алло, я тут. Может, ты соизволишь сказать, о чем ты вообще говоришь?

— И Эрика демонстративно помахала у него перед лицом рукой.

Патрик на секунду отвлекся, когда увидел, что от этого движения заколыхалась ее грудь.

Потом он быстро выпрыгнул из кровати и голый рванул вниз по лестнице. Вскоре он вернулся обратно, держа в руках несколько газет, сел на кровать и начал лихорадочно их перелистывать.

Эрика просто выжидала и лишь с интересом посматривала на Патрика, который полностью погрузился в это занятие.

— Ага! — воскликнул Патрик, довольный собой. — Очень кстати, что ты не выкинула эти старые «ТВ-гиды».

— И он помахал одной газетой перед Эрикой. — Швеция — Канада!

Ακόμη σιωπηλή, η Ερίκα αρκέστηκε στο να υψώσει ερωτηματικά το ένα φρύδι. Λίγο σαστισμένος, ο Πάτρικ προσπάθησε να της εξηγήσει.

«Η Σουηδία νίκησε τον Καναδά σε έναν από τους ολυμπιακούς αγώνες χόκεϊ. Παρασκευή στις είκοσι πέντε Ιανουαρίου. Στο Κανάλι 4».

Εκείνη τον κοίταζε ακόμη εντελώς ανέκφραστη. Ο Πάτρικ αναστέναζε.

«Όλα τα κανονικά προγράμματα είχαν αναβληθεί λόγω του αγώνα. Ο Άντερς δεν μπορεί να πήγε στο σπίτι την ίδια ώρα που θα άρχιζε το σίριαλ Διαφορετικοί κόσμοι εκείνη την Παρασκευή, διότι το σίριαλ είχε αναβληθεί. Καταλαβαίνεις;»

Σιγά σιγά, η Ερίκα άρχισε να αντιλαμβάνεται τι της έλεγε ο Πάτρικ.

Ο Άντερς δεν είχε πια άλλοθι. Παρόλο που επρόκειτο για ένα όχι και τόσο ισχυρό άλλοθι, η αστυνομία δεν μπορούσε να το αγνοήσει και απλώς να το προσπεράσει. Τώρα όμως μπορούσαν να πιάσουν ξανά τον Άντερς με βάση το υλικό που ήδη είχαν.

Ο Πάτρικ έγνεψε ικανοποιημένος όταν είδε ότι η Ερίκα είχε καταλάβει τον συλλογισμό του.

«Ναι, αλλά εσύ δεν πιστεύεις ότι ο Άντερς είναι ο δολοφόνος, έτσι δεν είναι;» έκανε η Ερίκα.

«Όχι, όχι, δεν το πιστεύω. Αλλά, από τη μια, κάνω κι εγώ λάθη, έστω κι αν ξέρω πως δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις».

Της έκλεισε το μάτι. «Και από την άλλη, αν δεν κάνω λάθος, τότε βάζω στοίχημα πως ο Άντερς ξέρει πολύ περισσότερα απ' όσα μας έχει πει. Τώρα έχουμε τη δυνατότητα να τον πιέσουμε περισσότερο».

Ο Πάτρικ άρχισε να ψάχνει στην κρεβατοκάμαρα για τα ρούχα του. Ήταν πεταμένα εδώ κι εκεί, αλλά το πιο ανησυχητικό ήταν ότι ανακάλυψε πως φορούσε ακόμη τις κάλτσες.

По-прежнему не говоря ни слова, Эрика ограничилась лишь тем, что вопросительно подняла бровь. Патрик с досадой взялся объяснять:

— Швеция победила Канаду в матче на кубок — в пятницу, двадцать пятого января. Четвертый канал.

Эрика продолжала глядеть на Патрика, ничего не понимая. Патрик вздохнул:

— Из-за матча все обычные передачи были отменены. Андерс не мог прийти домой ко времени «Разделенных миров» в ту пятницу. Их отменили. Понимаешь?

До Эрики медленно доходило, что сказал Патрик и что это значило.

У Андерса больше не было алиби. Несмотря на железное алиби, у полиции имелись сильные сомнения в отношении Андерса, и теперь его опять арестуют на основании имеющихся улик.

Патрик радостно кивнул, увидев, что Эрика все поняла.

— Но ведь ты же не веришь, что убийца — Андерс? — спросила Эрика.

— Нет, определенно не верю. Но я тоже иногда ошибаюсь, как тебе ни трудно в это поверить.

— И он подмигнул Эрике. — А если я не ошибаюсь, то, чтоб мне провалиться, Андерс знает больше, чем говорит. А сейчас появилась хорошая возможность поднажать на него немного посильнее.

Патрик начал носиться по спальне и искать свою одежду. Она была разбросана по всей комнате, и тут, к своему ужасу, Патрик обнаружил, что он в носках.

Φόρεσε στα γρήγορα το παντελόνι, ελπίζοντας πως ούτε η Ερίκα τις είχε δει νωρίτερα πάνω στον πυρετό του πάθους.

Δύσκολο να περάσει για θεός του σεξ με άσπρες αθλητικές κάλτσες που είχαν πάνω τους κεντημένο το σήμα «Α. Ο. Τανουμσχέντε».

Ξαφνικά, ένιωσε ότι έπρεπε να βιαστεί και ντύθηκε με περισσή αδεξιότητα. Στην πρώτη προσπάθεια να κουμπώσει το πουκάμισό του το κούμπωσε εντελώς λάθος και βλαστήμησε όταν αναγκάστηκε να το ξεκουμπώσει και ν' αρχίσει από την αρχή.

Αντιλήφθηκε όμως πόσο άσχημα μπορούσε να εκληφθεί αυτή η σπουδή του και κάθισε αμέσως στην άκρη του κρεβατιού, πήρε τα χέρια της Ερίκα στα δικά του και την κοίταξε κατάματα.

«Λυπάμαι πολύ που φεύγω έτσι βιαστικά, αλλά πρέπει. Θέλω απλώς να ξέρεις ότι αυτή εδώ ήταν η ομορφότερη νύχτα της ζωής μου και δεν βλέπω την ώρα να συναντηθούμε ξανά. Θέλεις να με δεις ξανά;»

Αυτό που υπήρχε ανάμεσά τους ήταν ακόμη εύθραυστο και λεπτεπίλεπτο, κι ο Πάτρικ κράτησε την ανάσα του μέχρι ν' ακούσει την απάντηση. Εκείνη απλώς έγνεψε.

«Μπορώ να έρθω τότε πάλι εδώ, κοντά σου, μόλις τελειώσω τη δουλειά;»

Η Ερίκα έγνεψε ξανά αντί απάντησης. Εκείνος έσκυψε και τη φίλησε.

Καθώς ο Πάτρικ πήγε να περάσει την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, η Ερίκα καθόταν στο κρεβάτι με τα πόδια μαζεμένα και το πάπλωμα χαλαρά τυλιγμένο γύρω από το κορμί της.

Ο ήλιος έμπαινε μέσα από τον μικρό στρογγυλό φεγγίτη της λοξής σκεπής και δημιουργούσε την ψευδαίσθηση μιας άλω γύρω από το κατάξανθο κεφάλι της. Ήταν το ομορφότερο πράγμα που είχε δει ποτέ του.

Он быстроенько надел брюки, очень надеясь, что Эрика в пылу страсти этого не заметила.

Довольно сложно смахивать на Купидона, когда на тебе толстые белые носки с надписью «Спортивный клуб „Танумсхеде“».

У него внезапно появилось чувство, что следует очень поторопиться. Впопыхах пальцы не слушались, и с первой попытки он криво застегнул рубашку. Ему пришлось расстегнуть ее сверху донизу и начать заново.

Патрик понял, как его стремительный уход может выглядеть со стороны, сел на кровать, сжал в ладонях руки Эрики и пристально посмотрел ей в глаза:

— Мне очень жаль, что я убегаю вот так, но я должен. И еще я должен сказать тебе: эта ночь — самая чудесная ночь в моей жизни, и я с трудом дождуся нашей следующей встречи. Ты хочешь, чтобы мы опять увиделись?

То, что возникло между ними, было очень хрупким и ранимым, и Патрик затаил дыхание в ожидании ее ответа. Эрика кивнула.

— Тогда я опять приеду к тебе, когда отработаю?

Эрика еще раз кивнула в ответ. Патрик наклонился и поцеловал ее.

Оглянувшись в дверях спальни, он видел, как Эрика сидит на кровати, подняв колени и закутавшись в одеяло.

Солнце врывалось внутрь через маленькое круглое окошко в склоненном потолке и нимбом подсвечивало светлые волосы Эрики. Это было самое красивое, что Патрик когда-либо видел.

* * *

Το χιόνι ήταν υγρό και διαπερνούσε επίμονα τα λεπτά παντοφλέ παπούτσια του. Τα παπούτσια αυτά ήταν κατάλληλα για καλοκαιρινό καιρό, αλλά το αλκοόλ ήταν ένας αποτελεσματικός τρόπος άμβλυνσης του ψύχους, και ανάμεσα στην αγορά ενός ζευγαριού χειμωνιάτικων παπουτσιών ή στην αγορά μιας μπουκάλας σναπς η επιλογή ήταν εύκολη.

Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο διαυγής και καθαρή και το φως τόσο απαλό το πρωί αυτής της Τετάρτης που ο Μπενγκτ Λάρσον ένιωσε κάτι στο στήθος του που είχε να το νιώσει πολύ καιρό.

Ήταν τόσο ανησυχητικά μεγάλη η αίσθηση της γαλήνης που αναρωτήθηκε τι υπήρχε σε ένα συνηθισμένο πρωινό Τετάρτης που μπορούσε να προκαλεί μια τέτοια σπάνια αίσθηση.

Σταμάτησε και ανέπνευσε τον πρωινό αέρα με τα μάτια κλειστά. Μακάρι η ζωή του να ήταν γεμάτη από τέτοια πρωινά.

Όταν βρέθηκε στο σταυροδρόμι, όλα ήταν ξεκάθαρα γι' αυτόν. Ήξερε ακριβώς ποια μέρα η ζωή του πήρε την άτυχη καμπή της.

Μπορούσε να θυμηθεί ακόμα και την ώρα. Στην πραγματικότητα, είχε στη διάθεσή του όλες τις συνηθισμένες δικαιολογίες. Δεν υπήρχε καμία κακομεταχείριση που να μπορούσε να της ρίξει το φταίξιμο. Ούτε φτώχεια, πείνα ή συναισθηματικό έλλειμμα.

Στο μόνο που μπορούσε να επιρρίψει την ευθύνη ήταν η ίδια του η ηλιθιότητα και μια υπερβολικά μεγάλη πίστη στην υπεροχή του.

Φυσικά, υπήρχε και μια κοπέλα στη μέση.

Ήταν δεκαεφτά χρονών και τότε δεν έκανε ποτέ τίποτε αν δεν υπήρχε μια κοπέλα στη μέση.

* * *

Мокрый снег пробирался в его тонкие мокасины. Такая обувь больше подходила для лета, но спиртное вполне эффективно помогало бороться с холодом. Поэтому, когда приходилось решать, что купить — пару ботинок или литр очищенной, — он не колебался.

В это раннее утро среди воздуха был такой ясный и чистый, а свет такой белый, что у Бенгта Ларссона появилось чувство, которого он никогда раньше в жизни не испытывал.

Оно словно толкало его к чему-то и тревожило, как свобода, и он удивлялся: что же такое особенное витало вокруг, что у него появилось это необыкновенное чувство.

Он остановился, закрыл глаза и глубоко вдохнул воздух. Он благодарил свою жизнь за то, что бывают такие минуты.

Он хорошо знал, когда сдвинулась чаша весов, точно помнил, в какой день произошел роковой поворот.

Он мог даже назвать время. У него было все. Ему не на что было жаловаться — ни на плохое обращение, ни на бедность, голод или отсутствие внимания.

Единственное, что его тревожило, — так это собственная глупость и слишком сильное чувство исключительности и превосходства над другими.

Ну и, конечно, без девчонки дело не обошлось.

Тогда, в семнадцать лет, он бы ничего подобного не сделал, если бы не девчонка.

Αλλά αυτή η κοπέλα ήταν ιδιαίτερη. Η Μοντ, με την ξανθιά πληθωρικότητα και τη δήθεν σεμνότητά της, που έπαιζε με το εγώ του σαν να έπαιζε ένα εξαίσιο βιολί.

«Καλέ μου Μπενγκτ, πρέπει να πάρω αυτό...» «Καλέ μου Μπενγκτ, μήπως θα μπορούσες να μου πάρεις.» Τον κρατούσε από το λουρί, κι εκείνος την ακολουθούσε υπάκουα στα πάντα. Τίποτα δεν ήταν αρκετό για κείνη.

Κρατούσε όλα τα λεφτά που κέρδιζε και της αγόραζε όμορφα ρούχα, αρώματα κι όλα όσα έδειχνε με το χέρι της.

Αλλά μόλις έπαιρνε αυτό που ήθελε επίμονα και διακαώς, το πετούσε στην άκρη και ζητούσε το επόμενο πράγμα, το οποίο ήταν το μοναδικό που θα την έκανε ευτυχισμένη.

Η Μοντ ήταν σαν πυρετός στο αίμα του, και δίχως να το πάρει χαμπάρι οι τροχοί άρχισαν να περιστρέφονται όλοι και γρηγορότερα, μέχρι που έφτασε στο σημείο να μην ξέρει ποιο ήταν το πάνω και ποιο το κάτω.

Όταν η Μοντ έγινε δεκαοχτώ, αποφάσισε ότι δεν ήθελε να κυκλοφορεί μαζί του αν δεν έπαιρνε μια ανοιχτή Κάντιλακ.

Κόστιζε παραπάνω απ' ό, τι κέρδιζε σε έναν χρόνο, και πέρασε πολλές άγρυπνες νύχτες εξετάζοντας το πρόβλημα της εξασφάλισης των χρημάτων απ' όλες τις πιθανές πλευρές.

Σε όλο αυτό το διάστημα των βασάνων του, η Μοντ είχε τα χείλη σουφρωμένα και του έδινε να καταλάβει, με όλο και πιο ξεκάθαρες κουβέντες, ότι, αν δεν φρόντιζε να πάρει το αυτοκίνητο, υπήρχαν κι αλλού άτομα που μπορούσαν να της φερθούν όπως άξιζε να της φέρονται.

Τότε προστέθηκε και η ζήλια στις μαρτυρικές εκείνες νύχτες που ήταν γεμάτες αϋπνία και

Οна была особенная, Мауд. Роскошная блондинка, притворно скромная, которая играла на его эго, как на хорошо настроенной скрипке.

«Пожалуйста, Бенгт, я просто должна иметь...», «Пожалуйста, Бенгт, ну разве ты не можешь купить мне...» Она надела на него ошейник, и он послушно бегал у нее на поводке. Ей всегда всего оказывалось мало.

Он считал каждую копейку и на все заработанные деньги покупал ей красивую одежду, парфюмерию — все, что угодно, стоило ей только ткнуть пальцем.

Но как только у нее появлялось то, что она клянчила, она тут же это забрасывала, и начинала клянчить опять, и клевала ему печень, нудя, что без очередной шмотки она чувствует себя совершенно несчастной.

Мауд, словно какая-то зараза, отравила его кровь, и Бенгта от этого бросало в дрожь. И он даже не заметил, как колесо начало раскручиваться все быстрее и быстрее. Бенгт перестал понимать, где верх, где низ, что хорошо, что плохо, — все летело вверх тормашками.

Когда ему исполнилось восемнадцать, Мауд взбрело в голову, что она должна везде с ним появляться не иначе как в «кадиллаке» с откинутым верхом.

«Кадиллак» стоил больше, чем Бенгт зарабатывал за год, и он лежал без сна много ночей, ворочался с боку на бок и ломал себе голову, где бы ухитриться раздобыть денег.

И тут, когда он крутился как вошь на гребешке, Мауд разверзла свои губки и заявила ему ясно и определенно, что если Бенгт не может обеспечить ее так, как она того заслуживает, и не купит «кадиллак», то она найдет себе кого-нибудь получше.

Его бессонные ночи стали еще более мучительными из-за ревности, и в конце

άγχος, και τελικά δεν άντεξε άλλο.

Στις 10 Σεπτεμβρίου 1954, ακριβώς στις δύο το μεσημέρι, πήγε στην τράπεζα του Τανουμσχέντε οπλισμένος με ένα παλιό στρατιωτικό πιστόλι που φυλούσε ο πατέρας του στο σπίτι για χρόνια και φορώντας μια νάιλον κάλτσα στο πρόσωπο.

Τίποτα δεν πήγε καλά. Το προσωπικό της τράπεζας έσπευσε, βέβαια, να του γεμίσει την τσάντα που είχε μαζί του με χαρτονομίσματα, αλλά διόλου κοντά στο ποσό που ήλπιζε.

Έπειτα, ένας από τους πελάτες, ο οποίος ήταν πατέρας ενός συμμαθητή του, αναγνώρισε τον Μπενγκτ παρά τη νάιλον κάλτσα.

Μέσα σε μία ώρα η αστυνομία ήταν στο σπίτι του και βρήκε την τσάντα με τα χρήματα κάτω από το κρεβάτι στο δωμάτιό του.

Ο Μπενγκτ δεν ξέχασε ποτέ την έκφραση στο πρόσωπο της μητέρας του. Είχε πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια, αλλά τα μάτια της τον κυνηγούσαν ακόμη όταν τον κυρίευε το άγχος για ποτό.

Τα τρία χρόνια στη φυλακή είχαν σκοτώσει κάθε ελπίδα για ένα πιθανό μέλλον. Όταν αποφυλακίστηκε, η Μοντ είχε εξαφανιστεί προ πολλού.

Δεν ήξερε πού είχε πάει και ούτε τον ένοιαζε. Όλοι οι παλιοί φίλοι του είχαν προχωρήσει, είχαν εξασφαλίσει σύγουρες δουλειές και οικογένειες και δεν ήθελαν καμία σχέση μαζί του.

Ο πατέρας του είχε σκοτωθεί σε δυστύχημα όσο ο Μπενγκτ ήταν στη φυλακή και, όταν αποφυλακίστηκε, πήγε να μείνει με τη μητέρα του.

Γύρισε όλο τον τόπο ζητιανεύοντας για δουλειά, αλλά παντού συναντούσε την άρνηση, όπου κι αν πήγαινε.

Κανείς δεν ήθελε πάρε δώσε μαζί του. Αυτό που τον οδήγησε τελικά να αναζητήσει το μέλλον στον πάτο του μπουκαλιού ήταν όλα τα βλέμματα που τον ακολουθούσαν μονίμως.

концов Бенгт не выдержал.

Десятого сентября 1954 года ровно в четырнадцать часов он вошел в банк Танумсхеде, вооруженный старым армейским пистолетом, который его отец хранил дома, и с натянутым на лицо нейлоновым чулком.

Все пошло вкрай и вкось. Ясное дело, служащие банка быстро побросали ему в сумку пачки денег, но денег оказалось вовсе не так много, как он рассчитывал.

Вдобавок одним из клиентов оказался одноклассник отца, и он с легкостью узнал Бенгта, несмотря на чулок.

Меньше чем через час полиция была у них дома и нашла сумку с деньгами под кроватью в его комнате.

Бенгт никогда не забудет лицо своей мамы. Она умерла много лет назад, но ее глаза преследовали его, когда выпивка заволакивала его голову.

Три года в тюрьме убили все его надежды на будущее. Когда Бенгт вышел на свободу, Мaud не было, она исчезла в неизвестном направлении.

Хотя она его больше не интересовала. Все его старые друзья жили своей жизнью, пахали на работе, обзавелись семьями и не хотели иметь с ним ничего общего.

С его отцом произошел несчастный случай, он умер, пока Бенгт сидел в тюрьме. И после отсидки он вернулся к матери и стал жить в ее доме.

Униженно и смиренно он обивал пороги в поисках работы, но везде наталкивался на глухую стену и слышал только «нет».

Он никому не был нужен. И все эти взгляды, неотвязно преследующие его, и привели Бенгта в конце концов к тому, что его будущее утонуло на дне бутылки.

Για κάποιον που ήταν μεγαλωμένος στην ασφάλεια μιας μικρής κοινωνίας, όπου όλοι χαιρετούν τους πάντες στον δρόμο, η αίσθηση της ψυχρότητας πονούσε το ίδιο με τα σωματικά βασανιστήρια.

Είχε σκεφτεί να μετακομίσει από τη Φιελμπάκα, αλλά πού να πήγαινε; Θεώρησε, λοιπόν, ότι ήταν προτιμότερο να μείνει και να αφεθεί στην αγκαλιά του ευλογημένου οινοπνεύματος.

Μόλις γνωρίστηκαν με τον Άντερς, έγιναν αμέσως σαν τον Φίλιππο με τον Ναθαναήλ. Δύο φτωχοδιάβολοι, συνήθιζαν να λένε και να γελάνε πικρά.

Ο Μπενγκτ έτρεφε μια σχεδόν πατρική στοργή για τον Άντερς και ένιωθε περισσότερη θλίψη για τη μοίρα του Άντερς παρά για τη δική του.

Συχνά ευχόταν να ήταν σε θέση να κάνει κάτι για ν' αλλάξει την πορεία της ζωής του Άντερς, αλλά, επειδή ένιωθε τις γητείες της σειρήνας του αλκοόλ, ήξερε ότι ήταν αδύνατον να ξεκολλήσει από μια τόσο απαιτητική ερωμένη όπως του είχε γίνει το ποτό με τα χρόνια. Απαιτούσε τα πάντα από αυτόν και δεν του έδινε τίποτα σε αντάλλαγμα.

Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να προσφέρουν ο ένας στον άλλο ίχνη παρηγοριάς και συντροφιά.

Ο δρόμος που οδηγούσε στην είσοδο του κτιρίου που ήταν το διαμέρισμα του Άντερς ήταν καθαρισμένος από το χιόνι και γεμάτος άμμο· δεν χρειαζόταν να περπατάει προσεχτικά φοβούμενος μήπως πέσει και σπάσει το μπουκάλι στην εσωτερική τσέπη, κάτι που είχε γίνει πολλές φορές αυτό τον δριμύ χειμώνα που είχε μόλις περάσει, όταν οι πάγοι σκέπαζαν, λείοι και γλιστεροί, τον δρόμο μέχρι τα σκαλοπάτια.

Οι δύο όροφοι που έπρεπε ν' ανέβει μέχρι το διαμέρισμα του Άντερς ήταν πάντα ένα πρόβλημα, μια που δεν υπήρχε ασανσέρ.

Αναγκάστηκε να σταματήσει πολλές φορές για

Для любого, кто вырос в спокойном маленьком поселке, где все знают друг друга и здороваются, встречаясь на улицах, ощущать себя изгоям было бы невыносимо.

Он подумывал уехать из Фельбаки, но куда, собственно говоря, он мог уехать. В любом случае проще оставаться здесь и тонуть в благословенной выпивке.

Они с Андерсом очень быстро нашли друг друга. Что один, что другой — два облезлых черта.

Бенгт испытывал к Андерсу теплые, почти отцовские чувства и оплакивал его судьбу больше, чем свою собственную.

Ему часто хотелось сделать что-нибудь, чтобы изменить и повернуть жизнь Андерса, но он и сам был не в силах вырваться из сознательных объятий своей сорокаградусной любовницы, такой же требовательной и ничего не дающей взамен, как Мaud.

Поэтому единственное, что оставалось им с Андерсом, — это пытаться дать друг другу немного понимания и утешения.

Дорога к подъезду Андерса была тщательно расчищена и посыпана песком, поэтому Бенгту не пришлось внимательно смотреть себе под ноги, любовно оберегая бутылку во внутреннем кармане, как приходилось делать уже много раз суровыми зимами, когда скользкий слой льда доходил до самых ступенек.

Из-за отсутствия лифта два лестничных пролета наверх, к квартире Андерса, всегда представляли для него проблему.

Несколько раз ему пришлось

να πάρει μια ανάσα και δύο φορές άρπαξε την ευκαιρία να κατεβάσει μια τονωτική γουλιά από το μπουκάλι που είχε στην εσωτερική τοέπη.

Όταν βρέθηκε τελικά έξω από την πόρτα του διαμερίσματος του Άντερς, ήταν πολύ λαχανιασμένος και ακούμπησε για λίγο στο κούφωμά της πριν την ανοίξει, αφού ήξερε ότι ο Άντερς δεν κλείδωνε ποτέ.

Στο διαμέρισμα επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Μάλλον ο Άντερς δεν ήταν σπίτι. Αν κοιμόταν έπειτα από μεθύσι, η βαριά ανάσα του, το ροχαλητό και η μυξιασμένη μύτη του θα ακούγονταν ήδη στο χολ.

Ο Μπενγκτ κοίταξε στην κουζίνα. Κανείς κι εκεί, εκτός από τις συνηθισμένες καλλιέργειες βακτηρίων. Η πόρτα του μπάνιου ήταν ορθάνοιχτη, αλλά ήταν κι αυτό άδειο. Όταν έστριψε στη γωνία, ένιωσε κάτι τρομακτικό να του σφίγγει το στομάχι.

Αυτό που είδε στο καθιστικό τον έκανε να μείνει σαν στήλη άλατος. Το μπουκάλι που κρατούσε έπεισε στο πάτωμα με έναν υπόκωφο γδούπο, αλλά το γυαλί άντεξε.

Το πρώτο που είδε ήταν τα πόδια που κρέμονταν λίγο πάνω από το πάτωμα. Τα γυμνά πόδια κουνιόντουσαν ανάλαφρα πέρα δώθε, πέρα δώθε σαν εκκρεμές.

Ο Άντερς φορούσε παντελόνι, αλλά από τη μέση και πάνω ήταν γυμνός. Το κεφάλι του κρεμόταν σχηματίζοντας μια παράξενη γωνία με το υπόλοιπο σώμα. Το πρόσωπό του ήταν πρησμένο και άχρωμο, και η γλώσσα έδειχνε αφύσικα μεγάλη στο στόμα, εκεί που πρόβαλλε λίγο από τα χεύλη.

Ήταν το πιο θλιβερό θέαμα που είχε αντικρίσει ποτέ του ο Μπενγκτ. Έκανε μεταβολή και βγήκε αργά έξω από το διαμέρισμα, όχι όμως πριν συμμαζέψει το μπουκάλι από το πάτωμα.

Ψαχούλευε στα τυφλά από κάπου να πιαστεί, να κρατηθεί, αλλά έβρισκε μόνο το κενό. Έτσι, πιάστηκε από τη μόνη σανίδα σωτηρίας που

останавливаться, чтобы перевести дух, и пару раз Бенгт позволил себе приложитьсь к бутылке для бодрости.

Когда он в конце концов добрался, то совсем запыхался и прислонился к стене, чтобы чуть-чуть отдохнуться. Потом Бенгт просто открыл дверь, которую, как он прекрасно знал, Андерс никогда не запирал.

В квартире стояла мертвая тишина. А может быть, Андерса не было дома? Ведь если бы Андерс спал, то его обычный храп и тяжелое дыхание слышались бы даже здесь, в прихожей.

Бенгт заглянул в кухню — там никого, только бациллы и бактерии. За распахнутой дверью в ванную тоже пусто. Когда же Бенгт повернулся за угол, у него внутри все мгновенно заржало. Он осталбенел от зрелища, представшего перед ним в комнате.

Бутылка, которую он держал в руке, выскользнула из пальцев, бумкнула об пол, но не разбилась.

Сначала он увидел ноги с голыми ступнями, безвольно повисшие над полом, тихо покачивающиеся, как маятник, от сквозняка.

На Андерсе были только брюки — ни майки, ни рубашки. Голова вывернута под странным углом, лицо — распухшее и бесцветное. Язык казался слишком большим, он не помещался во рту и просунулся между губ.

Более жуткой картины Бенгт в жизни не видел. Он повернулся и пошел прочь из квартиры. По дороге он машинально наклонился и подобрал бутылку.

Совершенно ошарашенный, он никак не мог сообразить, что делать. В голове не было ни одной мысли — только пустота. И

ήξερε.

Κάθισε στο κατώφλι του διαμερίσματος του Άντερς, έφερε το μπουκάλι στο στόμα και έκλαψε.

* * *

Ήταν αμφίβολο κατά πόσο το επίπεδο αλκοόλ στο αίμα του ήταν στο πλαίσιο του νομίμου, αλλά ο Πάτρικ δεν ενδιαφερόταν γι' αυτό εκείνη τη στιγμή.

Οδηγούσε λίγο πιο σιγά απ' όσο συνήθως για σιγουριά, αλλά, μια που σχημάτιζε διάφορα νούμερα στο κινητό και μιλούσε ταυτόχρονα, ήταν συζητήσιμο αν η αργή οδήγησή του βοηθούσε την οδική ασφάλεια.

Το πρώτο τηλεφώνημα έγινε στο Κανάλι 4, απ' όπου επιβεβαίωσαν ότι το σίριαλ Διαφορετικοί δρόμοι δεν είχε προβληθεί την Παρασκευή στις είκοσι πέντε λόγω του αγώνα χόκεϋ.

Μετά, τηλεφώνησε στον Μέλμπεργ, ο οποίος, διόλου παράξενο, χάρηκε πολύ με το νέο και έδωσε αμέσως εντολή να προσαχθεί ξανά ο Άντερς. Με το τρίτο τηλεφώνημα του δόθηκαν οι ενισχύσεις που ζήτησε και κατευθύνθηκε απευθείας στο κτίριο με τα διαμερίσματα όπου βρισκόταν ο Άντερς.

Η Τζένι Ρουσέν πρέπει να είχε μπερδέψει τις ημερομηνίες, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Δεν ήταν εντελώς ασυνήθιστο λάθος για μάρτυρες αυτό.

Παρά τον ενθουσιασμό του για μια ενδεχόμενη καμπή στην υπόθεση, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στην αποστολή του όπως ήθελε.

Οι σκέψεις του γλιστρούσαν, συνεχώς, στη νύχτα που πέρασε με την Ερίκα. Έπιασε τον εαυτό του να χαμογελάει χαζά —ένα χαμόγελο που έπιανε από το ένα αυτί μέχρι το άλλο—,

поэтому он поступил так, как поступал обычно в трудных ситуациях:

Бенгт опустился на пол перед квартирой Андерса, поднес бутылку ко рту и заплакал.

* * *

Патрик сильно сомневался, что у него сейчас все нормально с уровнем промилле в крови, но в настоящий момент это совсем не беспокоило.

Хотя на всякий случай он ехал медленнее, чем обычно, говорить о большей безопасности было довольно сложно, потому что Патрик держал в одной руке мобильный телефон и все время называл.

Первый звонок он сделал на Четвертый канал, и там ему подтвердили то, что он уже знал. «Разделенные миры» в пятницу вечером двадцать пятого отменили из-за хоккейного матча.

Потом он позвонил Мелльбергу, который нескованно обрадовался новости и потребовал, чтобы Андерса немедленно арестовали снова. После третьего звонка ни малейших колебаний у Патрика не осталось, и он решительно поехал в направлении многоквартирного дома, где жил Андерс.

Ени Розен, скорее всего, просто-напросто перепутала дни — вполне обычная вещь, когда дело касается свидетелей.

Несмотря на возбуждение в связи с таким крутым поворотом в расследовании, Патрик никак не мог полностью сосредоточиться на деле.

Мысли все время возвращались к Эрике и к ночи, которую они провели вместе. Патрик поймал себя на том, что улыбается дурацкой улыбкой, не отдавая себе в этом

και τα χέρια του έπαιζαν τύμπανο, σαν από μόνα τους, πάνω στο τιμόνι.

Άνοιξε το ραδιόφωνο σε έναν σταθμό με παλιά σουξέ και έπιασε την Αρέθα Φράνκλιν να τραγουδάει το «Ρισπέκτ».

Ο χαρούμενος μοτάουν ήχος ταίριαζε απόλυτα με τη διάθεσή του και δυνάμωσε τον ήχο. Όταν ήρθε η ώρα του ρεφρέν, τραγούδησε κι αυτός όσο πιο δυνατά μπορούσε και χόρεψε όσο καλύτερα γινόταν από την καθιστή θέση.

Πίστευε ότι τραγουδούσε πολύ καλά, μέχρι που ξαφνικά χάθηκε το σήμα του ραδιοφώνου και άκουσε τη δική του φωνή να ουρλιάζει «Ρ-Ι-Σ-Π-Ε-Κ-Τ ». Δεν αντήχησε και τόσο όμορφα στα τύμπανα των αυτιών του.

Όλη η περασμένη νύχτα ήταν σαν ένα μεθυσμένο όνειρο, κι αυτό δεν οφειλόταν μόνο στην ποσότητα κρασιού που είχαν πιει. Ήταν σαν σκέπαζε εκείνες τις ώρες της νύχτας ένα πέπλο ή μια ομίχλη από συναισθήματα, αγάπη και έρωτα.

Αναγκάστηκε, απρόθυμα, να εγκαταλείψει τις σκέψεις για τα χτεσινοβραδινά όταν έστριψε στο πάρκινγκ του συμπλέγματος κατοικιών.

Οι ενισχύσεις είχαν φτάσει πολύ γρήγορα. Μάλλον θα βρίσκονταν κοντά. Είδε δύο περιπολικά με τους φάρους αναμμένους, και μια ρυτίδα εμφανίστηκε στο μέτωπό του. Ήταν αναμενόμενο ότι θα παρανοούσαν τις οδηγίες. Ένα περιπολικό είχε πει, όχι δύο.

Όταν πλησίασε κι άλλο, είδε ένα ασθενοφόρο πίσω από τα περιπολικά. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Είδε τη Λένα, την ξανθιά αστυνομικίνα από την Ουντεβάλα, και πήγε κοντά της. Εκείνη μιλούσε στο κινητό, αλλά, όταν την πλησίασε, την άκουσε να λέει ένα «γεια» και την είδε να βάζει το κινητό σε μια θήκη που είχε στερεωμένη στη ζώνη της.

отчета, барабанит пальцами на руле какой-то бравурный марш.

Он включил радио и настроился на станцию с хорошей ретромузикой. Анета Франклайн исполняла «Респект» — отличная вещь, типичное звучание «Мотаун» и здорово подходит к его настроению, и он прибавил громкость. Когда Анета дошла до припева, Патрик взялся подпевать во все горло и при этом ухитрялся приплясывать, насколько это возможно, сидя в машине.

Патрик думал, что они с Анетой Франклайн звучат чертовски хорошо — до тех пор, пока станция неожиданно не пропала и он не услышал самого себя, завывающего жутким голосом: «Рес-пект!» Да, без Анеты Франклайн и аккомпанемента выходило много хуже.

События минувшей ночи представлялись ему каким-то сном, и совсем не из-за того, что они довольно много выпили. Казалось, что на всю минувшую ночь опустилась чувственная завеса любви и эротики.

Патрик неохотно заставил себя оторваться от мыслей о вчерашнем вечере, поворачивая на парковку перед домом Андерса.

Подкрепление приехало неожиданно быстро: должно быть, они находились поблизости. Патрик увидел две полицейские машины с включенными мигалками и почесал лоб. Ну вот, как всегда. Ведь он дал совершенно ясные инструкции: просил одну машину, а не две.

Когда Патрик подъехал поближе, то увидел, что за полицейскими машинами стоит «скорая помощь». Что-то случилось.

Он узнал Лену, блондинку-полицейского из Уддеваллы, и направился к ней. Она разговаривала по мобильному телефону, но когда Патрик подошел ближе, она быстро попрощалась со своим собеседником. Лена выключила мобильник и положила его в чехол, пристегнутый к ремню.

<p>«Γεια σου, Πάτρικ».</p> <p>«Γεια, Λένα. Τι γίνεται εδώ;»</p> <p>«Ένας κρασοκανάτας βρήκε τον Άντερς Νίλσον κρεμασμένο στο διαμέρισμά του».</p> <p>Έγνεψε με το κεφάλι προς τη μεριά της εισόδου. Ο Πάτρικ ένιωσε ένα παγωμένο áγγιγμα στο στομάχι του.</p> <p>«Δεν πειράξατε τίποτα, έτσι δεν είναι;»</p> <p>«Όχι, βέβαια, τι διάβολο μας πέρασες; Μόλις μίλησα με το κέντρο στην θυντεβάλα και στέλνουν μια ομάδα για να ερευνήσει τον τόπο του εγκλήματος.</p> <p>Μιλήσαμε και με τον Μέλμπεργ και υπέθεσα ότι ήρθες επειδή σου τηλεφώνησες.</p> <p>«Όχι, εδώ ερχόμουν έτσι κι αλλιώς, για να ξαναπάρω τον Άντερς για ανάκριση».</p> <p>«Μα άκουσα ότι είχε áλλοθι».</p> <p>«Ναι, αυτό πιστεύαμε, αλλά το áλλοθι κατέρρευσε και ερχόμασταν να τον μαζέψουμε ξανά».</p> <p>«Ω γαμώτο. Τι διάβολο νομίζεις ότι σημαίνει αυτό; Η πιθανότητα να υπάρχουν ξαφνικά δύο δολοφόνοι εδώ στη Φιελμπάκα πρέπει να είναι σχεδόν ανύπαρκτη, οπότε πρέπει να δολοφονήθηκε από το ίδιο áτομο που αφαίρεσε τη ζωή της Άλεξ Βίκνερ.</p> <p>Έχετε κανέναν áλλο ύποπτο εκτός από τον Άντερς;»</p> <p>Ο Πάτρικ συγκεντρώθηκε μεμιάς. Ήταν αλήθεια ότι αυτό εδώ ανέτρεπε τα πάντα, αλλά δεν ήταν éτοιμος να καταλήξει στα ίδια συμπεράσματα με τη Λένα ότι ο Άντερς δολοφονήθηκε από το ίδιο áτομο που σκότωσε την Άλεξ. Ασφαλώς, ήταν στατιστικά αδύνατο. Είχε να γίνει φόνος στη Φιελμπάκα εδώ και δεκαετίες, και ξαφνικά εμφανίζονται δύο δολοφόνοι που παραμένουν ασύλληπτοι. Όμως, δεν ήταν πρόθυμος να αποκλείσει το απίθανο.</p> <p>«Λοιπόν. πάμε πάνω να ρίξω μια ματιά και</p>	<p>— Привет, Патрик.</p> <p>— Привет, Лена. Что тут происходит?</p> <p>— Один из алкашей нашел Андерса Нильссона повешенным в квартире.</p> <p>Лена кивком указала на подъезд. У Патрика заледенело в животе.</p> <p>— Я надеюсь, вы ничего не трогали?</p> <p>— Нет. Ты за кого нас держишь? Я как раз сейчас разговаривала с Уддеваллой, чтобы они постарались насчет экспертов для осмотра места происшествия.</p> <p>Да, Патрик, мы уже сообщили Мелльбергу. Ты в курсе, что он тебе звонил?</p> <p>— Нет, я как раз ехал, чтобы забрать Андерса на допрос.</p> <p>— Но я слышала, у него вроде было алиби.</p> <p>— Мы тоже так думали, но оно развалилось, поэтому хотели опять его задержать.</p> <p>— Чушь. Как ты думаешь, что все это дерньмо значит? Я хочу сказать: довольно неправдоподобно, что во Фье́льбаке вдруг появились два убийцы. Так что, по всей вероятности, Андерса убил тот же, кто убил Александру Вийкнер.</p> <p>А у вас, вообще говоря, есть еще какой-нибудь подозреваемый, кроме Андерса?</p> <p>Патрик уклонился от ответа. Похоже, что Лена права, но он еще не готов ручаться за то, что Андерса и Александру убил один и тот же преступник. С точки зрения статистики, вероятность существования двух разных убийц была ничтожна мала, но не исключалась полностью.</p> <p>— Пойдем поднимемся наверх, я посмотрю.</p>
---	---

μου λες εντωμεταξύ όσα ξέρεις. Πώς ειδοποιηθήκατε, για παράδειγμα;»

Η Λένα προηγήθηκε και μπήκε πριν από αυτόν στο κλιμακοστάσιο.

«Να, όπως σου είπα, τον βρήκε ένας από τους συμπότες του, ο Μπενγκτ Λάρσον.

Ήρθε το πρωί αποδώ για να ξεκινήσουν το πιόμα και να βάλουν τη μέρα μπροστά. Συνήθως μπαίνει μέσα δίχως να χτυπήσει κι αυτό έκανε και σήμερα.

Όταν μπήκε στο διαμέρισμα, είδε τον Άντερς να κρέμεται στο καθιστικό από ένα σκοινί που ήταν δεμένο στον γάντζο του ταβανιού για το φως».

«Τηλεφώνησε αμέσως;»

«Οχι, όχι αμέσως. Κάθισε στο κατώφλι και έπνιξε τη θλίψη του σε μια μπουκάλα σναπς μάρκας Εξπλόρερ και μόνο όταν κάποιος από τους γείτονες βγήκε από το διαμέρισμα και ρώτησε τι συνέβαινε αποκάλυψε τι είχε γίνει. Μετά, μας τηλεφώνησε ο γείτονας.

Ο Μπενγκτ Λάρσον είναι πολύ μεθυσμένος για να περάσει από ανάκριση, οπότε τον έχωσα κι εγώ σ' ένα κελί για μεθυσμένους».

Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε μέσα του γιατί ο Μέλιμπεργ δεν του τηλεφώνησε να τον ενημερώσει για όλ' αυτά, αλλά απόδιωξε τη σκέψη και αρκέστηκε στο γεγονός ότι «αι βουλαί» του αρχιεπιθεωρητή ήταν συχνά παντελώς άγνωστες.

Ο Πάτρικ δρασκέλισε τα σκαλοπάτια και προσπέρασε τη Λένα. Όταν έφτασαν στον τρίτο όροφο, η πόρτα του διαμερίσματος ήταν ορθάνοιχτη, και είδε ανθρώπους να κινούνται εκεί μέσα.

Η Τζένι στεκόταν στην πόρτα του δικού της διαμερίσματος με τον Μαξ αγκαλιά. Όταν τους πλησίασε ο Πάτρικ, ο Μαξ σήκωσε τα παχουλά χεράκια του και έδειξε χαμογελαστός τα αραιά δόντια του.

А ты мне расскажешь, что вы уже узнали. Кто, например, поднял тревогу?

Лена шла впереди Патрика:

— Ну, как я уже сказала, Андерса нашел один из его корешей-алкашей — Бенгт Ларссон.

Сегодня утром он решил к нему зайти, чтобы начать квасить с утра пораньше. Бенгт часто заходил к Андерсу и сегодня пришел опохмелиться.

Когда он вошел в квартиру, то нашел Андерса повешенным на веревке, привязанной к крюку для люстры в комнате.

— Он сразу же вызвал полицию?

— Нет, не он. Он сидел возле двери и заливал тоску при помощи бутылки «Эксплорера». Тут как раз из своей квартиры вышел один из соседей, наткнулся на Бенгта и спросил, что случилось, почему тот сидит в дверях. Бенгт сказал, и сосед позвонил нам.

Бенгт Ларссон слишком набрался для того, чтобы его подробно допрашивать, так что я его недавно отправила в вытрезвитель.

Патрик спрашивал себя, почему Мелльберг не звонит и не требует у него отчета о том, что тут происходит, но выбросил эти мысли из головы и удовлетворился объяснением, что неисповедимы пути Комиссаровы.

Шагая через две ступеньки зараз, он поравнялся с Леной. Когда они поднялись на третий этаж, через широко открытую дверь он увидел, как внутри, в квартире, суетятся люди.

Ени стояла на пороге своей квартиры с Максом на руках. Когда Патрик подошел к ним, Макс радостно замахал своими маленькими пухлыми ручками и открыл в улыбке крошечные зубешки.

«Τι συνέβη εδώ;»

Η Τζένι έπιασε πιο σφιχτά τον Μαξ, που έκανε ότι μπορούσε για να ξεγλιστρήσει από την αγκαλιά της.

«Δεν ξέρουμε ακόμη. Ο Άντερς Νίλσον είναι νεκρός, αλλά δεν ξέρουμε τίποτα περισσότερο. Άκουσες ή είδες τίποτε ασυνήθιστο;»

«Οχι, δεν μπορώ να θυμηθώ κάτι ιδιαίτερο. Το πρώτο που άκουσα ήταν ότι ο γείτονας εδώ δίπλα άρχισε να μιλάει με κάποιον στο κλιμακοστάσιο και έπειτα από λίγο ήρθαν περιπολικά και ένα ασθενοφόρο και έγινε χαμός εδώ απέξω.»

«Αλλά ούτε άκουσες ούτε είδες κάτι νωρίτερα σήμερα ή χτες βράδυ;»
Ο Πάτρικ συνέχιζε να την «ψαρεύει».

«Μπαα, όχι, τίποτα».

Ο Πάτρικ εγκατέλειψε την προσπάθεια προσώρας.

«Εντάξει, σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια, Τζένι».

Χαμογέλασε στον Μαξ και τον άφησε να του πιάσει τον δείκτη του χεριού του, κάτι που ήταν προφανώς απίστευτα αστείο, μια που ο Μαξ ξεκαρδίστηκε στα γέλια μέχρι πνιγμού σχεδόν.

Ο Πάτρικ τράβηξε απρόθυμα το δάχτυλό του και πι-σωπάτησε αργά προς το διαμέρισμα του Άντερς, ενώ συνέχισε να χαιρετάει τον Μαξ κουνώντας το χέρι του.

Η Λένα στεκόταν στο κατώφλι του διαμερίσματος μ' ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο στα χείλη.
«Θα θελες να χεις ένα, έτσι;»

Ο Πάτρικ ένιωσε τέτοια δυσαρέσκεια που κοκκίνισε στο άκουσμα του πειράγματος, κάτι που έκανε το χαμόγελο της Λένας να πλατύνει κι άλλο. Μουρμούρισε κάτι προς απάντηση.

— Что здесь случилось?

Ени крепче прижала к себе Макса, который предпринимал героические усилия, чтобы выкрутиться из ее рук.

— Мы еще не знаем. Андерс Нильссон мертв. Но пока это все. Ты не видела и не слышала ничего необычного?

— Нет, ничего такого не могу припомнить. Я услышала только, как сосед с кем-то начал разговаривать на лестничной площадке, а потом приехали полицейские машины и «скорая помощь» и все начали бегать туда-сюда.

— А до этого сегодня ничего необычного не происходило? Или вечером, или, может быть, ночью? — продолжал забрасывать удочку Патрик.

— Нет, ничего.

Патрик понял, что продолжать бесполезно:

— О'кей, спасибо за помощь, Ени.

Он улыбнулся Максу и протянул ему указательный палец, что вызвало у того счастье просто неимоверное. Макс вцепился в палец Патрика и расхохотался настолько радостно, что, казалось, он сейчас задохнется.

Патрик неохотно освободил палец и медленно пошел к двери квартиры Андерса, помахав рукой Максу и пропищав ему «до свидания» дурацким детским голосом.

Лена стояла в дверях с ехидной улыбочкой на лице.

— Что, давно не виделись или как?

К своему ужасу, Патрик почувствовал, что краснеет, что развеселило Лену еще больше. Патрик пробормотал в ответ что-то неразборчивое. Лена вошла в квартиру и

Εκείνη μπήκε πρώτη στο διαμέρισμα και είπε πάνω από τον ώμο της:

«Κοίτα, για να ξέρεις, πες το ανοιχτά αν θέλεις ένα. Είμαι ελεύθερη και μόνη και έχω ένα βιολογικό ρολόι που χτυπάει τόσο δυνατά που δεν μπορώ να κοιμηθώ τις νύχτες».

Ο Πάτρικ ήξερε ότι η Λένα αστειευόταν. Συνήθιζε να πειράζει τον κόσμο με το φλερτ της, αλλά δεν μπόρεσε να κρύψει ότι είχε κοκκινίσει κι άλλο.

Απέφυγε ν' απαντήσει, και, όταν μπήκαν στο καθιστικό, κάθε ίχνος χαμόγελου εξαφανίστηκε από τα πρόσωπά τους.

Κάποιος είχε κατεβάσει το πτώμα του Άντερς από το σκοινί όπου κρεμόταν, και τώρα ο Άντερς κείτονταν στο πάτωμα.

Ακριβώς αποπάνω του κρεμόταν ακόμη το σκοινί, κομμένο δέκα εκατοστά από τον γάντζο. Το υπόλοιπο σκοινί ήταν γύρω από τον λαιμό του Άντερς σαν θηλιά, και ο Πάτρικ είδε τη βαθιά κατακόκκινη πληγή που είχε κάνει το σκοινί στον λαιμό του.

Αυτό που πάντα τον δυσκόλευε στους νεκρούς ήταν το αφύσικο χρώμα του προσώπου τους. Ο στραγγαλισμός είχε προκαλέσει ένα απάσιο μελανό μοβ χρώμα που πρόσδιδε στο θύμα μια πολύ παράξενη όψη.

Η χοντρή πρησμένη γλώσσα που πεταγόταν ανάμεσα από τα χείλη ήταν κάτι σύνηθες σε θύματα στραγγαλισμού ή ασφυξίας.

Παρόλο που η εμπειρία του του από θύματα δολοφονιών ήταν —το λιγότερο που θα μπορούσε να πει— περιορισμένη, η αστυνομία είχε πάντα το μερίδιό της σε περιστατικά αυτοκτονιών κάθε χρόνο, και ο ίδιος είχε προλάβει να κατεβάσει δυο τρία πτώματα από το σκοινί μέχρι σήμερα στην καριέρα του.

Όταν όμως ο Πάτρικ κοίταξε γύρω του στο καθιστικό, είδε ένα τουλάχιστον πράγμα που έκανε αυτό τον χώρο διαφορετικό από τους χώρους που είχε δει μέχρι στιγμής με κρεμασμένους αυτόχειρες. Δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να είχε ανέβει εκεί πάνω ο Άντερς και είχε περάσει το κεφάλι του στη θηλιά που

сказала ему через плечо:

— Да, хочу сказать, чтобы ты знал: я не замужем, живу одна, у меня никого нет, а мои биологические часы тикают так громко, что я по ночам спать не могу.

Патрик видел, что она шутила, что это обычный треп, ее типичная манера подкалывать, но тем не менее покраснел еще сильнее.

Он не стал ничего отвечать. А когда они вошли в комнату, улыбки и желание шутить у них совершенно пропали.

Кто-то срезал тело Андерса с веревки, и теперь оно лежало на полу комнаты.

Прямо над его головой с потолка свисал обрывок сантиметров в десять, остальная часть веревки была петлей затянута на шее Андерса. И Патрик видел четкую темную борозду на шее — там, где веревка впилась в кожу.

Самым неприятным для Патрика, когда он видел мертвых, был их неестественный цвет лица. От удушения лицо жертвы стало жуткого сине-лилового цвета и выглядело очень странно.

Изо рта высовывался толстый, распухший язык, что тоже типично для повешенных или задушенных.

Хотя опыт Патрика в расследовании убийств был безграниччен, в смысле — никакой, на долю полиции иногда выпадало расследование самоубийств, и лично Патрику за его карьеру досталось три штуки.

Оглядев комнату, Патрик обратил внимание на одну вещь, которая вполне определенно исключала вероятность самоубийства. Андерс никак не мог забраться под потолок и просунуть голову в петлю: поблизости не было ни стула, ни стола. Андерс просто висел в середине пустой комнаты, как

κρεμόταν από το ταβάνι. Διότι δεν υπήρχαν ούτε καρέκλες ούτε τραπέζια εκεί γύρω. Ο Άντερς κρεμόταν και κουνιόταν απλώς στον αέρα σαν ένα μακάβριο ανθρώπινο αιωρούμενο αντικείμενο από αυτά που κουδουνίζουν με τον αέρα.

Άμαθος καθώς ήταν από σκηνές εγκλήματος, ο Πάτρικ κινούνταν προσεχτικά σε μεγάλους κύκλους γύρω από το πτώμα. Τα μάτια του Άντερς ήταν ορθάνοιχτα και κοιτούσαν απλανή στον αέρα.

Ο Πάτρικ δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να σκύψει μπροστά και να του κλείσει τα μάτια. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να αγγίξει καθόλου το πτώμα πριν έρθει ο ιατροδικαστής —στην πραγματικότητα, δεν έπρεπε να το είχαν κατεβάσει καν—, αλλά κάτι σ' εκείνο το απλανές βλέμμα έκανε τις απολήξεις των νεύρων του ιδιαίτερα ευαίσθητες. Ένιωθε ότι εκείνα τα μάτια τον ακολουθούσαν παντού στο δωμάτιο.

Πρόσεξε ότι ο χώρος έδειχνε πολύ άδειος και τότε αντιλήφθηκε ότι όλοι οι πίνακες έλειπαν από τους τοίχους. Είχαν απομείνει μόνο κάποια μεγάλα άσχημα σημάδια εκεί που ήταν κρεμασμένοι.

Κατά τ' άλλα, το δωμάτιο ήταν εξίσου πανάθλιο, όπως και την προηγούμενη φορά που είχε πάει, αλλά τότε οι πίνακες φώτιζαν τουλάχιστον, κατά κάποιον τρόπο, τον χώρο.

Έδιναν στο σπίτι του Άντερς έναν συγκεκριμένο αέρα παρακμής μέσα από έναν συνδυασμό βρομιάς και ομορφιάς. Τώρα είχαν απομείνει μόνες τους η βρομιά με την αηδία.

Η Λένα μιλούσε ασταμάτητα στο κινητό της. Έπειτα από μια συνομιλία κατά την οποία ο Πάτρικ την άκουσε να απαντάει μονολεκτικά, έκλεισε απότομα το καπάκι του μικρού Έρικσον και στράφηκε προς το μέρος του.

«Ερχονται ενισχύσεις από το ιατροδικαστικό για επιτόπια έρευνα. Φεύγουν τώρα από το Γέτεμποργ. Δεν πρέπει να αγγίξουμε τίποτα. Προτείνω να περιμένουμε έξω για ασφάλεια».

абстрактный мобиЛЬ-ужастиК.

В связи с тем, что здесь произошло убийство, Патрик двигался очень осторожно. Открытые глаза Андерса неподвижно уставились в потолок.

Патрик не мог себе позволить закрыть мертвому глаза — он знал, что до приезда экспертов тела никто не должен касаться. И, по правилам, тело нельзя было снимать, а следовало оставить висеть. В оцепенелом взгляде Андерса Патрику чудилось что-то такое, что ужасно действовало на нервы и заставляло содрогнуться. Ему казалось, что глаза мертвеца следят за ним.

Патрик обратил внимание, что комната выглядит необычно голой, и понял, что со стен исчезли все картины. На их месте остаюсь большая некрасивая пустота.

В остальном это была все та же, ничуть не изменившаяся загаженная комната, такая же, какой Патрик видел ее в прошлый раз, но тогда ее освещали картины.

Они придавали жилищу Патрика отчетливо декадентский дух из-за броского контраста грязи и красоты. А теперь это была лишь засранная и мерзкая комната.

Лена что-то тихо говорила в мобильный телефон. Она отвечала короткими односложными фразами, потом захлопнула крышку своего маленького «Эрикссона» и повернулась к нему.

— Я получила подтверждение о приезде экспертов для изучения места преступления. Они сейчас выехали из Гётеборга. Мы не должны ничего трогать. Я сказала, что мы проследим и для

<p>Βγήκαν στο χολ, και η Λένα έκλεισε προσεχτικά την πόρτα και την κλείδωσε με ένα κλειδί που βρισκόταν στη μέσα μεριά. Το κρύο ήταν διαπεραστικό όταν βγήκαν από την κύρια είσοδο του κτιρίου. Η Λένα και ο Πάτρικ χτυπούσαν επιτόπου τα πόδια τους για να ζεσταθούν.</p>	<p>надежности подождем снаружи.</p> <p>Они пошли в прихожую. Лена аккуратно закрыла дверь и заперла ее ключом, который висел на крючке внутри. Когда они вышли из подъезда, их обдало холодом. Лена и Патрик стали притопывать ногами, чтобы согреться.</p>
<p>«Πού τον έχεις τον Γιάνε;»</p> <p>Ο Πάτρικ ρωτούσε για τον συνεργάτη της Λένας, ο οποίος έπρεπε να ήταν μαζί της στο περιπολικό.</p>	<p>— А куда девался Янне?</p> <p>Патрик спрашивал о напарнике Лены, с которым она обычно вместе приезжала.</p>
<p>«Φαπάρει σήμερα».</p> <p>«Φαπάρει;»</p> <p>«Φροντίδα άρρωστου παιδιού. ΦΑΠ. Χάρη στις περικοπές που έχουν κάνει, δεν υπήρχε κανένας να τον αντικαταστήσει μέσα σε τόσο σύντομη προθεσμία, οπότε έφυγα μόνη μου μόλις ήρθε το σήμα».</p>	<p>— Он сегодня пэбэрует.</p> <p>— Пэбэрует? — спросил Патрик очень удивленно.</p> <p>— Присматривает за больным ребенком — ПБР. Поблизости никого не оказалось, а искать кого-нибудь или вызывать было уже поздно. Кто знал, что все так выйдет, поэтому я приехала одна.</p>
<p>Ο Πάτρικ έγνεψε αφηρημένα. Μάλλον συμφωνούσε με τη Λένα. Υπήρχαν πολλά που έδειχναν προς τη μεριά ενός και μοναδικού δολοφόνου.</p>	<p>Патрик рассеянно кивнул. Он был вынужден согласиться с Леной. Очень многое говорило в пользу того, что искать следует одного убийцу.</p>
<p>Τα βιαστικά συμπεράσματα ήταν το πιο επικίνδυνο που θα μπορούσε να κάνει ένας αστυνομικός, αλλά οι πιθανότητες για δύο διαφορετικούς δολοφόνους σε αυτή εδώ τη μικρή κωμόπολη ήταν απειροελάχιστα μικρές.</p>	<p>Хотя делать поспешные заключения означало бы допустить одну из наиболее опасных ошибок в работе полицейского, но вероятность появления в таком маленьком поселке, как Фельбака, двух разных убийц была мала.</p>
<p>Αν πρόσθετες το γεγονός ότι υπήρχαν πολύ ισχυροί δεσμοί ανάμεσα στα δύο θύματα, οι πιθανότητες αυτές μειώνονταν κι άλλο.</p>	<p>А если принять во внимание тесную связь между жертвами, эта возможность становилась еще меньше.</p>
<p>Ήξεραν ότι οι άντρες του εγκληματολογικού θα έκαναν να φτάσουν τουλάχιστον μιάμιση ώρα, πιθανώς δύο, και για να γλιτώσουν από το κρύο, ο Πάτρικ και η Λένα μπήκαν στο αυτοκίνητό του και έβαλαν το καλοριφέρ. Έβαλαν μάλιστα και το ραδιόφωνο να παίζει και για αρκετή ώρα κάθονταν αμίλητοι και άκουγαν χαρούμενη ποπ μουσική. Αυτό δημιούργησε μια ευπρόσδεκτη αντίθεση με τον λόγο της μακράς αναμονής τους. Έπειτα από</p>	

μία ώρα και σαράντα λεπτά, είδαν δύο περιπολικά να μπαίνουν στο πάρκινγκ και βγήκαν από το αυτοκίνητο για να συναντήσουν τις ενισχύσεις.

* * *

«Καλέ μου Γιαν, γιατί δεν παίρνουμε ένα δικό μας σπίτι; Είδα ένα από τα σπίτια στο Μπαντχόλμεν που ήταν για πούλημα. Δεν μπορούμε να πάμε να το δούμε; Έχει την πιο απίθανη θέα και ένα μικρό λεμβοστάσιο. Σε παρακαλώ, καλέ μου».

Η παραπονιάρα φωνή της Λίζας τού έκανε τα νεύρα τσατάλια. Τώρα τελευταία αυτό συνέβαινε σχεδόν πάντα.

Ο γάμος τους θα ήταν πολύ καλύτερος αν η Λίζα είχε την αίσθηση πότε έπρεπε να το βουλώνει και να μην γκρινιάζει. Τον τελευταίο καιρό, ούτε τα μεγάλα και σφιχτά στήθη της ούτε ο υπέροχος πισινός της μπορούσαν να τον πείσουν ότι αυτός ο γάμος άξιζε τον κόπο.

Η γκρίνια της είχε λάβει απίθανες διαστάσεις, και κάτι τέτοιες στιγμές μετάνιωνε πικρά που την είχε αφήσει να τον πείσει να παντρευτούν.

Η Λίζα δούλευε σερβιτόρα στο ρεστοράν Ρέντε Ουρμ, στην Γκρέμπεσταντ, όταν την πρωτοείδε.

Μόλις οι άντρες της παρέας του είδαν το βαθύ ντεκολτέ και τα ψηλά πόδια της, άρχισαν να παράγουν απίστευτες ποσότητες σάλιου, κι εκείνος αποφάσισε μεμιάς ότι έπρεπε να την κάνει δική του.

Συνήθως αποκτούσε ό,τι ήθελε, και η Λίζα δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Δεν ήταν και τόσο άσχημος, αλλά εκείνο που καθόριζε τα πάντα τελικά ήταν όταν συστηνόταν ως Γιαν Λόρεντς. Η αναφορά του επωνύμου του προκαλούσε συχνά μια λάμψη στα μάτια των γυναικών, και μετά όλες οι πόρτες ήταν ανοιχτές.

Στην αρχή ήταν σαν να είχε πάθει ψύχωση με

* * *

— Пожалуйста, Ян, но разве мы не можем позволить себе собственный дом? Я слышала, что один из тех домов возле Бадхольмена продается. Почему мы не можем поехать и посмотреть? Оттуда просто фантастический вид и есть навес для лодок. Ну пожалуйста.

Настырный скрипучий голос Лисы вызвал у него только раздражение: теперь он почти всегда лишь раздражал его. Переносить брак с ней было бы много легче, если бы она заткнулась и красовалась молча. Последнее время ни ее пышная грудь, ни круглая попа не вдохновляли его так, как прежде.

Поток слов только нарастал, и в такие минуты, как эта, он с горечью думал: неужели он женился только для того, чтобы выслушивать этот бесконечный треп.

Лиса работала официанткой в «Красной змее», когда он впервые увидел ее.

Все парни в округе практически шизели, заглядываясь на ее длинные ноги и на то, что торчало из выреза ее платья. С первого взгляда он решил, что она будет принадлежать ему.

Он привык получать все, что хотел, и Лиса не казалась ему исключением. Он не выглядел как-то особенно, но ситуация полностью разрешилась в его пользу, когда он назвал свое имя и представился как Ян Лоренс. От его имени и фамилии глаза женщин обычно начинали блестеть и ворота открывались.

Вначале он просто шалел от тела Лисы. Он

το κορμί της Λίζας. Δεν τη χόρταινε με τίποτα και είχε καταφέρει να κλείσει τ' αυτιά του στα ηλίθια σχόλια που εκείνη έκανε με την τσιριχτή φωνή της.

Τα ζηλιάρικα βλέμματα των άλλων αντρών όταν εμφανίζονταν αγκαζέ με τη Λίζα ενίσχυαν, επίσης, την ελκυστικότητά της.

Παλιά, οι μικρές νύξεις της να την κάνει νόμιμη γυναίκα του γίνονταν σε ώτα μη ακούοντων και, για να λέμε την αλήθεια, η επιμονή της είχε αρχίσει να ροκανίζει την ελκυστικότητά της.

Εκείνο όμως που τον ώθησε να το αποφασίσει και να την παντρευτεί ήταν η έντονη αντίδραση της Νέλι στην ιδέα αυτή. Η Νέλι μίσησε τη Λίζα από την πρώτη στιγμή και δεν έχανε ευκαιρία να το δείχνει.

Μια παιδαριώδης επιθυμία να της εναντιώθει τον είχε φέρει στη σημερινή θέση και τον έκανε να βλαστημάει την ώρα και τη στιγμή που είχε αποφασίσει να φερθεί τόσο βλακωδώς.

Η Λίζα σούφρωσε το στόμα εκεί που ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο τεράστιο διπλό κρεβάτι τους. Ήταν ολόγυμνη και έκανε τα πάντα για να φαίνεται προκλητική, αλλά εκείνος δεν έδινε σημασία. Ήξερε ότι η Λίζα περίμενε μια απάντηση.

«Ξέρεις ότι δεν μπορούμε να μετακομίσουμε μακριά από τη μαμά. Δεν είναι καλά και δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα με αυτό το μεγάλο σπίτι μόνη».

Της γύρισε την πλάτη και έδεσε τη γραβάτα του μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη της τουαλέτας της. Την είδε μέσα από τον καθρέφτη να συνοφρυνώνεται πολύ ενοχλημένη. Δεν της πήγαινε.

«Γιατί αυτή η γριά καρακάξα δεν έχει το

не мог оторваться от нее и вполне успешно ухитрялся не слышать ее идиотские комментарии, которые она выдавала нагора своим противным голосом.

Кроме того, идя с ней под руку, он постоянно ловил завистливые взгляды других мужчин, и ему было приятно видеть силу ее привлекательности.

Когда Лиса принялась намекать, что пора бы ему сделать ее добропорядочной женщиной, то поначалу ее матримониальные призывы падали на бесплодную почву. В первую очередь из-за того, что, мягко говоря, границы ее тупости простирались много дальше, чем границы ее красоты.

В том, что Лиса все-таки в конце концов стала его женой, была виновата Нелли, точнее, то, что она категорически выступала против этого брака. Лиса с первого взгляда совершенно ей не понравилась, и Нелли ни разу не упустила возможности проехаться по ее поводу.

И теперь Ян, из-за детского чувства противоречия пошедшой наперекор Нелли и женившайся на Лисе, проклинал свою глупость.

Лиса надула губки, лежа на животе на их большой двуспальной кровати. Она была голой и старалась изо всех сил выглядеть пособлазнительнее, но его это не волновало. Ян знал, что она ждет от него ответа.

— Ты же знаешь, что мы не можем переехать от мамы. Она нездорова и не справится одна с этим большим домом.

Ян повернулся к Лисе спиной и начал завязывать галстук перед трюмо. В зеркало он видел, как Лиса раздраженно нахмурилась — это ее не красило.

— А почему эта старая ворона не может

μυαλό να σηκωθεί και να μετακομίσει σε κάνα πολυτελές γηροκομείο αντί να γίνεται βάρος στην οικογένειά της;

Δεν καταλαβαίνει ότι έχουμε κι εμείς δικαίωμα στη ζωή; Αντί γι' αυτό, καθόμαστε εδώ και προσέχουμε το χούφταλο μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει. Και τι όφελος έχει από το να κάθεται και να κλώθει όλ' αυτά τα λεφτά που έχει;

Βάζω στοίχημα ότι το απολαμβάνει να μας βλέπει να ταπεινωνόμαστε και να αναγκαζόμαστε να σερνόμαστε για τα ελάχιστα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι της.

Δεν καταλαβαίνει πόσα κάνεις για χάρη της; Δουλεύεις σαν σκλάβος σ' εκείνη την επιχείρηση και την υπόλοιπη μέρα τής κάνεις την νταντά.

Η γριά μάγισσα δεν μας έδωσε ούτε καν τα καλύτερα δωμάτια του σπιτιού, έστω σαν ένα μικρό ευχαριστώ που τη βοηθάμε. Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να μένουμε στο υπόγειο, ενώ εκείνη σουλατσάρει στις σάλες».

Ο Γιαν γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα του ψυχρά.

«Δεν σου έχω πει να μη μιλάς έτσι για τη μητέρα μου;»

«Τη μητέρα σου» έκανε κοροϊδευτικά η Λίζα. «Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι σε βλέπει πραγματικά σαν γιο της, Γιαν. Δεν θα γίνεις ποτέ τίποτα περισσότερο από μια απλή υποθεσούλα φιλανθρωπίας για κείνη.

Αν δεν είχε εξαφανιστεί ο αγαπημένος της Νιλς, θα είχες πάρει σίγουρα πόδι, αργά ή γρήγορα. Μια απλή λύση ανάγκης είσαι, Γιαν.

Ποιος άλλος θα δούλευε σαν σκλάβος όλο το εικοσιτετράρο, και μάλιστα δωρεάν, για χάρη της; Το μόνο που έχεις είναι μια υπόσχεση ότι, αν μια κάποια μέρα τα τινάξει, θα πάρεις όλα τα λεφτά.

переехать в какой-нибудь хороший дом и оставить нас наконец в покое?

Неужели она не понимает, что у нас есть право на собственную жизнь? А вместо этого мы прыгаем день и ночь вокруг этой карги. И что ей за радость сидеть на куче денег?

Голову даю на отсечение, она тащится от того, как мы унижаемся и ходим на задних лапках, выпрашивая крошки с ее стола.

Разве ты мало для нее делаешь?
Горбатишься на фабрике, а потом остальное время нянчишься с ней.

Старуха и не подумала отдать нам лучшие комнаты в доме в благодарность за помощь; нам приходится жить в подвале, а она там шикует наверху.

Ян повернулся и холодно посмотрел на свою жену:

— Я разве тебя не предупреждал, чтоб ты не смела говорить о моей матери в таком тоне?

— Твоей матери? — фыркнула Лиса. — Ты сам-то хоть видишь, что она не считает тебя своим сыном, Ян? Ты навсегда останешься для нее всего лишь сироткой, которого она приютила из благотворительности.

И если бы не исчез ее любимый Нильс, тебя бы все равно рано или поздно отсюда вышибли. Ты для нее не более чем вынужденная мера, Ян.

Кто бы еще надрывался для нее день и ночь практически даром? Единственное, что ты получил, — это обещание, что, когда она наконец загнется, ты получишь все деньги.

Πρώτον και κύριον, η γριά φαίνεται ότι θα φτάσει τουλάχιστον τα εκατό και, δεύτερον, θα έχει σίγουρα κληροδοτήσει τα λεφτά σε κάνα ίδρυμα για αδέσποτα σκυλιά και θα γελάει πίσω από την πλάτη μας. Μερικές φορές είσαι πολύ χαζός, Γιαν».

Η Λίζα γύρισε ανάσκελα και άρχισε να κοιτάζει σχολαστικά το υπέροχο μανικιούρ της.

Ο Γιαν, με ψυχρή ηρεμία, έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, εκεί που ήταν ξαπλωμένη. Κάθισε ανακούρκουδα, τύλιξε τα μακριά ξανθά μαλλιά της που κρέμονταν από την άκρη του κρεβατιού γύρω από το χέρι του και άρχισε να τα τραβάει αργά αλλά όλο και πιο δυνατά, μέχρι που εκείνη μόρφασε από τον πόνο.

Έφερε το πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό της, τόσο κοντά ώστε να νιώθει την ανάσα της στο δέρμα του, και είπε με σφυριχτή και χαμηλή φωνή:

«Μην τολμήσεις να με ξαναπείς χαζό, τ' ακούς; Και πίστεψέ με, δικά μου θα γίνουν τα λεφτά μια μέρα. Η μόνη ουσιαστική ερώτηση είναι αν εσύ θα είσαι ακόμη εδώ για αρκετό καιρό ώστε να τα απολαύσεις».

Διέκρινε, ικανοποιημένος, μια σπίθα τρόμου στα μάτια της. Είδε τον ηλίθιο αλλά πρωτόγονα πανούργο εγκέφαλό της να επεξεργάζεται την πληροφορία και να καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ήταν ώρα ν' αλλάξει τακτική.

Την είδε να τεντώνεται στο κρεβάτι, να σουφρώνει τα χείλη και να φέρνει τα χέρια της πάνω στα στήθη της. Άρχισε να διαγράφει κύκλους γύρω από τις ρώγες της με τα δάχτυλά της, μέχρι που σκλήρυναν, και είπε γουργουρίζοντας:

«Συγγνώμη, ήταν βλακεία μου, Γιαν. Με ξέρεις πώς είμαι. Καμιά φορά μιλάω χωρίς να σκέφτομαι. Μπορώ να σε αποζημιώσω με κάποιον τρόπο;».

Έγλειψε με τρόπο τολμηρό το δάχτυλό της και μετά πήγε το χέρι της σε νοτιότερα σημεία του

Ну, во-первых, эта кошечка собралась жить по меньшей мере до ста лет, а во-вторых, она наверняка уже давным-давно за нашей спиной завещала деньги какому-нибудь приюту для бездомных собак. Ты иногда такой придурок, Ян.

Лиса перевернулась на спину и внимательно изучала свои наманикюренные ногти.

В ледяном молчании Ян шагнул к лежащей на кровати Лисе. Он сел на корточки, взялся за ее длинные светлые волосы, свисавшие с края кровати, намотал на руку и начал медленно тянуть, сильнее и сильнее, до тех пор, пока ее лицо не исказила гримаса боли.

Он наклонился к ее лицу так близко, что чувствовал на своем лице ее дыхание, и прошипел тихим голосом:

— Никогда, слышишь, никогда не называй меня придурком! И верь мне — деньги однажды будут моими. Вопрос в другом: останешься ли ты здесь достаточно надолго, чтобы попользоваться этими деньгами.

Он с удовлетворением увидел в ее глазах отблеск страха. Он считал ее тупой, но в то же время она была хитрой, и ее примитивные инстинкты продиктовали ее ушлому умишку указание менять тактику.

Она раскинулась на кровати, надула губки и руками приподняла груди. Лиса медленно провела указательными пальцами вокруг сосков, пока они не затвердели, и сказала примирительно:

— Извини, Ян, я вела себя так глупо. Но ты же знаешь, какая я: сначала говорю, а потом думаю. Можно, я тебе это как-нибудь компенсирую?

Она провокационно пососала свой указательный палец, и ее рука скользнула

κορμιού της. Ο Γιαν ένιωθε απρόθυμα το κορμί του ν' αντιδρά και αποφάσισε ότι τουλάχιστον υπήρχε ακόμη κάτι για το οποίο ήταν καλή. Έλυσε ξανά τη γραβάτα του.

* * *

Ο Μέλμπεργ έξυνε σκεφτικός τα αχαμνά του δίχως να παίρνει χαμπάρι τα βλέμματα απέχθειας που προκαλούσε αυτή η χειρονομία σε όσους είχαν συγκεντρωθεί γύρω του.

Για να τιμήσει τη μέρα, είχε φορέσει ένα κοστούμι, παρόλο που του ήταν κάπως στενό, αλλά αυτό το είχε αποδώσει στο γεγονός ότι κάποιος στο καθαριστήριο δεν είχε κάνει σωστά τη δουλειά του και το είχε καθαρίσει σε πολύ υψηλή θερμοκρασία.

Δεν χρειαζόταν να ζυγιστεί για να βεβαιωθεί ότι είχε πάρει ένα δυο γραμμάρια από τότε που ήταν νεαρός αστυφύλακας, αλλά θεωρούσε ότι η αγορά ενός καινούργιου κοστουμιού ήταν περιττό έξοδο.

Η καλή ποιότητα ήταν διαχρονική. Δεν έφταιγε αυτός που οι ηλίθιοι στο καθαριστήριο δεν μπορούσαν να κάνουν τη δουλειά τους όπως έπρεπε. Καθάρισε τον λαιμό του για να τραβήξει την προσοχή όλων.

Η ψιλοκουβέντα και το σύρσιμο των καρεκλών σταμάτησαν και όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω του, εκεί που καθόταν πίσω από το γραφείο του.

Είχαν συγκεντρώσει όλες τις καρέκλες και τις είχαν τοποθετήσει σ' ένα ημικύκλιο μπροστά του. Ο Μέλμπεργ τούς κοίταζε σιωπηλός με μια έκφραση επισημότητας.

Αυτή ήταν μια στιγμή την οποία θα απολάμβανε όσο γινόταν. Πρόσεξε συνοφρυωμένος ότι ο Πάτρικ έδειχνε φοβερά εξαντλημένος.

Βέβαια, το προσωπικό μπορούσε να κάνει ό,τι

вниз по телу. Ян недовольно почувствовал, что его тело реагирует, и подумал, что, по крайней мере, она хоть на что-то может пригодиться, и опять развязал галстук.

* * *

Мелльберг делал вид, что с головой ушел в писанину и не замечает недовольного выражения на лицах собравшихся у него в кабинете.

Сегодня ради разнообразия он натянул костюм, который был ему мал по меньшей мере на один размер. Но Мелльберг объяснял себе это тем, что кто-то напортачил в химчистке и костюм просто сел от слишком горячей воды.

По его непоколебимому убеждению, он не прибавил ни одного грамма с тех пор, как был юным кадетом, и потому считал покупку нового костюма пустой тратой денег.

Если эти идиоты в химчистке не умеют работать, то он здесь совершенно ни при чем. Он откашлялся, чтобы привлечь внимание собравшихся.

Они зашевелились, послышались перешептывания, заскрипели стулья, и все глаза повернулись к Мелльбергу, восседающему за своим письменным столом.

Стулья собрали со всего участка и поставили перед ним полукругом. Мелльберг молча, с недовольной миной глядел на подчиненных.

Эту паузу и этот взгляд он намеревался держать как можно дольше. Нахмурившись, он с неодобрением заметил, что Патрик выглядит весьма потрепанным и, похоже, с бодуна.

Ясное дело, сотрудники имеют право сами

ήθελε με τον ελεύθερο χρόνο του, αλλά ήταν στη μέση της εβδομάδας και έπρεπε, τουλάχιστον, να είναι προσεχτικό με τα γλέντια και τα ποτά.

Ο Μέλμπεργ απώθησε αποτελεσματικά από τη μνήμη του το μισομπούκαλο που είχε γλιστρήσει το προηγούμενο βράδυ στον δικό του λαιμό.

Έκανε μια νοερή σημείωση για μια κατ' ιδίαν συζήτηση με τον νεαρό Πάτρικ γύρω από το θέμα της πολιτικής οινοπνευματωδών σε τούτο το τμήμα.

«Οπως ήδη γνωρίζετε όλοι σας, έγινε άλλος ένας φόνος στη Φιελμπάκα. Η πιθανότητα να υπάρχουν δύο δολοφόνοι είναι πολύ μικρή, και γι' αυτό πιστεύω ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε με την υπόθεση ότι το άτομο που σκότωσε την Αλεξάνδρα Βίκνερ σκότωσε και τον Άντερς Νίλσον».

Απόλαυσε για λίγο τον απόηχο της ίδιας του της φωνής, όπως και την προσδοκία και το ενδιαφέρον που έβλεπε στα πρόσωπα μπροστά του. Τώρα βρισκόταν στο πραγματικό του στοιχείο. Ήταν γεννημένος γι' αυτό το πράγμα.

Ο Μέλμπεργ συνέχισε:

«Ο Άντερς Νίλσον βρέθηκε σήμερα το πρωί από τον Μπενγκτ Λάρσον, έναν από τους μόνιμους συμπότες του. Τον είχαν κρεμάσει και, σύμφωνα με μια προκαταρκτική δήλωση από το Γέτεμποργ, ήταν κρεμασμένος εκεί τουλάχιστον από χτες. Μέχρι να έχουμε πιο ακριβή στοιχεία, αυτή είναι η υπόθεση εργασίας από την οποία ξεκινάμε».

Του άρεσε η αίσθηση που άφηνε η φράση «υπόθεση εργασίας» στη γλώσσα. Το ακροατήριο μπροστά του δεν ήταν τόσο μεγάλο, αλλά στο δικό του μυαλό ήταν πολλαπλάσιο και σίγουρα έδειχνε ενδιαφέρον. Και όλοι αυτοί περίμεναν τα λόγια του και τις εντολές του.

Κοίταξε ικανοποιημένος γύρω του. Η Άνικα έγραφε μετά μανίας σε έναν φορητό υπολογιστή, με ένα ζευγάρι γυαλιά στην άκρη της μύτης της. Οι χορταστικές γυναικείες

решать, как им проводить свободное время, но надо все-таки учитывать, что в середине рабочей недели неплохо бы знать меру в гулянках и выпивке.

С потрясающей легкостью Мелльберг совершенно упустил из памяти бутылек, который сам выкушал вчера вечером.

Он напомнил себе не забыть поговорить с Патриком с глазу на глаз насчет злоупотребления алкоголем.

— Как вы все уже знаете, во Фье́льбаке совершено еще одно убийство. Вероятность того, что существуют двое разных убийц, очень мала, и поэтому, как я полагаю, мы должны исходить из того, что Александру Вийкнер и Андерса Нильссона убил один и тот же преступник.

Мелльберг наслаждался звуком своего голоса и заметным интересом на лицах своих сотрудников. Сейчас Мелльберг чувствовал себя на коне, для этого он и родился.

Он продолжил:

— Андерса Нильссона нашел сегодня Бенгт Ларссон, один из его собутыльников. Андерс был повешен. И, согласно первому предварительному отчету из Гётеборга, он висел в петле по крайней мере со вчерашнего дня. До тех пор пока у нас не появятся более точные данные, мы будем исходить из этой гипотезы.

Мелльбергу понравилось ощущение, с которым он произносил слово «гипотеза». Конечно, группа перед ним была не очень большой, но в его глазах они двоились и троились, вдобавок их интерес был неподдельным. Они ждали его слов и его приказов.

Он довольно оглядел комнату. Анника ожесточенно стучала по клавишам ноутбука, сдвинув очки далеко на кончик носа. Ее хорошо очерченные женственные

καμπύλες της ήταν καλυμμένες από ένα καλοραφιμένο κίτρινο σακάκι με ταιριαστή φούστα· της έκλεισε το μάτι. Αυτό έφτανε. Καλύτερα να μην της έδινε πολύ θάρρος.

Δίπλα της καθόταν ο Πάτρικ, που έδειχνε έτοιμος να καταρρεύσει ανά πάσα στιγμή. Τα βλέφαρά του ήταν βαριά και τα μάτια του, που μόλις φαίνονταν, κατακόκκινα.

Όντως έπρεπε να κάνει μια συζήτηση μαζί του με την πρώτη ευκαιρία. Είχε το δικαίωμα να απαιτεί ένα κάποιο στίλ από τους υφισταμένους του.

Εκτός από τον Πάτρικ και την Άνικα, υπήρχαν άλλοι τρεις εργαζομένοι στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε. Ο Γιέστα Φλίγκαρε ήταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία στο τμήμα και έκανε ό, τι ήταν δυνατόν για να δουλεύει όσο λιγότερο γινόταν μέχρι τη μέρα που θα έβγαινε στη σύνταξη, για την οποία ήθελε μόνο δύο χρόνια ακόμα.

Μόλις θα την έπαιρνε, θα αφιέρωνε όλο τον χρόνο του στο μεγάλο του πάθος, το γκολφ. Είχε αρχίσει να παίζει πριν από δέκα χρόνια, όταν πέθανε η γυναίκα του από καρκίνο και τα Σαββατοκύριακα έγιναν μοναχικά και δεν περνούσαν με τίποτα.

Το άθλημα αυτό πέρασε σύντομα στο αίμα του σαν δηλητήριο και τον έκανε να βλέπει πλέον τη δουλειά του, η οποία άλλωστε δεν τον τραβούσε ποτέ, μόνο σαν μια ενοχλητική παρένθεση που τον εμπόδιζε να βρίσκεται στο γήπεδο του γκολφ.

Αν και ο μισθός ήταν πενιχρός, είχε καταφέρει να βάλει στην άκρη αρκετά λεφτά για να αγοράσει ένα διαμέρισμα στην ισπανική Κόστα ντελ Σολ και σύντομα θα μπορούσε να περνά τους καλοκαιρινούς μήνες με το γκολφ στη Σουηδία και τον υπόλοιπο χρόνο στα γήπεδα της Ισπανίας.

Αν και έπρεπε να ομολογήσει ότι αυτοί οι φόνοι, για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια, είχαν καταφέρει να του κινήσουν κάπως το ενδιαφέρον. Όχι βέβαια τόσο ώστε ν' αρνιόταν αυτή τη στιγμή έναν γύρο με δεκαοχτώ τρύπες

формы выгодно подчеркивались отлично сидящим желтым пиджаком и юбкой в тон. Мелльберг одним глазом посматривал на нее. Да, подождать стоит, самое лучшее — не торопить ее.

Рядом с ней сидел Патрик, который выглядел так, будто вот-вот упадет со стула. Веки у него были тяжелыми, а глаза — красными.

Да, Мелльбергу действительно стоило бы провести с ним беседу при первой подходящей возможности. Ясное дело, народ надо держать железной рукой.

Помимо Патрика и Анники в полицейском участке Танумсхеде служили еще три сотрудника. Ёста Флюгаре был самым старшим в участке, и все свои силы он тратил на то, чтобы работать как можно меньше, потому что всего через пару лет ему светила пенсия.

Выйдя в отставку, он намеревался посвятить все свое время главной страсти — игре в гольф. Ёста начал играть лет десять назад, когда его жену прибрал рак и выходные дни стали для него очень долгими и очень одинокими.

Он быстро увлекся игрой и теперь считал свою работу, которой, надо признаться, никогда особенно не интересовался, чем-то отвлекающим и совсем не интересным, пустой тратой времени, которое лучше бы посвятить игре в гольф.

Из своей ничтожной зарплаты ему удалось отложить достаточно денег, чтобы купить квартиру на побережье Испании. Так что скоро он будет летом играть в гольф в Швеции, а остальное время проводить на пляжах Испании.

Но на этот раз Ёста признался себе, что впервые за долгое время это убийство его заинтересовало — конечно, не настолько, чтобы он стал выкладываться на все сто процентов, но, принимая во внимание время

αν το επέτρεπε η εποχή.

Δίπλα του καθόταν το νεότερο σε ηλικία μέλος του αστυνομικού τμήματος. 0 Μάρτιν Μολίν ξυπνούσε, σε διαφορετικό βαθμό, τα γονικά συναισθήματα όλων τους. Φρόντιζαν να λειτουργούν σαν αόρατα δεκανίκια για τον Μάρτιν στη δουλειά, αν και πρόσεχαν πολύ να μην καταλάβει τίποτα και ποτέ.

Του έδιναν δουλειές που θα μπορούσε να βγάλει πέρα ακόμα κι ένα παιδί και δούλευαν εναλλάξ με την ανάγνωση και τη διόρθωση των αναφορών που έγραφε πριν φτάσουν στον Μέλμπεργ.

Είχε τελειώσει την Αστυνομική Ακαδημία πριν από έναν χρόνο και όλοι απορούσαν για το πώς είχε καταφέρει να περάσει, αφενός, όλες τις σκληρές διαδικασίες εισαγωγής και, αφετέρου, πώς κατάφερε να περάσει τα μαθήματα και όλα τ' άλλα και να γίνει αστυνομικός.

Αλλά ο Μάρτιν ήταν ευγενικός και καλόκαρδος και παρά την αφέλειά του, η οποία τον έκανε εντελώς ακατάλληλο για τη δουλειά του αστυνομικού, όλοι έλεγαν πως ζημιά μεγάλη δεν μπορούσε να κάνει εδώ στο Τανουμσχέντε και τον βοηθούσαν ευχαρίστως να ξεπερνάει όλα τα εμπόδια.

Ειδικά η Άνικα, που τον είχε βάλει πραγματικά στη μεγάλη καρδιά της και η οποία, προς μεγάλη θυμηδία όλων, έδειχνε τα συναισθήματά της με το να τον αγκαλιάζει αυθόρυμητα και να τον σφίγγει πάνω στα μεγάλα στήθη της σαν μαμά αρκούδα.

Σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις τα κατακόκκινα μαλλιά του Μάρτιν σηκωνόταν όρθια και, μαζί με τις επίσης κατακόκκινες φακίδες του, μπορούσαν άνετα να συγκριθούν με το χρώμα του προσώπου του.

Αλλά ο Μάρτιν λάτρευε την Άνικα και είχε περάσει πολλά βράδια στο σπίτι της ίδιας και του άντρα της όταν είχε κάποια ερωτική απογοήτευση και χρειαζόταν τη συμβουλή της. Κάτι που ένιωθε πάντα, άλλωστε. Η αφέλεια και η καλοσύνη του τον έκαναν ακαταμάχητο πόλο έλξης για γυναίκες που μάσαγαν άντρες

года, достаточно.

Рядом с ним сидел самый младший в участке. Мартин Молин вызывал у своих коллег родительские чувства в той или иной степени, и они старались незаметно помогать ему в работе. Хотя они делали это постоянно, Мартин никогда ничего не замечал.

Ему давали такие задания, с которыми мог справиться и ребенок, и правили написанные Мартином рапорты до того, как они попадали к Мелльбергу.

Он сдал выпускные экзамены в полицейской школе всего год назад. И все недоумевали: во-первых, как ему удалось поступить в школу полиции, и, во-вторых, как ему удалось ее закончить.

Но Мартин был очень приятным и добросердечным парнем, и, несмотря на его наивность, которая делала его совершенно непригодным к полицейской работе, все считали, что здесь, в Танумсхеде, вреда от Мартина никому не будет, и охотно ему помогали.

Особенно Анника, которая приняла Мартина в свое большое сердце и иногда, ко всеобщему удовольствию, спонтанно демонстрировала свои чувства, прижимая Мартина к себе, как медведица медвежонка.

У Мартина были вечно стоящие дыбом ярко-рыжие волосы, а с веснушками могло поспорить краснотой только его лицо.

Он преклонялся перед Анникой и провел много вечеров дома у Анники и ее мужа, когда хотел о чем-то спросить, посоветоваться, если случалась какая-нибудь неприятность или если он неудачно влюблялся, что, кстати, случалось довольно часто.

για πρωινό και έφτυναν έπειτα τα κόκαλά τους.

Αλλά η Άνικα ήταν πάντα εκεί και τον άκουγε, μάζευε τα απομεινάρια της αυτοπεποίθησής του και τον έστελνε ξανά έξω στον κόσμο, με την ελπίδα ότι θα έβρισκε κάποια μέρα μια γυναίκα που θα εκτιμούσε αυτό τον άντρα-μάλαμα που κρυβόταν κάτω από τη φακιδιάρα επιφάνεια.

Το τελευταίο μέλος της ομάδας ήταν και το τελευταίο σε δημοφιλία. Ο Ερνστ Λούντγκρεν ήταν ένας γλείφτης τεραστίων διαστάσεων και δεν έχανε ποτέ την ευκαιρία να εκμεταλλεύεται τα πάντα, κατά προτίμηση σε βάρος των άλλων.

Κανένας δεν παραξενεύοταν που ήταν ακόμη ανύπαντρος. Απείχε παρασάγγας από το να είναι ελκυστικός σαν άντρας. Υπήρχαν, βέβαια, άντρες ασχημότεροι από αυτόν που έβρισκαν ταίρι χάρη σε μια υποφερτά ευχάριστη προσωπικότητα.

Ο Ερνστ όμως δεν διέθετε ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Γι' αυτό ζούσε τώρα μαζί με τη γριά μάνα του σε ένα αγρόκτημα δέκα χιλιόμετρα νοτίως του Τανουμσχέντε.

Οι φήμες έλεγαν πως ο πατέρας του, περιβόητος στην περιοχή για τον αλκοολισμό και τη μεγάλη επιθετικότητά του, είχε μια μικρή βοήθεια από τη σύζυγό του όταν έπεσε από το πατάρι του αχυρώνα και καρφώθηκε σ' ένα δικράνι.

Αλλά αυτό είχε γίνει εδώ και πολλά χρόνια, και οι φήμες εύκολα έδιναν και έπαιρναν όταν ο κόσμος δεν είχε τίποτα συνταρακτικότερο να κουβεντιάσει. Εν πάσῃ περιπτώσει, ήταν αλήθεια ότι μόνο μια μάνα θα μπορούσε ν' αγαπήσει τον Ερνστ, ειδικά όταν τα προεξέχοντα δόντια του, τα μονίμως αχτένιστα μαλλιά του και τα μεγάλα αυτιά του συνοδεύονταν από έναν ευέξαπτο χαρακτήρα και μια μόνιμη τάση αυτοπροβολής.

Τώρα τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα χείλη του Μέλμπεργ, λες και τα λόγια του τελευταίου ήταν μαργαριτάρια. Δεν έχανε ποτέ

Анника всегда была готова выслушать, собрать вместе остатки его уверенности в себе и опять выпустить Мартина в мир — в надежде, что в один прекрасный день найдется женщина, которая увидит золотое сердце за конопатым фасадом.

Последний в группе был самым непопулярным. Эрнст Лундгрен был, по большому счету, прохиндей, который никогда не упустит возможности выставиться за счет других.

Никого не удивляло, что Эрнст все еще не женат. Никто не назвал бы его привлекательным, но ведь и более страшные мужики находят себе пару благодаря доброте и внимательности.

Но у Эрнста начисто отсутствовало и то и другое.

Поэтому он жил у своей старой мамы в крестьянской усадьбе, в миле к югу от Танумсхеде.

Ходили упорные слухи, что его отец, которого недолюбливали в деревне, потому что он здорово пил и задирался, упал в подпитии с сеновала на вилы не без помощи своей жены.

Но это случилось много лет назад, и историю с вилами вспоминали только в том случае, когда позлословить было больше не о чем. Правда, во всяком случае, заключалась в том, что никто не любил Эрнста, кроме его матери. В это совсем не сложно поверить, принимая во внимание торчащие вперед зубы, здоровенные оттопыренные уши, холерический темперамент, гонор и самоупоенность.

Сейчас Эрнст восхищенно внимал Мелльбергу, как будто каждое изреченное шефом слово у него на глазах превращалось

την ευκαιρία να επιβάλλει, δήθεν ενοχλημένος, στους γύρω του σιωπή με τα συνεχή «Σς!», ειδικά όταν οι άλλοι τύχαινε να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο που μπορεί να αποσπούσε την προσοχή του από τον λόγο του Μέλμπεργ. Εκείνη τη στιγμή είχε σηκώσει το χέρι του, σαν σχολιαρούδι, για να κάνει μια ερώτηση.

«Πώς ξέρουμε ότι δεν τον δολοφόνησε ο μεθύστακας και μετά καμώθηκε ότι τον βρήκε το πρωί;»

Ο Μέλμπεργ έγγεψε επιδοκιμαστικά στον Ερνστ Λούντγκρεν.

«Πολύ καλή ερώτηση, Ερνστ, πολύ καλή ερώτηση. Αλλά, όπως είπα, ξεκινάμε από το ότι πρόκειται για το ίδιο άτομο που σκότωσε την Άλεξ Βίκνερ. Αλλά, για να ’μαστε σίγουροι, έλεγξε το άλλοθι του Μπενγκτ Λάρσον για χτες».

Ο Μέλμπεργ έδειξε με το στιλό του τον Ερνστ Λούντγκρεν και έστρεψε το βλέμμα του στους υπόλοιπους της ομάδας.

«Τέτοιες έξυπνες σκέψεις χρειαζόμαστε για να μπορέσουμε να λύσουμε αυτή εδώ την υπόθεση.

Ελπίζω να ακούτε και να μαθαίνετε από τον Ερνστ. Έχετε πολύ δρόμο ακόμη για να φτάσετε στο επίπεδό του».

Ο Ερνστ χαμήλωσε ντροπαλά τα μάτια του, αλλά, μόλις ο Μέλμπεργ έστρεψε αλλού την προσοχή του, δεν παρέλειψε να κοιτάξει με θριαμβευτικό ύφος όλους τους συναδέλφους του.

Η Ανικα ρουθούνισε δυνατά και μετά, δίχως ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια της, ανταπέδωσε το θυμωμένο βλέμμα που της είχε ρίξει ο Λούντγκρεν.

«Πού είχα μείνει;»

Ο Μέλμπεργ έβαλε τους αντίχειρες πίσω από τις τιράντες που φορούσε κάτω από το σακάκι του και στριφογύρισε την καρέκλα του για να καταλήξει προς τον πίνακα που είχαν στήσει

в жемчуга, и раздраженно шикал на остальных при малейшем звуке с их стороны, отвлекавшем его от этого наслаждения. Эрнст поднял руку, как примерный школьник, желающий задать вопрос:

— А откуда мы знаем, может быть, Андерса убил тот алкаш, а потом сделал вид, что только что его нашел.

Мелльберг одобрительно кивнул Эрнstu Лундгрену:

— Очень хороший вопрос, Эрнст, очень хороший. Но, как я уже сказал, мы исходим из того, что это та же самая личность, которая убила Александру Вийкнер. Но на всякий случай, для надежности, надо выяснить, есть ли у Бенгта Ларссона алиби на вчерашний вечер.

— Мелльберг указал ручкой на Эрнста Лундгрена и при этом обвел взглядом остальных.

— Вот такой тщательный подход нам и нужен, если мы хотим раскрыть это дело.

Все смотрите, и слушайте, и берите пример с Эрнста. Вам всем еще ой как далеко до него.

Эрнст застенчиво опустил глаза. Но как только Мелльберг перевел взгляд, Эрнст с видом триумфатора посмотрел на коллег.

Анника на это только громко фыркнула и сделала вид, что не замечает гневных взоров Эрнста.

— Так, о чём это я?

Мелльберг уцепился большими пальцами за подтяжки у себя под пиджаком и крутанулся на стуле, чтобы повернуться к стене, где висел щит с приколотыми к нему

στον τοίχο όπου είχαν καταγράψει τα στοιχεία της υπόθεσης «Άλεξ Βίκνερ».

Δίπλα του είχαν στήσει έναν παρόμοιο πίνακα, αλλά πάνω σε αυτόν υπήρχε μόνο μια φωτογραφία πολαρόιντ του Άντερς, την οποία είχαν τραβήξει πριν τον κατεβάσει το πλήρωμα του ασθενοφόρου.

«Τι ξέρουμε, λοιπόν, μέχρι τώρα; Ο Άντερς Νίλσον βρέθηκε το πρωί και ήταν, σύμφωνα με τα προκαταρκτικά στοιχεία, νεκρός από χτες.

Τον κρέμασαν ένας ή περισσότεροι άγνωστοι, πιθανώς περισσότεροι, μια που απαιτείται μεγάλη δύναμη για να σηκώσει κανείς έναν άντρα τόσο ψηλά με σκοπό να τον κρεμάσει από την οροφή.

Αυτό που δεν ξέρουμε είναι πώς το έκαναν. Ήχνη πάλης δεν υπάρχουν, ούτε στο διαμέρισμα ούτε στο κορμί του Άντερς. Δεν υπάρχουν μώλωπες που να μαρτυρούν κακοποίηση του σώματος, ούτε πριν ούτε μετά τον θάνατό του. Όπως είπαμε, είναι προκαταρκτικά ακόμη τα στοιχεία, αλλά θα ξέρουμε περισσότερα μόλις γίνει η νεκροψία στον Άντερς».

Ο Πάτρικ κούνησε το στιλό του.

«Πόσο γρήγορα υπολογίζουμε να πάρουμε την έκθεση της νεκροψίας;»

«Σίγουρα θα έχουν έναν ολόκληρο σωρό με πτώματα που τους περιμένουν, οπότε, δυστυχώς, δεν κατάφερα να αποσπάσω κάποια πληροφορία για το πότε θα είναι έτοιμη η έκθεση».

Κανένας δεν έδειξε να εκπλήσσεται.

«Αυτό που επίσης γνωρίζουμε είναι ότι υπάρχει καθαρή σχέση μεταξύ του Άντερς Νίλσον και του πρώτου θύματος δολοφονίας, της Αλεξάνδρας Βίκνερ».

Ο Μέλμπεργ στεκόταν τώρα όρθιος και έδειχνε τη φωτογραφία της Αλεξάνδρας που βρισκόταν στο κέντρο του πρώτου πίνακα. Είχαν πάρει τη φωτογραφία από τη μητέρα της

фотографиями по делу Александры Вийкнер.

Другой такой же щит висел рядом, на нем пока была только одна фотография — полицейский снимок Андерса, сделанный перед тем, как «скорая помощь» увезла его тело.

— Что нам известно на настоящий момент. Труп Андерса Нильссона обнаружен сегодня утром; согласно предварительному заключению, он мертв со вчерашнего вечера.

Он был повешен одним или несколькими неизвестными, скорее, несколькими, потому что потребовалась бы очень большая сила, чтобы поднять взрослого мужчину так высоко и повесить к потолку. Мы не знаем только, каким образом они это сделали. На теле нет никаких следов борьбы: синяков, царапин, полученных жертвой при жизни или уже после смерти. Как я уже сказал, это только предварительное заключение. Мы узнаем больше после вскрытия тела Андерса.

Патрик помахал рукой:

— А как скоро мы можем рассчитывать получить заключение о вскрытии?

— В настоящий момент они сильно загружены, так что этого я, к сожалению, точно сказать не могу.

Никто не удивился.

— Но мы знаем определенно, что существовала связь между Андерсом Нильссоном и первой жертвой, Александрой Вийкнер.

Мелльберг стоял, указывая на фотографию Александры, приколотую в самом центре первого щита, рядом с фотографией ее матери. Все невольно подумали, какой

και, για άλλη μια φορά, όλοι σκέφτηκαν πόσο όμορφη ήταν όσο ήταν ζωντανή.

Αυτή η φωτογραφία έκανε τη διπλανή —η οποία απεικόνιζε την Αλεξάνδρα στην μπανιέρα με γαλαζωπό, χλωμό πρόσωπο, κοκαλωμένα μαλλιά και βλεφαρίδες— να φαίνεται περισσότερο απαίσια.

«Αυτό το αδιανόητα αταίριαστο ζευγάρι είχε μια σεξουαλική σχέση, αυτό το ομολόγησε ο ίδιος ο Άντερς· έχουμε μάλιστα και ορισμένες αποδείξεις, όπως θα ξέρετε, που στηρίζουν αυτό τον ισχυρισμό.

Αυτό που δεν ξέρουμε είναι πόσο καιρό συναντιόντουσαν, πώς και, πάνω απ' όλα, πώς γίνεται να επιλέγει μια όμορφη γυναίκα της υψηλής κοινωνίας έναν τόσο βρομιάρη και, εν γένει, αποκρουστικό αλκοολικό για εραστή.

Κάτι βρομάει εδώ και το νιώθω στα ρουθούνια μου».

Ο Μέλμπεργ χτύπησε κάνα δυο φορές με τον δείκτη του τη μια πλευρά της ογκώδους μύτης του, που ήταν γεμάτη σπασμένα αγγεία.

«Μάρτιν, εσύ αναλαμβάνεις να ψάξεις βαθύτερα αυτό το θέμα. Θέλω, κυρίως, να στριμώξεις τον Χένρικ Βίκνερ πολύ περισσότερο απ' όσο τον στριμώξαμε μέχρι τώρα. Αυτός ο τύπος ξέρει πολύ περισσότερα απ' όσα μας λέει, να το θυμάστε αυτό».

Ο Μάρτιν έγνεψε με ενθουσιασμό και άρχισε να γράφει τόσο γρήγορα σαν να εξαρτιόταν από αυτό η ίδια του η ζωή. Η Άνικα τον κοίταζε τρυφερά και με βλέμμα μητρικό πάνω από τα γυαλιά της.

«Δυστυχώς, αυτό εδώ μας υποχρεώνει να γυρίσουμε πάλι στο μηδέν όσον αφορά τους ύποπτους για τη δολοφονία της Αλεξάνδρας. Ο Άντερς φαινόταν πολλά υποσχόμενος γι' αυτό τον ρόλο και, ξέρετε, τα πράγματα έχουν πάρει άλλη τροπή τώρα.

Πάτρικ, εσύ θα ξανακοιτάξεις όλο το υλικό που έχουμε για τη δολοφονία της Βίκνερ. Να ελέγξεις διπλά και τριπλά κάθε λεπτομέρεια ξανά. Κάπου εκεί μέσα βρίσκεται η άκρη του

Αλεξανδρα была красивой при жизни.

На фотографии в центре Александра лежала в ванне с посиневшим бескровным лицом, а зайндевевшие ресницы и волосы делали картину еще более устрашающей.

— У этой невероятно несхожей пары были сексуальные отношения. Это признал сам Андерс Нильссон. И у нас, как вы знаете, есть твердое доказательство, подкрепляющее это утверждение.

Мы не знаем только, как долго продолжалась эта связь, каким образом они сошлись друг с другом и, самое главное, почему красивая богатая женщина взяла себе в любовники вонючего, облезлого алкаша.

Здесь какая-то хренъ, я это чую. — И

Мелльберг постучал указательным пальцем по своему испещренному прожилками носу материого алконавта.

— Мартин, ты получаешь задание поглубже в этом покопаться. В первую очередь ты должен посильнее поднажать на Хенрика Вийкнера — не так, как мы делали до сих пор. Этот малый знает больше, чем говорит, даю голову на отсечение.

Мартин с энтузиазмом кивнул и записал, пока не забыл, задание в свой блокнот. Анника посмотрела на Мартина заботливым материнским взглядом поверх оправы очков.

— К сожалению, мы вынуждены вернуться к самому началу и снова искать подозреваемого в убийстве Александры. Должен сказать, Андерс в этой роли выглядел очень многообещающе, но теперь дело приняло совсем другой оборот.

Патрик, тебе надо заново просмотреть все имеющиеся у нас материалы по делу об убийстве Вийкнер. Прочитай и перечитай все еще раз, обращая внимание на любую,

νήματος που μας έχει ξεφύγει».

Ο Μέλμπεργ είχε ακούσει αυτή την ατάκα σε μια αστυνομική ταινία και το είχε αποθηκεύσει στη μνήμη του για μελλοντική χρήση.

Ο Γιέστα ήταν ο μόνος στον οποίο δεν είχε αναθέσει κάποια δουλειά. Ο Μέλμπεργ κοίταξε τον πίνακα με τα στοιχεία και έμεινε για λίγο σκεφτικός.

«Γιέστα, εσύ θα μιλήσεις με την οικογένεια της Αλεξάνδρας Βίκνερ. Ισως να ξέρουν κάτι περισσότερο που δεν το έχουν αναφέρει. Ρώτησέ τους για φίλους και εχθρούς, για την παιδική της ηλικία, για την προσωπικότητά της, για όλα. Οτιδήποτε. Μίλα με τους γονείς, με την αδερφή της, αλλά φρόντισε να μιλήσεις με τον καθέναν από αυτούς κατ' ιδίαν. Η εμπειρία μου λέει ότι έτσι καταφέρνεις τον κόσμο να σου πει πολύ περισσότερα. Συνεργάσου όμως και με τον Μολίν, που θα μιλήσει με τον σύζυγο».

Ο Γιέστα μόρφασε κάτω από το βάρος ενός συγκεκριμένου καθήκοντος και αναστέναξε μοιρολατρικά. Όχι επειδή θα έχανε χρόνο από το γκολφ στη μέση του καταχείμωνου, αλλά τα τελευταία χρόνια ήταν σαν να είχε ξεσυνηθίσει να κάνει οποιαδήποτε δουλειά με νόημα.

Είχε τελειοποιήσει την τέχνη του να φαίνεται πολύ απασχολημένος και να μην κάνει τίποτε άλλο από το να παίζει πασιέντζα στον υπολογιστή για να σκοτώνει την ώρα του.

Τώρα όμως του έπεφτε αφόρητα βαρύ το φορτίο της ανάγκης για συγκεκριμένα αποτελέσματα. Ή αγρανάπαυση και το άραγμα είχαν τελειώσει. Το πιθανότερο ήταν ότι δεν θα πληρωνόταν ούτε τις υπερωρίες. Θα έπρεπε να είναι ευχαριστημένος αν του πλήρωναν τη βενζίνη για να πάει στο Γέτεμποργ και να επιστρέψει.

Ο Μέλμπεργ χτύπησε παλαμάκια και έπειτα τους έκανε νόημα να φύγουν.

«Εμπρός, δρόμο τώρα. Δεν μπορούμε να

пусть даже самую мелкую деталь. Где-то в материалах есть улика, которую мы упустили.

Мелльберг услышал эту реплику в детективном сериале, запомнил и придерживал для такого случая.

Один Ёста пока еще не получил задания. Мелльберг посмотрел на щит у себя за спиной, немного подумал и потом сказал:

— Ёста, тебе надо поговорить с семьей Александры Вийкнер, может быть, они все же скрывают что-нибудь. Спрашивай о друзьях, о врагах, детстве, отрочестве — обо всем. Поговори и с родителями, и с сестрой. Но разговаривай с ними только поодиночке, с глазу на глаз. Исходя из моего опыта, так из людей можно вытянуть больше. И еще: поезжай вместе с Молином, когда он будет разговаривать с мужем.

Ёста заранее согнулся под тяжестью ярма конкретной работы и тяжело вздохнул — не потому, что задание грозило оторвать его от гольфа (в середине холодной зимы), но за последние годы он привык не утруждать себя хоть какой-нибудь настоящей работой.

Ёста почти до совершенства довел искусство казаться занятым, в то время как на самом деле сидел за включенным компьютером и раскладывал пасьянсы, чтобы убить время.

Именно поэтому задание, требующее получения конкретного результата, он воспринял как непосильную ношу. Все, конец свободы. Наверняка за сверхурочные ничего не заплатят. Хорошо, если хотя бы компенсируют бензин до Гётеборга и обратно.

Мелльберг похлопал в ладоши, подгоняя их приступить к делу поскорее.

— Давайте, давайте, пошустрие. Мы не

καθόμαστε στους πισινούς μας αν θέλουμε να εξιχνιάσουμε αυτή την υπόθεση.

Υπολογίζω ότι θα δουλέψετε σκληρότερα από οποιαδήποτε άλλη φορά, και όσον αφορά τον ελεύθερο χρόνο σας, θα τον έχετε όταν κλείσει αυτή εδώ η υπόθεση. Μέχρι τότε, ο χρόνος σας είναι δικός μου και θα τον διαθέσω όπως θέλω εγώ. Δρόμο τώρα».

Αν κάποιος πειράχτηκε από τον τρόπο που τους έδιωξε, σαν να ήταν παιδάκια, δεν φάνηκε, μια που κανένας δεν είπε τίποτα.

Σηκώθηκαν, πήραν τις καρέκλες στις οποίες κάθονταν στο ένα χέρι και τα μπλοκ με τα στιλό στο άλλο. Μόνον ο Ερνστ Λούντγκρεν καθυστέρησε, αλλά ο Μέλμπεργ δεν είχε —όλως παραδόξως— διάθεση για κολακείες και τον έδιωξε κι αυτόν.

Ήταν μια πολύ παραγωγική μέρα. Ήταν σίγουρα απογοητευτικό το γεγονός ότι ο βασικός ύποπτος για τη δολοφονία της Βίκνερ αποδείχτηκε αδιέξοδο, αλλά τουλάχιστον αποζημιωνόταν από το ότι το ένα κι ένα έδινε τώρα πολύ περισσότερα από δύο.

Ένας φόνος ήταν συμβάν, αλλά δύο φόνοι ήταν πραγματικό σοκ για μια τόσο μικρή περιφέρεια.

Αν προηγουμένως ήταν αρκετά σίγουρος ότι θα έπαιρνε εισιτήριο μιας διαδρομής για το κέντρο των γεγονότων όταν θα έλυνε την υπόθεση Βίκνερ, τώρα ήταν σίγουρος του θανατά ότι, αν παρέδιδε μια όμορφη λύση-πακέτο για τους φόνους, θα τον παρακαλούσαν και θα τον εκλιπαρούσαν να πάει πίσω στο Γέτεμποργ.

Με τόσο λαμπρές προοπτικές να ξανοίγονται μπροστά του, ο Μπέρτιλ Μέλμπεργ έγειρε πίσω στην καρέκλα του, άπλωσε το χέρι του στο τρίτο συρτάρι του γραφείου, έβγαλε μια μεγάλη πλάκα σοκολάτας και την έχωσε όλη στο στόμα του, δείχγοντας να την απολαμβάνει εξαιρετικά. Άλλωστε, ήταν σχεδόν ώρα για μεσημεριανό.

* * *

можем позволить себе сидеть на заднице, если хотим раскрыть это дело.

Я рассчитываю, что на этот раз вы по-настоящему поработаете, а не так, как раньше. Что касается свободного времени, то оно у вас появится, когда закончим дело, а до тех пор будете работать столько, сколько я сочту нужным. Вот так.

Может быть, кому-то и не нравилось, что его подгоняют, как маленького ребенка, но никто ничего не сказал.

Все поднялись, взяли стулья, блокноты, ручки и прочее. Задержался только Эрнст Лундгрен, но Мелльберг, вопреки своему обыкновению, не стал выслушивать его льстивые замечания и тоже выставил из кабинета.

Это был очень плодотворный день: хотя он ошибся в расчетах и его первый кандидат на роль подозреваемого в убийстве Вийкнер завел расследование в тупик, все же выходило, что один плюс один в сумме давало больше двух.

Одно убийство — это событие, а два убийства в таком маленьком поселке вообще становились сенсацией.

И если раньше Мелльберг чувствовал, что раскрытие дела Вийкнер — верный билет обратно в Гётеборг, то теперь он твердо знал, что после того, как он расследует серийное убийство, у него будут в ногах валяться, умоляя вернуться обратно.

Предаваясь лучезарным мыслям о своем будущем, Бертель Мелльберг откинулся на стуле, отработанным жестом сунул руку в третий ящик, достал пакетик M&M's и с удовольствиемсыпал в рот. Потом он сложил руки на затылке, закрыл глаза и решил позволить себе немного вздремнуть — все равно скоро обед.

* * *

Από την ώρα που έφυγε ο Πάτρικ προσπάθησε να κοιμηθεί κάνα δυο ώρες, αλλά δεν τα κατάφερε και τόσο καλά. Όλα τα συναισθήματα που είχαν στριμωχτεί στο στήθος της την έκαναν να στριφογυρίζει στο κρεβάτι της, και ένα χαμόγελο γλιστρούσε όλη την ώρα από μέσα της και έκανε τις άκρες του στόματός της να τραβιόνται προς τα πάνω.

Έπρεπε να υπάρχει νόμος για τέτοια κατάχρηση ευτυχίας. Π ο αίσθηση της ευεξίας ήταν τόσο έντονη που δεν ήξερε τι να κάνει με τον ίδιο της τον εαυτό. Γύρισε στο πλάι κι έβαλε το δεξί της μάγουλο πάνω στα χέρια της.

Όλα ήταν φωτεινότερα σήμερα. Η δολοφονία της Άλεξ, το βιβλίο που ο εκδότης της περίμενε ανυπόμονα και του οποίου τον ρυθμό δεν είχε καταφέρει ακόμη να βρει, η στενοχώρια για τον χαμό των γονιών και σίγουρα η επικείμενη πώληση του σπιτιού των παιδικών της χρόνων — ήταν όλα ένα πολύ πιο ανάλαφρο φορτίο σήμερα.

Τα προβλήματα δεν είχαν εξαφανιστεί, αλλά για πρώτη φορά ήταν απολύτως πεπεισμένη ότι ο κόσμος της δεν ήταν έτοιμος να καταρρεύσει και ότι μπορούσε να χειριστεί όποιες δυσκολίες κι αν παρουσιάζονταν στον δρόμο της.

Σκέφτηκε πόσο διαφορετικά μπορείς να δεις τα πράγματα μέσα σε μια μέρα, μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες.

Χτες, την ίδια ώρα, είχε ξυπνήσει με ένα βάρος στο στήθος. Είχε ξυπνήσει για να αντικρίσει μια μοναξιά πέρα από την οποία δεν μπορούσε να δει κάτι άλλο. Τώρα ήταν σαν να μπορούσε ακόμη να νιώθει χειροπιαστά τα χάδια του Πάτρικ πάνω στην επιδερμίδα της.

Και το «χειροπιαστά» δεν ήταν η σωστή λέξη ή ήταν έστω πολύ περιορισμένης σημασίας. Όλο της το «είναι» αισθανόταν ότι η μοναξιά είχε αντικατασταθεί από το ζευγάρωμα, και η σιωπή στην κρεβατοκάμαρα ήταν τώρα γαλήνια, ενώ παλιότερα την ένιωθε απειλητική και ατέλειωτη.

После того как Патрик ушел, она попробовала поспать пару часов — ничего не получилось. Слишком много чувств теснилось у нее в груди, и она только металась по кровати туда-сюда. В уголках ее рта прочно поселилась улыбка, и она улыбалась все время.

Эрика чувствовала себя преступницей из-за того, что была так счастлива. Ощущение счастливого приобретения было таким сильным, что она едва понимала, что ей с собой делать. Она повернулась на бок и положила правую щеку на руку.

Все сегодня казалось светлее: убийство Александры, книга, которая продвигалась с трудом и которую нетерпеливо ждали ее издатели, боль от утраты родителей и не меньшая боль от предстоящей продажи дома ее детства — все сегодня переносилось много легче.

Проблемы не исчезли, но Эрика впервые за много дней поверила, что ее мир не провалился в тартарары и что она справится с любыми трудностями, которые встанут у нее на пути.

Подумать только, какая огромная разница, сколько всего переменил один день, двадцать четыре коротких часа.

Вчера в это же самое время Эрика проснулась с тяжестью в груди, проснулась с мыслями о своем одиночестве, от которых не могла избавиться, а сейчас она буквально физически чувствовала ласковые прикосновения Патрика на своей коже.

Слово «физически» в действительности здесь не подходило — слишком ограниченное, слабое. Она понимала всем своим существом, что ее однокое «я» стало «мы». Тишина в спальне наполнилась покоем, хотя раньше казалась пугающей и бесконечной.

Φυσικά και της έλειπε πολύ κιόλας, αλλά έμενε εκεί ξαπλωμένη με τη βεβαιότητα ότι όπου κι αν ήταν τη σκεφτόταν πολύ.

Η Ερίκα ένιωθε σαν να είχε πάρει μια νοητή σκούπα και να είχε καθαρίσει αποφασιστικά όλους τους παλιούς ιστούς αράχνης από τις γωνίες και όλη τη σκόνη που είχε συγκεντρωθεί στην ψυχή της με τα χρόνια.

Αλλά αυτή η νέα επίγνωση την έκανε, επίσης, να δει ότι δεν μπορούσε να δραπετεύσει από αυτό που υπήρχε στο μυαλό της τις τελευταίες μέρες.

Από τότε που η αλήθεια για το ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που περίμενε η Άλεξ εμφανίστηκε σαν γραμμένη με πύρινα γράμματα στον ουρανό,

η Ερίκα τρόμαζε με την ιδέα της αντιπαράθεσης. Δεν πρόσβλεπε σε αυτήν, αλλά μια νέα δύναμη μέσα της έκανε εφικτή την αντιμετώπιση του διλήμματος και όχι το παραμέρισμά του. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Μπήκε στο ντουζ και έμεινε για πολύ κάτω από το καντό νερό. Αυτό το πρωί τα πάντα της φαίνονταν σαν μια καινούργια αρχή και ήθελε να την προϋπαντήσει εντελώς καθαρή.

Μετά το ντουζ και μια ματιά στη θερμοκρασία, ντύθηκε ζεστά και προσευχήθηκε μέσα της να πάρει μπροστά το αυτοκίνητο.

Ήταν τυχερή. Πήρε μπροστά με την πρώτη. Όσο οδηγούσε, η Ερίκα σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο θα έθετε το ζήτημα. Δοκίμασε κάνα δυο φράσεις για το ξεκίνημα της κουβέντας, αλλά η μία ακουνγόταν πιο αστεία από την άλλη και έτσι αποφάσισε ν' αυτοσχεδιάσει.

Δεν είχε πολλά στα χέρια της, αλλά κάτι της έλεγε μέσα της ότι είχε δίκιο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, σκέφτηκε να τηλεφωνήσει στον Πάτρικ και να μοιραστεί μαζί του τις

Ερίκα уже скучала по Патрику, но знала, что, хотя он сейчас не здесь, он думает о ней.

Эрика чувствовала, что ее мозг очистился. Из всех углов решительно убрали паутину и стерли пыль, застилавшую ее восприятие.

И эта новая ясность заставила ее осознать, что она больше не может убегать от того, что роилось в ее мыслях последние дни.

И хотя с некоторых пор правда о том, кто был отцом ребенка, которого ждала Александра, стояла перед глазами Эрики, написанная на небе огненными буквами,

Эрика не хотела принимать эту правду, она не хотела предстать перед ней. Но с появившейся у нее новой силой она могла назвать вещи своими именами, встретиться с правдой лицом к лицу, а не прятаться, как обычно, от самой себя. Эрика знала, что она должна сделать.

Она долго стояла под очень горячим душем. Этим утром все казалось началом чего-то нового, все было в первый раз, и она хотела встретить это новое совершенно чистой.

После душа Эрика посмотрела на термометр, тепло оделась и помолилась про себя, чтобы машина завелась.

Ей повезло: двигатель завелся с первой попытки. По дороге она размышляла, как ей действовать. Раздобытые ею пара улик, что одна, что другая, могли считаться только косвенными, и Эрика решила, что будет импровизировать.

У нее были лишь подозрения, но все ее чувства говорили ей, что она права. Долю секунды она раздумывала, не позвонить ли Патрику и не рассказать ли о своих

υποψίες της, αλλά απόδιωξε μεμιάς αυτή τη σκέψη και αποφάσισε να το ελέγξει πρώτα μόνη της. Παίζονταν πολλά εδώ.

Η διαδρομή μέχρι τον προορισμό της ήταν σύντομη, αλλά ένιωσε σαν να της πήρε μια αιωνιότητα.

Όταν έστριψε στο πάρκινγκ κάτω από το Μπαντχοτέλ, ο Νταν τής κούνησε χαρούμενα το χέρι από το καϊκι. Είχε μαντέψει ότι θα ήταν εκεί.

Η Ερίκα κούνησε κι αυτή το χέρι, αλλά δεν χαμογέλασε. Κλείδωσε το αυτοκίνητο και, με τα χέρια στις τσέπες του μπεζ μοντγκόμερι, πήγε αργά προς το μέρος του.

Η μέρα ήταν ομιχλώδης και γκρίζα, αλλά η ατμόσφαιρα μύριζε φρεσκάδα. Πήρε κάνα δυο βαθιές αναπνοές για να διώξει τα τελευταία σύννεφα από το μυαλό της, τα οποία είχαν προκληθεί από τη χτεσινοβραδινή γερή οινοποσία.

«Γεια σου, Ερίκα».

«Γεια σου».

Ο Νταν συνέχισε να δουλεύει στο καϊκι, αλλά έδειχνε χαρούμενος για την παρέα. Η Ερίκα κοίταξε γύρω της με κάποια νευρικότητα για την Πενίλα, μια που την ανησύχησε το βλέμμα που τους είχε ρίξει την προηγούμενη φορά η σύζυγος του Νταν.

Όμως, υπό το φως όσων ήξερε τώρα κατάλαβε ξαφνικά πολύ καλύτερα αυτή τη στάση.

Πρώτη φορά η Ερίκα πρόσεξε πόσο όμορφο ήταν το παλιό φθαρμένο καϊκι.

Το ψάρεμα ήταν στο αίμα του και η μεγάλη θλίψη του στη ζωή ήταν ότι επρόκειτο για ένα επάγγελμα με το οποίο δεν μπορούσες να θρέψεις οικογένεια.

подозрениях, но быстро отказалась от этой мысли и сочла за лучшее сначала убедиться самой — слишком многое стояло на кону.

Добралась она, в общем-то, очень быстро, но ей показалось, что прошла вечность.

Когда она свернула на парковку перед отелем «Бад», Дан радостно помахал ей из катера. Эрика рассчитывала, что застанет его здесь.

Она тоже помахала, но не улыбнулась ему в ответ. Она заперла машину, засунула руки в карманы своей светло-коричневой куртки с капюшоном и не спеша пошла к катеру Дана.

День стоял пасмурный и туманный, но в воздухе пахло свежестью, и Эрика сделала пару глубоких вздохов, чтобы выгнать из головы остатки похмелья после вчерашних обильных возлияний.

— Привет, Эрика.

— Привет.

Дан продолжил свою работу на катере, но заметно обрадовался ее компании. Эрика немного нервно огляделась, нет ли поблизости его жены, потому что до сих пор с неловкостью вспоминала взгляд Перниллы, которым она наградила их с Даном в прошлый раз.

Но в свете открывшейся ей правды Эрика понимала намного лучше, что произошло.

В первый раз Эрика обратила внимание, каким красивым и ухоженным был старый, побитый морем рыболовный катер, доставшийся Дану от отца.

Любовь к морю и труду рыбака была у Дана в крови. И то, что он не мог содержать семью только этой работой, стало, наверное, самым большим огорчением в его жизни.

Και βέβαια τού ἄρεσε ο ρόλος του δασκάλου στο σχολείο Τάνουμ, αλλά το ψάρεμα ήταν το πραγματικό του επάγγελμα. Όταν δούλευε στο καϊκι, είχε πάντα ένα χαμόγελο στα χείλη.

Δεν τον πείραζε η βαριά δουλειά και κρατούσε μακριά το ψύχος φορώντας πολλά ρούχα. Σήκωσε μια βαριά κουλούρα με το παλαμάρι, την έβαλε στην πλάτη του και στράφηκε στην Ερίκα.

«Τι πράγματα είναι αυτά που να πάρει; Δίχως φαγητό ήρθες σήμερα; Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να το κάνεις συνήθεια, έτσι;»

Ένα μέρος από το ξανθό τσουλούφι του κρεμόταν κάτω από τον πλεχτό σκούφο του. Στεκόταν σαν μεγάλος και ανθεκτικός κίονας μπροστά της.

Όλο του το «είναι» εξέπειμπε δύναμη και χαρά, και η Ερίκα πονούσε που ήταν αναγκασμένη να του κόψει αυτή τη χαρά. Αν όμως δεν το έκανε αυτή, θα το έκανε κάποιος άλλος. Στη χειρότερη περίπτωση, η αστυνομία.

Έπεισε τον εαυτό της ότι του έκανε χάρη, αλλά ήξερε, επίσης, ότι βρισκόταν μέσα σε μια συναισθηματικά γκρίζα ζώνη. Ο σημαντικότερος λόγος ήταν ότι ήθελε η ίδια να μάθει την αλήθεια. Έπρεπε να μάθει την αλήθεια.

Ο Νταν πήγε στην πλώρη με το παλαμάρι, το άφησε να πέσει στο κατάστρωμα και επέστρεψε στην Ερίκα, που στεκόταν ακουμπισμένη στην κουπαστή της πρύμνης. Π Ερίκα κοίταζε με βλέμμα απλανές τον ορίζοντα.

«Τον έρωτά μου αγόρασα για χρήμα, για μένα δεν υπήρχε καμία άλλη».

Ο Νταν χαμογέλασε και συμπλήρωσε:

«Όμορφα τραγούδα, τις χορδές σου τίμα, όμορφα τραγούδα της αγάπης μαδριγάλι».

Η Ερίκα δεν χαμογέλασε.

«Είναι ακόμη ο Φρέντινγκ ο αγαπημένος σου ποιητής;»

Конечно, он превосходно чувствовал себя в роли учителя в школе Танумсхеде, но море, катер и рыба были настоящим призванием в его жизни, и, когда он здесь работал, с его лица не сходила улыбка.

Тяжелая работа ничуть не тяготила Дана, и он легко переносил холод в своей плотной одежде. Он взвалил на плечо здоровенный моток троса и повернулся к Эрике.

— Ну и какого черта ты тут делаешь? На этот раз без харчей? Это чтобы мне не вздумалось привыкать, что ли?

Прядь светлых волос выбилась из-под его вязаной шапочки. И он стоял перед Эрикой, большой и сильный, как литая колонна, лучась силой и счастьем. И Эрика ощущала боль оттого, что она должна лишить его этого счастья. Но если она не сделает того, что обязана, то это сделает кто-нибудь другой, в худшем случае — полиция.

Эрика говорила себе, что оказывает Дану услугу, но одновременно испытывала противоречивые, смешанные чувства. В первую очередь она все хотела узнать сама, она должна была знать.

Дан прошел вперед на нос с тросом, бросил его на палубу и вернулся обратно к Эрике, которая стояла, прислонившись к релингам на корме, и невидящим взглядом смотрела в сторону горизонта.

— «Купил я любовь за деньги, иначе не мог я никак».

Дан улыбнулся и продолжил:

— «Спой песню в суровую зиму, спой песню про нашу любовь».

Эрика не улыбалась.

— Фрединг по-прежнему твой любимый поэт?

«Πάντα ήταν και πάντα θα είναι. Τα παιδιά στο σχολείο λένε ότι σύντομα θα ξερνάνε στο άκουσμα του ονόματος του, αλλά καταπώς το βλέπω εγώ ποτέ δεν θα έχει διαβάσει κανείς αρκετά τα ποιήματά του».

«Ναι, έχω ακόμη τη συλλογή ποιημάτων του Φρέντινγκ που μου χάρισες όταν ήμασταν μαζί».

Μιλούσε στην πλάτη του τώρα. Ο Νταν είχε γυρίσει για να μετακινήσει μερικά καφάσια με δίχτυα που βρίσκονταν στην απέναντι κουπαστή. Εκείνη συνέχισε ανελέητα.

«Χαρίζεις πάντα αυτή τη συλλογή στις γυναίκες σου;»
Σταμάτησε αμέσως αυτό που έκανε και στράφηκε προς την Ερίκα με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

«Τι εννοείς; Έδωσα μία σ' εσένα και, ναι, πήρε και μία η Πενίλα, έστω κι αν δεν νομίζω ότι μπήκε ποτέ στον κόπο να τη διαβάσει».

Η Ερίκα είδε μια ανησυχία να διαγράφεται στο πρόσωπό του, αλλά έσφιξε κι άλλο με τα γαντοφορεμένα χέρια της την κουπαστή πάνω στην οποία ακουμπούσε την πλάτη της και τον κοίταξε αποφασιστικά και κατάματα.

«Και στην Άλεξ; Έδωσες και σε αυτή ένα αντίτυπο;»

Το πρόσωπο του Νταν πήρε το χρώμα του χιονιού που είχε καλύψει τον πάγο πίσω του, αλλά ταυτόχρονα είδε και μια έκφραση ανακούφισης να περνάει φευγαλέα από εκεί.

«Τι εννοείς; Στην Άλεξ;»

Δεν ήταν ακόμη έτοιμος να παραδοθεί.

«Τελευταία, σου ανέφερα ότι ήμουν στο σπίτι της Άλεξ ένα βράδυ την προηγούμενη εβδομάδα. Αυτό που δεν σου είπα ήταν ότι κάποιος μπήκε στο σπίτι όσο ήμουν εκεί.

— Всегда был и всегда будет. Ребята в школе твердят, что их от Фрединга тошнит, но я считаю, что они просто прочитали слишком мало его стихов.

— Да, я по-прежнему храню сборник, который ты мне подарил, когда мы были вместе.

— Эрика говорила ему в спину, потому что Дан повернулся, чтобы перетащить несколько мешков, которые стояли, прислоненные к релингам. Она неумолимо продолжила:

— Ты всегда даришь своим женщинам Фрединга?

Дан оторвался от своего занятия и повернулся к Эрике с обеспокоенным лицом.

— Что ты хочешь сказать? Да, ты его от меня получила, и у Перниллы тоже есть, хотя я очень сомневаюсь, что она его читала.

Эрика видела тревогу на его лице. Она сильнее сжала руки в варежках на релингах у себя за спиной и решительно глянула ему прямо в глаза.

— А Алекс, она тоже получила свой экземпляр?

Лицо Дана стало такого же цвета, как снег, который лежал на льду за его спиной. Но Эрике показалось, что она заметила быстро пробежавшую тень какого-то облегчения.

— Что ты имеешь в виду? Алекс?

Он еще не собирался капитулировать.

— Когда мы с тобой в последний раз виделись, я тебе рассказывала, что была в доме Александры вечером на прошлой неделе, но я не сказала, что в то время, когда я там находилась, кто-то заходил в

Κάποιος που πήγε απευθείας πάνω στην κρεβατοκάμαρα και κάτι πήρε. Δεν θυμόμουν αρχικά τι ήταν, αλλά, όταν έλεγχα το τελευταίο τηλεφώνημα που έκανε η Άλεξ από το σπίτι και είδα ότι έγινε στο κινητό σου, τότε θυμήθηκα τι ήταν αυτό που έλειπε από την κρεβατοκάμαρα. Έχω μια ακριβώς ίδια συλλογή στο σπίτι».

Ο Νταν στεκόταν βουβός μπροστά της. Η Ερίκα συνέχισε:

«Δεν ήταν πολύ δύσκολο να υπολογίσω γιατί κάποιος θα έμπαινε στον κόπο να πάει στο σπίτι της Άλεξ για να κλέψει κάτι τόσο ευτελές όσο μια συλλογή ποιημάτων. Μάλλον υπήρχε μια αφιέρωση εκεί μέσα, έτσι δεν είναι; Ήσως μια αφιέρωση που θα καταδείκνυε άμεσα τον εραστή της».

«Παραδίδω με όλη μου την αγάπη το πάθος μου — Νταν». Το απήγγειλε με μια φωνή φορτωμένη από συναισθήματα.

Ήταν η σειρά του να κοιτάξει με βλέμμα απλανές το νερό. Κάθισε απότομα πάνω σε ένα καφάσι στο κατάστρωμα και τράβηξε τον σκούφο του από το κεφάλι του. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Έβγαλε τα γάντια και πέρασε τα χέρια του μέσα στα μαλλιά του. Μετά, κοίταξε την Ερίκα κατάματα.

«Δεν μπορούσα να το αφήσω να μαθευτεί. Αυτό που είχαμε ήταν μια τρέλα. Μια έντονη και παμφάγα τρέλα. Δεν ήταν κάτι που μπορούσαμε να το αφήσουμε να μπει σε πορεία σύγκρουσης με την πραγματική μας ζωή. Ξέραμε και οι δύο ότι έπρεπε να τελειώσει».

«Ήταν να συναντηθείτε εκείνη την Παρασκευή που πέθανε, έτσι δεν είναι;»

Κάποιοι μύες έπαιξαν στο πρόσωπο του Νταν μόλις του το θύμισε. Από τότε που πέθανε η Άλεξ, ο Νταν πρέπει να σκέφτηκε αμέτρητες φορές τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν είχε

δομ.

Этот кто-то прямиком направился наверх, в спальню, и что-то забрал оттуда. Я сначала не поняла, что именно, но потом узнала, кому Александра звонила из дома и с кем разговаривала в последний раз, — это оказался твой мобильный телефон. И я тогда вспомнила, что пропало из комнаты, — у меня самой дома точно такой же сборник.

Дан молча стоял перед Эрикой, она продолжала говорить:

— Нетрудно вычислить, зачем кому-то понадобилось пробираться в дом Алекс всего лишь для того, чтобы свистнуть такую ни к чему не обязывающую вещь, как сборник стихов. Ты надписал сборник, не так ли? Какое-нибудь посвящение, которое прямо указывало на тебя как на любовника Александры?

— «Со всей моей любовью и переполняющей меня страстью. Дан», — с чувством произнес Дан.

Теперь настала его очередь смотреть невидящим взором в пространство. Он неуклюже сел на крышку трюма и снянул с себя шапочку. Волосы растрепались и торчали во все стороны, Дан снял варежки и пригладил их руками. Потом он посмотрел прямо на Эрику:

— Я не могу позволить этому выплыть наружу. То, что происходило между мной и Александрой, — чистой воды сумасшествие, невыносимо тягостное безумие, не имевшее ничего общего с нашей настоящей жизнью. Мы не позволяли им соприкасаться, но мы оба знали, что это должно закончиться.

— Вы должны были встретиться в ту пятницу, когда она умерла?

Ни один мускул не дрогнул на лице Дана. Со времени смерти Алекс он, должно быть, бесчисленное множество раз думал о том, что бы случилось, если бы он пришел, о

πάει από εκεί. Αν εκείνη θα μπορούσε ή όχι να ήταν ακόμη ζωντανή.

«Ναι, θα συναντιόμασταν την Παρασκευή το βράδυ. Η Πενίλα θα πήγαινε να επισκεφτεί την αδερφή της στο Μουνκεντάλ μαζί με τα παιδιά. Εγώ βρήκα κάποια δικαιολογία ότι ένιωθα χάλια και ότι θα προτιμούσα να μείνω στο σπίτι».

«Αλλά η Πενίλα δεν πήγε, έτσι δεν είναι;»

Επικράτησε σιωπή για αρκετή ώρα.

«Ναι, η Πενίλα πήγε, αλλά εγώ έμεινα στο σπίτι. Έκλεισα το κινητό μου και ήξερα ότι δεν θα τολμούσε ποτέ να τηλεφωνήσει στο σταθερό του σπιτιού.

Έμεινα στο σπίτι επειδή ήμουν δειλός. Δεν τολμούσα να την κοιτάξω κατάματα και να της πω ότι έπρεπε να τελειώσουμε. Παρόλο που ήξερα ότι κι εκείνη καταλάβαινε πως έτσι έπρεπε να γίνει αργά ή γρήγορα, δεν τολμούσα να είμαι αυτός που θα έκανε το πρώτο βήμα.

Σκέφτηκα πως, αν άρχιζα εγώ ν' αποτραβιέμαι σιγά σιγά από τη σχέση, εκείνη θα κουραζόταν και θα με παρατούσε. Πολύ αντρίκιο, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα ήξερε ότι το δυσκολότερο δεν είχε ειπωθεί ακόμη, αλλά ήταν αναγκασμένη να συνεχίσει. Καλύτερα να το άκουγε από την ίδια.

«Μόνο που εκείνη, Νταν, δεν κατάλαβε ότι έπρεπε να σταματήσετε. Έβλεπε, μάλιστα, κι ένα μέλλον στη σχέση σας. Ένα μέλλον στο οποίο εσύ θα παρατούσες την οικογένειά σου κι εκείνη τον Χένρικ και θα ζούσατε ευτυχισμένοι για όλη την υπόλοιπη ζωή σας».

Εκείνος φάνηκε να μαζεύεται όλο και περισσότερο με κάθε λέξη και το χειρότερο δεν το είχε ακούσει ακόμη.

«Περίμενε παιδί, Νταν. Το δικό σου παιδί. Πιθανόν να είχε σκεφτεί να σου το πει εκείνη την Παρασκευή το βράδυ. Είχε ετοιμάσει ένα υπέροχο δείπνο και είχε βάλει σαμπάνια να κρυώνει».

тому, что она могла бы быть жива.

— Да, тем вечером мы собирались увидеться. Пернилла хотела поехать навестить свою сестру в Мункедале и взять с собой детей. Я сказал, что лучше останусь дома — под предлогом того, что я не очень хорошо себя чувствую.

— А что случилось? Пернилла не поехала?

Последовало долгое молчание.

— Да нет. Пернилла уехала, я остался дома. Я знал, что Александра никогда не отважится позвонить по домашнему телефону, а мобильник я выключил.

А дома я остался потому, что струсил, у меня не хватало храбрости посмотреть ей в глаза и сказать, что все — конец. Хотя, думаю, она тоже понимала, что все должно рано или поздно закончиться, но у меня не хватило духу первым сказать ей об этом.

Я надеялся, что если потихоньку начну отдаляться от нее, то ей это надоест и она со мной порвет. Очень типично для мужиков, как ты думаешь?

Эрика знала, что самая тяжелая часть разговора еще впереди, но заставила себя продолжить. Будет лучше, если он услышит это от нее.

— Ты ошибался, Дан: она не понимала, что все должно закончиться, она видела будущее в ваших отношениях, и в этой перспективе ты бросал свою семью, она бросала Хенрика, а дальше вы бы жили не тужили и детей нажили.

Дан дергался от каждого слова Эрики, как от ударов. Настала очередь самого худшего.

— Дан, она ждала ребенка. Твоего ребенка. По всей вероятности, она собиралась рассказать тебе об этом в ту пятницу. Она подготовила праздничный ужин и положила шампанское в холодильник.

Ο Νταν δεν άντεχε να την κοιτάξει. Προσπάθησε να καρφώσει το βλέμμα κάπου μακριά, πέρα στη θάλασσα, αλλά τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα και όλα έγιναν μια ομίχλη.

Το κλάμα έβγαινε από κάπου πολύ βαθιά μέσα του και τα δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα στο πρόσωπό του. Έγιναν αναφιλητά και κλάμα βαρύ, και όλη την ώρα σκουπιζόταν με τα γάντια για να μην αρχίσουν να τρέχουν και οι μύξες. Στο τέλος, ακούμπησε το πρόσωπό του στις παλάμες του και σταμάτησε ν' ανησυχεί για το σκούπισμα της μύτης.

Η Ερίκα κάθισε ανακούρκουδα δίπλα του και έβαλε τα χέρια της στους ώμους του σε μια προσπάθεια να τον παρηγορήσει.

Ο Νταν όμως την απώθησε, κι εκείνη κατάλαβε ότι τώρα έπρεπε να βγει μόνος του από την κόλαση στην οποία βρισκόταν.

Γι' αυτό και περίμενε με τα χέρια σταυρωμένα, μέχρι που τα δάκρυα λιγόστεψαν κι αυτός φάνηκε να αναπνέει ξανά.

«Πώς ξέρεις ότι ήταν έγκυος;»
Οι λέξεις βγήκαν με τραυλίσματα.

«Ήμουν με την Μπίργιτ και τον Χένρικ στην αστυνομία όταν μας το είπαν».

«Ξέρουν ότι δεν είναι παιδί του Χένρικ;»

«Ο Χένρικ, φυσικά, το ξέρει αλλά όχι και η Μπίργιτ, που πιστεύει ότι είναι του Χένρικ».

Έγνεψε. Φάνηκε να παρηγορείται κάπως που δεν το ήξεραν οι γονείς της.

«Πώς συναντηθήκατε;»

Η Ερίκα ήθελε ν' αποτραβήξει τη σκέψη του από το αγέννητο παιδί του, έστω και για λίγο, για να του δώσει λίγο χώρο ν' ανασάνει.

Εκείνος χαμογέλασε πικρά.

Дан старался не смотреть на Эрику. Он попробовал повернуть голову налево, направо, но слезы начали наворачиваться ему на глаза, и все расплылось.

Откуда-то из глубины поднялся плач, и слезы покатились по его щекам. Дан разрыдался. Лицо его стало мокрым, и он с хлюпаньем все время вытирал его варежками. В конце концов он просто опустил голову на руки и прекратил эти бесполезные попытки.

Эрика присела на корточки рядом с Даном и положила руки ему на плечи, чтобы утешить.

Но Дан стряхнул ее руки, и Эрика поняла, что он сейчас, должно быть, благополучно пребывает в аду, который сам же себе и создал.

Поэтому Эрика молча выжидала, скрестив руки, пока слезы не стали течь медленнее и Дан наконец немного не пришел в себя.

— Откуда ты знаешь, что она ждала ребенка? — спросил Дан сдавленным голосом.

— Я была с Биргит и Хенриком в полиции, нам там сказали.

— Они знают, что ребенок не от Хенрика?

— Хенрик, конечно, знает, а Биргит нет. Она уверена, что это ребенок Хенрика.

Дан кивнул. Казалось, его утешила мысль о том, что родители Александры не знают.

— Как вы встретились?

Эрика хотела отвлечь мысли Дана от неродившегося ребенка, чтобы хоть ненадолго дать ему передышку.

Он горько усмехнулся:

«Πολύ κλασικά. Πού συναντιέται κανείς στη Φιελμπάκα στην ηλικία μας; Στη “Γαλέρα”, φυσικά.

Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν, παρόλο που βρισκόμασταν σε αντίθετες πλευρές του ρεστοράν. Ένιωσα σαν να δέχτηκα γροθιά στο στομάχι. Ποτέ άλλοτε δεν ένιωσα να με έλκει έτσι άνθρωπος πριν τη συναντήσω».

Η Ερίκα ένιωσε ένα μικρό, πολύ μικρό, τσίμπημα ζήλιας στο άκουσμα αυτής της δήλωσης. Ο Νταν συνέχισε:

«Δεν κάναμε τίποτα τότε, αλλά δύο εβδομάδες αργότερα τηλεφώνησε στο κινητό μου. Πήγα εκεί. Μετά όλα κύλησαν από μόνα τους.

Κλεμμένες στιγμές όταν έλειπε η Πενίλα. Με άλλα λόγια, όχι πολλές νύχτες. Βλεπόμασταν μόνο τη μέρα».

«Δεν φοβόσουν ότι θα σε έβλεπαν οι γείτονες όταν πήγαινες στο σπίτι της Άλεξ; Ξέρεις πολύ καλά πόσο γρήγορα κυκλοφορούν τα νέα εδώ».

«Ναι, φυσικά και το σκέφτηκα. Συνήθως πηδούσα από τον φράχτη πίσω από το σπίτι και έμπαινα από την είσοδο του υπογείου. Για να είμαι πέρα για πέρα ειλικρινής, ήταν κι αυτό ένα μεγάλο μέρος των εντάσεων που υπήρχαν ανάμεσά μας. Ο κίνδυνος και τα ρίσκα».

«Δεν καταλάβαινες πόσα πράγματα διακινδύνευες;»

Ο Νταν στριφογύριζε τον σκούφο ανάμεσα στα χέρια του και κρατούσε το βλέμμα καρφωμένο στο κατάστρωμα όταν άρχισε να μιλάει.

«Φυσικά και το καταλάβαινα. Σε ένα επίπεδο. Σε ένα άλλο επίπεδο ένιωθα απρόσβλητος. Αυτά συμβαίνουν πάντα στους άλλους όχι σ' εμένα, σκεφτόμουνα. Έτσι δεν σκεφτόμαστε όλοι;»

«Το ξέρει η Πενίλα;»

— Вполне классически. Где можно встретиться в нашем возрасте во Фельбаке? В «Галере», ясное дело.

Мы увидели друг друга через весь зал. Это было как удар подых. Меня раньше никогда так ни к кому не тянуло.

После этих слов Эрика почувствовала такой маленький-маленький укол ревности. Дан продолжал:

— Тогда ничего не произошло, но пару недель спустя она позвонила мне на мобильник. Я к ней приехал, ну и покатилось.

Краденые минуты радости, когда Пернилла не могла заподозрить. Другими словами, почти не было вечеров и ночей, мы чаще встречались днем.

— А ты не боялся, что тебя увидят соседи у дома Алекс? Ты ведь сам знаешь, как быстро здесь обо всем узнают.

— Ну да, ясное дело, я об этом думал. Поэтому обычно перепрыгивал через забор с задней стороны дома и пробирался внутрь через погреб. Честно говоря, это тоже нас здорово захватывало — опасность и риск.

— Но разве ты не понимал, как сильно рискуешь?

Дан теребил шапочку в руках и не отрывал взгляда от крышки трюма.

— Ясное дело, я понимал, что делаю, с одной стороны, но, с другой стороны, ну, ты сама понимаешь, считал, что кому-нибудь другому и может выйти боком, а мне все сойдет с рук.

— А Пернилла знает?

«Οχι. Όχι έτσι όπως το θέτεις τουλάχιστον. Αν και πιστεύω ότι κάτι έχει μυριστεί. Είδες και μόνη σου πώς αντέδρασε όταν μας είδε εδώ πέρα μαζί. Έτσι ήταν τους τελευταίους μήνες, μέσα στη ζήλια και την επαγρύπνηση. Είμαι σίγουρος πως διαισθάνεται ότι κάτι συμβαίνει».

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι πρέπει να της μιλήσεις τώρα».

Ο Nταν κούνησε έντονα το κεφάλι και τα μάτια του γέμισαν ξανά δάκρυα.

«Δεν γίνεται, Ερίκα. Δεν μπορώ. Μόλις έγινε αυτό με την Άλεξ, αντιλήφθηκα αμέσως τι σημαίνει για μένα η Πενίλα. Η Άλεξ ήταν ένα πάθος, αλλά η Πενίλα και τα παιδιά είναι η ζωή μου. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, δεν μπορώ!»

Η Ερίκα έσκυψε μπροστά και έπιασε το χέρι του Nταν. Η φωνή της ήταν ήρεμη και καθάρια και δεν έδειχνε τίποτα από την τρικυμία που είχε μέσα της.

«Πρέπει, Nταν. Η αστυνομία πρέπει να τα μάθει αυτά, και έχεις μια ευκαιρία τώρα να τα πεις και στην Πενίλα με τον δικό σου τρόπο.

Αργά ή γρήγορα, η αστυνομία θα σε ανακαλύψει από μόνη της και τότε δεν θα έχεις καμία ευκαιρία να δώσεις τις εξηγήσεις στην Πενίλα όπως εσύ θέλεις. Τότε δεν θα έχεις τη δυνατότητα να διαλέξεις.

Το είπες και ο ίδιος ότι πιθανώς η Πενίλα να ξέρει ή, τουλάχιστον, να υποψιάζεται κάτι. Ίσως να είναι μεγάλη ανακούφιση και για τους δυο σας αν μιλήσετε. Να καθαρίσεις την ατμόσφαιρα».

Είδε ότι ο Nταν την άκουγε και άρχιζε να καταλαβαίνει το σκεπτικό της. Κάτω από το χέρι της ένιωσε το δικό του να τρέμει.

— Нет, во всяком случае, точно не знает, но, думаю, что-то подозревает. Да ты же сама видела, как она реагировала, когда увидела нас здесь. Она такая последние несколько месяцев и все время следит за мной. Мне кажется, она чувствует, что что-то не так.

— Но ты же понимаешь, что теперь придется ей рассказать?

Дан замотал головой, и слезы опять стали наворачиваться ему на глаза.

— Не пойдет, Эрика, я не могу. До встречи с Александрой я по-настоящему и не понимал, как много значит для меня Пернилла. До встречи с Александрой я по-настоящему и не понимал, как много значит для меня Пернилла. Алекс была моя страсть, а Пернилла и дети — моя жизнь. Я не смогу.

Эрика наклонилась вперед и положила ладонь на руку Дана. Ее голос был спокойным и ясным и никак не выдавал ее внутреннего волнения.

— Дан, ты обязан. Полиция должна знать. И кроме того, у тебя есть возможность рассказать Пернилле обо всем самому, свою версию.

Рано или поздно полиция до всего докопается, и тогда у тебя не останется ни малейшего шанса объяснить все Пернилле так, как ты можешь сейчас. У тебя больше нет выбора.

Да ты и сам понимаешь, что она наверняка знает или, по крайней мере, догадывается. Это, возможно, даже станет большим облегчением для вас обоих, когда вы об этом поговорите, — не останется никаких камней за пазухой.

Она заметила, что Дан внимательно слушает и слышит то, что она сказала, и в то же время чувствовала, как его бьет дрожь.

«Για σκέψου να με παρατήσει όμως. Τι θα γίνει αν πάρει τα παιδιά και με παρατήσει, Ερίκα; Πού θα πάω τότε εγώ; Δεν είμαι τίποτα χωρίς αυτούς».

Μια μικρή, πολύ μικρή, φωνή μέσα της της ψιθύρισε κακεντρεχώς ότι αυτό θα έπρεπε να το είχε σκεφτεί νωρίτερα, αλλά μια δυνατότερη έπνιξε την προηγούμενη, φωνάζοντας ότι είχε περάσει ο καιρός για μαλώματα. Ότι υπήρχαν σημαντικότερα πράγματα που έπρεπε να γίνουν.

Έσκυψε μπροστά, τον αγκάλιασε και του χάιδεψε παρηγορητικά την πλάτη. Τα αναφιλητά άγγιξαν τα ουράνια και μετά καταλάγιασαν, και όταν ο Νταν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της και σκούπισε τα μάτια του, η Ερίκα είδε ότι ήταν αποφασισμένος να σταματήσει τις αναβολές του αναπόφευκτου.

Όταν έβαλε μπροστά το αμάξι και άρχισε να απομακρύνεται από την αποβάθρα, τον είδε στον καθρέφτη να στέκεται ακίνητος πάνω στο αγαπημένο του καϊκι με το βλέμμα στραμμένο στη μακρινή γραμμή του ορίζοντα. Του ευχήθηκε ενδόμυχα να μπορέσει να βρει τα λόγια που έπρεπε να πει. Θα ήταν πολύ δύσκολο.

* * *

Ένιωσε λες και το χασμουρητό ερχόταν από τα ακροδάχτυλα των ποδιών του και απλωνόταν σε όλο του το κορμί. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο κουρασμένος σε όλη του τη ζωή.

Και ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο ευτυχισμένος.

Ήταν δύσκολο να συγκεντρωθεί σ' εκείνους τους σωρούς των εγγράφων που βρίσκονταν μπροστά του. Μια υπόθεση φόνου παρήγαγε απίστευτες ποσότητες χαρτιών, και η δουλειά του τώρα ήταν να τα μελετήσει όλα μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, για να βρει εκείνο το μικρό και σημαντικό κομμάτι του παζλ που θα έδινε μια σοβαρή ώθηση στην έρευνα.

— Да ты только подумай, что будет, если она уйдет, заберет детей и оставит меня. Эрика, куда я тогда денусь? Я без них ничто.

Тихий-тихий голосок внутри Эрики безжалостно нашептывал ей, что Дану следовало раньше думать об этом, но другой — более сильный — голос говорил ей, что сейчас не время для упреков, теперь надо заняться более важными вещами.

Эрика наклонилась и в утешение погладила Дана по спине. Сначала от этого он заплакал еще сильнее, но потом плач стал ослабевать, и, когда он поднял голову и вытер слезы, Эрика взглянула ему в глаза и поняла, что он решил больше не прятаться от неизбежного.

Отъезжая от пристани, Эрика посмотрела в зеркало и увидела, что он неподвижно стоит на своем любимом катере и смотрит на море. Она скрестила пальцы на удачу, чтобы Дан нашел правильные слова: ему будет непросто.

* * *

Зевки выходили такими тотальными, что казалось, рождались где-то в пятках, а потом сотрясали все тело.

Он никогда в жизни не чувствовал себя таким усталым и одновременно таким счастливым.

Он пытался сосредоточиться на многочисленных стопках бумаг, лежащих перед ним. Дело об убийстве повлекло за собой неправдоподобное количество документов, и сейчас перед ним стояла задача изучить их все, до последней детали, чтобы найти крошечный, но жизненно важный кусочек головоломки, который бы

<p>Έτριψε τα μάτια του με τον αντίχειρα και τον μέσο και πήρε μια βαθιά ανάσα για να συγκεντρώσει ενέργεια για το έργο αυτό.</p>	<p>позволил продолжить расследование.</p> <p>Он помассировал глаза большим и средним пальцами, сделал глубокий вздох, чтобы собраться с силами.</p>
<p>Κάθε δέκα λεπτά σηκωνόταν από την καρέκλα για να τεντωθεί, να πάρει καφέ, να κάνει δυο τρία επιτόπια πηδηματάκια ή οτιδήποτε άλλο που θα τον κρατούσε ξύπνιο και συγκεντρωμένο για λίγο ακόμα.</p>	<p>На десятой минуте ему пришлось подняться со стула, чтобы немного размяться, раздобыть кофе, попрыгать, — все пошло в ход, лишь бы не заснуть и еще хоть ненадолго сконцентрироваться на работе.</p>
<p>Πολλές φορές το χέρι του, σαν να κινούνταν από μόνο του, πήγαινε προς το τηλέφωνο για να τηλεφωνήσει στην Ερίκα, αλλά πάντα σταματούσε. Αν ήταν εξίσου κουρασμένη, σίγουρα θα ήταν στο κρεβάτι και θα κοιμόταν.</p>	<p>Несколько раз его рука безотчетно и совершенно непроизвольно сама собой тянулась к телефону, чтобы позвонить Эрике, но он себя останавливал. Если она устала так же, как и он, то она еще спит.</p>
<p>Πάντως μέσα του ευχόταν να είναι έτσι τα πράγματα, μια που σκεφτόταν να την κρατήσει κι απόψε ξύπνια όσο περισσότερο μπορούσε, αν βέβαια περνούσε από το χέρι του.</p>	<p>Он задумал сегодня ночью не давать ей спать так долго, сколько возможно, если, конечно, у него получится.</p>
<p>Ένας σωρός εγγράφων που είχε αυξηθεί πολύ από την τελευταία φορά ήταν αυτός με τις πληροφορίες για την οικογένεια Λόρεντς.</p>	<p>В одной из стопок бумаг, которая заметно подросла с того раза, когда он ее просматривал, был собран материал о семье Лоренс.</p>
<p>Η Άνικα είχε, καθώς φαινόταν, επιμελής όπως ήταν πάντοτε, σκάψει πολύ βαθιά για να βρει όλα τα παλιά άρθρα και τις ανακοινώσεις στις οποίες αναφέρονταν οι Λόρεντς και μετά τα είχε τοποθετήσει όμορφα και με τη σειρά στο γραφείο του Πάτρικ.</p>	<p>Видимо, Анника, как обычно, продолжала скрупулезно рыться в старых статьях и заметках, где упоминались Лоренсы, и аккуратно складывала их на стол.</p>
<p>Εκείνος εργαζόταν μεθοδικά και φρέσκαρε τη μνήμη του αναποδογυρίζοντας τον σωρό και αρχίζοντας έτσι τη μελέτη από τα κάτω προς τα πάνω, δηλαδή από τα άρθρα που είχε διαβάσει παλιότερα. Δύο ώρες αργότερα, δεν είχε εμφανιστεί κάτι που θα κέντριζε τη φαντασία του. Η αίσθηση ότι κάτι του ξέφευγε ήταν ακόμη ισχυρή, αλλά δεν του ερχόταν τίποτα στο μυαλό.</p>	<p>Патрик работал методично и освежал в памяти сведения; он перевернул бумаги и, таким образом, начал читать с самого низа то, что он уже читал раньше. Прошло два часа, Патрику не попалось ничего, что бы разбудило его фантазию, но он по-прежнему остро чувствовал, будто пропустил что-то важное. Казалось, все время от него что-то ускользает.</p>
<p>Η πρώτη πραγματικά ενδιαφέρουσα πληροφορία εμφανίστηκε αρκετά πιο κάτω στον σωρό.</p>	<p>Первая по-настоящему интересная новая информация попалась, когда он уже почти добрался до конца.</p>
<p>Η Άνικα είχε βάλει εκεί ένα άρθρο για έναν εμπρησμό στο Μπούλαρεν, περίπου πενήντα χιλιόμετρα από τη Φιελμπάκα. Το άρθρο είχε</p>	<p>Анника снабдила его запиской о поджоге в Булларене, примерно в пяти милях от Фельбаки. Записка, датированная 1975</p>

ημερομηνία 1975 και έπιανε σχεδόν μία ολόκληρη σελίδα στην εφημερίδα Μπουχουσλένινγχεν. Το σπίτι είχε καεί νύχτα μεταξύ έκτης και εβδόμης Ιουλίου 1975 σε μια πραγματικά εκρηκτική πυρκαγιά.

Όταν η φωτιά σβήστηκε, είχαν απομείνει σχεδόν μόνο στάχτες από το σπίτι, αλλά και τα απομεινάρια δύο ανθρώπινων σωμάτων που αποδείχτηκε πως ήταν ο Στιγκ και η Ελίζαμπεθ Νορίν, ιδιοκτήτες του σπιτιού. Σαν από θάύμα είχε γλιτώσει από την πυρκαγιά ο δεκάχρονος γιος τους, τον οποίο βρήκαν σ' ένα από τα παράσπιτα. Ωι συνθήκες κάτω από τις οποίες ξέσπασε η πυρκαγιά ήταν ύποπτες, έγραφε η Μπουχουσλένινγχεν, και η αστυνομία θεωρούσε πως ήταν εμπρησμός.

Το άρθρο ήταν πιασμένο με συνδετήρα πάνω σε ένα ντοσιέ, όπου ο Πάτρικ βρήκε την έκθεση της αστυνομίας. Ακόμη αναφωτιόταν ποια σχέση μπορούσε να έχει αυτό το άρθρο με την οικογένεια Λόρεντς, μέχρι που άνοιξε το ντοσιέ και είδε το όνομα του δεκάχρονου γιου των Νορίν.

Το αγόρι λεγόταν Γιαν, και στο ντοσιέ υπήρχε, επίσης, μια αναφορά από την Κοινωνική Πρόνοια όπου αναγραφόταν ότι αμέσως μετά τον είχαν αναλάβει οι Λόρεντς ως ανάδοχη οικογένεια.

Ο Πάτρικ σφύριξε σιγανά. Ήταν όμως ακόμη θολή η σχέση που μπορεί να είχε αυτό με τον θάνατο της Άλεξ, και του Άντερς επίσης, αλλά κάτι άρχισε να αναδεύεται στο περιθώριο της συνείδησής του. Σκιές που ξεθώριαζαν και χάνονταν μόλις προσπαθούσε να επικεντρωθεί πάνω τους, αλλά που καταδείκνυαν ότι βρισκόταν σε σωστό δρόμο. Κράτησε αυτή την περίπτωση σε μια γωνιά της μνήμης του και μετά συνέχισε την επίμοχθη ανάγνωση του υλικού που είχε μπροστά του.

Το σημειωματάριο άρχισε να γεμίζει σιγά σιγά με σημειώσεις. Ο γραφικός του χαρακτήρας ήταν τόσο δυσανάγνωστος που είχε κάνει την Κάριν να του λέει στ' αστεία ότι μάλλον έπρεπε να είχε γίνει γιατρός.

Αλλά ο Πάτρικ μπορούσε να τον διαβάσει, κι

годом, занимала целую полосу в «Бохусландце». Дом сгорел в ночь с 6 на 7 июля 1975 года; пожар вспыхнул внезапно и был сильным, как взрыв.

Когда огонь додорел, от дома остался практически один пепел, но пожарные обнаружили останки двух человеческих тел — по всей видимости, Стига и Элизабет Нурин, пары, которая владела домом. Каким-то чудом их десятилетний сын спасся от огня, и его нашли в одной из надворных построек. Обстоятельства возникновения пожара казались очень подозрительными, как указывалось в «Бохусландце», и полиция считала его поджогом.

Заметка была прикреплена скрепкой к папке. Внутри папки Патрик обнаружил материалы полицейского расследования. Он никак не мог понять, какое отношение имеет эта заметка к семье Лоренс, до тех пор пока не открыл папку и не прочитал имя десятилетнего сына Нуринов.

Мальчика звали Ян. Также там лежал рапорт из социальной службы о том, что мальчика взяла к себе семья Лоренс.

Патрик тихо присвистнул. Ему было по-прежнему не ясно, как связывались вместе смерть Алекс и смерть Андерса, но что-то начало ворошиться по краям его сознания — словно тени, которые не пропали по мановению ока, но стали не такими густыми, когда он всмотрелся в них попристальнее. Патрик чувствовал, что он на правильном пути. Он отметил это про себя и потом продолжил методично просматривать материалы дела.

Блокнот постепенно заполнялся заметками. Карин всегда шутила над его неразборчивым почерком, говоря, что ему следовало стать доктором.

Но сам Патрик легко разбирал свой почерк,

αυτό ήταν το σημαντικό. Σημείωσε μερικά πράγματα που έπρεπε να κάνει, αλλά τα πλέον ευδιάκριτα ανάμεσα στις σημειώσεις ήταν τα ερωτήματα που γεννούσε το υλικό και τα οποία είχε σημειώσει με μεγάλα κατάμαυρα ερωτηματικά.

Ποιον περίμενε η Άλεξ και είχε ετοιμάσει ένα υπέροχο και πανάκριβο δείπνο; Ποιος ήταν ο άντρας που συναντούσε κρυφά και περίμενε το παιδί του;

Μπορούσε να ήταν ο Άντερς, παρόλο που ο ίδιος το είχε αρνηθεί ή μήπως υπήρχε κάποιος άλλος που δεν είχαν καταφέρει ακόμη να τον εντοπίσουν;

Και πώς γινόταν μια γυναίκα σαν την Άλεξ να έχει —με τέτοια εμφάνιση, με τέτοια αρχοντιά και τόσα χρήματα— σχέση με κάποιον σαν τον Άντερς;

Γιατί είχε η Άλεξ ένα άρθρο για την εξαφάνιση του Νιλς Λόρεντς σε ένα συρτάρι;

Ο κατάλογος των ερωτημάτων μεγάλωνε συνεχώς. Ο Πάτρικ γέμιζε τώρα την τέταρτη σελίδα A4 πριν φτάσει στα ερωτήματα που αφορούσαν τον θάνατο του Άντερς.

Ο σωρός με τα χαρτιά που είχαν σχέση με τον Άντερς ήταν προς το παρόν πολύ μικρότερος. Με τον καιρό, θα προστίθεντο κι εκεί ένα κάρο έγγραφα, αλλά προς το παρόν υπήρχαν μόνο καμιά δεκαριά, και μεταξύ αυτών κι εκείνα που είχαν πάρει κατά την έρευνα στο σπίτι του Άντερς.

Το μεγαλύτερο ερώτημα σε σχέση με τον Άντερς ήταν ο τρόπος με τον οποίο πέθανε. Ο Πάτρικ υπογράμμισε αυτή την ερώτηση πολλές φορές με κατάμαυρες και θυμωμένα τραβηγμένες γραμμές.

Πώς μπόρεσε ν' ανεβάσει ο δολοφόνος ή οι δολοφόνοι τον Άντερς στον γάντζο της οροφής; Η νεκρογία θα έδινε περισσότερες απαντήσεις, αλλά, απ' ό,τι είχε παρατηρήσει ο Πάτρικ, δεν υπήρχαν ίχνη πάλης στο πτώμα, όπως είχε επισημάνει και ο Μέλμπεργ στην πρωινή ενημέρωση.

и это было самое главное. Несколько пунктов «что-надо-сделать» обрели форму. Но среди заметок Патрика доминировали вопросы, появившиеся после прочтения, и он отметил их большими вопросительными знаками.

Кого ждала к себе Алекс на праздничный ужин? Мужчину, с которым она тайно встречалась и от которого ждала ребенка?

Мог ли им быть Андерс, хотя он сам утверждал обратное? Или это был кто-либо еще, о ком они ничего не знали?

Как получилось, что такая женщина, как Александра, с ее внешностью, положением и деньгами, имела связь с таким, как Андерс?

Почему она прятала статью об исчезновении Нильса Лоренса у себя в комоде?

Список вопросов становился все длиннее и длиннее. Патрик уже на третий лист перешел, когда добрался до вопросов, касающихся смерти Андерса.

Материалов по делу Андерса оказалось довольно мало. Конечно, бумаг со временем обязательно прибавится, но сейчас здесь всего с десяток страниц. Помимо прочего — рапорт об обыске в квартире умершего.

Больше всего Патрика интересовал вопрос: как умер Андерс? Он несколько раз подчеркнул его в блокноте жирными линиями.

Как удалось убийце или убийцам подвесить Андерса к крюку на потолке? Вскрытие, по-видимому, даст несколько ответов, но, как Патрик видел, на теле не было никаких следов борьбы, на что указал Мелльберг на утренней летучке.

Ένα σώμα αναίσθητο είναι απίστευτα βαρύ, και το κορμί του Άντερς έπρεπε να σηκωθεί πολύ ψηλά για να κρεμαστεί το σκοινί από τον γάντζο.

Στην πραγματικότητα, έτεινε κι αυτός να αποδεχτεί το γεγονός ότι ο Μέλμπεργ μπορεί να είχε δίκιο για πρώτη φορά, ότι δηλαδή πρέπει να ήταν περισσότερα από ένα άτομο όταν κρέμασαν τον Άντερς.

Αν και δεν μπορούσε να συμφωνήσει ότι συνέβη το ίδιο με τον θάνατο της Άλεξ, ο Πάτρικ μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά ότι έψαχναν για τον ίδιο δολοφόνο. Μετά τον πρώτο δισταγμό του, ήταν τώρα όλο και πιο σίγουρος ότι έτσι είχαν τα πράγματα.

Κοίταξε τα χαρτιά που είχαν βρει στο σπίτι του Άντερς και τα άνοιξε σαν βεντάλια πάνω στο γραφείο.

Στο στόμα του είχε ένα μολύβι, που το μασούσε συνεχώς και το είχε κάνει αγνώριστο. Ένιωσε ότι το στόμα του είχε γεμίσει με τις κίτρινες φλούδες του μολυβιού.

Έφτυσε προσεχτικά και προσπάθησε να απομακρύνει τις τελευταίες φλούδες από τη γλώσσα του με τα δάχτυλά του. Δεν τα κατάφερε και τόσο καλά. Τώρα οι φλούδες είχαν κολλήσει στα δάχτυλά του.

Τίναξε το χέρι του μερικές φορές στον αέρα μπας και τις διώξει, αλλά παράτησε την προσπάθεια και έστρεψε πάλι την προσοχή του στη βεντάλια από έγγραφα που ήταν πάνω στο γραφείο.

Κανένα από τα χαρτιά δεν κατάφερε να του κινήσει το ενδιαφέρον και πήρε αποκαμωμένος στα χέρια του τον λογαριασμό της τηλεφωνικής εταιρείας Τέλια απλώς για να ξεκινήσει από κάπου.

Ο Άντερς έκανε ελάχιστα τηλεφωνήματα, αλλά με όλα τα πάγια το σύνολο ήταν αρκετά τσιμπημένο.

Η αναλυτική περιγραφή ήταν ακόμη μαζί με

Безжизненное телоказалось просто неподъемным, а ведь Андерса надо было довольно высоко поднять, чтобы просунуть его голову в петлю, висящую на крюке.

Патрик подумал, что на этот раз Мелльберг, наверное, прав, и действительно возникает вопрос относительно участия нескольких человек. Хотя ничто прямо не указывало на связь с убийством Алекс,

Патрик готов был дать руку на отсечение, что это тот же самый убийца, которого они разыскивают. После своих первоначальных сомнений он все больше и больше убеждался в этом.

Он посмотрел на бумаги, которые они нашли в квартире Андерса, и веером разложил их перед собой на письменном столе.

Он держал во рту карандаш, который сгреб до неузнаваемости, и чувствовал, что во рту полно чешуек желтой краски.

Он попробовал их осторожно выплюнуть, а оставшиеся снять с языка пальцами. Получилось не очень, теперь они прилипли к пальцам.

Он помахал пару раз рукой в воздухе, чтобы их стряхнуть, но отказался от этой пустой затеи и опять вернулся к бумажному вееру на письменном столе.

Ни одна из бумаг не представляла какого-нибудь особого интереса. В качестве исходного пункта Патрик выбрал счет-фактуру «Телия».

Андерс звонил очень редко, но при ближайшем рассмотрении итоговая сумма оказалась все же довольно внушительной.

К телефонным счетам прилагались

τον λογαριασμό, και ο Πάτρικ αναστέναξε όταν αντιλήφθηκε πως θα αναγκαζόταν να κάνει κάμποσο ποδαρόδρομο ακόμα για να βρει κάποια άκρη με όλα αυτά.

Δεν ήταν ακριβώς η κατάλληλη μέρα για βαρετή ακόμα ρουτινιέρικη δουλειά. Άρχισε να καλεί συστηματικά όλα τα νούμερα από την αναλυτική κατάσταση και είδε ότι ο Άντερς καλούσε ελάχιστα νούμερα. Όμως, ένας αριθμός ξεχώριζε. Δεν υπήρχε εξαρχής στην αναλυτική κατάσταση, αλλά όταν εμφανίστηκε για πρώτη φορά κάπου στη μέση έγινε το πιο πολυχρησιμοποιημένο νούμερο.

Ο Πάτρικ σχημάτισε τον αριθμό και το άφησε να χτυπάει. Ήταν έτοιμος να το κλείσει έπειτα από οχτώ κουδονύσματα, όταν άκουσε ν' ανοίγει ένας αυτόματος τηλεφωνητής. Το όνομα που ακούστηκε στην άλλη άκρη της γραμμής τον έκανε να τιναχτεί, κάτι που έκανε τους μυς του μηρού του να τραβηγχτούν άσχημα και οδυνηρά, μια που δεν είχε σκεφτεί ότι είχε απλώσει τα πόδια του χαλαρά πάνω στο γραφείο. Κατέβασε αργά τα πόδια στο πάτωμα και έκανε μαλάξεις στον έναν μυ, στο εσωτερικό του δεξιού μηρού, στον οποίο η απότομη κίνηση είχε προκαλέσει ένα τράβηγμα ισχυρότερο από αυτό που άντεχε, μια που ήταν εντελώς αγύμναστος.

Ο Πάτρικ κατέβασε αργά το ακουστικό, πριν ακουστεί το μπιπ που έδειχνε ότι ο χρόνος για το μήνυμα που θα μπορούσε να αφήσει κανείς είχε τελειώσει.

Έκανε έναν κύκλο γύρω από μια σημείωση στο μπλοκ και έπειτα από λίγη σκέψη έκανε άλλο έναν κύκλο.

Τον πρώτο κύκλο ήθελε να τον αναλάβει μόνος του, αλλά τον άλλο μπορούσε να τον δώσει στην Άνικα.

Με τις σημειώσεις στο χέρι, πήγε στην Άνικα, η οποία πληκτρολογούσε ασταμάτητα στον υπολογιστή της, με τα γυαλιά της —τα οποία χρησιμοποιούσε για τον υπολογιστή— στην άκρη της μύτης της. Του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

распечатки, но, чтобы разобраться в них, требовалось время, и Патрик вздохнул, представив, сколько придется повозиться.

Сегодня он был совершенно не в настроении для скучной рутинной работы. Патрик систематически начал обзванивать номера с распечатки и скоро заметил, что Андерс звонил всего по нескольким телефонным номерам, но один номер выделялся: сначала его не было вообще, а затем, где-то на середине распечатки, этот номер стал появляться чаще всего. Патрик набрал цифры и дождался гудка.

Он уже собирался повесить трубку, когда после восьмого гудка услышал, как включился автоответчик.

Имя, прозвучавшее на другом конце провода, заставило его резко выпрямиться на стуле, и он здорово потянул ногу, забыв, что для большего удобства положил ее на стол. Морщась от боли, Патрик начал массировать мышцы энергичными движениями, надеясь, что массаж поможет его нетренированной ноге, которую свело от резкого движения.

Патрик медленно положил трубку, не дожидаясь сигнала записи входящего сообщения.

Он обвел линией одну из заметок в своем блокноте, немного подумал и обвел еще одну запись.

Первую задачу он хотел решить сам, а другую намеревался возложить на Аннику.

С записями в руке он вошел в кабинет Анники, которая сидела перед монитором и интенсивно колотила по клавишам с компьютерными очками на носу. Она вопросительно посмотрела на него:

«Είσαι έτοιμος να προσφερθείς ν' αναλάβεις μερικές από τις δουλειές μου προκειμένου να αλαφρώσεις τον απίστευτα παράλογο φόρτο δουλειάς που έχω, έτσι δεν είναι;»

«Ε... δεν είχα ακριβώς αυτό κατά νου». Ο Πάτρικ χαμογέλασε στραβά.

«Μάλιστα. Αυτό που ακριβώς υποπτευόμουν». Η Άνικα έριξε στον Πάτρικ ένα βλέμμα δήθεν αγανακτισμένο.

«Τέλος πάντων! Με τι θα συνδράμεις κι εσύ στην αρχή του έλκους μου;»

«Μια μικρή, πολύ μικρή δουλίτσα μόνο». Ο Πάτρικ τόνισε το μικρό μέγεθος της «δουλίτσας» κρατώντας τον αντίχειρα και τον δείκτη σε απόσταση ενός χιλιοστού μεταξύ τους.
«Για ν' ακούσω».

Ο Πάτρικ τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε μπροστά στο γραφείο της Άνικα. Το γραφείο της ήταν, παρά τα λίγα τετραγωνικά του, αναμφίβολα το πιο ευχάριστο σε όλο το τμήμα.

Είχε βάλει εκεί μέσα ένα σωρό φυτά, που έδειχναν να καλοπερνάνε, παρόλο που η μοναδική πηγή φωτός σε όλο το δωμάτιο υπήρχε στο τζάμι της πόρτας εισόδου. Το ότι τα φυτά μεγάλωναν έτσι ήταν κάτι που θα μπορούσε άνετα να χαρακτηριστεί μικρό θαύμα.

Οι ψυχροί τσιμεντένιοι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με φωτογραφίες των δύο μεγάλων παθών που η Άνικα μοιραζόταν με τον άντρα της, τον Λέναρτ, δηλαδή των σκυλιών τους και του ντραγκ ρέισινγκ.

Είχαν δύο μεγάλα λαμπραντόρ, τα οποία τους ακολουθούσαν παντού τα Σαββατοκύριακα σε όποιο μέρος της Σουηδίας γίνονταν αγώνες ντραγκ ρέισινγκ.

Ο Λέναρτ ήταν ένας από αυτούς που συμμετείχαν σε τέτοιους αγώνες, αλλά η Άνικα ήταν πάντα εκεί για να ζητωκραυγάζει και να τον εφοδιάζει με σάντουιτς και καφέ από το θερμός.

— Ты, наверное, пришел сказать, что готов взять на себя часть моей работы и облегчить неслыханно тяжкое бремя моих трудов, не так ли?

— Вообще-то это не совсем то, о чем я думал. — Патрик улыбнулся.

— Ну да, я так и подозревала. — Анника с притворной строгостью посмотрела на Патрика:

— Ну и что еще ты собираешься взвалить на мою натруженную шею?

— Одну маленькую-маленькую задачку. — И Патрик показал, насколько маленькую, отмерив миллиметр большим и указательным пальцами.

— Ну ладно, давай послушаем.

Патрик придвинул стул и сел напротив письменного стола Анники. Ее кабинет, хотя и самый маленький в участке, был вне конкуренции самым красивым.

Она принесла сюда массу цветов, которые росли и цвели самым замечательным образом, хотя свет проникал в комнату через одно-единственное окно над дверью, что можно квалифицировать по меньшей мере как чудо.

Голые бетонные стены украшали фотографии Анники и ее мужа Леннарта. Глядя на эти фотографии, легко можно было догадаться об их двух главных увлечениях — собаками и дрэгрейсингом.

Анника и Леннарт всегда брали с собой двух черных лабрадоров, когда ездили по Швеции по выходным на соревнования.

В гонках участвовал только Леннарт, но Анника постоянно была рядом, чтобы подбодрить его, и стояла наготове с харчами и термосом.

Συναντούσαν, κατά κανόνα, τους ίδιους ανθρώπους στους αγώνες ανά τη χώρα και με τα χρόνια είχαν σχηματίσει μια στενά δεμένη παρέα. Μέσα σε αυτή την παρέα είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι στον κόσμο.

Τουλάχιστον δύο Σαββατοκύριακα κάθε μήνα γίνονταν αγώνες, και το να πείσει κανείς την Άνικα να δουλέψει αυτές τις μέρες ήταν απολύτως χαμένος κόπος.

Ο Πάτρικ κοίταξε τις σημειώσεις του.

«Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να με βοηθήσεις να κάνω μια μικρή απογραφή για τη ζωή της Αλεξάνδρας Βίκνερ. Αρχίζοντας από τον θάνατό της και ελέγχοντας μία και δύο φορές όλα τα χρονολογικά στοιχεία που έχουμε στα χέρια μας προς τα πίσω. Πόσο καιρό ήταν παντρεμένη με τον Χένρικ. Πόσο καιρό ζούσε στη Σουηδία. Να ελέγξουμε τις πληροφορίες για τις σχολές στη Γαλλία και την Ελβετία και τα λοιπά. Καταλαβαίνεις τι είναι αυτό που ζητάω;»

Η Άνικα τα είχε σημειώσει όλ' αυτά σε ένα μπλοκ όσο ο Πάτρικ τής εξηγούσε και τώρα σήκωσε το κεφάλι και του έριξε ένα καταφατικό βλέμμα.

Ο Πάτρικ ένιωθε πλέον πολύ σίγουρος ότι θα τα έβρισκαν όλα, τουλάχιστον όσα άξιζαν τον κόπο, και, κυρίως, θα μάθαινε αν κάποια πληροφορία από αυτές που είχαν φτάσει στα χέρια του άξιζε ή δεν άξιζε κάτι.

Διότι κάτι πρέπει να υπήρχε εκεί μέσα που δεν είχε λογική συνέπεια, ήταν απολύτως σίγουρος γι' αυτό.

«Σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια, Άνικα. Είσαι σκέτο μαργαριτάρι».

Ο Πάτρικ έκανε να σηκωθεί από την καρέκλα, αλλά ένα κοφτό «Κάθισε!» από την Άνικα τον έκανε να παγώσει στη μέση της κίνησης και να απιθώσει ξανά τον πισινό του στο μαξιλάρι της καρέκλας.

Κατάλαβε μεμιάς γιατί τα λαμπραντόρ της

Они встречали на соревнованиях одних и тех же людей, и таким образом со временем образовалась очень сплоченная группа единомышленников, которые считали друг друга самыми близкими друзьями.

Соревнования проходили по меньшей мере два раза в месяц, и тогда никакая сила не могла удержать Аннику на работе.

Патрик заглянул в свои заметки:

— Да, я собирался тебя попросить уточнить для меня кое-что в жизни Александры Вийкнер. Вплоть до момента ее смерти проверить и перепроверить все временные точки, которые у нас есть. Потом копнуть даты глубже: как долго она была замужем за Хенриком, сколько жила в Швеции, запроси также ее данные об учебе во Франции и Швейцарии и так далее и так далее. Ты понимаешь, что мне надо?

Пока Патрик говорил, Анника деловито черкала в своем блокноте, а потом посмотрела на Патрика и кивнула.

Патрик осознавал, что должен узнать как можно больше, хотя заранее понимал, что многие требуемые им сведения не стоят даже бумаги, на которой будут напечатаны.

Но тем не менее это необходимо: там обязательно должно найтись что-то, что пока не вырисовывалось. Он был совершенно уверен в том, что какие-то даты не состыкуются.

— Спасибо за помощь, Анника. Ты просто золото.

Патрик начал подниматься со стула, но резкое «Сидеть!» со стороны Анники заставило его замереть на середине движения и плюхнуться обратно.

Неудивительно, что ее лабрадоры были

ήταν τόσο υπάκουα. Εκείνη έγειρε στην καρέκλα της μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης, κι ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι το πρώτο λάθος του ήταν να πάει στο γραφείο της προσωπικά αντί να της στείλει ένα σημείωμα.

Έπρεπε ήδη να γνωρίζει ότι η Άνικα τον ήξερε και τον διάβαζε απέξω κι ανακατωτά και ότι η όσφρησή της για ρομαντικές σχέσεις ήταν παντελώς υπερφυσική.

Το μόνο που του απέμενε ήταν να σηκώσει λευκή σημαία και να παραδοθεί άνευ όρων. Έτσι λοιπόν, έγειρε κι αυτός πίσω στην καρέκλα του, περιμένοντας το μπαράζ των ερωτήσεων που αναμφίβολα επρόκειτο να ακολουθήσει.

Εκείνη ξεκίνησε ήρεμα αλλά ύπουλα.

«Πολύ κουρασμένος ήσουν σήμερα πάντως, έτσι δεν είναι;»

«Χμ...»

«Το γλεντήσαμε χτες;»

Η Άνικα τον ψάρευε με μακιαβελική πανουργία, ψάχνοντας για ρωγμές στην πανοπλία του.

«Ε όχι και το γλέντησα. Βέβαια, εξαρτάται πώς το βλέπει κανείς. Δηλαδή, τι εννοεί κάποιος όταν λέει το γλέντησα;»

Άνοιξε τα χέρια του και τα καταγόλανα μάτια του σε μια προσπάθεια να δείχνει εντελώς αθώος.

«Πάτρικ, έλα τώρα, κόψε τις μαλακίες. Μήλα μου. Ποια είναι;»

Εκείνος δεν είπε κουβέντα και την άφησε να βασανίζεται μέσα στη σιωπή. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, είδε μια λάμψη στα μάτια της Άνικα.

«Α, βέβαια!»

Το επιφώνημα αντήχησε θριαμβευτικά, ενώ η

такими послушными. Анника откинулась на стуле с довольной улыбкой, и Патрик понял свою ошибку. Не следовало приходить сюда самому, он мог бы ограничиться запиской

— ведь Анника всегда видела его насквозь и, кроме того, обладала просто-таки сверхъестественным чутьем на романы.

Ему оставалось только вывесить белый флаг и капитулировать. Поэтому Патрик, смирившись с неизбежным, тоже откинулся на спинку стула и ждал, что сейчас Анника откроет огонь и начнет обстреливать его шрапнелью вопросов.

Она начала мягко, но с подвохом:

— Что же это ты сегодня так ужасно выглядишь?

— Ммм...

Не стоило даже и упоминать о том, что Анника продолжила выуживать информацию.

— И что это у тебя вчера был за праздник?

Анника подбиралась ближе, а Патрик, призвав на помощь Макиавелли, изо всех сил хватался за последние соломинки.

— Ну, праздник и праздник, все зависит от того, как посмотреть. Как вообще определить, что такое праздник?

Он развел руками и посмотрел на Аннику с совершенно невинным видом.

— А-а, ты мне не гони. Давай колись, кто она?

Патрик молчал, предоставив ей угадывать самой. Через несколько секунд он заметил, что глаза Анники вспыхнули.

— Ага!

Ее голос был полон триумфа, и Анника,

Άνικα κουνούσε νικηφόρα τον δείκτη της στον αέρα.

«Είναι αυτή η. Πώς τη λένε, πώς τη λένε.» Εκεί που έψαχνε πυρετωδώς στη μνήμη της κροτάλισε απότομα τα δάχτυλά της.

«Ερίκα! Ερίκα Φαλκ!» Ανακουφισμένη, έγειρε πάλι πίσω στην καρέκλα της.

«Ελα τώρα, καλέ μου Πάτρικ. Πόσο καιρό το κρατάτε μυστικό αυτό.;»

Ο Πάτρικ δεν σταματούσε ποτέ να εκπλήσσεται από την αλάνθαστη ακρίβεια με την οποία η Άνικα μπορούσε να βρίσκει το σωστό μεμιάς. Ούτε είχε κανένα νόημα να αρνηθεί οτιδήποτε τώρα πια.

Ένιωσε ένα άκρως ταιριαστό για την περίπτωση κοκκίνισμα να ξεκινάει από το κεφάλι του και να φτάνει μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών του, κι αυτό ήταν πολύ σαφέστερο απ' ό,τι άλλο επρόκειτο να πει.

Μετά, δεν μπόρεσε να εμποδίσει εκείνο το πλατύ χαμόγελο που βγήκε στην επιφάνεια, και αυτό, σε ό,τι αφορούσε την Άνικα, ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο.

Έπειτα από πέντε λεπτά, κατά τα οποία δέχτηκε ένα μπαράζ ερωτήσεων, ο Πάτρικ κατάφερε να δραπετεύσει από το γραφείο της Άνικα. Φεύγοντας, ένιωθε σαν στυμμένη λεμονόκουπα.

Όμως, όφειλε να ομολογήσει πως δεν του ήταν διόλου δυσάρεστο να μιλάει για την Ερίκα και δυσκολεύτηκε πολύ να επιστρέψει στη δουλειά που είχε αναθέσει στον εαυτό του να φέρει εις πέρας αμέσως.

Φόρεσε το τζάκετ, ενημέρωσε την Άνικα που θα πήγαινε και βγήκε έξω σε έναν χειμωνιάτικο καιρό όπου είχαν αρχίσει να πέφτουν αργά κάτι τεράστιες νιφάδες χιονιού.

* * *

подавшись вперед, победным жестом подняла вверх указательный палец.

— Это та самая! Как же ее там зовут... Как ее зовут...

— Она крутила пальцами, лихорадочно роясь в памяти.

— Эрика! Эрика Фальк!

— И, довольная, она с облегчением опять откинулась на спинку стула.

— Та-ак, Патрик... Ну и когда все это у вас началось?

Он никогда не уставал удивляться, с какой потрясающей точностьюю Анника неизменно попадала прямо в точку. Пытаться все отрицать было совершенно бесполезно.

Патрик почувствовал, что краснеет с головы до ног, и его смущение яснее слов говорило само за себя.

Вдобавок ко всему он не смог удержаться от улыбки, и она расплылась во все лицо. И это был последний гвоздь в гроб Патрика.

Через пять минут ожесточенного обстрела вопросами Патрику все-таки удалось вырваться из комнаты Анники; он чувствовал себя так, словно по нему только что проехал каток.

И совсем неудивительно, что после разговора с Анникой об Эрике он с большим трудом заставил себя вернуться к работе, точнее, к той задаче, которую собирался выполнить сам.

Патрик накинул куртку, предупредил Аннику о том, куда он собрался идти, и вышел наружу на зимний холод. На землю медленно падали крупные снежные хлопья.

* * *

Η Ερίκα είδε έξω από το παράθυρο τις νιφάδες να πέφτουν στροβιλίζοντας. Καθόταν μπροστά στον υπολογιστή, αλλά τον είχε κλείσει και κοιτούσε απλώς τη μαύρη οθόνη του.

Παρά τον τρομερό πονοκέφαλο, είχε πιέσει τον εαυτό της να γράψει δέκα σελίδες για τη Σέλμα Λάγκερλεφ.

Η συγγραφή αυτού του βιβλίου δεν την ενθουσίαζε πια, αλλά ήταν υποχρεωμένη από το συμβόλαιο να το κάνει, και σε δύο μήνες έπρεπε να είναι έτοιμο.

Π κουβέντα με τον Νταν είχε πνίξει την καλή της διάθεση και αναρωτιόταν αν εκείνη τη στιγμή αποκάλυπτε τα πάντα στην Πενίλα.

Αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την ανησυχία της για τον Νταν και να κάνει κάτι δημιουργικό. Έτσι, άνοιξε ξανά τον υπολογιστή.

Ο φάκελος με το προσχέδιο του βιβλίου για την Άλεξ βρισκόταν στην επιφάνεια εργασίας του υπολογιστή, και άνοιξε το αρχείο που είχε ήδη φτάσει τις εκατό σελίδες σχεδόν. Τις διάβασε όλες μεθοδικά από την αρχή μέχρι το τέλος. Ήταν καλή δουλειά. Θα έλεγε, μάλιστα, ότι ήταν πολύ καλή δουλειά.

Αυτό που την ανησυχούσε ήταν το πώς ενδεχομένως να αντιδρούσαν όλα τα άτομα από τον περίγυρο της Άλεξ αν το βιβλίο εκδιδόταν. Βέβαια, η Ερίκα είχε μασκαρέψει αρκετά την πραγματικότητα, είχε αλλάξει τα ονόματα των ανθρώπων και των τόπων και είχε, επίσης, προσθέσει πολλά φανταστικά στοιχεία και εξελίξεις, αλλά ο κορμός του βιβλίου αποτελούνταν αναμφισβήτητα από τη ζωή της Άλεξ ιδωμένη με τα μάτια της Ερίκα.

Την προβλημάτιζε ιδιαίτερα το κομμάτι που αφορούσε τον Νταν. Με τι καρδιά θα εξέθετε τον ίδιο και την οικογένειά του κατ' αυτό τον τρόπο;

Ταυτόχρονα όμως ένιωθε ότι έπρεπε να αφηγηθεί αυτή την ιστορία. Ήταν η πρώτη

Ερίκα видела, как за окном скользят снежинки. Она сидела перед выключенным компьютером и просто смотрела на черный экран.

Несмотря на то что голова у нее разламывалась, Эрика заставила себя написать десять страниц про Сельму.

Она не испытывала энтузиазма по поводу этой книги, но, согласно контракту, через пару месяцев должна была ее закончить.

Разговор с Даном подпортил ей настроение, и Эрика думала о том, что, может быть, сейчас, в эту самую минуту Дан рассказывает все Пернилле.

Наконец, решив, что пора перестать переживать за Дана и лучше заняться работой, она опять включила компьютер.

Эрика открыла текст книги об Алекс: она напечатала уже около ста страниц. Она неторопливо просмотрела весь текст от начала до конца. Это было хорошо, даже, можно сказать, очень хорошо.

Ее беспокоило, как близкие Алекс отнесутся к выходу книги о ней. Конечно, Эрика, насколько могла, постаралась закамуфлировать истинную историю: изменила имена и место действия, придумала кое-какие обстоятельства. Но в основе книги отчетливо просматривалась жизнь Алекс — Эрика, по крайней мере, это ясно видела.

Она ломала голову над тем, что ей делать с Даном, который сыграл далеко не последнюю роль. Может ли она в связи с этим не упоминать Дана и его семью?

И в то же время Эрика чувствовала, что обязана написать об этом. Первый раз в

φορά που μια ιδέα για ένα βιβλίο τη γέμιζε με τόσο ενθουσιασμό.

Υπήρξαν τόσες και τόσες άλλες ιδέες που δεν τηρούσαν το μέτρο και τις οποίες είχε απορρίψει όλ' αυτά τα χρόνια ώστε να μην έχει την πολυτέλεια ν' απορρίψει κι αυτήν εδώ.

Σκέφτηκε, λοιπόν, να επικεντρωθεί στην ολοκλήρωση του βιβλίου και μετά να ασχοληθεί με το πρόβλημα που αφορούσε τα συναισθήματα των εμπλεκόμενων προσώπων.

Είχε περάσει σχεδόν μία ώρα έντονης συγγραφικής δουλειάς όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

Στην αρχή εκνευρίστηκε που την ενοχλούσαν τώρα που είχε επιτέλους ξεκινήσει να γράφει, αλλά μετά σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να ήταν ο Πάτρικ και τινάχτηκε μεμιάς από την καρέκλα.

Κοιτάχτηκε στα πεταχτά στον καθρέφτη πριν κατέβει τρέχοντας τη σκάλα και πάει στην εξώπορτα.

Το χαμόγελο έσβησε από τα χείλη της μεμιάς όταν είδε ποιος στεκόταν απέξω. Η Πενίλα είχε τα χάλια της. Έδειχνε δέκα χρόνια μεγαλύτερη από την τελευταία φορά που την είχε συναντήσει η Ερίκα.

Τα μάτια της ήταν πρησμένα και κατακόκκινα από το κλάμα, τα μαλλιά της ανακατωμένα και φαινόταν πως πάνω στη βιασύνη της δεν είχε φορέσει πανωφόρι και τώρα έτρεμε κάτω από μια λεπτή ζακέτα.

Η Ερίκα την έμπασε μέσα στη ζεστασιά και, σε μια παρόρμηση, την έπιασε, την αγκάλιασε και άρχισε να της χαϊδεύει παρηγορητικά την πλάτη, όπως ακριβώς είχε κάνει με τον Νταν πριν από κάνα δυο ώρες.

Αυτή η χειρονομία της γκρέμισε και το τελευταίο ψήγμα αυτοελέγχου που διέθετε η Πενίλα, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει σε μακρόσυρτους ηχηρούς λυγμούς στον ώμο της Ερίκα.

жизни она писала с таким желанием.

За долгие годы у нее накопилась масса самых разных невоплощенных идей, а сейчас они опять крутились в голове и просились наружу.

Но в первую очередь надо сконцентрироваться и дописать книгу до конца, а потом уже заниматься другими проблемами, включая чувства тех, кто так или иначе будет затронут.

Эрика, не отрываясь, с удовольствием работала еще почти час, когда раздался звонок в дверь.

Сначала она почувствовала раздражение оттого, что ей помешали в разгар работы, но потом подумала: а вдруг это Патрик? — и вскочила со стула.

Эрика быстро оглядела себя в зеркале и побежала вниз по лестнице к двери.

Улыбка на ее лице быстро поблекла, когда она увидела, кто стоит снаружи. Пернилла выглядела просто пугающе. Казалось, с тех пор, когда Эрика видела ее последний раз, Пернилла постарела лет на десять.

Глаза у нее были опухшие и красные, волосы всклокочены. Видимо, в спешке Пернилла выскочила из дома без пальто, и на ней была только тонкая кофта.

Эрика втащила ее в тепло, неожиданно для себя обняла Перниллу и импульсивно, жестом утешения погладила ее по спине — точно так же, как Дана всего лишь два часа назад.

Тут у Перниллы пропали последние остатки самообладания, и она заплакала навзрыд, уткнувшись в плечо Эрики.

Όταν, έπειτα από λίγο, σήκωσε το κεφάλι της, το μέικ απ της είχε απλωθεί ακόμα περισσότερο κάτω από τα μάτια της, κάτι που της έδινε μια όψη κωμική, μια όψη γελωτοποιού.

«Συγγνώμη». Η Πενίλα κοιτούσε μέσα από την ομίχλη των δακρύων στον ώμο της Ερίκα, όπου το λευκό μπλουζάκι που φορούσε είχε γίνει μαύρο από τη μάσκαρα της Πενίλα.

«Δεν πειράζει. Μην το σκέφτεσαι. Πέρνα μέσα».

Η Ερίκα έβαλε το χέρι της στους ώμους της Πενίλα και την οδήγησε στο καθιστικό. Την ένιωσε να τρέμει σύγκορμη και ήταν σίγουρη ότι δεν ευθυνόταν το κρύο γι' αυτό.

Αναρωτήθηκε για μια στιγμή γιατί η Πενίλα επέλεξε να έρθει ειδικά σε αυτήν. Η Ερίκα ήταν ανέκαθεν πολύ περισσότερο φίλη με τον Νταν παρά με την Πενίλα και της φάνηκε λίγο παράξενο που δεν είχε επιλέξει να πάει σε κάποια από τις δικές της φίλες ή στην αδερφή της. Εν πάσῃ περιπτώσει, τώρα ήταν εδώ, και η Ερίκα θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να βοηθήσει.

«Έχω μια ολόκληρη καφετιέρα με έτοιμο καφέ. Θέλεις ένα φλιτζάνι; Βέβαια, τον έχω φτιάξει εδώ και καμιά ώρα, αλλά σίγουρα θα πίνεται».

«Ναι, ευχαριστώ».

Η Πενίλα κάθισε στον καναπέ και σταύρωσε σφιχτά τα χέρια γύρω από το κορμί της, σαν να φοβόταν ότι θα διαλυόταν σε χίλια κομμάτια και πάσχιζε να κρατηθεί ακέρια. Εδώ που τα λέμε, σίγουρα έτσι έπρεπε να ήταν τα πράγματα.

Π Ερίκα επέστρεψε με δύο φλιτζάνια καφέ. Τοποθέτησε το ένα στο τραπεζάκι μπροστά στην Πενίλα και το άλλο μπροστά της· μετά, κάθισε στη μεγάλη μπερζέρα ώστε να είναι ακριβώς απέναντι από την Πενίλα και τον καναπέ. Περίμενε την Πενίλα ν' αρχίσει.

Когда через некоторое время она подняла голову, тушь, растекшаяся под глазами, придала ей комический, клоунский вид.

— Извини. — Пернилла смотрела сквозь слезы на плечо Эрики, где на белой майке остались черные пятна от туши.

— Да ерунда, не думай об этом, проходи.

Эрика обняла Перниллу за плечи и повела ее в гостиную. Она чувствовала, как Пернилла вздрогивает всем телом, и понимала, что это не только от холода.

На секунду она задумалась, почему Пернилла захотела прийти именно к ней, — ведь Эрика всегда была скорее другом Дана, чем Перниллы. Ей показалось немного странным, что она предпочла обратиться к ней, а не к кому-нибудь из своих подруг или к сестре. Но так или иначе, она пришла сюда, и Эрика должна ей помочь.

— У меня там полный кофейник. Хочешь чашечку? Я сварила кофе час назад, и он долгоостоял, но пить его вполне можно.

— Да, спасибо.

Пернилла села на диван и крепко обхватила себя руками, как будто боялась рассыпаться на куски и хотела удержать их вместе. По правде говоря, так оно и было.

Эрика вернулась в гостиную с двумя чашками кофе. Она поставила одну перед Перниллой на журнальный столик, другую перед собой и села напротив в большое старое кресло с ушастыми подголовниками. Эрика ждала, чтобы Пернилла сама начала разговор.

«Το ήξερες;»	— Ты знаешь?
Π Ερίκα δίστασε.	Эрика помедлила:
«Ναι, εδώ και μερικές ώρες μόνο».	— Да, хотя я узнала совсем недавно.
Δισταγμός ξανά.	Они опять помолчали.
«Συμβούλεψα τον Νταν να σου μιλήσει».	— Я пыталась убедить Дана поговорить с тобой.
Η Πενίλα έγνεψε.	Пернилла кивнула:
«Τι να κάνω;»	— Что мне делать?
Η ερώτηση ήταν σαφώς ρητορική, και, ως εκ τούτου, η Ερίκα την άφησε αναπάντητη.	Вопрос прозвучал риторически, и Эрика предпочла оставить его без ответа.
Η Πενίλα συνέχισε:	Пернилла продолжила:
«Το ήξερα από την αρχή ότι ήμουν απλώς ένας τρόπος για να μπορέσει ο Νταν να σε ξεπεράσει».	— Я с самого начала служила для Дана чем-то вроде лекарства, чтобы облегчить разрыв с тобой.
Η Ερίκα άρχισε να διαμαρτύρεται, αλλά η Πενίλα τη σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού.	Эрика хотела возразить, но Пернилла жестом остановила ее:
«Ξέρω ότι έτσι ήταν, αλλά πίστευα ότι με τα χρόνια αυτό ξεπεράστηκε και αρχίσαμε να αγαπάμε ο ένας τον άλλο αληθινά. Περνούσαμε καλά και τον εμπιστευόμουν απόλυτα».	— Я знаю, что так оно и было, но мне казалось, что со временем мы стали много значить друг для друга и по-настоящему полюбили. Мы хорошо жили, и я ему во всем доверяла.
«Ο Νταν σε αγαπάει, Πενίλα. Ξέρω καλά ότι σε αγαπάει».	— Дан любит тебя, Пернилла. — Я знаю, что любит.
Η Πενίλα δεν φαινόταν να την ακούει, αλλά συνέχισε να μιλάει κοιτάζοντας το φλιτζάνι της. Η Ερίκα την είδε να το πιάνει και να το σφίγγει τόσο πολύ, με αποτέλεσμα ν' ασπρίσουν οι αρθρώσεις της.	— Казалось, Пернилла ее не слушала. Она продолжала говорить, вцепившись в чашку руками так, что побелели костяшки пальцев.
«Θα ανεχόμουν να είχε κάποια σχέση. Θα την απέδιδα σε μια πρώιμη κρίση των σαράντα ή κάτι τέτοιο. Αλλά το ότι άφησε εκείνη τη γυναίκα έγκυο είναι κάτι που δεν μπορώ να του το συγχωρήσω με τίποτα».	— Я могла бы пережить, что у него роман на стороне, и даже оправдать это возрастным кризисом или еще чем-нибудь, но он сделал той женщине ребенка, а этого я ему никогда не прощу.
Ήταν τόσο έντονη η παράφορη οργή στη φωνή της Πενίλα που η Ερίκα αναγκάστηκε να καταπνίξει με δυσκολία μια παρόρμηση να	В голосе Перниллы звучала такая неистовая злость, что Эрика с трудом подавила желание отодвинуться подальше.

κάνει πίσω.

Όταν η Πενίλα σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την Ερίκα, το μίσος στα μάτια της ήταν τόσο μεγάλο που έκανε την Ερίκα να νιώσει ένα παγερό προαίσθημα.

Δεν είχε ξαναδεί ποτέ της τέτοια απύθμενα έντονη οργή, και για μια σύντομη στιγμή αναρωτήθηκε για πόσο καιρό γνώριζε πραγματικά η Πενίλα τη σχέση του Νταν με την Άλεξ.

Και πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει για να πάρει εκδίκηση. Μετά, απόδιωξε αυτή τη σκέψη με την ίδια ταχύτητα που της είχε έρθει.

Μπροστά της είχε την Πενίλα, νοικοκυρά με τρία παιδιά, παντρεμένη με τον Νταν εδώ και πολλά χρόνια. Δεν ήταν καμιά μαινόμενη Βάκχη που δρούσε σαν άγγελος εκδίκησης κατά της ερωμένης του συζύγου της.

Κι όμως, έπρεπε να παραδεχτεί πως υπήρχε ένα σπάραγμα ψυχρότητας στο βλέμμα της Πενίλα που την τρόμαζε.

«Τι θα κάνετε τώρα;»

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τίποτε αυτή τη στιγμή. Έπρεπε απλώς να σηκωθώ και να βγω από το σπίτι. Ήταν το μοναδικό που σκεφτόμουν. Δεν μπορούσα ούτε να τον κοιτάξω.»

Η Ερίκα ένιωσε συμπόνια για τον Νταν. Σίγουρα θα βρισκόταν στη δική του ιδιωτική κόλαση αυτή τη στιγμή.

Θα ήταν πιο φυσικό αν ερχόταν ο Νταν για να τον παρηγορήσει. Τότε θα ήξερε τι να πει, ποια λόγια θα λειτουργούσαν ανακουφιστικά.

Την Πενίλα δεν την ήξερε καλά για να μπορέσει να τη βοηθήσει. Ίσως να αρκούσε το ότι καθόταν και την άκουγε.

«Γιατί πιστεύεις ότι το έκανε; Τι ήταν αυτό που δεν έπαιρνε από μένα και το έπαιρνε από εκείνη;»

Когда же Пернилла подняла голову, в ее глазах отразилась лютая ненависть, и Эрика почувствовала, как холодной змеей вползает страх.

Она никогда не видела такую ясную, клокочущую ярость, и ей пришла в голову мысль: а когда на самом деле Пернилла узнала об отношениях Дана и Алекс?

И тут же родился второй вопрос: как далеко готова зайти Пернилла в своем желании отомстить? Потом эта мысль пропала так же быстро, как и появилась.

Перед ней сидела Пернилла — домохозяйка с тремя детьми, прожившая с Даном много лет, а не разъяренная фурия, которая, как демон смерти, накрыла своими черными крыльями любовницу мужа.

Но тем не менее во взгляде Перниллы блестела холодная жестокость, которая пугала Эрику.

— Что ты собираешься делать?

— Не знаю, я сейчас вообще ничего не знаю. Сейчас я хочу только одного — уйти из дома. У меня в голове только эта мысль. Я просто не могу его видеть.

Эрика мысленно передавала Дану свое сочувствие. Дан получил свой ад и наверняка сейчас там пребывал.

С любой стороны, было бы более понятно, если бы он пришел к ней за утешением, тогда бы Эрика знала, что сказать, какие слова выбрать, чтобы облегчить его боль.

Но она не настолько хорошо знала Перниллу, чтобы суметь ей помочь. Может быть, самым лучшим будет просто слушать.

— Почему он это сделал? Как ты считаешь? Что в ней было такого, чего ему не хватало во мне?

Τότε κατάλαβε η Ερίκα γιατί η Πενίλα είχε έρθει σ' εκείνη αντί να πάει σε κάποια από τις πολύ στενότερες φίλες της.

Πίστευε ότι η Ερίκα είχε απαντήσεις για όσα είχε κάνει ο Νταν. Ότι θα μπορούσε να δώσει στην Πενίλα την απάντηση-κλειδί στο γιατί ο Νταν είχε κάνει ό, τι είχε κάνει.

Αλλά εδώ, δυστυχώς, η Ερίκα θα την απογοήτευε. Πάντα θεωρούσε ότι ο Νταν ήταν η προσωποποίηση της τιμιότητας και δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό της ότι θα ήταν άπιστος.

Ποτέ της δεν είχε εκπλαγεί τόσο πολύ όταν επανέλαβε την τελευταία κλήση στο τηλέφωνο της Άλεξ και άκουσε τη φωνή του Νταν στον τηλεφωνητή του κινητού του.

Αν ήθελε να είναι εντελώς ειλικρινής, όφειλε ν' αναγνωρίσει ότι εκείνη τη στιγμή είχε νιώσει μια απίστευτα μεγάλη απογοήτευση. Ήταν η απογοήτευση που νιώθει κανείς για κάποιον πολύ δικό του άνθρωπο ο οποίος αποδεικνύεται ότι δεν ήταν το άτομο που φαινόταν να είναι.

Γι' αυτό καταλάβαινε πως η Πενίλα, πέρα από το ότι ένιωθε προδομένη και απατημένη, είχε ανάγκη ν' αρχίσει να ρωτάει ποιος ήταν πραγματικά αυτός ο άντρας με τον οποίο ζούσε όλ' αυτά τα χρόνια.

«Δεν ξέρω, Πενίλα. Κι εγώ χαμένα τα έχω. Δεν μοιάζει καθόλου με τον Νταν που ξέρω εγώ».

Η Πενίλα έγνεψε, και τα λόγια της Ερίκα φάνηκαν να την παρηγορούν κάπως, με την έννοια ότι δεν ήταν η μοναδική που δεν αναγνώριζε τον Νταν.

Μάζευε νευρικά κάποια αόρατα ξέφτια από την υπερβολικά μεγάλη ζακέτα της. Είχε στρώσει βιαστικά προς τα πίσω τα μακριά σκουροκάστανα μαλλιά της, στα οποία διέκρινες κάποια υπολείμματα περμανάντ, τα είχε πιάσει σε κότσο και όλο της το «είναι» ανέδιδε μια γενική αφροντισιά.

И тут Эрика поняла, почему Пернилла пришла к ней, а не к кому-нибудь из своих закадычных подруг.

Она считала, что только Эрика сможет ответить на ее вопросы о Дане и объяснить ей главную причину того, почему Дан так поступил, почему он так сделал.

К сожалению, Эрике придется ее разочаровать. Она сама всегда считала Dana очень порядочным человеком, и то, что он может изменять жене, никогда не приходило Эрике в голову.

Эрика в жизни так не изумлялась, как когда набрала последний номер на телефоне Александры и услышала на автоответчике голос Dana.

Честно говоря, в ту секунду она ощущила огромное разочарование, то самое разочарование, когда узнаешь, что близкий тебе человек на самом деле совсем не такой, каким ты привык его считать.

Поэтому Эрика понимала, что Пернилла не только чувствует себя преданной и обманутой, но и задает себе вопрос: а кто на самом деле тот мужчина, с которым она прожила вместе столько лет?

— Я не знаю, Пернилла. Меня само это поразило. Совершенно не похоже на того Dana, которого я знаю.

Пернилла кивнула, и Эрике показалось, что ее немного утешило то, что не одна она оказалась обманутой.

Она нервно снимала несуществующие ворсинки с рукавов своей просторной кофты. Ее длинные каштановые волосы с остатками перманента были небрежно зачесаны назад, и весь ее облик производил впечатление неухоженности. Эрика с известной долей снисходительности всегда считала, что Пернилле следует уделять значительно больше внимания своей

Έκανε ακόμη περμανάντ στα μαλλιά, παρόλο που η περμανάντ είχε εξαφανιστεί σχεδόν την ίδια εποχή με τα μεσάτα ρούχα. Τα ρούχα της τα αγόραζε πάντα από φτηνά καταστήματα ρούχων με ταχυδρομική παραγγελία, ρούχα που είχαν χαμηλές τιμές κι εξίσου χαμηλή αντίληψη για τη μόδα. Άλλα τόσο χάλια δεν την είχε δει ποτέ της.

«Πενίλα, ξέρω ότι είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα αυτές τις ώρες, αλλά εσύ κι ο Νταν είστε μια οικογένεια. Έχετε τρεις υπέροχες κόρες και δεκαπέντε εξίσου υπέροχα χρόνια μαζί.

Μην κάνεις κάτι βιαστικό. Μην παρεξηγήσεις αυτά που σου λέω, δεν προσπαθώ να τον υπερασπιστώ ύστερα απ' όσα έκανε. Ίσως να μην μπορέσετε να συνεχίσετε έπειτα απ' αυτό. Ίσως να μην μπορέσεις να τον συγχωρήσεις. Άλλα περίμενε να καταλαγιάσει κάπως αυτή η θύελλα μέχρι να πάρεις τις αποφάσεις σου. Σκέψου καλά πριν κάνεις οτιδήποτε.

Ξέρω ότι ο Νταν σε αγαπάει, το είπε μόλις σήμερα, και ξέρω, επίσης, ότι το έχει χιλιομετανιώσει. Είπε ότι σκεφτόταν να βάλει τέρμα σε αυτή τη σχέση και τον πιστεύω».

«Εγώ πάντως δεν ξέρω τι να πιστέψω πια, Ερίκα. Όλ' αυτά που πίστευα ήταν ψέματα, οπότε τι να πιστέψω τώρα;»

Σε αυτό δεν υπήρχε απάντηση, και η σιωπή έπεισε βαριά ανάμεσά τους.

«Πώς ήταν αυτή;»

Για μια ακόμα φορά η Ερίκα είδε εκείνη την ψυχρή, μαινόμενη φλόγα να καίει βαθιά μέσα στα μάτια της Πενίλα. Δεν χρειαζόταν να ρωτήσει ποια εννοούσε.

«Α, έχουν περάσει τόσα χρόνια. Δεν την γνώριζα πια».

«Ήταν όμορφη. Την έβλεπα εδώ τα καλοκαίρια. Ήταν όπως ονειρευόμουν πάντα

внешности.

Она по-прежнему делала химическую завивку, хотя перманент вышел из моды примерно в то же время, когда и трехцветные мужские ботинки, и всегда заказывала одежду в дешевых почтовых каталогах с низкими ценами и таким же низким качеством и вкусом. Но такой растяпой Эрика Перниллу еще не видела.

— Пернилла, я знаю, что сейчас все очень и очень сложно, но у тебя есть семья — ты и Дан. У вас три замечательные дочки, и вы прожили вместе пятнадцать лет.

Не сделай все еще хуже, чем оно есть. Пойми меня правильно, я совсем не оправдываю то, что он сделал. Может быть, после этого вы не сможете больше оставаться вместе, может быть, ты не сможешь его простить, но подожди, не торопись решать окончательно, пока все немного не уляжется. Хорошо подумай, прежде чем что-то сделать.

Я знаю, что Дан тебя любит, он мне сам об этом сегодня сказал. И я также знаю, что он сам себя казнит. Он мне сказал, что собирался со всем этим покончить, и я ему верю.

— Я не знаю, почему мне теперь верить, Эрика. Все, что я считала правдой, оказалось неправдой. Чему мне верить?

Эрика ничего не могла на это ответить, и тишина тяжело повисла между ними.

— Какой она была?

И Эрика опять увидела холодный огонь, горящий в глубине глаз Перниллы. Можно было не спрашивать, кого она имела в виду.

— Прошло много времени, я не знаю, какой она стала.

— Она была красивая. Я ее видела здесь летом. Она была точно такой, какой я

να γίνω. Όμορφη, κομψή, σοφιστικέ.

Μ’ έκανε να νιώθω σαν χωριατοπούλα. Θα έδινα να πάντα να είμαι σαν κι αυτή. Κατά κάποιον τρόπο, μπορώ να καταλάβω και τον Νταν. Βάλε εμένα και την Άλεξ πλάι πλάι και θα καταλάβεις αμέσως ποια κερδίζει».

Τραβούσε απογοητευμένη τα πρακτικά αλλά παλιομοδίτικα ρούχα της σαν να ήθελε να δείξει τι εννοούσε.

«Πάντα ζήλευα κι εσένα, επίσης. Τον μεγάλο έρωτα της νιότης του που είχε μετακομίσει στη μεγαλούπολη και τον άφησε πίσω να υποφέρει. Τη συγγραφέα από τη Στοκχόλμη που όντως έκανε κάτι σημαντικό στη ζωή της και που περνούσε κι αποδώ καμιά φορά κι έλαμπε με την παρουσία της ανάμεσα σ’ εμάς τους απλούς θνητούς. Ο Νταν περίμενε πώς και πώς τις επισκέψεις σου από βδομάδες πριν».

Αυτά τα πικρόχολα λόγια της Πενίλα αποκάρδιωσαν την Ερίκα και την έκαναν να νιώσει, για πρώτη φορά, πραγματική ντροπή για τις περιφρονητικές σκέψεις που είχε κάνει για την Πενίλα.

Πόσα λίγα είχε καταλάβει! Βλέποντας τα πράγματα καθαρότερα, όφειλε να ομολογήσει ότι πάντα έβρισκε μια κάποια ικανοποίηση στο να επιδεικνύει τις διαφορές ανάμεσα στην ίδια και την Πενίλα. Διαφορές ανάμεσα στη δική της κόμμωση, που άξιζε πεντακόσιες κορόνες σε κάποιον γνωστό κομμωτή του Στούρεπλαν, και στη σπιτική περμανάντ της Πενίλα.

Ανάμεσα στα δικά της επώνυμα ρούχα, αγορασμένα στην οδό Βιβλιοθήκης, και στις ανώνυμες μπλούζες και μακριές φούστες της Πενίλα.

Τι σημασία είχαν όλ’ αυτά; Γιατί να θεωρεί, σε στιγμές απερισκεψίας, τόσο σημαντικές αυτές τις διαφορές; Άλλωστε, αυτή ήταν που άφησε τον Νταν. Μήπως για να ικανοποιεί τον δικό της εγωισμό ή μήπως ζήλευε, στην πραγματικότητα, που η Πενίλα και ο Νταν είχαν πολύ περισσότερα απ’ ό,τι η ίδια;

всегда мечтала быть, — красивая, элегантная, утонченная.

При ней я чувствовала себя тупой деревенщицой, и я бы отдала все, что угодно, чтобы стать такой, как она. Так что, куда ни кинь, Dana можно понять. Поставить рядом меня и Александру — и ясно, кто выиграет.

— И она горестно потянула на себе практичную, но не модную одежду, демонстрируя, что она имела в виду.

— И тебе я тоже всегда завидовала. Его первая настоящая любовь, которая уехала в большой город и оставила его мучиться. Писательница из Стокгольма, действительно сделавшая что-то в своей жизни, ты иногда появлялась здесь и снисходила иной раз до нас, простых смертных. Дан всегда за несколько недель начинал ожидать твоего приезда.

Горечь в голосе Перниллы ужаснула Эрику, и ей в первый раз стало по-настоящему стыдно за свои снисходительные мысли о ней.

Как мало Эрика понимала. Заглянув в себя, она вынуждена была признать, что находила определенное удовольствие, демонстрируя разницу между собой и Перниллой, между своей стрижкой за пятьсот крон, сделанной в салоне на Стуреплан, и домодельным перманентом Перниллы,

между своей фирменной одеждой, купленной на Библиутексгатан, и блузками и длинными юбками Перниллы неизвестно чьего производства.

Зачем ей это было надо? Почему в минуты слабости ее так радовала эта разница? Ведь это Эрика оставила Dana. Хотела ли она потешить свое эго или на самом деле завидовала Пернилле и Дану?

Μήπως κάπου βαθιά μέσα της τους ζήλευε για την οικογένεια που είχαν φτιάξει; Να είχε άραγε μετανιώσει που δεν είχε μείνει εδώ; Που δεν είχε κάνει η ίδια την οικογένεια που είχε τώρα η Πενίλα;

Μήπως είχε προσπαθήσει συνειδητά να καταπιέσει την Πενίλα επειδή τη ζήλευε;

Η σκέψη και μόνο ήταν φρικτή, αλλά δεν μπορούσε να τη βγάλει από το μυαλό της. Την έκανε να ντρέπεται μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής της.

Και ταυτόχρονα αναρωτιόταν πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει η ίδια για να προστατεύσει αυτό που είχε η Πενίλα. Και, βέβαια, πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει η Πενίλα.

Η Ερίκα την κοίταζε σκεφτική.

«Τι θα πουν τα παιδιά;»

Ήταν λες και η Πενίλα συνειδητοποιούσε ότι υπήρχαν κι άλλοι, πέρα από την ίδια και τον Νταν, που θα επηρεάζονταν απ' όλ' αυτά.

«Πρέπει να τα μάθουν, έτσι δεν είναι; Τα παιδιά, εννοώ. Τι θα πουν αυτά τα κορίτσια;»

Η σκέψη αυτή φαινόταν να πανικοβάλλει την Πενίλα, και η Ερίκα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να την καθησυχάσει.

«Η αστυνομία πρέπει να μάθει ότι αυτός που συναντιόταν με την Άλεξ ήταν ο Νταν, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να το μάθουν όλοι. Το τι θα πείτε στα κορίτσια θα το αποφασίσετε εσείς. Έχεις ακόμη τον έλεγχο, Πενίλα.»

Αυτά τα λόγια φάνηκαν να καθησυχάζουν την Πενίλα, η οποία τώρα ρούφηξε δυο γερές γουλιές καφέ. Πρέπει να ήταν ήδη κρύος, αλλά αυτό δεν φάνηκε να την ενοχλεί. Για πρώτη φορά στη ζωή της η Ερίκα ένιωσε μια έντονη οργή για τον Νταν.

Της φάνηκε παράξενο που δεν είχε νιώσει κάτι

Μожет быть, она глубоко внутри даже сожалела о том, что не осталась здесь и что сейчас это была не ее семья, а семья Перниллы?

И может быть, она сознательно унижала Перниллу, потому что в действительности завидовала ей?

Мысль была неприятная, но Эрика не могла отказаться от нее. В глубине души она стыдилась себя.

И в то же время Эрика задавала себе вопрос: а как далеко она готова была бы зайти на ее месте, чтобы сохранить то, что принадлежало ей?

Эрика задумчиво спросила Перниллу:

— А что скажут дети?

Казалось, Пернилла только сейчас поняла, что речь идет не только о ней и Дане.

— Все ведь придется объяснять, верно? Детям, я имею в виду. Что скажут девочки?

Ее слова вызвали у Перниллы настоящую панику, Эрика постаралась ее успокоить:

— Полиция должна узнать, что Дан встречался с Алекс. Но это совершенно не означает, что об этом должны знать все остальные. Вы сами можете решить, что рассказать девочкам. Вы пока еще контролируете ситуацию, Пернилла.

Похоже, это ее успокоило, и Пернилла сделала пару глотков кофе. Он, наверное, уже совсем остыл, но Пернилла этого даже не заметила. Сейчас Эрика здорово злилась на Дана.

Она удивилась, что не почувствовала этого

τέτοιο νωρίτερα, αλλά τώρα ένιωθε να κοχλάζει μέσα της.

Πόσο ηλίθιος ήταν άραγε; Πώς μπόρεσε να πετάξει όσα είχε για μια ερωτική έλξη, έστω και πολύ ισχυρή;

Δεν καταλάβαινε πόσο υπέροχη ήταν η ζωή του; Σταύρωσε τα χέρια στο γόνατό της και προσπάθησε να μεταδώσει με τη στάση της όλη τη συμπόνια που ένιωθε για την Πενίλα που καθόταν απέναντι της. Τώρα, αν το κατάφερε ή όχι, θα παρέμενε εντελώς άγνωστο.

«Ευχαριστώ που είχες την υπομονή να με ακούσεις. Το εκτιμώ πάρα πολύ».

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα από τότε που η Πενίλα χτύπησε την πόρτα της, αλλά η Ερίκα ένιωσε ότι είχε μάθει πολλά σε αυτό το μικρό χρονικό διάστημα.

Ακόμα και για τον ίδιο της τον εαυτό.
«Είσαι εντάξει τώρα; Έχεις κάπου να πας;»

«Στο σπίτι θα πάω». Η φωνή της Πενίλα ακούστηκε καθαρή και αποφασιστική. «Δεν θα με διώξει αυτή από το σπίτι μου και από την οικογένειά μου. Δεν θα της δώσω τέτοια ικανοποίηση. Θα πάω στο σπίτι μου και στον άντρα μου. Θα κάτσουμε κάτω και θα τα λύσουμε όλα. Όχι όμως χωρίς όρους. Τα πράγματα πρέπει ν' αλλάξουν για τα καλά αποδώ και πέρα».

Η Ερίκα δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, παρ' όλη τη σοβαρότητα της κατάστασης. Ο Νταν θα είχε πολλή δουλειά μπροστά του στο εξής. Αυτό ήταν σίγουρο. Σίγουρο ήταν, επίσης, ότι του άξιζε.

Αγκαλιάστηκαν κάπως αδέξια μπροστά από την πόρτα. Η Ερίκα, νοερά, ευχήθηκε με όλη της την καρδιά καλή τύχη στην Πενίλα και στον Νταν καθώς την κοιτούσε να μπαίνει στο αυτοκίνητό της και να φεύγει.

Ταυτόχρονα, δυσκολευόταν να διώξει αυτό που τριβέλιζε το μυαλό της. Π εικόνα του

раньше, но сейчас злилась все сильнее и сильнее.

Как можно быть таким идиотом? Как можно рисковать всем, страсть там или не страсть?

Разве он не понимал, как хорошо жил? Эрика сцепила руки на колене и попробовала передать свои симпатии и сочувствие через стол Пернилле. Получилось или не получилось — она этого не знала.

— Спасибо, что выслушала меня. Я правда это очень ценю.

Их взгляды встретились. Не прошло и часа с того момента, когда Пернилла позвонила в дверь, но Эрика чувствовала, что она очень многому научилась и многое узнала за это время, в том числе — о себе самой.

— Ты справишься? Куда ты сейчас пойдешь?

— Мне надо домой. — Голос Перниллы прозвучал решительно и ясно. — Она не выкурит меня из моего дома и не разрушит мою семью. Такого удовольствия я ей не доставлю. Я пойду домой, к своему мужу, и мы с этим справимся. Но я поставлю вопрос ребром, с нынешнего дня все будет по-другому.

Эрика не могла не заметить во всей этой более чем непростой ситуации некоторой комичности. Она представляла, какую взбучку сейчас получит Дан и сколько их еще будет, пока все не уляжется, но он это заслужил.

Они крепко обнялись в дверях. Эрика от всего сердца пожелала Пернилле и Дану удачи и смотрела ей вслед до тех пор, пока она не села в машину и не уехала.

Но ненавидящий взгляд Перниллы никак не выходил у Эрики из головы, в этом взгляде

γεμάτου μίσος βλέμματος της Πενίλα είχε καρφωθεί στη μνήμη της. Και σε αυτό το βλέμμα δεν υπήρχε έλεος.

* * *

Όλες οι φωτογραφίες ήταν απλωμένες στο τραπέζι μπροστά της. Το μόνο που της είχε απομείνει από τον Άντερς τώρα πια ήταν φωτογραφίες.

Οι περισσότερες ήταν παλιές και κιτρινισμένες. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που υπήρχε λόγος να τον φωτογραφίζει. Οι βρεφικές φωτογραφίες του ήταν ασπρόμαυρες. Η επόμενη φάση της ζωής του απεικονιζόταν με ξεπλυμένες έγχρωμες φωτογραφίες.

Πάντα ήταν ένα χαρούμενο παιδί. Λίγο άτακτο αλλά πάντα χαρούμενο.

Τρυφερό και ευγενικό. Την είχε φροντίσει και είχε πάρει σοβαρά τον ρόλο του μοναδικού άντρα στο σπίτι. Καμιά φορά τον έπαιρνε πολύ σοβαρά, βέβαια, αλλά εκείνη τον άφηνε να κάνει το δικό του.

Σωστό ή λάθος, δεν είχε σημασία. Δύσκολο να πεις τι ήταν σωστό και τι λάθος. Ήσως έπρεπε να είχε κάνει και η ίδια πολλά πράγματα με τρόπο διαφορετικό· ίσως κι αυτό να μην είχε σημασία. Ποιος να ξέρει;

Η Βέρα χαμογέλασε σαν είδε μία από τις αγαπημένες της φωτογραφίες. Ο Άντερς καθόταν στο ποδήλατό του καμαρωτό σαν κόκορας.

Εκείνη είχε δουλέψει παραπάνω μερικά βράδια και αργίες για να μπορέσει να του αγοράσει αυτό το ποδήλατο. Ήταν σκούρο μπλε και είχε μια σέλα που την αποκαλούσαν φραντζόλα, αν θυμόταν καλά, και ήταν το μόνο που ο Άντερς θα ζητούσε — κατά τα λεγόμενά του — σε όλη του τη ζωή. Λαχταρούσε καιρό ν' αποκτήσει εκείνο το ποδήλατο, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στη ζωή του, και η Βέρα δεν θα ξεχνούσε ποτέ την έκφρασή του όταν του το έκανε δώρο στα όγδοα γενέθλιά του.

не было ни малейшей пощады.

* * *

Она разложила фотографии на кухонном столе. Это все, что у нее осталось теперь от Андерса. Карточки по большей части были старые и пожелтевшие.

Прошло много лет с тех пор, когда выпадал случай или какой-нибудь повод фотографироваться. С черно-белых карточек улыбался маленький Андерс, на потрепанных цветных фотографиях он уже подрос.

Он был жизнерадостным ребенком. Немного сорванец, но всегда веселый.

Задумчивый и добрый, Андерс всегда о ней заботился и старался быть в доме мужчиной — иногда даже чересчур старался. Но она ему все позволяла.

Правильно она поступала или неправильно — кто знает, трудно сказать. Может быть, очень многое ей надо было делать по-другому, а может быть, это не имело никакого значения — кто знает.

Вера улыбнулась, глядя на свою любимую фотографию. Андерс сидел на велосипеде — гордый, как петух.

Она работала по вечерам и в выходные, чтобы купить ему этот велосипед — темносиний, с неуклюжим седлом, но Андерс говорил, что мечтал именно о таком. Он очень долго хотел велосипед, и она никогда не забудет его лицо, когда он получил велосипед на свой восьмой день рождения.

Κάθε ελεύθερη στιγμή που είχε την περνούσε πάνω σ' εκείνο το ποδήλατο, και αυτή εδώ τη φωτογραφία είχε καταφέρει να την τραβήξει ενώ ο Άντερς ήταν εν κινήσει. Τα μαλλιά του ήταν μακριά και σγουρά κι έπεφταν στον γιακά της αστραφτερής αθλητικής φόρμας Adidas με τις ρίγες στα μανίκια. Έτσι ακριβώς ήθελε να τον θυμάται. Πριν πάνε όλα στραβά.

Περίμενε πολύ καιρό αυτή τη μέρα. Κάθε τηλεφώνημα, κάθε χτύπημα στην πόρτα έφερναν μαζί τους φόβο. Ίσως το τηλεφώνημα ή το χτύπημα στην πόρτα να έφερνε μαζί του αυτό που την τρόμαζε τόσο καιρό. Ωστόσο, μέχρι τώρα πίστευε πως τούτη η μέρα δεν θα ερχόταν ποτέ.

Ήταν αφύσικο να πεθαίνει το παιδί σου πριν από σένα, και μάλλον γι' αυτό της ήταν τόσο δύσκολο να σκέφτεται αυτή την πιθανότητα. Π ελπίδα πεθαίνει τελευταία, και κατά κάποιον τρόπο πίστευε ότι όλα θα πήγαιναν καλά· κατά κάποιον τρόπο. Έστω και σαν από θαύμα.

Αλλά θαύματα δεν υπήρχαν. Όπως δεν υπήρχε και ελπίδα. Το μόνο που είχε απομείνει ήταν η απόγνωση και ένα σωρό κιτρινισμένες φωτογραφίες.

Το ρολόι της κουζίνας ακουγόταν δυνατά μέσα στη σιωπή. Για πρώτη φορά είδε πόσο φτωχικό ήταν το σπίτι της. Δεν είχε κάνει τίποτα για το σπίτι όλ' αυτά τα χρόνια, ήταν ολοφάνερο.

Είχε κρατήσει τη βρομιά μακριά, αλλά δεν είχε καταφέρει να καθαρίσει την αδιαφορία που επικαθόταν κολλημένη σε τοίχους και σε οροφή. Όλα ήταν γκρίζα και άψυχα. Σπαταλημένα. Αυτό ήταν που τη βάραινε περισσότερο. Όλα ήταν σπαταλημένα και χαραμισμένα.

Το χαρούμενο πρόσωπο του Άντερς την κοιτούσε κοροϊδευτικά μέσα από τις φωτογραφίες. Της έλεγε, σαφέστερα από καθετί άλλο, ότι είχε αποτύχει.

Δική της δουλειά ήταν να διατηρήσει αυτό το χαμόγελο στο πρόσωπό του, να του δώσει πίστη, ελπίδα και, κυρίως, αγάπη για ν'

Каждую свободную секунду он садился на велосипед, и на этой фотографии ей удалось поймать его в движении. Его длинные волосы спускались до самого воротника белой куртки «Адидас» с полосами вдоль рукавов. Таким ей и хотелось его помнить, до того как все пошло вкрай и вкось.

Она долго ждала этого дня. Каждый телефонный звонок, каждый стук в дверь нес с собой страх. И все же она никогда окончательно не верила в то, что этот день настанет.

Противоестественно, когда твой ребенок умирает раньше тебя, поэтому об этом даже подумать очень трудно. Но надежда умирает последней: ей все же казалось, что когда-нибудь все образуется, случится чудо.

Но чудес не бывает, и надежды не осталось. Единственное, что осталось теперь, — безнадежность и пожелавшие фотографии.

Кухонные часы звучно тикали в тишине. В первый раз она заметила, каким убогим выглядит ее дом. За все эти годы она его ни разу не ремонтировала, и он выглядел соответственно.

Она убирала пыль и грязь, но была не в состоянии убрать серую безысходность, приставшую к стенам и потолку. Все оказалось напрасным, и это тяготило ее больше всего. То, что все оказалось напрасным и ненужным.

Счастливое лицо Андерса насмешливо смотрело на нее с фотографии. Яснее, чем что-либо другое, оно рассказывало о том, чего она не смогла сделать.

Это было ее долгом — сохранить улыбку на его лице, дать ему правду, надежду и в первую очередь любовь к тому, что, может

αντιμετωπίσει το μέλλον. Αντί, λοιπόν, να τα κάνει αυτά, στεκόταν και έβλεπε αμίλητη να του παίρνουν τα πάντα.

Είχε παραμελήσει τη δουλειά της σαν μητέρα και δεν θα ξέπλενε ποτέ αυτή την ντροπή από τη συνείδησή της.

Σκέφτηκε ξαφνικά πόσα ελάχιστα ήταν τα στοιχεία ότι ο Άντερς είχε ζήσει πραγματικά. Οι πίνακες είχαν χαθεί, τα λιγοστά έπιπλα που είχε στο διαμέρισμα σύντομα θα πετιούνταν αν δεν τα ήθελε κανένας. Στο σπίτι της δεν είχε μείνει τίποτα από τα πράγματά του.

Τα είχε πουλήσει ή τα είχε καταστρέψει μόνος του όλ' αυτά τα χρόνια. Το μόνο που μαρτυρούσε ότι είχε υπάρξει πραγματικά ήταν μια χούφτα φωτογραφίες μπροστά της, στο τραπέζι. Και οι αναμνήσεις της. Φυσικά, ο Άντερς θα ζούσε και στη μνήμη άλλων, αλλά σαν ένας μεθύστακας πρώτης τάξης και όχι σαν κάποιος που θα τον θρηνούσαν ή θα τους έλειπε.

Ήταν η μόνη που είχε ευχάριστες αναμνήσεις από τον Άντερς. Καμιά φορά δυσκολεύονταν να τις ανασύρει από την τράπεζα της μνήμης, αλλά υπήρχαν εκεί, και μια μέρα σαν κι αυτή μόνο οι αναμνήσεις από αυτόν έβγαιναν στην επιφάνεια. Τίποτε άλλο δεν ήταν επιτρεπτό.

Τα λεπτά κυλούσαν και γίνονταν ώρες, και η Βέρα καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας με τις φωτογραφίες μπροστά της. Ή αρθρώσεις της έγιναν δύσκαμπτες και τα μάτια της δυσκολεύονταν όλο και περισσότερο να διακρίνουν τις λεπτομέρειες στις φωτογραφίες, μια που το χειμωνιάτικο σκοτάδι έπνιγε αργά το φως, αλλά δεν είχε καμία σημασία. Διότι τώρα η Βέρα ήταν ολοκληρωτικά και ανελέητα μόνη.

* * *

Το κουδούνι της κεντρικής πόρτας αντήχησε σε όλο το σπίτι. Πέρασε μάλιστα τόση ώρα μέχρι ν' ακούσει κάποιον να κινείται εκεί μέσα που ήταν έτοιμος να κάνει μεταβολή και να

быть, будет. Вместо этого своим молчанием она лишила его всего.

Она не выполнила свой долг матери и никогда не сможет смыть вину со своей совести.

Ее пронзила мысль: а что доказывает, что Андерс действительно жил на этом свете? Картины пропали, а та немногая мебель, что оставалась у него в квартире, скоро полетит на помойку, она никому не нужна. И у нее дома не осталось его вещей.

Те, что были, он продал или пропил. Единственное доказательство его существования — фотокарточки на ее столе и ее память.

Конечно, другие люди тоже его помнят, но лишь как вконец спившегося алкаша. И никто по нему не заплачет, и никто не будет по нему скучать.

У нее одной сохранились светлые воспоминания. И в такой день, как этот, ей хотелось вспоминать только хорошее, не позволяя себе вспоминать ничего плохого.

Минуты превратились в часы, а Вера сидела за кухонным столом, разложив перед собой фотографии. Все ее тело одеревенело, и глаза уже не различали деталей на фотокарточках, потому что зимняя темнота поглотила свет, но это не имело значения. Теперь она была совершенно и неумолимо одинокой.

* * *

Трель дверного звонка умерла в доме. Прошло довольно много времени, и он уже собрался повернуться и идти обратно к машине, как услышал, что кто-то

ξαναπάει στο αυτοκίνητό του. Αλλά, αφού τελικά περίμενε λίγο ακόμη, άκουσε κάποιον να προχωράει προσεχτικά προς την πόρτα.

Η πόρτα άνοιξε αργά προς τα μέσα και είδε τη Νέλι Λόρεντς να τον κοιτάζει ερωτηματικά.
Έπιασε τον εαυτό του να εκπλήσσεται που είχε ανοίξει η ίδια. Είχε φανταστεί κάποιον βλοσυρό μπάτλερ με λιβρέα, ο οποίος θα του επέτρεπε, συγκαταβατικά, να περάσει μέσα.
Αλλά ίσως να μην είχε κανείς μπάτλερ πια.

«Λέγομαι Πάτρικ Χέντστρεμ και έρχομαι από την αστυνομία του Τανουμσχέντε. Ψάχνω τον γιο σας, τον Γιαν».

Είχε τηλεφωνήσει πρώτα στο γραφείο, αλλά του είπαν ότι ο Γιαν θα δούλευε από το σπίτι σήμερα.
Η γριά παρέμεινε ανέκφραστη κι απλώς παραμέρισε αφή-νοντάς τον να περάσει.

«Θα φωνάξω τον Γιαν, ένα λεπτό μόνο».

Με αργό αλλά κομψό περπάτημα, η Νέλι κατευθύνθηκε προς μια πόρτα η οποία αποδείχτηκε ότι έβγαζε σε μια σκάλα που οδηγούσε προς τα κάτω.

Ο Πάτρικ είχε ακούσει ότι ο Γιαν ήταν στον υπόγειο όροφο του πολυτελούς σπιτιού και συμπέρανε ότι η σκάλα μάλλον οδηγούσε εκεί.

«Γιαν, έχεις επισκέψεις. Η αστυνομία».

Ο Πάτρικ αμφέβαλε αν η αδύναμη και γέρικη φωνή της Νέλλης ακούστηκε εκεί κάτω, αλλά τα βήματα στη σκάλα απέδειξαν το αντίθετο.

Μητέρα και γιος αντάλλαξαν βλέμματα γεμάτα κρυφά μηνύματα όταν ο Γιαν εμφανίστηκε στο χολ, αλλά, μετά, η Νέλι, με ένα απλό νεύμα προς τη μεριά του Πάτρικ, επέστρεψε στα ιδιαίτερα ενδιαιτήματά της και ο Γιαν πλησίασε τον Πάτρικ με το χέρι έτοιμο για χειραγγία και ένα χαμόγελο που αποκάλυπτε πολλά δόντια.

Στο μιαλό του εμφανίστηκε μια εικόνα

осторожно подошел к двери.

Она медленно открылась, и он увидел Нелли Лоренс, которая вопросительно смотрела на него. Он немного удивился тому, что она открыла дверь сама. Он представлял, что его встретит дворецкий в ливрее и проводит внутрь. Наверное, дворецкие повымерли, не дожив до наших времен.

— Меня зовут Патрик Хедстрём. Я служу в полиции в Танумсхеде, мне надо поговорить с вашим сыном Яном.

Он сначала позвонил в контору, но ему там сказали, что Яна нет и он сегодня работает дома.

Старушка и бровью не повела, шагнула в сторону и предложила ему войти.

— Я крикну Яну. Одну секунду.

Нелли не торопясь пошла к двери, за которой виднелась лестница вниз.

Патрик слышал, что Ян расположился в подвале этого шикарного дома, и сделал вывод, что именно туда и ведет эта лестница.

— Ян, к тебе приехали из полиции.

Патрик сильно засомневался, что слабый старческий голос Нелли слышен внизу, но, судя по звуку шагов на лестнице, ее услышали.

Когда Ян поднялся наверх в прихожую, мать и сын обменялись взглядом, полным скрытого смысла, потом Нелли кивком указала на Патрика и пошла в свою комнату, а Ян двинулся навстречу посетителю, протягивая ему руку с неестественно широкой улыбкой.

В воображении Патрика тут же нарисовался

<p>αλιγάτορα. Ενός χαμογελαστού αλιγάτορα.</p>	<p>образ аллигатора, улыбающегося во все зубы.</p>
<p>«Γεια σου, είμαι ο Πάτρικ Χέντστρεμ από το αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε».</p>	<p>— Здравствуй. Патрик Хедстрём, полиция Танумсхеде.</p>
<p>«Γιαν Λόρεντς. Χάρηκα πολύ».</p>	<p>— Ян Лоренс. Приятно познакомиться.</p>
<p>«Ερευνώ την υπόθεση φόνου της Άλεξ Βίκνερ και έχω μερικές ερωτήσεις που θα ήθελα να σου κάνω, αν γίνεται».</p>	<p>— Я занимаюсь расследованием убийства Александры Вийкнер, и у меня есть несколько вопросов, которые я хотел бы задать, если ты ничего не имеешь против.</p>
<p>«Βεβαίως. Δεν ξέρω πώς μπορώ να βοηθήσω, αλλά αυτό είναι δική σας δουλειά και όχι δική μου. Έτσι δεν είναι;» Ξανά εκείνο το χαμόγελο του αλιγάτορα.</p>	<p>— Конечно. Правда, не знаю, чем бы я мог помочь, но знать — это ваша работа, а не моя, не правда ли? — И аллигатор опять ослабился.</p>
<p>Ο Πάτρικ ένιωθε το χέρι του να τον τρώει. Επιθυμούσε πάρα πολύ να του σβήσει εκείνο το χαμόγελο από τη φάτσα. Κάτι σε αυτό το χαμόγελο τον έβγαζε από τα ρούχα του.</p>	<p>Патрик почувствовал, как у него зачесались руки: ему хотелось стереть эту улыбочку, в ней было что-то такое, отчего по нему побежали муряшки.</p>
<p>«Μπορούμε να πάμε κάτω στο διαμέρισμά μου και ν' αφήσουμε τη μητέρα στην ησυχία της εδώ πάνω».</p>	<p>— Мы можем спуститься вниз в мою квартиру, чтобы не беспокоить маму.</p>
<p>«Ναι, βεβαίως, κανένα πρόβλημα».</p>	<p>— Почему нет.</p>
<p>Ο Πάτρικ δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί ότι αυτές οι ρυθμίσεις συγκατοίκησης του φάνηκαν λίγο παράξενες.</p>	<p>Патрик не мог не подумать о том, что в житъе-бытье Яна есть что-то странное. Во-первых,</p>
<p>Πρώτον, δυσκολευόταν να κατανοήσει τους ενήλικους άντρες που έμεναν ακόμη με τη μαμά τους και, δεύτερον, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς δέχτηκε ο Γιαν να εξοριστεί σε ένα σκοτεινό υπόγειο, ενώ η γριά ζούσε στην υπερβολή, σε τουλάχιστον διακόσια τετραγωνικά.</p>	<p>Патрик не мог понять взрослых парней, которые продолжают жить вместе с матерью. Во-вторых, он недоумевал, почему Ян довольствуется темным подвалом, в то время как старушка «ютится» на паре сотен квадратных метров наверху.</p>
<p>Ο Γιαν δεν θα ήταν πραγματικά άνθρωπος αν δεν είχε σκεφτεί πως ο Νίλς, αν ζούσε σήμερα, σίγουρα δεν θα είχε εξοριστεί στο υπόγειο.</p>	<p>С виду Ян был достаточно разумным человеком, и наверняка ему приходила в голову мысль, что, будь на его месте Нильс, он вряд ли бы жил в подвале.</p>
<p>Ακολούθησε τον Γιαν στις σκάλες. Αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι για υπόγειο δεν ήταν και τόσο απωθητικό. Δεν είχαν τσιγκουνευτεί τα λεφτά όταν το έφτιαχναν. Το υπόγειο διαμέρισμα είχε διακοσμηθεί από κάποιον που πίστευε ότι ο πλούτος έπρεπε να</p>	<p>Патрик спустился вслед за Яном по лестнице. Следовало признать, что для подвала все выглядело очень неплохо. Похоже, кто-то не пожалел никаких денег для демонстрации своего богатства.</p>

φαίνεται.

Πολλά χρυσά κρόσσια, βελούδο και μπροκάρ, σίγουρα από τις πλέον επώνυμες μάρκες, αλλά δυστυχώς ο διάκοσμος δεν έδειχνε όπως έπρεπε δίχως το φως της μέρας. Έτσι, το αποτέλεσμα θύμιζε μάλλον μπορντέλο πολυτελείας.

Ο Πάτρικ ήξερε ότι ο Γιαν είχε μια σύζυγο και αναρωτήθηκε αν ήταν αυτή ή ο Γιαν που είχε επιμείνει σε αυτό το ντεκόρ. Αν έκρινε εξ ιδίων, μάλλον θα στοιχημάτιζε στη σύζυγο.

Ο Γιαν τον οδήγησε σε ένα μικρό δωμάτιο-γραφείο, όπου υπήρχε ένα γραφείο-έπιπλο με έναν υπολογιστή πάνω και παραπέρα ένας καναπές. Κάθισαν στον καναπέ, ο καθένας στην άκρη του, και ο Πάτρικ έβγαλε το σημειωματάριο από την τσάντα που κουβαλούσε μαζί του.

Είχε αποφασίσει να περιμένει με την αποκάλυψη για τον θάνατο του Άντερς και να μην πει τίποτα στον Γιαν μέχρι να παραστεί ανάγκη να το κάνει.

Στρατηγική και συγχρονισμός ήταν δύο σημαντικά όπλα αν ήθελε να έχει κάποια ελπίδα να βγάλει κάτι χρήσιμο από τον Γιαν Λόρεντς.

Κοίταξε παρατηρητικά τον άντρα που είχε μπροστά του. Έδειχνε πολύ τέλειος. Το πουκάμισο και το κοστούμι δεν είχαν ούτε μία ζάρα.

Η γραβάτα ήταν δεμένη τέλεια, και ο ίδιος ήταν φρεσκοξυρισμένος. Δεν πετούσε ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά του και γενικώς, σαν άτομο, απέπνεε ηρεμία και αυτοπεποίθηση. Υπερβολικά πολλή ηρεμία και υπερβολικά μεγάλη αυτοπεποίθηση.

Η πείρα του Πάτρικ έλεγε ότι όλα τα άτομα που ανακρίνονταν από την αστυνομία συμπεριφέρονταν λίγο πολύ νευρικά, ακόμα και στην περίπτωση που δεν είχαν κάτι να κρύψουν.

Вокруг была сплошная золотая бахрома, парча, бархат и вещи самых дорогих марок. Но, к сожалению, из-за отсутствия дневного света обстановка казалась какой-то искусственной и эффект возникал странноватый — Патрик почему-то чувствовал себя словно в борделе.

Он знал, что у Яна есть жена, и не мог не задаться вопросом: кто тут начудил с обстановкой? Исходя из собственного опыта, Патрик скорее грешил на жену.

Ян провел его в маленький кабинет с письменным столом и диваном. Они сели на разных концах дивана, и Патрик достал из сумки блокнот.

Он решил для себя не торопиться рассказывать о смерти Андерса Нильссона и ничего не говорить Яну без крайней необходимости.

Стратегия и умение выбрать правильный момент очень важны в общении с такими людьми, а Патрик надеялся извлечь что-нибудь стоящее из разговора с Яном Лоренсом.

Патрик изучающе посмотрел на Яна: тот выглядел излишне совершенным. Рубашка и костюм без единой складки.

Галстук превосходно завязан, и вдобавокказалось, что Ян только что побрился. Ни один волос не выбивался из прически. А сам Ян излучал спокойствие и уверенность, но слишком много спокойствия и слишком много уверенности.

Патрик по своему опыту знал, что все нормальные люди, когда их опрашивает полиция, обязательно хоть немного нервничают, даже если им совершенно нечего скрывать.

Η πολλή ηρεμία αποτελούσε ένδειξη ότι το ανακρινόμενο άτομο κάτι έκρυβε. Αυτή ήταν η θεωρία του Πάτρικ, η εντελώς δική του, «σπιτίσια», θεωρία. Είχε αποδειχτεί σωστή πολλές φορές.

«Ομορφα το έχετε φτιάξει εδώ». Λίγη ευγένεια δεν πείραζε.

«Ναι, η Λίζα, η γυναίκα μου, ασχολήθηκε με τη διακόσμηση. Κι εγώ πιστεύω ότι τα κατάφερε πολύ καλά».

Ο Πάτρικ έριξε μια ματιά στο μικρό σκοτεινό γραφείο, το οποίο ήταν υπερβολικά διακοσμημένο με μαξιλάρια, χρυσά κρόσσια και γυαλιστερό μάρμαρο. Ένα υπέροχο παράδειγμα για το τι μπορεί να κάνει το ελάχιστο γούστο σε συνδυασμό με τα πολλά λεφτά.

«Έχετε πλησιάσει σε κάποια λύση όσον αφορά την υπόθεση;»

«Έχουμε στα χέρια μας αρκετές πληροφορίες και έχουμε αρχίσει να διαμορφώνουμε μια άποψη για το τι μπορεί να συνέβη».

Δεν ήταν εντελώς αλήθεια αυτό, αλλά ήταν, ούτως ή άλλως, μια προσπάθεια για να τον ταρακουνήσει λίγο.

«Γνωρίζατε την Άλεξ Βίκνερ; Άκουσα, για παράδειγμα, ότι η μητέρα σας ήταν στη δεξιώση μετά την κηδεία».

«Όχι, δεν μπορώ να πω ότι τη γνώριζα. Φυσικά, γνώριζα ποια ήταν, και στη Φιελμπάκα γνωρίζονται όλοι λίγο πολύ, αλλά μετακόμισαν από εδώ πριν από πάρα πολλά χρόνια.

Χαιρετιόμασταν όταν συναντιόμασταν στον δρόμο, αλλά τίποτα περισσότερο. Όσον αφορά τη μητέρα, δεν μπορώ να απαντήσω εγώ γι' αυτή. Ρωτήστε την ίδια».

«Ένα από τα πράγματα που αποκαλύφθηκαν κατά την έρευνα είναι ότι η Άλεξ Βίκνερ είχε μια. Πώς να το πω;. Μια σχέση με τον Άντερς Νίλσον. Αυτόν τον ξέρεις, υποθέτω, έτσι δεν

Напускная внешняя невозмутимость во время допроса, напротив, указывает на то, что человек что-то скрывает. Это была собственная доморошенная теория Патрика, но она много раз подтверждалась на практике.

— Мило у вас здесь, — сказал Патрик из вежливости.

— Да, это Лиса, моя жена, занималась обстановкой. Мне кажется, что она справилась совсем неплохо.

Патрик оглядел маленький темный кабинет, роскошно декорированный подушками с золотыми кистями и облицованный мрамором. Блестящий пример того, к каким последствиям может привести избыток денег и недостаток вкуса.

— Ну и как расследование? Далеко вы продвинулись?

— Да, мы собрали довольно много информации и сейчас намного лучше понимаем, что и как могло произойти.

Не совсем верно, конечно, но не всегда стоит говорить всю правду.

— Ты знал Александру Вийкнер? Я, к примеру, слышал, что твоя мама приходила на поминки.

— Нет, не могу сказать, что был с ней знаком. Конечно, я знал, кто она, — во Фельбаке все более или менее друг друга знают. Но они уехали отсюда много-много лет назад.

Мы здоровались, встречаясь на улице, но не более того. Что касается мамы, то я не могу отвечать за нее. Тебе лучше самому ее спросить.

— В ходе расследования мы выяснили, что Александра Вийкнер имела, как бы это назвать... отношения с Андерсом Нильссоном. Его-то ты знаешь, я полагаю?

είναι;»

Ο Γιαν χαμογέλασε. Ήταν ένα στραβό, περιφρονητικό χαμόγελο.

«Ναι, σε αυτή την πόλη δεν μπορούσε κανείς να μην ξέρει τον Άντερς. Ήταν μάλλον διαβόθης παρά απλώς γνωστός, θα έλεγα. Αυτός και η Άλεξ είχαν μια σχέση, είπες;

Πρέπει να με συγχωρέσεις, αλλά δυσκολεύομαι λίγο να το φανταστώ αυτό. Κάπως αταίριαστο ζευγάρι, είναι το λιγότερο που μπορώ να πω. Μπορώ να καταλάβω τι της έβρισκε αυτός, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να καταλάβω για ποιο λόγο θα πήγαινε αυτή μαζί του. Είστε σίγουροι ότι καταλάβατε καλά τις πληροφορίες;»

«Είμαστε σίγουροι ότι έτσι είναι. Και τον Άντερς; Τον γνώριζες;»

Πάλι είδε εκείνο το επαρμένο χαμόγελο στα χείλη του Γιαν, αλλά αυτή τη φορά ήταν πολύ πλατύτερο. Κούνησε το κεφάλι του και φάνηκε να το διασκεδάζει.

«Ξέρεις κάτι; Το μόνο που μπορώ να πω με απόλυτη σιγουριά είναι πως δεν κυκλοφορούσαμε στους ίδιους κύκλους. Τον έβλεπα καμιά φορά στην πλατεία παρέα με τους άλλους αλκοολικούς, αλλά να τον ξέρω;

Όχι δα, με τίποτα». Έδειχνε ξεκάθαρα με το ύφος του πόσο επιπόλαιη ήταν αυτή η σκέψη. «Συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους μιας εντελώς διαφορετικής τάξης, και οι αλκοολικοί δεν ανήκουν στις συναναστροφές μας».

Ο Γιαν απέρριψε την ερώτηση του Πάτρικ σαν να ήταν ένα απλό χωρατό. Μόνο που ο Πάτρικ είχε την εντύπωση πως είδε μια ανήσυχη λάμψη στο βλέμμα του. Η μήπως όχι; Πάντως, αν υπήρξε μια τέτοια λάμψη εκεί, πρέπει να εξαφανίστηκε όπως ήρθε, με φοβερή ταχύτητα.

Αν και ο Πάτρικ ήταν σίγουρος ότι την είδε. Ο Γιαν είχε ενοχληθεί από τις ερωτήσεις του για τον Άντερς. Πολύ καλό αυτό, μια που ο Πάτρικ ήξερε ότι ακολουθούσε τα σωστά ίχνη. Επέτρεψε στον εαυτό του να απολαύσει

Ян пренебрежительно улыбнулся:

— Да, Андерс — это нечто такое, чего невозможно не знать, — притча во языщах, парня. Ты говоришь, у него с Алекс были отношения?

Ты меня извини, но мне нелегко в это поверить. Мягко говоря, несколько странная пара. Я прекрасно понимаю, что он нашел в ней, но мне совершенно непонятно, что в нем для нее было интересного. А ты уверен, что это не слухи?

— Мы совершенно уверены на этот счет. Так все же об Андерсе. Ты его знал?

Он опять увидел зубастую улыбку Яна, но на этот раз еще зубастее. Тот покачал головой:

— Нет, чтоб ты знал. Если можно так выразиться, мы вращались в несколько разных кругах. Я видел его иногда на площади с другими выпивохами, но знал ли я его?

Нет, определенно нет. — Всем своим видом он ясно показывал, какая невероятной была сама мысль об этом. — Мы общаемся с людьми из совершенно другого класса, а эту пьянь едва ли можно отнести к светскому обществу.

Ян отмахнулся от вопроса Патрика, словно тот сказал что-то неприличное. Но Патрик заметил, как в его глазах промелькнул отблеск беспокойства, и, хотя он исчез так же быстро, как и появился,

Патрик почувствовал, что Яну неприятны вопросы об Андерсе. Хорошо, значит, он на правильном пути. Он позволил себе понаслаждаться своим следующим вопросом; прежде чем задать его, сделал

την επόμενη ερώτηση και έκανε μια τεχνητή παύση πριν ρωτήσει με ένα αθώο και έκπληκτο ύφος:

«Αν όμως αληθεύει αυτό, γιατί ο Άντερς έκανε τελευταία ένα σωρό τηλεφωνήματα στον αριθμό σου;».

Προς μεγάλη του ικανοποίηση, είδε το χαμόγελο να εξαφανίζεται από το πρόσωπο του Γιαν.

Η ερώτηση τον είχε κάνει προφανώς να χάσει τον ειρμό της σκέψης του, και για μια στιγμή ο Πάτρικ μπόρεσε να δει πίσω από την όψη του δανδή, την οποία ο Γιαν τόσο επιμελώς καλλιεργούσε. Πίσω από την πρόσοψη είδε τώρα έναν αμιγή τρόμο.

Μετά, ο Γιαν συνήλθε, αλλά προσπάθησε να κερδίσει χρόνο ανάβοντας, με περισσή φροντίδα, ένα πούρο, ενώ απέφευγε ταυτόχρονα να κοιτάζει τον Πάτρικ στα μάτια.

«Θα μου επιτρέψεις να καπνίσω, έτσι;» Δεν περίμενε καμία απάντηση, και ο Πάτρικ, φυσικά, δεν του την έδωσε.

«Το ότι τηλεφώνησε εδώ ο Άντερς είναι κάτι που δεν το καταλαβαίνω, πραγματικά. Εγώ πάντως δεν μίλησα μαζί του και μπορώ να πω ότι ούτε η σύζυγός μου το έκανε. Όχι, δεν ξέρω, ακούγεται όντως περίεργο.»

Ρούφηξε το πούρο και έγειρε πίσω στον καναπέ, με το ένα χέρι απλωμένο ανέμελα στα μαξιλάρια του καναπέ. Ο Πάτρικ δεν είπε τίποτα.

Σύμφωνα με την εμπειρία του, ο καλύτερος τρόπος να κάνεις τον κόσμο να πει περισσότερα απ' όσα είχε σκεφτεί να πει ήταν να παραμείνεις εντελώς σιωπηλός. Οι άνθρωποι αναγκάζονται να σπάνε τη σιωπή, ειδικά όταν κρατάει πολύ, και αυτό ήταν ένα παιχνίδι που ο Πάτρικ το γνώριζε πολύ καλά. Περίμενε.

«Α, βέβαια! Τώρα ξέρω τι έγινε.»

Ο Γιαν έσκυψε μπροστά και κούνησε

театральную паузу, а затем спросил с совершенно невинным видом:

— Тогда как же вышло, что в последнее время Андерс звонил сюда много раз?

К своему великому удовлетворению, Патрик увидел, как улыбочка исчезла с лица Яна.

Вопрос, безусловно, привел его в замешательство, и на мгновение за джентльменской внешностью Яна показалось что-то очень неприятное и страшноватое. Из-за фасада проглянул непритворный ужас.

Ян попытался выиграть время, чтобы взять себя в руки, и начал очень тщательно раскуривать сигару, избегая при этом смотреть Патрику в глаза.

— Ты меня извиниши, если я закурю? — Он не ожидал ответа Патрика, а Патрик не стал ему ничего говорить.

— Я совершенно не понимаю, как получилось, что Андерс звонил сюда. Я, во всяком случае, с ним не разговаривал и могу сказать то же самое о своей жене. Нет, это определенно все очень странно.

Он посмотрел на сигару, откинулся на спинку дивана, небрежно бросив другую руку на подушки. Патрик ничего не сказал.

Он знал из своего опыта, что, если хочешь услышать от человека больше, чем он собирался сказать, самая лучшая тактика — это просто молчать. Это своего рода игра — кто не выдержит повисшей тишины и нарушит молчание. Патрик в этой игре здорово поднаторел, ему оставалось только ждать.

— Ты знаешь, теперь, как мне кажется, я понял.

— Ян наклонился и оживленно замахал

επιτηδευμένα το πούρο του.

«Κάποιος τηλεφώνησε στον αυτόματο τηλεφωνητή και δεν είπε κουβέντα. Ακούσαμε μόνο την ανάσα του στο μαγνητόφωνο. Και μερικές φορές, όταν απαντούσα εγώ, δεν ήταν κανένας στην άλλη άκρη της γραμμής. Πρέπει να ήταν ο Άντερς, που με κάποιον τρόπο είχε βρει τον αριθμό μας».

«Γιατί όμως να σας τηλεφωνήσει;»

«Πού να ξέρω εγώ;» Ο Γιαν άνοιξε τα χέρια του. «Φθόνος ίσως. Είμαστε πλούσιοι, κι αυτό είναι καρφί στο μάτι μερικών. Άνθρωποι σαν τον Άντερς είναι πάντα πρόθυμοι να ρίξουν το φταίζιμο για την κακοτυχία τους σε άλλους και κατά προτίμηση σε ανθρώπους οι οποίοι, σε αντίθεση με αυτούς, έχουν καταφέρει να κάνουν κάτι στη ζωή τους».

Ο Πάτρικ θεώρησε τη δικαιολογία τραβηγμένη από τα μαλλιά. Θα ήταν δύσκολο να αποδείξει το αντίθετο από αυτά που έλεγε ο Γιαν, αλλά δεν τον πίστευε καθόλου.

«Υποθέτω ότι δεν έχεις κρατήσει στον αυτόματο τηλεφωνητή κανένα από αυτά τα τηλεφωνήματα που ανέφερες».

«Δυστυχώς όχι».

Ο Γιαν ζάρωσε το μέτωπό του για να δείξει πόσο στεναχωριόταν που δεν μπορούσε να τον εξυπηρετήσει.

«Σβήστηκαν από άλλα που έλαβε ο αυτόματος τηλεφωνητής. Δυστυχώς, πολύ θα ήθελα να μπορούσα να σας βοηθήσω. Αλλά, αν τηλεφωνήσει ξανά, θα φροντίσω, βεβαίως, να κρατήσω την ταινία».

«Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι ο Άντερς δεν πρόκειται να τηλεφωνήσει ξανά στο σπίτι σας».

«Μπα; Και γιατί αυτό;»

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε να διακρίνει αν η απορημένη έκφραση ήταν γνήσια ή προσποιητή.

сигарой.

— Кто-то звонил и молчал в трубку. Он не говорил ни слова, слышалось только, как кто-то дышит. И несколько раз, когда я подходил к телефону, тоже молчали. Должно быть, это и был Андерс.

— А для чего ему понадобилось звонить вам?

— Откуда я знаю? — развел руками Ян. — Может быть, из зависти. У нас довольно много денег, и это многим колет глаза. Такие, как Андерс, всегда обвиняют в своих несчастьях других, и чаще всего тех, кто, в отличие от них, добился чего-то в своей жизни.

Патрик подумал, что все это притянуто за уши. Конечно, на то, что сказал Ян, возразить было трудно, но Патрик ни секунды ему не верил.

— Как я полагаю, эти звонки, о которых ты упомянул, не сохранились на автоответчике?

— К сожалению.

— И Ян наморщил лоб, чтобы казаться огорченным.

— Потом было так много других звонков. Сожалею. Я очень бы хотел вам помочь. Если он позвонит опять, то я, конечно же, прослежу за тем, чтобы сохранить запись.

— Могу тебя заверить, Андерс вам больше звонить не будет.

— Да? Отчего же так?

Патрик не смог определить, было ли удивление на лице Яна настоящим или наиграным.

<p>«Διότι ο Άντερς βρέθηκε δολοφονημένος».</p> <p>Ένα κομμάτι στάχτη κύλισε στο γόνατο του Γιαν από το πούρο που κρατούσε.</p>	<p>— Потому что Андерса нашли убитым.</p> <p>Пепел с сигары упал на колено Яна.</p>
<p>«Δολοφονήθηκε ο Άντερς;»</p> <p>«Ναι, βρέθηκε δολοφονημένος σήμερα το πρωί».</p>	<p>— Андерс убит?</p> <p>— Да, его нашли сегодня утром.</p>
<p>Το βλέμμα του Πάτρικ πάνω στον Γιαν ήταν άκρως ερευνητικό. Μακάρι να μπορούσε ν' ακούσει τι γινόταν μέσα στο μυαλό του εκείνη τη στιγμή. Πόσο ευκολότερα θα ήταν όλα. Ήταν άραγε πραγματικά έκπληκτος ή ήταν απλώς ένας ικανότατος ηθοποιός;</p>	<p>Патрик испытуяще посмотрел на Яна. Если бы только он мог знать, что сейчас происходит у того в голове, как все было бы просто. На самом ли деле для Яна это новость или он превосходный актер?</p>
<p>«Είναι ο δράστης το ίδιο άτομο που σκότωσε την Άλεξ;»</p> <p>«Είναι πολύ νωρίς ακόμη για τέτοια συμπεράσματα».</p>	<p>— Это дело рук того же самого преступника, который убил Алекс?</p> <p>— Об этом еще рано говорить.</p>
<p>Δεν ήθελε να αφήσει τον Γιαν από το αγκίστρι ακόμη.</p> <p>«Εσύ, δηλαδή, είσαι εντελώς σίγουρος ότι δεν γνωριζόσουν με την Αλεξάνδρα Βίκνερ ή τον Άντερς Νίλσον;»</p>	<p>Патрику не хотелось, чтобы Ян сорвался с крючка.</p> <p>— Таким образом, ты утверждаешь, что не знал ни Александру Вийкнер, ни Андерса Нильссона.</p>
<p>«Έχω πλήρη επίγνωση των ανθρώπων με τους οποίους κάνω ή δεν κάνω παρέα. Τους ήξερα και τους δύο εξ όψεως αλλά τίποτα παραπάνω από αυτό».</p>	<p>— Я воспитан достаточно хорошо для того, чтобы знать, с кем я общаюсь, а с кем нет. Я только видел их и знал, кто они такие. Не более того.</p>
<p>Ο Γιαν είχε επιστρέψει στον χαμογελαστό και ήρεμο εαυτό του. Ο Πάτρικ αποφάσισε να δοκιμάσει μια διαφορετική γκάμα ερωτήσεων.</p>	<p>Судя по всему, Ян успокоился, он опять улыбался своей крокодильей улыбочкой. Патрик решил попробовать подойти с другой стороны.</p>
<p>«Στο σπίτι της Άλεξ Βίκνερ υπήρχε ένα άρθρο, το οποίο είχε κόψει από την εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν, σχετικό με την εξαφάνιση του αδερφού σου. Γνωρίζεις για ποιο λόγο θα ενδιαφερόταν να κρατήσει ένα άρθρο γι' αυτή την υπόθεση;»</p>	<p>— Дома у Александры Вийкнер найдена статья об исчезновении твоего брата, вырезанная из «Бохусланда». Ты не знаешь, зачем ей понадобилось хранить эту статью?</p>
<p>Για άλλη μια φορά, ο Γιαν άνοιξε τα χέρια του και τα μάτια του διάπλατα σαν να ήθελε να πει πως δεν είχε καμία απολύτως ιδέα.</p> <p>«Ηταν το κύριο θέμα συζητήσεων εδώ στη</p>	<p>В очередной раз Ян развел руками и поднял глаза к потолку, демонстрируя, что это выше его понимания.</p> <p>— Об этом вся Фьельбака судачила много</p>

Φιελμπάκα πριν από πολλά χρόνια. Ήσως εκείνη να φύλαξε το άρθρο θεωρώντας το μια περίεργη υπόθεση που είχε σχέση με την περιοχή, έτσι δεν είναι;»

«Ισως να ’ναι κι έτσι. Εσύ τι γνώμη έχεις για την εξαφάνιση; Υπάρχουν πάρα πολλές θεωρίες».

«Α, εγώ πιστεύω ότι ο Νίλς περνάει ζωή και κότα σε κάποια όμορφη και θερμή χώρα. Η μητέρα, αντιθέτως, είναι απολύτως πεπεισμένη ότι του έτυχε κάτι κακό».

«Ησασταν στενά δεμένοι με τον Νίλς;»

«Μπα, δεν μπορώ να πω κάτι τέτοιο. Ο Νίλς ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα και δεν τρελαίνοταν που μοιραζόταν την προσοχή της μητέρας με τον μικρότερο αδερφό του.

Αλλά ούτε εχθροί ήμασταν, απλώς αδιάφοροι ο ένας για τον άλλο, θέλω να πιστεύω».

«Η Νέλι σε υιοθέτησε μετά την εξαφάνιση του Νίλς, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έτσι είναι. Έπειτα από έναν χρόνο περίπου».

«Και με την υιοθεσία ακολούθησε και το μισό βασίλειο».

«Ναι, ίσως θα μπορούσες να το πεις κι έτσι». Το πούρο είχε σχεδόν τελειώσει και απειλούσε να κάψει τα δάχτυλα του Γιαν. Το έσβησε απότομα σε ένα ακαλαίσθητο τασάκι.

«Δεν είναι και τόσο ευχάριστο που αυτό έγινε σε βάρος κάποιου άλλου, αλλά μπορώ να πω ότι αυτά τα κέρδισα με πολλή δουλειά όλ' αυτά τα χρόνια.

Όταν πήρα το τιμόνι της κονσερβοποιίας, σαν επιχείρηση είχε αρχίσει να παίρνει την κατηφόρα, αλλά αναδιάρθρωσα όλη την επιχειρηματική δραστηριότητα εκ βάθρων και τώρα εξάγουμε κονσέρβες με ψάρια και οστρακόδερμα σε όλο τον κόσμο - στις ΠΠΑ, στην Αυστραλία, στη Λατινική Αμερική.»

— Может быть, она сохранила статью из чистого любопытства?

— Может быть. А как ты смотришь на это исчезновение? Есть несколько теорий на этот счет.

— Да, я считаю, что Нильс наслаждается жизнью где-нибудь в теплых краях. Мама, со своей стороны, полностью убеждена в том, что с ним случилось какое-то несчастье.

— Вы хорошо ладили?

— Не могу утверждать, что мы были близкими людьми. Нильс, как ни посмотри, был намного старше меня, и он не пришел в восторг оттого, что у него появился приемный брат — кандидат на долю в мамином наследстве.

Но мы не стали врагами, скорее мы относились друг к другу с безразличием.

— Нелли официально усыновила тебя после исчезновения Нильса, верно?

— Да, точно так, примерно через год.

— И ты получил полкоролевства?

— Да, думаю, можно так сказать. — Сигара додорела почти до конца и грозила обжечь Яну пальцы. Он резким жестом затушил ее о вычурную пепельницу.

— Я вовсе не рад, что получил это такой ценой, но считаю, что со временем я за все расплатился.

Когда я встал у руля, фабрика была в упадке, но я изменил структуру, перестроил все дело до основания, и теперь мы экспортим рыбные консервы, консервированных раков и моллюсков по всему миру — в США, Австралию, Южную Америку...

«Γιατί πιστεύεις ότι ο Νίλς το έσκασε και βρίσκεται στο εξωτερικό;»

«Δεν θα έπρεπε, βέβαια, να συζητάω για όλ' αυτά, αλλά εξαφανίστηκαν αρκετά χρήματα από την επιχείρηση λίγο πριν εξαφανιστεί και ο Νίλς. Εκτός αυτού, έλειπαν αρκετά ρούχα, μια βαλίτσα και το διαβατήριό του».

«Γιατί δεν αναφέρατε ποτέ στην αστυνομία τα χαμένα χρήματα;»

«Η μητέρα αρνιόταν κατηγορηματικά. Υποστήριζε ότι μάλλον είχε γίνει κάποιο λάθος και ότι ο Νίλς δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο. Ξέρεις πώς κάνουν οι μητέρες. Η δουλειά τους είναι να πιστεύουν το καλύτερο για τα παιδιά τους».

Αναψε όλλο ένα πούρο. Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι το μικρό δωμάτιο είχε αρχίσει να θυμίζει τεκέ, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Αλήθεια, θέλεις ένα; Είναι κουβανέζικα. Χειροποίητα».

«Οχι, ευχαριστώ, δεν καπνίζω».

«Κρίμα. Δεν ξέρεις τι χάνεις».

Ο Γιαν κοίταξε με ένα βλέμμα απόλαυσης το πούρο του.

«Διάβαζα στο αρχείο μας για την πυρκαγιά που σκότωσε τους γονείς σου. Πρέπει να σου ήταν πολύ δύσκολο. Πόσο ήσουν τότε; Δέκα; Εννιά;»

«Δέκα χρόνων ήμουν. Και έχεις δίκιο. Ήταν δύσκολο. Αλλά ήμουν τυχερός. Τα περισσότερα ορφανά δεν έχουν την τύχη να τα πάρει μια ανάδοχη οικογένεια σαν τους Λόρεντς».

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι ήταν λίγο κακόγουστο να μιλάει κανείς για τύχη σε αυτή την περίπτωση.

«Απ' ό,τι κατάλαβα, η αστυνομία υποπτεύθηκε εμπρησμό. Μάθατε ποτέ τίποτε άλλο γι'

— А почему ты считаешь, что Нильс удрал за границу?

— Вообще-то я не должен этого говорить, но незадолго до исчезновения Нильса с фабрики пропала изрядная сумма, кроме того, не хватало кое-чего из его одежды, не было дорожной сумки и его паспорта.

— А почему полиция ничего не знала о пропавших деньгах?

— Мама не хотела, она его защищала и говорила, что, должно быть, произошла какая-то ошибка и Нильс бы никогда ничего подобного не сделал. Но матери, они все такие. Они всегда думают о своих детях только хорошее.

Ян раскурил новую сигару. Патрик подумал, что в маленьком кабинете уже слишком накурено, но ничего не сказал.

— А ты точно не хочешь? Они кубинские, скручены вручную.

— Нет, спасибо, я не курю.

— Напрасно, ты даже не знаешь, чего себя лишаешь.

Ян с удовольствием разглядывал свою сигару.

— Я прочитал в нашем архиве о пожаре, в котором погибли твои родители. Должно быть, тебе пришлось тяжело. Сколько тебе тогда было лет? Девять? Десять?

— Мне было десять лет, и ты прав — я многое пережил. Но мне повезло: не многим сиротам выпадает удача попасть в такую семью, как Лоренсы.

Патрика немного покоробило упоминание об удаче в связи со смертью родителей.

— Насколько я понимаю, полиция подозревала, что это поджог. Что-нибудь

<p>αυτό;»</p> <p>«Όχι. Όπως είπες, διάβασες κι εσύ τις αναφορές. Η αστυνομία δεν έφτασε ποτέ σε κάποια λύση.</p>	<p>еще удалось разузнать?</p> <p>— Нет, ты же ведь прочитал рапорты. Полиция ничего не нашла.</p>
<p>Προσωπικά πιστεύω ότι ο πατέρας κάπνιζε στο κρεβάτι, όπως συνήθιζε, και αποκοιμήθηκε».</p> <p>Για πρώτη φορά από την αρχή της συνομιλίας ο Γιαν φάνηκε κάπως ανυπόμονος.</p>	<p>Лично я думаю, что папашка курил в кровати, как обычно, и заснул.</p> <p>— В первый раз за весь разговор Ян проявил нетерпение:</p>
<p>«Μπορώ να ρωτήσω τι σχέση έχει αυτό με τις δολοφονίες; Έχω ήδη πει ότι δεν γνώριζα κανέναν από αυτούς και δεν μπορώ πραγματικά να καταλάβω τι σχέση έχει η δύσκολη παιδική μου ηλικία με όλα αυτά».</p>	<p>— Могу я спросить, как это связано с убийствами? Я уже сказал, что не знал этих людей, и совершенно не понимаю, какое отношение мое тяжелое детство имеет ко всему этому.</p>
<p>«Ερευνούμε και το παραμικρό στοιχείο που έχουμε τώρα. Ήταν τα τηλεφωνήματα του Άντερς στο σπίτι σας που με έκαναν να θέλω να τα ερευνήσω όλ' αυτά. Αλλά αυτό δεν φάνηκε να βγάζει πουθενά. Ζητώ συγγνώμη αν σπατάλησα τον χρόνο σου δίχως λόγο».</p>	<p>— Нас сейчас интересует любой след, и мы не могли оставить звонки Андерса вам домой без внимания. Но, похоже, это никуда не ведет. Я должен извиниться за беспокойство и за то, что отнял у тебя время.</p>
<p>Ο Πάτρικ σηκώθηκε και άπλωσε το χέρι του. Σηκώθηκε και ο Γιαν και άφησε κάτω το πούρο πριν σφίξει το χέρι του Πάτρικ.</p>	<p>Патрик поднялся и протянул руку, Ян тоже встал и отложил сигару в пепельницу, прежде чем пожать руку Патрика.</p>
<p>«Κανένα πρόβλημα, απολύτως κανένα πρόβλημα. Χάρηκα που γνωριστήκαμε».</p>	<p>— Ничего страшного, совершенно ничего страшного. Было очень приятно познакомиться.</p>
<p>Γαλίφης του κερατά, σκέφτηκε ο Πάτρικ.</p>	<p>«Да, этого пройдоху голыми руками не ухватишь», — подумал Патрик.</p>
<p>Ακολούθησε τον Γιαν και ανέβηκαν τη σκάλα ο ένας πίσω από τον άλλο. Η αντίθεση όταν ανέβηκε και είδε τον πολύ πιο καλόγονο στο διάκοσμο στον επάνω όροφο ήταν πολύ έντονη. Κρίμα που η γυναίκα του Γιαν δεν πήρε τον αριθμό τηλεφώνου του ντεκορατέρ που χρησιμοποιούσε η Νέλι.</p>	<p>Он поднимался по лестнице вслед за Яном, почти наступая ему на пятки. Оказавшись наверху, на обставлена с большим вкусом первом этаже, он вновь отметил его резкий контраст с подвалом. Жаль, что жена Яна не побеспокоилась взять телефон у дизайнера Нелли</p>
<p>Είπε ευχαριστώ και έφυγε από το σπίτι με την αίσθηση ότι ανήκε σ' εκείνους που διωλίζουν τον κώνωπα και καταπίνουν την κάμηλον. Από τη μια, ένιωθε ότι είχε δει κάτι στον Γιαν που θα έπρεπε να είναι σε θέση να το αποκρυπτογραφήσει.</p>	<p>Патрик откланялся и вышел из дома Лоренсов. Он чувствовал себя так, будто наелся свалившейся вонючей верблюжьей шерсти. Но, хотя Патрик вроде не узнал ничего нового, он не считал свой разговор с Яном бессодержательным.</p>
<p>Κάτι που δεν ταίριαζε μέσα στο αφειδώς</p>	<p>Кое-что простило наружу, когда они</p>

διακοσμημένο σπίτι. Από την άλλη, υπήρχε κάτι που δεν έστεκε όπως έπρεπε με τον Γιαν Λόρεντς. Ο Πάτρικ επέστρεψε στις προηγούμενες σκέψεις του. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν υπερβολικά άψογος.

Η ώρα ήταν σχεδόν εφτά και το χιόνι είχε αρχίσει να πέφτει όλο και πυκνότερο όταν ο Πάτρικ βρέθηκε επιτέλους στο κατώφλι της.

Ήταν μεγάλη έκπληξη για την Ερίκα πόσο δυνατό ήταν αυτό που ένιωσε μόλις τον είδε και πόσο φυσικό το θεώρησε να κρεμαστεί από τον λαιμό του και να φωλιάσει στην αγκαλιά του.

Εκείνος απίθωσε δύο γεμάτες σακούλες από το σουπερμάρκετ στο πάτωμα και ανταποκρίθηκε στο αγκαλιασμά της με θέρμη και για ώρα πολλή.

«Μου έλειψες».

«Κι εμένα».

Φιλήθηκαν τρυφερά. Λίγο μετά, το στομάχι του Πάτρικ γουργούρισε τόσο έντονα που το θεώρησε σαν σήμα ότι έπρεπε να κουβαλήσει τις σακούλες στην κουζίνα.

Είχε αγοράσει πάρα πολύ φαγητό, και η Ερίκα έβαλε στο ψυγείο ό,τι περίσσεψε. Σαν να είχαν συνεννοηθεί σιωπηρά, δεν μίλησαν καθόλου για όσα είχαν συμβεί κατά τη διάρκεια του μαγειρέματος.

Μόνο όταν ικανοποίησαν την πείνα τους άρχισε ο Πάτρικ να περιγράφει τι είχε συμβεί.

«Ο Άντερς Νίλσον είναι νεκρός. Το πτώμα του βρέθηκε στο διαμέρισμά του σήμερα το πρωί».

«Το βρήκες εσύ όταν πήγες εκεί;»

«Όχι, εγώ πήγα εκεί λίγα λεπτά αργότερα».

«Πώς πέθανε;»

сидели в этой роскошной комнате, — с Яном Лоренсом явно что-то не так. Подозрения Патрика только подтвердились — этот малый был слишком хорош.

Было почти семь часов, и выпавший снег толстым слоем лежал на земле. Патрик закончил работу и стоял на ее крыльце.

Эрика удивилась вспыхнувшему в ней при виде Патрика сильному чувству и тому, как совершенно естественно она повисла у него на шее и оказалась в его объятиях.

Патрик поставил на пол принесенные им два пакета с логотипом ИКЕА, горячо обнял ее в ответ и долго не отпускал.

— Я скучал по тебе.

— Я тоже.

Они нежно поцеловались. В животе Патрика забурчало так громко, что на этот зов нельзя было не откликнуться, и они взяли пакеты и пошли на кухню.

Он купил слишком много еды, и то, что сейчас не требовалось, Эрика положила в холодильник. Словно по молчаливому согласию, они не обсуждали случившееся за день, пока готовили.

Потом стали ужинать, и уже позже, когда они, сытые и довольные, сидели друг напротив друга за кухонным столом, Патрик начал рассказывать:

— Андерс Нильссон мертв. Его нашли дома сегодня утром.

— Это ты его нашел, после того как уехал утром?

— Нет, могло быть и так, но его нашли раньше.

— Как он умер?

Ο Πάτρικ δίστασε για μια στιγμή.

«Είχε κρεμαστεί».

«Κρεμαστεί; Εννοείς ότι δολοφονήθηκε». Η Ερίκα δεν μπορούσε να κρύψει την ταραχή της.

«Είναι το ίδιο άτομο που σκότωσε και την Άλεξ;»

Ο Πάτρικ σκέφτηκε πως ήταν η πολλοστή φορά που άκουγε αυτή την ερώτηση. Αλλά ήταν αναμφίβολα το κλειδί της υπόθεσης.

«Αυτό πιστεύουμε».

«Έχετε τίποτε άλλα δεδομένα; Υπάρχει κανένας που να είδε κάτι; Βρήκατε τίποτα συγκεκριμένο που να συνδέει τις δύο δολοφονίες;»

«Συγκρατήσου λίγο, πήρες πολλή φόρα». Ο Πάτρικ είχε σηκώσει ψηλά τα χέρια του για να τη σταματήσει.

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα. Άλλωστε, μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι πιο ευχάριστο. Για παράδειγμα, πώς ήταν η μέρα σου;»

Η Ερίκα χαμογέλασε στραβά. Πού να ήξερε πόσο δυσάρεστη ήταν και η δική της μέρα. Αλλά δεν μπορούσε να του το πει. Ήταν αναγκασμένη ν' αφήσει τον Νταν να τα πει μόνος του.

«Κοιμήθηκα αρκετά και μετά το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας έγραφα. Η δική μου μέρα ήταν λιγότερο ταραχώδης σε σχέση με τη δική σου».

Τα χέρια τους ενώθηκαν πάνω στο τραπέζι. Έπλεξαν τα δάχτυλά τους. Ήταν όμορφα και ασφαλή να κάθονται εκεί μαζί, καθώς το συμπαγές σκοτάδι τύλιγε το σπίτι. Μεγάλες νιφάδες χιονιού έπεφταν ακόμη, αραιά και πού βέβαια, σαν μικρά πεφταστέρια από τον κατάμαυρο νυχτερινό ουρανό.

Πατρικ немного помедлил:

— Его повесили.

— Повесили? Ты хочешь сказать, он был убит? — Эрика не могла скрыть своего любопытства.

— Его убил тот же, кто убил Алекс?

Патрик подумал, сколько раз за сегодняшний день он слышал этот вопрос, но он не мог отрицать, что это действительно крайне важно.

— Мы думаем так.

— А у вас появились какие-нибудь улики? Хоть кто-нибудь что-нибудь видел? Вы нашли что-нибудь конкретное, что связывает эти убийства?

— Полный штиль, все глухо. — Патрик предупреждающе поднял руки.

— Я не могу сказать тебе больше. Давай лучше поговорим о чем-нибудь более приятном. Как, например, прошел твой день?

Эрика криво улыбнулась. Может быть, стоило рассказать Патрику о том, что ее день прошел не менее интересно, но она не хотела ему об этом говорить. Эрика считала, что просто обязана дать Дану шанс рассказать все самому.

— Я спала довольно долго, а потом большую часть дня писала. В отличие от тебя ничего захватывающего.

Их руки встретились над столом, пальцы переплелись. Было очень здорово, спокойно и надежно сидеть так — вместе — посреди плотной темноты, окружавшей дом. Крупные снежинки расчерчивали черноту ночного неба, как падающие звезды.

«Μετά, κάθισα και σκέφτηκα αρκετά για την Άννα και για το σπίτι, επίσης. Της έκλεισα κατάμουτρα το τηλέφωνο τις προάλλες και έχω μεγάλες τύψεις από τότε.

Ίσως να φέρθηκα εγωιστικά. Σκεφτόμουν μόνο πόσο θα επηρεαζόμουν εγώ αν πουλιόταν το σπίτι, σκεφτόμουν μόνο πόσο θα ζημιωνόμουν εγώ. Αλλά ούτε η Άννα περνάει τόσο καλά.

Προσπαθεί να κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται, και, παρόλο που εγώ πιστεύω ότι κάνει λάθος, είναι σίγουρο ότι δεν το κάνει για να γίνει κακιά.

Εντάξει, μπορεί καμιά φορά να είναι απερίσκεπτη και αφελής, αλλά ήταν πάντοτε άνθρωπος ευγενικός και γενναιόδωρος, ενώ εγώ μέσα από τη θλίψη μου και την απογοήτευσή μου στράφηκα εναντίον της τον τελευταίο καιρό.

Ίσως να είναι καλύτερα τελικά να πουληθεί αυτό το σπίτι. Ν' αρχίσω κι εγώ από την αρχή. Μπορώ, μάλιστα, ν' αγοράσω ένα καινούργιο, αν και πολύ μικρότερο, με τα λεφτά που θα πάρω. Ίσως να είναι καιρός να συνεχίσω με τη ζωή μου, να σταματήσω να θρηνώ για όσα θα μπορούσαν να είχαν γίνει και δεν έγιναν και να κοιτάξω αυτά που έχω πραγματικά».

Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι η Ερίκα δεν μιλούσε αποκλειστικά και μόνο για το σπίτι.

«Πώς έγινε το δυστύχημα; Αν δεν σε πειράζει που ρωτάω».

«Όχι, δεν με πειράζει».

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Είχαν πάει στη Στρέμσταντ, στη θεία μου, την αδερφή του μπαμπά. Ήταν σκοτάδι και είχε βρέξει και με το κρύο οι δρόμοι έγιναν σκέτο γυαλί.

Ο μπαμπάς ήταν πάντα προσεχτικός όταν οδηγούσε, αλλά πιστεύουν ότι κάποιο ζώο βρέθηκε μπροστά τους. Έστριψε απότομα, γλίστρησε το αυτοκίνητο και έπεσε κατευθείαν πάνω σ' ένα δέντρο που βρισκόταν στην άκρη

— Потом я думала об Анне и о доме. Вчера во время разговора с ней я бросила трубку, и у меня от этого на душе кошки скребли.

Может быть, я эгоистка и думаю только о том, как продажа дома подействует на меня, расцениваю это как свою потерю. Но Анне тоже очень нелегко.

В своей ситуации она делает все, что может, и даже если, на мой взгляд, она поступает неправильно, то делает это не со зла.

Конечно, она иногда бывает наивной и не думает о последствиях, но она всегда была заботливой и щедрой, а я последнее время обрушила на нее свое горе и разочарование.

Может быть, в конце концов, действительно самое лучшее — продать дом, найти себе новую берлогу. За эти деньги я, конечно, смогу купить себе новый дом, хотя и намного меньшее. Наверное, я слишком сентиментальна. Пора двигаться дальше, перестать горевать о том, что могло бы быть, и взглянуть на происходящее другими глазами.

Патрик понял, что сейчас она говорит не только о доме.

— А как это несчастье случилось? Ничего, что я спрашиваю?

— Нет-нет, все нормально.

— Эрика сделала глубокий вдох. — Они были в Стремстаде у папиной сестры. Стемнело, прошел дождь, и сильно похолодало. Дорога обледенела и стала скользкой как стекло.

Папа всегда водил машину аккуратно, так что, скорее всего, какая-то зверюшка выскочила на дорогу перед машиной. Он резко повернул, машину занесло, и она врезалась в дерево у обочины. По всей

του δρόμου. Πιθανώς να είχαν ακαριαίο θάνατο. Αυτά τουλάχιστον μας είπαν, σ' εμένα και στην Άννα. Άλλα πού να ξέρεις ποια είναι η αλήθεια».

Ένα μοναχικό δάκρυ φάνηκε ν' αυλακώνει το πρόσωπό της, και ο Πάτρικ έγειρε μπροστά και της το σκούπισε. Της έπιασε το πιγούνι και την ανάγκασε να τον κοιτάξει κατάματα.

«Δεν θα σας το έλεγαν αν δεν ήταν αλήθεια. Είμαι σίγουρος ότι οι γονείς σου δεν υπέφεραν, Ερίκα. Εντελώς σίγουρος».

Εκείνη έγνεψε βουβά. Πίστεψε αυτό που της έλεγε και ένιωσε σαν να της έφυγε ένα μεγάλο βάρος από το στήθος. Το αυτοκίνητο είχε καεί, κι εκείνη είχε μείνει άγρυπνη πολλές νύχτες και αναλογιζόταν με τρόμο αν οι γονείς της είχαν μείνει, έστω και λίγο, ζωντανοί για να νιώσουν τη φωτιά να τους καίει.

Τα λόγια του Πάτρικ έδιωξαν την ανησυχία της, και για πρώτη φορά ένιωσε ένα είδος γαλήνης στη σκέψη του δυστυχήματος που σκότωσε τους γονείς της. Η θλίψη υπήρχε ακόμη, αλλά η αγωνία είχε φύγει. Ο Πάτρικ σκούπισε με τον αντίχειρά του μερικά δάκρυα που είχαν αρχίσει να κυλούν πάλι στα μάγουλά της.

«Φτωχή μου Ερίκα. Αχ φτωχή μου Ερίκα». Εκείνη πήρε το χέρι του και το έφερε στο μάγουλό της.

«Δεν υπάρχει λόγος να με λυπάσαι, Πάτρικ. Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσο ευτυχισμένη όσο είμαι τώρα, αυτή τη στιγμή. Είναι παράξενο, αλλά νιώθω πολύ μεγάλη σιγουριά μαζί σου.

Δεν νιώθω καθόλου αυτή την ανασφάλεια που νιώθει συχνά κανείς όταν έχει αρχίσει μια σχέση. Πού νομίζεις ότι οφείλεται αυτό;»

«Νομίζω ότι οφείλεται στο γεγονός ότι είμαστε προορισμένοι και φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο».

Π Ερίκα κοκκίνισε στο άκουσμα αυτής της μεγαλοπρέπειας που είχε η δήλωσή του. Άλλα δεν μπορούσε να αγνοήσει το γεγονός ότι κι αυτή πίστευε το ίδιο. Ήταν σαν να είχε βρει

вероятности, они умерли мгновенно. По крайней мере, так сказали нам с Анной, хотя кто знает — правда это или неправда.

Одинокая слеза покатилась по щеке Эрики. Патрик наклонился и смахнул ее. Он повернул голову Эрики к себе и заставил ее смотреть прямо на него.

— Это правда. Иначе вам бы так не сказали. Я уверен, что они не мучились, совершенно уверен.

Она молча кивнула. Эрика верила Патрику, и после его слов будто тяжеленный камень упал у нее с души. Машина сгорела. Она пролежала в кровати много бессонных ночей, пытаясь отогнать от себя кошмарные мысли, что ее родители погибли не сразу и сгорели заживо.

Слова Патрика облегчили ее горе, и в первый раз Эрика чувствовала, что может думать спокойно о несчастье, которое погубило ее родителей. Конечно, горе осталось, но больше не было муки и отчаяния. Большим пальцем Патрик стер слезинки со щек Эрики.

— Бедная Эрика, бедная-бедная Эрика.

— Наверное, грешно так говорить, Патрик, но я никогда не была такой счастливой, как сейчас, когда ты смотришь на меня. Это необыкновенно, мне с тобой очень надежно.

Нет никакой неуверенности, которая обычно бывает, когда люди начинают сближаться. Как ты считаешь, почему так?

— Я думаю потому, что мы близко узнали друг друга.

Эрика покраснела, уловив подтекст в его словах, но она не могла отрицать, что чувствует то же самое. Это было как обрести дом. Словно по сигналу, они встали

τον δρόμο της. Σαν να είχε δοθεί σινιάλο,
σηκώθηκαν και οι δύο από το τραπέζι, άφησαν
τα πιάτα όπως ήταν και ανέβηκαν
σφιχταγκαλιασμένοι στην κρεβατοκάμαρα.
Απέξω είχε αρχίσει να μαίνεται η χιονοθύελλα.

из-за стола, оставили посуду, где она стояла, и, обнявшись, пошли наверх в спальню. Снаружи вовсю разыгралась метель.